

Nếu được yêu như thế

Contents

Nếu được yêu như thế	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	8
3. Chương 03	13
4. Chương 04	18
5. Chương 05	23
6. Chương 06	28
7. Chương 07	32
8. Chương 08	36
9. Chương 09	40
10. Chương 10	45
11. Chương 11	50
12. Chương 12	55
13. Chương 13	60
14. Chương 14	64
15. Chương 15	68
16. Chương 16	73
17. Chương 17	77
18. Chương 18	82
19. Chương 19	86
20. Chương 20	89
21. Chương 21	94
22. Chương 22	98
23. Chương 23	102
24. Chương 24-25	105
25. Chương 26	111
26. Chương 27	116
27. Chương 28	121
28. Chương 29	124
29. Chương 30	128
30. Chương 31	132
31. Chương 32	136
32. Chương 33	139
33. Chương 34	142
34. Chương 35	146
35. Chương 36-37 (hết)	149

Nếu được yêu như thế

Giới thiệu

Giới Thiệu Thời gian là thước đo cảm xúc, nếu cảm xúc dừng lại, thời gian sẽ không còn tồn tại. Nếu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-duoc-yeu-nhu-the>

1. Chương 01

Chương 1: ĐỂ ANH CHÀNG MÃI ĐƯỢC NÓI LỜI YÊU THƯƠNG

Mặt trời lặn trong những ngày đầu hạ ướn át lạ thường. Hoa trái trong vườn bắt đầu chín đỏ, mùi hương chua chua, ngọt ngọt lan tỏa khắp ngôi làng nhỏ bé. Những cậu bé, cô bé của trường trung học huyện Uyển vai đeo ba lô, đi qua đài tưởng niệm Tam Nguyên về nhà. Cạnh hàng rào sắt của trường là ngôi miếu từ đời nhà Thanh đang bị tháo dỡ, cô bé học lớp tám Diệp Trần Trần đang đứng đó đợi cô bạn hàng xóm Nhan Thuấn Nhân.

Học sinh của ngôi trường trọng điểm này hầu như ngày nào cũng phải đi qua đài tưởng niệm Tam Nguyên. Tỷ lệ lên lớp của trường cấp hai huyện Uyển thuộc vào loại nhất nhì tỉnh, Diệp Trần Trần cũng là một trong những học sinh giỏi nhất của trường.

Nhan Thuấn Nhân lại là cô bé không mấy nổi bật về mặt thành tích học tập, nhưng về vẻ dễ thương thì không chỉ nổi tiếng ở trong trường mà còn nổi tiếng khắp tỉnh.

Khi mặt trời khuất dần sau dãy núi phía sau trường Diệp Trần Trần mới nhìn thấy Nhan Thuấn Nhân hớn hênh chạy tới, bím tóc sau gáy lắc lư theo.

Diệp Trần Trần thấy bạn không biết mình đứng đây nên hét lên: “Thuấn Nhân, Thuấn Nhân!”

Nhan Thuấn Nhân nghe thấy bạn gọi liền chạy tới, giọng có vẻ trách móc: “Sao cứ phải đến nhà cậu ăn cơm? Khó khăn lắm tớ mới chờ được Lý Triệt tan học tớ muốn xem anh ấy chơi bóng rổ.”

Trần Trần cười nói: “Chả thiếu con gái đến xem anh ấy chơi bóng rổ đâu, không cần cậu phải tham gia. Hôm nay nhà tớ có khách từ xa tới, mẹ tớ có làm món măng khô kho thịt mà cậu thích ăn nhất đấy.”

Nghe thấy món măng khô kho thịt, Thuấn Nhân vui hẳn lên: “Khách nào? Từ đâu đến thế?”

Trần Trần nói: “Từ Bắc Kinh tới. Người đó từng dạy anh tớ nữa đấy. ”

Thuấn Nhân biết, anh họ của Trần Trần là Diệp Vị Kỳ mấy năm trước đã từng đến Bắc Kinh học về nhiếp ảnh sau đó anh ta về quê mở một cửa hàng quay phim, chụp ảnh, làm ăn cũng rất được.

Cô bé cũng từng xem bộ ảnh kỷ niệm mà Diệp Vị Kỳ chụp cho Trần Trần, đúng là rất đẹp. Thuấn Nhân rất muốn đi chụp, nhưng chụp một bộ ảnh kỷ niệm không rẻ chút nào, cô bé lại ngại nhờ Trần Trần hỏi giúp, nên đành thôi. Nay nghe thấy có nhiếp ảnh gia từ Bắc Kinh tới, cô bé hào hứng lắm.

Trần Trần nói thêm: “Nhiếp ảnh gia này nổi tiếng lắm nhé, ông nội bác ấy đã từng chụp ảnh cho Từ Hy Thái hậu đấy, rất nhiều tư liệu từ cuối đời nhà Thanh có nhắc tới tên tuổi của ông.” Trần Trần lục lại trí nhớ một hồi lâu mới nhớ ra: “Chính là Thời Duệ Ngọc, con trai của Thời Mộ Hề, đại sứ Trung Quốc ở Pháp năm Quang Tự cuối cùng đấy. ”

Thuấn Nhân rất đỗi ngạc nhiên, nói: “Trời ơi, hóa ra là ông ta!”

“Ha ha ha”, Trần Trần cười, “Cậu cũng nghe nói rồi à? Có phải là đọc mấy bài báo từ trong đồng sách báo của ông cậu không? Thầy giáo của anh tớ chắc chắn là cháu trai của Thời Duệ Ngọc.”

Trong lúc hai cô bé đang mãi nói chuyện thì Lý Triệt cùng một đám con trai vừa la hét vừa chạy tới. Lý Triệt nhanh tay gõ vào đầu Thuấn Nhân một cái. Thuấn Nhân muốn đánh lại, nhưng cậu ta đã chạy xa rồi. Cậu ta chạy giật lùi, tay ôm quả bóng, nhe hàm răng trắng bóng ra cười với Thuấn Nhân.

Nhà Trần Trần và nhà Thuấn Nhân là hai căn nhà cũ nằm đối diện nhau qua đường Thạch Bản. Trên con đường này có một ngôi miếu rất lớn, bức hoành phi trên tầng hai đã bong ra từng mảng, nét chữ không còn rõ nên rất khó đọc. Nhưng bức hoành phi hình vuông ở tầng một có ba chữ được viết theo thể chữ triện Trình bách lý vừa cổ kính vừa tao nhã thì vẫn còn nguyên vẹn. Trên và dưới bức hoành đó có hai bức điều khắc “Phụng xuyên mẫu đơn”[1] và “Song sư hỉ cầu”[2] với những nét khắc rất tinh tế và điêu luyện. Mặc dù đã trải qua biết bao thăng trầm của lịch sử và đã bị xuống cấp, nhưng nó vẫn giữ được những nét tinh tế và có giá trị lịch sử to lớn.

[1] Phụng xuyên mẫu đơn: Phượng trong hoa mẫu đơn.

[2] Song sư hỉ cầu: Hai con sư tử vờn bóng.

Vừa đến cửa nhà Trần Trần, Thuấn Nhân đã nhìn thấy một cậu bé trạc tuổi mình đang đứng trước bàn thờ. Trần Trần không biết đã đi vào nhà từ lúc nào, gọi vọng ra: “Thuấn Nhân, Thuấn Nhân!”

Nghe thấy tiếng gọi, cậu bé quay đầu lại. Hoàng hôn buông xuống, từng cơn gió nhẹ thổi tới, Thuấn Nhân nhìn vào đôi mắt cậu bé, bốn mắt nhìn nhau không rời.

Trần Trần nhìn thấy anh họ đang tiếp một vị khách nho nhã, lịch thiệp. Biết đó là khách từ xa tới, Trần Trần vội chào: “Cháu chào bác ạ!”

Diệp Vị Kỳ chưa kịp giới thiệu thì vị khách kia đã cười và nói: “Em của Diệp Vị Kỳ đây phải không? Đúng là một cô bé dễ thương.”

Giọng nói của người đàn ông này nghe giống giọng của mấy người dẫn chương trình trên ti vi, khiến Trần Trần cảm thấy là lạ, cô bé không nói gì, chỉ biết cười. Người đàn ông giới thiệu: “Bác họ Thời.”

Trần Trần lại chào thêm một tiếng: “Chào bác Thời.” Người đàn ông dường như nhớ ra điều gì đó, gọi lớn: “Tử Chấn, Tử Chấn!”

Ông ta đứng dậy ra ngoài tìm, Trần Trần cũng theo sau, ra khỏi cửa liền nhìn thấy Thuấn Nhân đứng im ở đó, nhìn sang bên thì thấy một cậu bé mặc chiếc áo sơ mi trắng.

Người đàn ông họ Thời tiến đến, kéo tay cậu bé: “Tử Chấn, ngày mai bọn con sẽ là bạn cùng lớp rồi. Nào, đến làm quen với nhau đi.”

Trần Trần chủ động tiến đến bắt tay làm quen. Thuấn Nhân quay đầu đi vào nhà.

Trong nhà còn có một người phụ nữ trẻ, trang điểm nhẹ nhàng, mặc chiếc váy dài tới đầu gối, chân đi đôi xăng đan màu trắng. Thuấn Nhân thấy cô ấy rất đẹp, bèn nhìn chăm chú. Cô ấy cười hỏi: “Là Trần Trần phải không?”

Diệp Vị Kỳ đáp: “Đây là bạn học của Trần Trần, tên là Thuấn Nhân.”

Bữa tối có món canh hạt dẻ, cá và măng khô kho thịt, nhưng lại để bên phía khách ngồi. Thuấn Nhân ngại không dám vươn người ra gấp, nên đành ăn những món ở gần mình.

Sau khi người lớn đã chúc tụng nhau sáu, bảy ly, mặt của người phụ nữ kia đỏ ửng. Phụ nữ mặt mày hồng hào âu cũng là cái tốt, Thuấn Nhân nhìn chăm chú, cô ấy thấy vậy liền cười nói: “Cái tên Thuấn Nhân là ai đặt cho cháu thế? Cháu họ gì?”

“Họ Nhan ạ”, Thuấn Nhân trả lời. “Nhan trong từ Nhan Như Ngọc.”

Cô ấy quay lại phía người đàn ông họ Thời nói: “Hân, anh có thấy cái tên Nhan Thuấn Nhân nghe rất lạ không, nó khiến người ta nghĩ tới Giang Thủy Anh trong Long Giang Tụng[3], cái tên Diệp Trần Trần nghe vẫn hay hơn.”

[3] Tên một vở kịch từ những năm 60 của thế kỷ XX.

Diệp Vị Kỳ nói xen vào: “Ai nói vậy? Cháu thấy cái tên này hay hơn tên Diệp Trần Trần nhiều.” Chưa nói xong, anh ta đã bị đá vào chân, cúi xuống nhìn thì thấy đó là chân của Trần Trần, cô bé vẫn đá gót giày thể thao vào chân của anh ta, không có ý thu chân về.

Mặt của Thuấn Nhân nóng bừng bừng, cô bé bặm môi không nói gì. Nghe có tiếng cười, Thuấn Nhân ngẩng mặt lên nhìn, thì ra là cậu bé mặc áo sơ mi trắng.

Thời Hân nhìn con trai một cái, Tử Chấn không lên tiếng mà nhìn sắc mặt của bố, rồi lại nghe người đàn bà kia đang nói: “Bài Hữu nữ đồng xa[4] trong Kinh thi viết rằng: Hữu nữ đồng hành, sắc như thuấn anh[5], Giang Thủy Anh trong vở kịch xuất thân như thế nào?”

[4] Nghĩa là: Có một cô gái đi cùng xe với tôi.

[5] Nghĩa là: Có một cô gái đi cùng xe với tôi, cô ấy xinh đẹp như một đóa hoa.

Thời Hân vội gấp thức ăn vào bát người đàn bà kia: “Lệ Huyền, em ăn thử xem, món măng khô này ngon lắm.”

Trần Trần bỏ dưa xuống, nói với Tử Chấn: “Tên tớ cũng có xuất xứ của nó đấy: Đào chí yêu yêu, kỳ diệp trần trần[6]”

[6] Nghĩa là: Xinh tươi mơn mẩn đào tơ, xum xuê ngàn lá phát phơ đầy cánh.

Ăn cơm xong, Thuấn Nhân chuẩn bị về nhà, tranh thủ lúc mọi người không để ý, cô bé đến bên nói nhỏ vào tai Tử Chấn: “Tên của tớ không phải từ ”anh” trong câu ”sắc như thuấn anh”, mà là từ ”nhân”, có nghĩa là đồng cỏ xanh rờn ấy[7].”

[7] Thuấn anh: hoa dâm bụt. Trong tiếng Trung, từ ”nhân” trong tên Thuấn Nhân phát âm là YIN, từ ”anh” trong từ ”thuấn anh” phát âm là YING. Hai chữ này phát âm gần giống nhau nên người khác dễ nghe và hiểu lầm tên Thuấn Nhân thành Thuấn Anh.

Lát sau không thấy Tử Chấn nói gì. Thuấn Nhân lại nói nhỏ vào tai cậu: “Cảm ơn bạn vì lúc nãy nhé.”

Tử Chấn mỉm cười.

Nửa đêm, Trần Trần đang ngủ thì bỗng nghe thấy tiếng phụ nữ kêu khóc, còn có tiếng đồ đạc rơi xuống đất phát ra từ căn phòng cạnh phòng của Tử Chấn. Nghe kỹ thì thấy hình như là tiếng của người phụ nữ tên Lệ Huyền, còn nghe thấy cả tiếng cô ta đập gối. Trần Trần tò mò, rón rén lại gần cửa nghe ngóng.

Qua khe cửa, thấy Lệ Huyền đang bóp cổ Tử Chấn, Thời Hân đầu tóc rối bù, cố kéo Lệ Huyền ra ngoài, cô ta không theo, vẫn cứ khóc to: “Làm sao có thể không có? Ông muốn đem tài sản cho cái đứa con trai của đồ phù thủy đó, không ẹ con tôi, tôi phải bóp chết thằng khốn này!”

Thời Hân hét lên: “Giờ này lấy đâu ra tài sản? Cô mà tìm thấy được, coi như tôi lừa cô!”

Tử Chấn mặt đỏ gay, mím chặt môi, không chống cự cũng không cử động, thái độ rất thờ ơ.

Thời Hân cố kéo Lệ Huyền ra ngoài, phân trần: “Sợ cô không tin, tôi mới đưa cô đi cùng. Tôi gửi Tử Chấn ở đây, cô còn muốn gì nữa? Chờ khi nào về tới Bắc Kinh, chúng ta sẽ đi Mỹ tìm anh trai tôi, không bao giờ về Trung Quốc nữa, như thế được chưa?”

Lúc này Lệ Huyền mới ngừng khóc, ngẩng đầu, tóc tai xõa xượi nhìn chồng: “Anh và em còn có An An, ba người chúng ta sẽ mãi ở bên nhau, không xa nhau nữa, anh hứa nhé!”

Thời Hân không nói gì, cúi đầu nhìn con trai, dường như có chút do dự, rồi nói: “Không có chuyện gì đâu, con ngủ đi.”

Tử Chấn không nói lời nào, chỉ nhìn bố chăm chăm.

Lệ Huyền thấy thế lại khóc lóc, kêu gào. Thời Hân đành phải kéo tay cô ta lôi ra ngoài.

Trần Trần thấy hai người đi ra ngoài, vội vàng quay lại phòng mình, trèo lên giường, tai còn nghe thấy tiếng ồn vọng lại từ phía sân trước. Cô bé không ngủ được lại dậy, đi giày vào rồi sang phòng bên cạnh.

Nhìn thấy Tử Chấn vẫn giữ nguyên tư thế lúc nãy, không động dậy, Trần Trần đi đến bên cậu ta, nói: “Ngày mai họ đi rồi, sẽ không còn ai ăn hiếp bạn như thế này nữa đâu.”

Tử Chấn không để ý đến Trần Trần, cậu ta leo lên giường, vùi đầu vào đồng chăn.

Trần Trần cảm thấy không có gì để nói, liền quay người đi về phòng, bỗng nghe thấy tiếng Tử Chấn nói sau lưng: “Đồ ăn nhà cậu nấu rất ngon.”

Cô bé quay đầu lại nhìn Tử Chấn, dặc ý gật đầu, rồi nói: “Cuối tuần, tớ sẽ dẫn bạn đi hái quả dại trên núi nhé!”

Trong sách địa lý của trường có nói, nơi đây có địa hình của vùng đồi núi Giang Nam[8], nhưng đối với bọn trẻ, những gò đồi xa xa kia quá cao, nếu đó chỉ là gò đồi thì không biết núi sẽ cao chừng nào? Những ngọn đồi gần làng không cao cũng không thấp, thích hợp cho bọn trẻ chơi đùa trên những con đường đi ngoằn ngoèo, hai bên đường cỏ mọc xanh rì.

[8] Là tên gọi chung của khu vực đồi núi có ranh giới phía nam là sông Trường Giang, phía bắc là Nam Lĩnh, phía tây là núi Vũ Di, phía đông là núi Tuyết Sơn.

Diệp Trần Trần hẹn Thuấn Nhân và Tử Chấn, anh họ của Trần Trần là Diệp Vị Kỳ cũng đang rỗi rãi, bốn người cùng đi dã ngoại. Trên đường đi, họ gặp bố mẹ của các bạn cùng lớp, họ vẫy tay chào, rồi tiếp tục đi.

Vị Kỳ nói: “Rời khỏi quê hương làm gì, tốt nghiệp cấp ba xong, cũng đừng đi đâu học đại học làm gì, cứ ở quê tìm một đứa tử tế, rồi lấy chồng cho xong.”

Thuấn Nhân hai má đỏ ửng, ngượng ngùng không trả lời.

Trần Trần nói: “Anh à, theo anh thế nào là một người đàn ông tử tế?”

Vị Kỳ nói: “Thứ nhất, đương nhiên là phải có tiền.”

Trần Trần hỏi: “Thế thứ hai là gì?”

Diệp Vị Kỳ gãi gãi đầu, nói: “Vẫn là phải có tiền”, rồi quay sang Tử Chấn đang ngồi bên cạnh: “Tiền có thể giải quyết được rất nhiều vấn đề. Người ta nói, tiền không phải là vạn năng, đó chỉ là lừa đảo, tiền chỉ không giải quyết được bốn vấn đề sinh, lão, bệnh, tử, còn với mọi cái trên đời này, chỉ sợ không đủ tiền mà thôi.”

Tử Chấn không nói gì, chỉ nhắm mắt ngắm cảnh núi non phía xa xa, hai bàn tay đưa ra hứng lấy ánh mặt trời.

Thuấn Nhân ngồi sát lại, ngón tay dài của Tử Chấn dường như trong suốt dưới ánh mặt trời. Cô bé chăm chú nhìn cậu.

Thuấn Nhân ngạc nhiên, “a” lên một tiếng, rồi ghé sát vào tai Tử Chấn hỏi nhỏ: “Cổ cậu sao thế?” Tử viên tai kéo dài xuống yết hầu của cậu bé hằn lên vết móng tay cào màu đỏ.

Tử Chấn cúi đầu không nói, Thuấn Nhân thấy vậy cũng không hỏi thêm gì nữa.

Trần Trần cầm mấy cành cây lúc lửu quả đỏ, ngoài vỏ lấm tấm vết chàm. Trần Trần lấy một cành đưa cho Tử Chấn, cậu bé cầm lấy, định xuống con suối gần đó để rửa. Trần Trần thấy thế cười hi hi rồi cắn một miếng. Thuấn Nhân cũng chạy theo sau, cô bé ngậm chân dưới làn nước trong mát, nước suối chảy qua những hòn đá phủ rêu xanh. Thuấn Nhân hỏi Tử Chấn: “Hộ khẩu của cậu chẳng phải ở Bắc Kinh sao? Hay là về Bắc Kinh thi đại học đi?”

Tử Chấn chỉ “ừ” một tiếng.

Thuấn Nhân lại hỏi. “Cậu muốn thi chuyên ngành gì?”

Tử Chấn dường như rất có hứng thú với câu hỏi này, đôi mắt sáng hẳn lên, đáp: “Kiến trúc.”

Thuần Nhân có chút thất vọng, một lúc sau mới nói: “Theo tớ, cậu rất thích hợp với ngành nghệ thuật. Tớ rất hâm mộ những người học nghệ thuật.”

Tử Chấn hỏi: “Nhà cậu có người làm về nghệ thuật à?”

Thuần Nhân lắc đầu: “Nhà tớ chỉ có người học chữ thôi, cuối đời Thanh còn có người thi đỗ vào viện hàn lâm cơ, trong huyện có bia tưởng niệm đấy.” Nói đến đây, cô bé cười vẻ đầy tự hào, nghiêng nghiêng đầu nhìn Tử Chấn: “Cái sảnh lớn trong phủ huyện chính là nhà tớ ngày xưa, sau ngày giải phóng thì bị đốt cháy. Thế nào, cậu thấy có to không? Còn có cả vườn hoa nữa đấy.”

Tử Chấn không hiểu vì sao Thuần Nhân lại nói mình thích hợp theo ngành nghệ thuật.

“Bối nhìn cậu giống như bước ra từ tranh vậy, người làm nghệ thuật phải có thần thái như cậu.” Thuần Nhân nhìn cậu rồi cau mày suy nghĩ: “Nghệ thuật cũng có nhiều loại, cậu học gì thì hợp nhỉ? Họa sĩ? Diễn viên? Ca sĩ? À, đúng rồi, bố cậu chẳng phải là nhiếp ảnh gia sao? Học chụp ảnh cũng được đấy.”

Tử Chấn nói: “Sao cậu giống bố tớ thế? Ông ấy còn bắt tớ theo học trường múa nữa cơ. Con trai học khối A mới đúng sở trường chứ?”

Thuần Nhân không nhịn được cười: “Mười tám tuổi bắt đầu học múa cũng hơi muộn nhỉ?”

Tử Chấn chăm chú nhìn cô bé: “Từ nhỏ tớ đã học múa rồi, mẹ tớ là nghệ sĩ múa ba lê.”

Thuần Nhân vô cùng ngạc nhiên. Tử Chấn đứng dậy, tìm một chỗ bằng phẳng, tay phải chống xuống đất, nhẹ nhàng nhấc người lên. Thuần Nhân vội chạy tới kéo cậu xuống, vạch cổ áo cậu ra rồi nói: “Cậu bị thương ở chỗ này rồi, làm thế sẽ bị chảy máu đấy, về nhà băng lại vết thương đi.”

Thuần Nhân đang nhìn vết thương của Tử Chấn. Trăn Trăn thấy vậy, liền chạy đến cười nói: “Các cậu đang thi thắm cái gì thế? Hai cái đầu sắp chụm vào làm một rồi, nói cho tớ nghe với.”

Thuần Nhân và Tử Chấn vội vàng đứng xa nhau ra. Thuần Nhân khẽ nói: “Tối nay tới gốc mận sau nhà tớ, tớ bôi thuốc cho nhé.”

Tử Chấn nói: “Không cần đâu.” Thuần Nhân không nghe thấy, vì lúc này cô bé đã chạy tít lên sườn đồi rồi.

Có lẽ vì đều là những học sinh ngoan, nên bọn trẻ của trường trung học huyện Uyển khi tan học đều ngoan ngoãn trở về nhà. Nhưng hôm nay lại không giống mọi ngày, Thuần Nhân ra khỏi lớp học, thấy nữ sinh cấp hai và cấp ba đang tụ tập ở tầng hai, mắt nhìn về phía sân vận động, bọn họ cười và hình như đang bàn tán chuyện gì đó.

Lý Triệt dẫn đầu mười mấy nam sinh chơi bóng rổ ở sân vận động, nhưng hôm nay không có các bạn nữ cổ vũ. Thuần Nhân nhìn theo ánh mắt của các bạn nữ, thì ra Tử Chấn đang một mình ngồi đọc sách ở đó.

Trăn Trăn đứng sau Thuần Nhân, nói: “Trời sắp tối rồi, cậu về trước đi, tớ đi gọi Tử Chấn.”

Thuần Nhân đi qua sân vận động thì Lý Triệt gọi: “Lại đây cổ vũ cho anh đi.” Thuần Nhân ngồi xuống xem cậu ta chơi, nhưng chưa được mười phút, cô bé cảm thấy chán nên đứng dậy bỏ đi.

Cô bé vừa đọc thầm: “m dương thù tính, nam nữ dị hành. Dương dĩ cương vi đức, âm dĩ nhu vi dụng, nam dĩ cường vi quý, nữ dĩ nhược vi mỹ”[9], vừa bực bội nghĩ, bạn bè cùng tuổi với mình, còn có ai đọc Nữ giới[10] đâu? Ông nội “thực cổ bất hóa”[11] lại bắt mình học thuộc lòng, thật là đáng sợ quá đi mất.

[9] Có nghĩa là: m dương khác tính, nam nữ cũng khác nhau. Dương lấy kiên cường, cứng rắn làm đức, âm lấy mềm yếu là dụng, nam lấy mạnh mẽ làm điều quý, nữ lấy mềm yếu làm cái đẹp.

[10] Nữ giới: một cuốn sách dạy đạo lý làm người cho phụ nữ của nữ tác giả Ban Chiêu thời Đông Tấn.

[11] Thực cổ bất hóa: ý là đọc sách cổ mà không biết vận dụng vào thực tế, giống như ăn vào mà không thể tiêu hóa được.

Thuần Nhân đi men theo con đường cái về nhà. Đi qua hiệu ảnh của anh họ Trăn Trăn, nhìn thấy bên trong cửa kính có cô ma nơ canh mặc váy cưới. Theo khiếu thẩm mỹ của Thuần Nhân thì bộ váy đó không đẹp lắm, trước ngực thêu thùa hơi rườm rà, màu sắc lòe loẹt. Cô bé ngẩng đầu nhìn cô người mẫu, rồi lại tưởng tượng ra cảnh mình mặc váy cô dâu không biết sẽ như thế nào. Nghĩ tới đó, cô bé chợt nhớ ra bên

cạnh cô dâu phải có chú rể mặc lễ mới đúng, tự nhiên trong lòng rạo rực hẳn lên. Cô bé bỗng nhìn thấy Tử Chấn đang đứng cạnh ô cửa kính của cửa hông. Thuấn Nhân giả vờ như không nhìn thấy, đứng lặng một hồi, muốn đợi cho khuôn mặt đang nóng bừng bừng của mình dịu lại, nhưng một lúc lâu sau, mặt cô bé càng đỏ ửng, cô bé chỉ còn biết cúi đầu đi về nhà.

Tử Chấn chạy lên phía trước, nói: “Có phải cậu muốn chụp ảnh không? Mình biết chụp, mình chụp cho cậu nhé?”

Hai má Thuấn Nhân vẫn đỏ ửng, cô bé không ngẩng lên, cũng không dừng lại, nói: “Được thôi, cậu chụp ỉnh nhé.” Nhưng cảm thấy không mấy tự tin, cô bé lại hỏi: “Trần Trần đâu rồi? Cậu ấy nói về nhà với cậu mà.”

Tử Chấn nói: “Tớ thích đi một mình.”

Trời vừa tối, Thuấn Nhân đang ở trong nhà thì thấy Trần Trần gọi: “Anh tớ đánh nhau với Tử Chấn. Họ đang ở đồn cảnh sát chúng mình mau tới đó thôi.”

Ông nội Thuấn Nhân đứng chống gậy ở cửa, giọng trách móc nói với Trần Trần: “Bọn nó đánh nhau, gọi Thuấn Nhân đi làm gì? Con gái con đứa, đêm hôm không được ra khỏi nhà, nếu muốn đi thì mình cháu đi đi, Thuấn Nhân còn phải ở nhà học bài.”

Trần Trần nói: “Ông ơi, Tử Chấn đến tìm anh cháu mượn máy ảnh, chắc là muốn chụp ảnh gì đó, chứ có chuyện gì to tát đâu, đi nói rõ với cảnh sát, để người ta thả hai người về. Thuấn Nhân đi cùng cháu thôi mà.”

Thuấn Nhân lén ra sau lưng ông rồi đi ra ngoài, nắm tay Trần Trần kéo đi. Ông nội tức quá, vứt chiếc gậy xuống nền gạch, nhưng bóng hai cô bé đã biến mất rồi.

Đi được nửa đường, họ gặp Vị Kỳ và Tử Chấn, người đi trước, kẻ đi sau, mặt ai cũng dửng dưng sát khí. Diệp Vị Kỳ nhận thấy hai cô gái đi tới, liền nói to: “Thật chẳng ra sao, hôm nay con trai lão Kỳ trực ban, vừa thấy anh đã nói: “Chắc hiểu lầm thôi mà”, rồi chỉ nhắc nhở nó vài câu. Anh vừa nói vừa chỉ vào Tử Chấn.

Dưới ánh trăng, trên mặt Tử Chấn hiện rõ một vết bầm. Thuấn Nhân nhìn kỹ thì thấy đó là vết máu, miệng Tử Chấn cũng sưng lên. Cô bé đẩy mạnh Diệp Vị Kỳ, nói: “Sao anh lại đánh cậu ấy?”

Vị Kỳ miệng môi cũng sưng vù, thấy mình có lỗi, nhưng lại không chịu nhận, giọng phản kháng nói: “Người đánh là nó, anh sẽ không cho nó mượn máy ảnh.”

Thuấn Nhân hét lên; “Sao lại không mượn?”

Vị Kỳ càng cao giọng; “Cho em mượn thì được, cho nó mượn thì không, nó ăn cơm nhà họ Diệp, mặc đồ nhà họ Diệp, lại đi đánh anh, nó chán sống rồi.”

Tử Chấn lại hùng hổ xông vào đánh, Vị Kỳ loạng choạng ngã xuống, hai người vật nhau ra, trong bóng tối nhìn không rõ lắm, chỉ nghe thấy tiếng đấm bùm bụp.

Thuấn Nhân khóc òa.

Bố của Trần Trần quát mắng ầm ĩ, kéo hai người đang đánh nhau dưới đất đứng dậy, rồi nắm lấy cổ áo bọn họ lôi về nhà

Bất cả hai đứng ở gian nhà giữa, bố của Trần Trần cho Vị Kỳ một cái bạt tai: “Đã hai mươi mấy tuổi đầu rồi lại đi bắt nạt cái thằng mười ba, mười bốn tuổi, mày còn làm được cái gì nữa hả?” Nói đoạn, quay lại nhìn Tử Chấn.

Quần áo của Tử Chấn rách hết, mặt mày bầm thối, lạnh lùng đứng một góc, dường như không có ý nhận lỗi. Bố Trần Trần nhìn cậu một lúc rồi nói: “Tao vốn không định nói thẳng ra đâu, nhưng chúng mày đã đánh nhau tới mức này, nên tao không nói không được. Bố mày và vợ bé đi Mỹ rồi, không quay về nữa, bố mày chỉ đưa tao chút tiền. Với số tiền nhỏ này mà nuôi một đứa học hết lớp mười hai thì chẳng biết thế nào cho đủ. Bố mày tuy là thầy giáo của Vị Kỳ, nhưng thực chất chỉ dạy nó có nửa năm, tình nghĩa cũng

chẳng sâu đậm gì, thế mà sống chết đòi vớt mày ở cái nhà này, nhà tao dễ dãi nên mới để mày ở lại đây, nhưng mày cũng phải biết điều đó.”

Tử Chấn nói: “Bây giờ cháu sẽ đi, không cần nhà bác phải nuôi đâu.” Vừa dứt lời, cậu đã quay người đi ra cửa.

Trần Trần định giữ lại, nhưng bị bố mắng: “Cứ để cho nó đi. Đêm hôm thế này, chỉ có làm mồi cho lũ sói thôi.”

2. Chương 02

Chương 2: RỜI XA QUÊ HƯƠNG

Thuần Nhân nhìn qua cửa sổ, thấy Tử Chấn đi ra khỏi nhà Trần Trần. Cậu đứng lặng lẽ giữa đường, mắt cũng chợt nhìn về phía nhà Thuần Nhân.

Thuần Nhân nhẹ nhàng mở cửa sổ, vẫy tay gọi Tử Chấn. Tử Chấn chạy về phía đó, mặt ghéech lên cửa sổ nhìn Thuần Nhân cười. Thuần Nhân thối nhẹ vào vết thương trên thái dương cậu, nói: “Đợi tớ một chút, tớ lấy thuốc bôi cho cậu.”

Cô bé rón rén mở cửa đi lấy thuốc, bỗng bắt gặp ông nội đang chống gậy nhìn, nét mặt giận dữ. Ông nội cầm gậy đánh vào lưng Thuần Nhân: “Nửa đêm, mở cửa sổ thì thâm với con trai, học bao nhiêu chữ mà để đầu hết rồi hả, không thấy xấu hổ à?”

Thuần Nhân đau đến nỗi chỉ biết kêu la. Tử Chấn nhảy qua cửa sổ, cố giằng lấy cây gậy từ tay ông nội Thuần Nhân: “Ông ơi, ông đừng đánh bạn ấy, ông đánh cháu đi, hãy đánh cháu đi ông, đều là lỗi ở cháu!” Ông nội giận, ném cái gậy về phía Tử Chấn, cái gậy sượt qua vết thương ở thái dương. Tử Chấn đau quá, tay phải ôm lấy mặt, tay trái giữ chặt lấy tay ông, không ngừng van nài: “Ông ơi, ông đừng, đánh Thuần Nhân nữa, cháu xin ông mà, đừng đánh nữa!” Tử Chấn không cảm thấy máu từ thái dương chảy qua khe bàn tay rơi xuống đất. Ông nội ngạc nhiên vô cùng, kêu Thuần Nhân nhanh đi lấy bông băng và thuốc.

Thuần Nhân lấy thuốc sát trùng, nhẹ nhàng bôi lên vết thương, hai hàng nước mắt từ từ lăn xuống gò má. Ông nội nói: “Để nó ngủ ở phòng sau sảnh lớn một đêm đi, sáng sớm mai phải về nhà ngay.”

Ông nội quay về phòng, đôi mắt Tử Chấn sáng long lanh nhìn Thuần Nhân rồi cười. Thấy đuôi tóc cột sau gáy của cô bé rối tung lên, mũi cô đỏ ửng, Tử Chấn nói: “Cậu đẹp lắm!”

Trong lòng Thuần Nhân rạng ngời hạnh phúc, cô bé e thẹn cúi đầu cắt miếng gạc. Tử Chấn lại nói: “Cậu có nét hơi giống mẹ tớ.”

Nghe thấy vậy, Thuần Nhân lại có vẻ hơi buồn, lông mày cau lại: “Tớ còn chưa già như mẹ cậu đâu.”

“Mẹ tớ không già chút nào.” Tử Chấn vội vàng phân bua: “Sau này cậu có dịp đến Bắc Kinh, tớ sẽ cho cậu xem ảnh của mẹ tớ. Mẹ tớ trẻ lắm, thật đấy.”

Thuần Nhân dùng tay ấn nhẹ vào miếng dán ở thái dương Tử Chấn, bỗng cô bé hỏi: “Theo cậu, thế nào là một cô gái tốt?”

Tử Chấn nhíu mày nghĩ một hồi lâu, câu này dường như rất khó trả lời, một lúc sau mới nói: “Theo tớ, tiên nữ là tốt nhất, vừa xinh đẹp, vừa có thể biến hóa rất nhiều thứ, lại không bao giờ già. Nếu được ở cạnh tiên nữ thì sẽ không bao giờ cảm thấy đau khổ.”

Thuần Nhân “hừm” một tiếng: “Trên đời này làm gì có tiên nữ, chỉ nhiều ma quỷ thôi, nửa đêm chúng sẽ ngồi trên nóc nhà cậu, thè cái lưỡi dài ngoằng ra gọi cậu.”

Tử Chấn nói: “Thật đấy, nếu có thể bay được lên trên trời thì tốt biết mấy, đó là nơi sạch sẽ nhất. Cậu có biết trên thế giới này, chỗ nào gần bầu trời nhất không?”

“Thì là dãy núi Himalaya đấy.” Thuấn Nhân còn nói thêm: “Cậu đến Tây Tạng, sau đó từ từ leo lên trời, chỗ đó chính là nấc thang để đi lên trời, lên đến đó thì thành tiên rồi.”

Tử Chấn biết cô bé đang cười nhạo mình nên có chút thất vọng, bèn nói sang chuyện khác: “Thuấn Nhân, ngày mai tớ phải về rồi.”

Thuấn Nhân hiểu ý Tử Chấn, cô bé ngạc nhiên hỏi: “Cậu có tiền mua vé rồi à?”

Tử Chấn lắc đầu: “Tớ lên tỉnh trước, sau đó bắt tàu hỏa về Bắc Kinh.”

Thuấn Nhân lại tò mò hỏi: “Cậu về Bắc Kinh tìm ai thế?”

Tử Chấn nói: “Bà tớ ở Bắc Kinh, bà không biết tớ bị đưa đến đây. Tóm lại, về sẽ tốt hơn ở đây.”

”Bà nào thế?” Thuấn Nhân hỏi.

“Bà ngoại tớ,” Tử Chấn nhìn Thuấn Nhân vói vẻ khẩn cầu: “Thuấn Nhân à, cậu chuẩn bị cho tớ một ít bánh bao nhé, đợi khi nào cậu đến Bắc Kinh, tớ sẽ mời cậu đi ăn kẹo hồ lô, ăn bao nhiêu cũng được.”

“Ồ, kẹo hồ lô”, cái này thì Thuấn Nhân biết: “Nó làm từ quả sơn trà, vỏ ngoài có bọc đường, đã từng thấy trên tivi, nhưng tớ lại không thích ăn quả sơn trà.”

Tử Chấn lại dỗ dành: “Thế thì tớ sẽ dẫn cậu đi thăm Thiên An Môn nhé! Chúng ta sẽ thăm Cố Cung, sẽ được nhìn thấy quần áo, đồ trang sức, ghế ngồi, giường nằm của các hoàng hậu ngày xưa, thú vị lắm đấy.”

Nghe ra có vẻ thú vị hơn những thứ ở làng quê nhiều, Thuấn Nhân nói: “Để tớ xin ông nội mấy đồng để cậu bắt xe lên tỉnh sau đó ngồi tàu hỏa về Bắc Kinh.”

Tử Chấn nói: “Cậu đừng coi thường tớ nhé, chỉ cần một ngày là tớ có thể về tới Bắc Kinh rồi.”

Thuấn Nhân không tin, cười hi hi trêu Tử Chấn: “Thời Tử Chấn, Thời Tử, Thời Tử, Tiểu Sư Tử! Sau này gọi cậu là Tiểu Sư Tử.”

“Thời ở đây nghĩa là thời gian, Tử Thời là nửa đêm, Chấn Thời là sáng sớm, cái tên này là do mẹ tớ đặt đấy, có nghĩa là, đi tới ánh sáng”, Tử Chấn nói. “Sư tử là vua của các loài vật, tớ thấy hay gọi tớ là Tiểu Thạch Tử đi.”

“Được đấy, thế thì gọi cậu là Tiểu Thạch Tử nhé.”

Cả hai đang nói chuyện thì ông nội bỗng đi đến đứng cạnh bàn, nói: “Ngày mai ông cùng Thuấn Nhân đến trường, xem kết quả thi cử của Tử Chấn thế nào, nếu cháu đỗ thì từ mai ăn cơm ở nhà ông, tối về nhà họ Diệp ngủ. Chờ đến khi nào thi đại học, ông sẽ cho cháu tiền xe về Bắc Kinh thi. Bây giờ đứa nào về phòng đứa đấy ngủ, còn ở đây thì tháo to nhỏ nữa là ông đuổi đấy!”

Thuấn Nhân vội vàng thu gom bông băng bỏ vào hộp, trong lòng vui sướng, chốc chốc lại ghéch đầu liếc nhìn Tử Chấn, thấy cậu đang lè lưỡi trêu mình. Thuấn Nhân quay về phòng, mở tủ cất hộp bông băng, nhưng khi nhét cái hộp vào, tay lại bị vướng vào góc nhọn của chiếc hộp khác, Thuấn Nhân cầm ra, để lên bàn.

Tử Chấn nhìn thấy chiếc hộp xinh xắn, liền đi tới để nhìn kỹ hơn: “Chạm trở rất tinh vi, xem ra chiếc hộp này có từ thời nhà Minh.”

Thuấn Nhân tròn mắt, trong lòng rất khâm phục, nhưng lời nói ra thì ngược lại: “Sao cậu nói cứ như ông cụ non thế, đến mấy thứ này cũng biết à?”

Tử Chấn ngạo mạn nói: “Ăn nhầm gì? Từ nhỏ tớ đã biết nhìn mấy thứ này rồi.”

Thuấn Nhân gạt chiếc khóa cài, mở nắp hộp, lấy sợi dây để dưới đáy hộp ra, sợi dây được tết bằng da bò.

Thuấn Nhân cầm sợi dây đeo vào cổ tay Tử Chấn: “Lúc rảnh rồi tớ tết đấy, xong rồi lại lười đeo, cất trong cái hộp này lâu rồi, tặng cậu đấy!” Nói xong, cô bé buộc hai đầu sợi dây lại, rồi đút ngón tay trở vào: “Ồi! Cậu đeo rộng quá, cũng không sao, đợi khi nào cậu lớn, sẽ vừa thôi!”

Tử Chấn hỏi: “Ai dạy cậu tết sợi dây này vậy?”

“Mẹ tớ đấy. Đây là sợi dây may mắn, buộc lại rồi sẽ không gỡ ra được. Nếu ước một điều, đợi khi nào sợi dây tự nhiên bị đứt, điều ước sẽ trở thành hiện thực.”

Tử Chấn nhắm mắt lại cầu nguyện. Thuấn Nhân thấy bộ dạng cậu có vẻ nghiêm túc nên cảm thấy rất buồn cười.

Một ngày trước kỳ nghỉ hè, kết quả cuối học kỳ được công bố. Tổng số điểm của Trần Trần đứng thứ năm cả lớp, cả năm đứng thứ mười chín.

Các học sinh đang bàn tán xôn xao trước tờ kết quả thi dán trên bảng, Thuấn Nhân tìm thấy tên mình vẫn chỉ đứng ở mức khá trở xuống. Xem xong từng môn, nghi ngờ điểm số môn toán cao hơn bình thường mười mấy điểm, cô bé định quay về lớp học gỡ bài làm ra xem lại. Vừa định quay người đi, nhưng cô lại quay lại, tìm tên Tử Chấn. Tên cậu ấy rất dễ tìm, chỉ cách cái tên Trần Trần có vài dòng. Thuấn Nhân nhìn thấy tên cậu cao như núi Thái Sơn, Tử Chấn xếp thứ nhất. Thấy vậy, cô bé nhoẻn miệng cười sung sướng.

Về đến lớp học, Thuấn Nhân xem lại bài thi từ đầu đến cuối. Mặt sau bài thi còn có câu hỏi phụ mười lăm điểm, Thuấn Nhân không làm, thầy giáo nhầm lẫn đã cộng thêm mười lăm điểm của phần này. Thế nên môn toán được một trăm linh năm điểm, nếu trừ đi mười lăm điểm thì chỉ còn lại chín mươi điểm. Thuấn Nhân nhìn thấy Trần Trần đang ngồi gần đó, liền vẫy tay gọi cô bé lại, đưa cho bạn xem bài thi của mình. Trần Trần liếc nhìn Thuấn Nhân: “Cậu không thể được điểm cao như vậy.”

Giọng Thuấn Nhân nhỏ lại: “Phải đấy, thầy chấm thừa mười lăm điểm. Tớ định tan học sẽ đến tìm thầy để sửa lại.”

Trần Trần nói: “Ngày mai nghỉ hè rồi, nếu như nghỉ hè xong mới sửa lại thì ai mà biết được cậu chỉ đạt chín mươi điểm, muốn sửa thì sửa bây giờ đi, cũng phải sửa lại bảng xếp hạng dán ở tường kia nữa.”

Thấy Thuấn Nhân im lặng, Trần Trần lại cao giọng: “Cậu có đi không? Cậu không đi là tớ báo cho cô chủ nhiệm đấy.”

Thuấn Nhân vội cầm bài kiểm tra mang đến phòng giám hiệu. Trên đường đi ngang qua bảng xếp hạng, cô bé dừng lại nhìn một lúc, nếu như phải trừ đi mười lăm điểm thì tên của cô bé lại bị tụt xuống tám bậc nữa. Nấn ná hồi lâu, cô bé thở dài một tiếng, đành phải đến phòng giám hiệu vậy.

Thầy Vương dạy môn toán không có ở đó, Thuấn Nhân đến tìm cô giáo chủ nhiệm. Cô nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường: “Đã là buổi chiều rồi, bảng xếp hạng đó không kịp sửa nữa rồi, chờ thầy Vương về, em bảo thầy sửa ở bài kiểm tra là được rồi.”

Thuấn Nhân quay lại lớp học, ngại ngùng nói: “Thầy Vương không có ở đó, cô chủ nhiệm nói, bảng xếp hạng không cần sửa.”

Trần Trần nhắm mắt lại, không nói gì. Thuấn Nhân cúi đầu trở về chỗ của mình.

Tan học, Trần Trần đeo cặp chuẩn bị về nhà, Thuấn Nhân chờ Trần Trần đi ra cửa lớp học rồi mới thu dọn sách vở. Đến ngã ba gần đường Thạch Bản, nhìn thấy bóng dáng của Tử Chấn và Trần Trần, Thuấn Nhân định đi nhanh để đuổi kịp họ, nhưng rồi lại do dự, bước chậm lại. Cô bé nghe thấy tiếng Trần Trần nói: “Trà trộn vào đám đông để kiếm danh lợi, đúng là câu để nói loại người này, là bạn tốt của nhau, tớ mới không lên tiếng, chuyện này mà cả trường biết được thì sẽ chẳng có ai chơi với cậu ấy.”

Nghe thấy câu này, tim Thuấn Nhân đập mạnh hơn, lại nghe thấy Tử Chấn nói: “Đây cũng không hẳn là mưu đồ của cậu ấy, chỉ là cậu ấy may mắn mà thôi, tớ thấy người có vận may mới đúng là có thực lực.”

Trần Trần nói: “Điều này cũng chưa chắc, chắc chắn tớ sẽ đổ vào trường hạng nhất, chứ cậu ấy đổ được vào trường hạng ba đã là giỏi lắm rồi! Cái này không thể chỉ dựa vào vận may mà được đâu nhỉ?”

Tử Chấn không nói gì, chạy lên phía trước gọi to: “Lý Triệt, Lý Triệt! Chơi bóng không?”

Trần Trần quay đầu lại nhìn thấy Thuấn Nhân, định nói gì đó nhưng lại quay đầu đi tiếp.

Ông nội Thuấn Nhân đã suy nghĩ hai ngày nay, ông quyết định cho Thuấn Nhân lên tỉnh học. Ông nghĩ, Thuấn Nhân cũng lớn rồi, cần có một gia sư kèm cặp, hơn nữa kết quả học tập ở trường trung học huyện

Uyển này tuy không tốt lắm, nhưng khi lên tỉnh, nó nhất định sẽ là đứa giỏi, cháu gái mình tài mạo song toàn cũng phải thôi. Nghĩ vậy, ông liền ra bưu điện gọi cho cô con gái đang ở trên tỉnh, nói cô giúp việc liên hệ chuyển trường.

Cô con gái đang sống trên tỉnh này là người con thứ ba của ông, tên Nhan Xuân Nam, đã kết hôn với một anh thủ trưởng trong quân đội. Ông Nhan tuy cũng có chân đứng trong trường đại học Bắc Kinh, nhưng trước mặt con gái cũng mất hết cả uy phong, dùng lời Nhan Xuân Nam mà nói thì là: “Thời của bố đã qua rồi.”

Thời của Nhan Xuân Nam là trong nhà phải có ô sin, có bảo vệ, phải theo phong cách phương Tây. Thời của ông Nhan lại ngồi ở cái nhà cũ kỹ gần đường Thạch Bản mà đọc Mao Trạch Đông toàn tập, trong cuộc sống thì cái gì cũng lơ mơ, động vào việc gì cũng không biết phải giải quyết thế nào. Ông Nhan không muốn cháu gái mình lạc vào cái thời của ông, xã hội bây giờ sang trang mới rồi thì để nó nhanh nhanh hòa nhập, nếu không sẽ bị cơn lốc xoáy của thời đại nhấn chìm. Cơn lốc ấy đã nhấn chìm con trai và con dâu ông rồi, cháu gái ông nhất định không được đi vào vết xe đổ đó.

Thuấn Nhân vốn định nhân dịp nghỉ hè sẽ về quê một người bạn cùng lớp chơi mấy ngày. Những ngọn núi dưới quê cao lắm, nếu trèo lên đó mà nhìn xuống dưới, cánh đồng lúa giống như bàn cờ, xanh xanh từng mảng, xa xa là những ngôi nhà tường trắng ngói đen, mây bay quanh những ngọn núi, giống như những làn khói bất tận, không khí trong lành, mát mẻ.

Trên thành phố thì làm gì có những cảnh sắc này. Ở đó chỉ có nhà cao, xe cộ đi lại tấp nập, có quần áo thời trang và giọng nói cũng khác. Thuấn Nhân vừa mừng vừa tủi, cô bé đi lại trong phòng suy nghĩ một lúc lâu, nói với ông là còn chưa tạm biệt Trần Trần rồi đi ra ngoài.

Trần Trần nghe Thuấn Nhân nói cô sắp phải đi, liền nói: “Viết thư hay gọi điện cho tớ nhé, điện thoại nhà cô cậu có đơn vị chồng cô ấy trả tiền nên gọi thoải mái, nhà tớ cũng sắp lắp điện thoại rồi, cậu có thể gọi tới chỗ anh tớ, nhờ anh ấy gọi tớ sang nhé.”

Thuấn Nhân gật đầu, nhưng mắt vẫn ngó nghiêng tìm kiếm.

Trần Trần nói: “Tử Chấn đến thôn Đường phụ đạo cho Tôn Chính Quảng rồi, ngày mai mới về. Tớ sẽ chuyển lời cho cậu.”

Thuấn Nhân “ừ” một tiếng, chần chừ một lát rồi lại nói: “Tớ ghi cho cậu số điện thoại nhà cô tớ nhé?”

Trần Trần nói: “Không cần đâu, cậu gọi cho tớ là được rồi, cậu gọi về thì không mất tiền.”

Nhà của cô Thuấn Nhân là một ngôi nhà nhỏ màu hồng có hai tầng. Đến nơi, cô đã đứng đón ở cổng. Bảo vệ và người giúp việc vội xách va li hành lý của ông cháu Thuấn Nhân vào nhà. Cô bé chào cô một tiếng rồi vào theo ông.

Xuân Nam tự tay đi rửa táo, rồi bưng một đĩa lên phòng khách. Thuấn Nhân vẫn đứng đó, không dám ngồi. Xuân Nam thấy vậy cười và nói với ông Nhan: “Bố, sao bố lại để cho nó quê mùa, cứ như là lần đầu ra tỉnh thế? Gia đình nhà ta dù sao cũng là mấy đời dòng dõi quan lại kia mà.”

Ông Nhan có vẻ không vui: “Sao lại gọi là quê mùa được? Đây gọi là lễ phép. Người lớn còn chưa ngồi, trẻ con sao dám ngồi? Từ lúc văn hóa phương Tây du nhập vào thì đen trắng, phải trái đảo lộn hết cả.”

Thuấn Nhân với đĩa trái cây, gọt táo mời ông, Xuân Nam ngắm cô bé từ đầu đến chân, nói: “Nhìn dễ thương thật đấy, toàn chọn những nét đẹp của bố mẹ. Thế nào? Ngày mai cô đưa cháu đi chơi công viên nhé?”

Tuy hỏi thế thôi, nhưng cô đã quay sang nói với anh bảo vệ: “Tiểu Giang này, cậu gọi cho thư ký Phương, bảo anh ta thông báo cho công viên Cổ Thành ngày mai đóng cửa sớm một tiếng, tôi muốn đi dạo một vòng.”

Ông Nhan vội xua tay, nói: “Thôi đi, thôi đi, bố không thích thế đâu, họ mở cửa khi nào thì chúng ta đến lúc đó, đừng có làm phiền họ.”

Xuân Nam cũng không ép, cô dẫn Thuấn Nhân đi xem hết tầng trên lại xuống tầng dưới, có phòng vệ sinh, phòng cho người giúp việc, kho, phòng khách, phòng đọc sách, phòng bếp, ban công. Xuân Nam chọn một

phòng nhỏ quay về hướng nam cho Thuấn Nhân ở. Cô chỉ cho cô bé biết công tắc bóng đèn, ổ cắm ở đâu, rồi lại nói: “Chú của cháu bị suy nhược thần kinh, nên cháu nhớ là phải đi ngủ trước mười một giờ tối nhé.”

Thuấn Nhân hỏi: “Thế lẽ bài tập còn chưa làm xong thì sao hả cô?”

Xuân Nam tiện tay bê chậu hoa trên bàn ra ngoài ban công rồi nói: “Thì không làm nữa, hôm sau làm cũng được mà.”

Mới đến được có hai, ba ngày, Xuân Nam đã mua cho Thuấn Nhân bao nhiêu là quần áo, giày dép đẹp. Anh bảo vệ tên Tiểu Giang còn lái xe đưa cô bé đi dạo mấy khu mua sắm.

Thuấn Nhân thấy chán, nhà ở đây không cao như trong tưởng tượng, xe cộ cũng không nhiều, đường phố rất rộng, đến mức không biết đi đâu. Hơn nữa lại không có người bạn thân nào để nói chuyện. Cô của Thuấn Nhân có hai người con trai, cả hai đều chưa tới mười tuổi và rất nghịch ngợm, hết leo trèo rồi lại phá phách.

“Sắp đến ngày khai giảng rồi”, Thuấn Nhân nghĩ.

Thuấn Nhân không thích dạo phố lắm, cả ngày chỉ ngồi đọc sách trong phòng đọc của chú. Những loại sách cổ điển kiểu Tứ thư, Ngũ kinh, Nhị thập tứ sử, nhà ở huyện Uyển đều có, cô bé lại lấy Bàn về chiến tranh của Carl Von Clausewitz[1] ra đọc, được vài trang, cảm thấy không thể đọc tiếp được nữa bèn gập sách lại. Cô bé lại nhìn thấy trên bàn có chiếc điện thoại, cầm trên tay nghịch nghịch một hồi rồi gọi đến hiệu ảnh của anh họ Trần Trần. Diệp Vị Kỳ nghe thấy giọng của Thuấn Nhân ở đầu dây bên kia thì mừng lắm, cô bé hỏi Trần Trần có ở đó không, Vị Kỳ nói cô ấy đã về quê chơi rồi. Hai người nói chuyện một lát, thấy không còn gì để nói nữa, Thuấn Nhân định cúp máy, nhưng chần chờ vài giây rồi lại nói: “Phiền anh gọi hộ Tử Chấn qua nghe điện thoại.”

[1] Carl Von Clausewitz (1780-1831) là một binh sĩ của vương quốc Phổ, một nhà lịch sử học quân sự, lý luận học quân sự có tầm ảnh hưởng lớn.

Vị Kỳ nói: “Nó cũng không có ở nhà.”

Thuấn Nhân lại hỏi tiếp: “Cậu ấy đi đâu thế?”

Vị Kỳ đáp: “Không biết.”

Thuấn Nhân không tin lời Vị Kỳ nói, nhưng lại ngại không dám hỏi tiếp, đành buồn thiu đặt điện thoại xuống, nhìn lên trần nhà. Cô bé nghĩ, là con gái chán thật, muốn tìm một người cũng phải rào trước đón sau, trong lòng muốn nói lại không thể nói ra. Ngày nhỏ ghét đọc mấy quyển sách cổ văn, nhưng rất cuộc nó cũng có cái lý của nó, đều là những thứ mà ông cha đã đúc kết lại qua mấy nghìn năm, không nghe thánh hiền dạy bảo, chắc chắn sẽ không thu được quả ngọt.

Thuấn Nhân mở ngăn bàn, lấy ra một tập giấy viết thư, để lên bàn, dùng tay xoa xoa cho phẳng, rồi mở nắp bút ra, tên người nhận để trống, chỉ nắn nót viết hai chữ: “Xin chào”, theo sau là một dấu chấm than, rồi xuống dòng viết ba chữ: “Tiểu Sư Tử.” Suy nghĩ đắn đo một hồi, lại xóa đi, viết thành: “Thời Tử Chấn.” Nhìn một hồi, cô bé vẫn cảm thấy không được thỏa đáng cho lắm, lại xóa đi, cuối cùng quyết định không viết họ tên nữa mà để trống một dòng dưới chữ: “Xin chào”, mở đầu bằng câu: “Một mình nơi tha hương làm khách lạ”, trong lòng nghĩ mở đầu bằng mấy câu thơ cho bức thư thêm phần sinh động.

Viết mãi cũng chỉ được có ba dòng, đọc đi đọc lại mấy lần, thấy cũng không hay lắm, cô bé dừng bút, suy nghĩ. Viết thư cho Tử Chấn không phải là cách hay, cậu ấy sẽ nghĩ mình có ý gì đó, như thế thì thật mất mặt, hay là gọi cho cậu ấy một cú điện thoại, như thế sẽ tự nhiên một chút, kiểu gì chả có lúc cậu ấy ở nhà.

Suy đi tính lại, Thuấn Nhân liền xé vụn tờ giấy, sau đó gom lại, soi dưới ánh mặt trời xem có đọc được chữ gì không, nhìn kỹ thì chỉ thấy dấu chấm than sau chữ “xin chào”, còn lại đều không rõ nữa, thế là cô bé cắt tập giấy viết thư vào trong ngăn kéo, lôi quyển Bàn về chiến tranh ra xem. Nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn, thấy không thể nuốt nổi mấy dòng chữ cứng nhắc ấy nữa, cô bé đành bỏ sách xuống, nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Bầu trời ở đây không cao như ở huyện Uyển, nó thấp lắm, dường như với tay cũng có thể chạm tới, bầu trời chỉ có một màu xanh xám. Đã lâu rồi Thuấn Nhân không nhìn thấy mặt trời.

3. Chương 03

Chương 3: CÓ NHỮNG KỈ NIỆM TRÔI QUA NHƯ THẾ

Không biết có phải do không hợp với phố xá hay không, không lâu sau khi khai giảng, Thuấn Nhân đã trở thành địch thủ của tất cả bọn con gái. Nói là “tất cả” thì cũng không được khách quan cho lắm, khái niệm “tất cả” ở đây là phải loại trừ mấy đứa chăm chỉ học hành, mấy đứa tồn tại mà cũng như không, còn lại, tất cả đều ghét Thuấn Nhân.

Nhưng lỗi một phần cũng do Thuấn Nhân, quần áo cô bé mặc không giống các bạn, không hòa nhập vào đám đông, đặc biệt là khi đi đường, nhìn thấy bạn cũng không thềm chào một tiếng. Ngoài bạn ngồi cùng bàn tên là Châu Văn biết Thuấn Nhân bị cận thị thì ấn tượng của tất cả các bạn trong trường về cô bé không hề thay đổi, dường như câu cửa miệng là “chỉ biết mình, kiêu ngạo, không lịch sự” của các bạn dành cho Thuấn Nhân đã được định sẵn rồi.

Cũng may là thái độ của các bạn nam đối với Thuấn Nhân còn tốt hơn. Tuy cũng có người hòa vào các bạn nữ nói xấu Thuấn Nhân, nhưng cũng có người giúp Thuấn Nhân chép bài trên lớp, xách cặp, thậm chí khi trời mưa còn nhường ô cho cô bé, còn mình thì ướt nhèm.

Thuấn Nhân không cảm thấy mang ơn bọn họ, bởi Châu Văn từng nói cho Thuấn Nhân nghe, sau lưng bọn họ không dành ình một lời tốt đẹp nào đâu, thậm chí còn thêu dệt những tin đồn thất thiệt, trong đó có chuyện chép bài hộ, xách cặp hay ượn ô dù...

Tối hôm sinh nhật, Thuấn Nhân dẫn Châu Văn về nhà cô Xuân Nam ăn cơm. Ăn cơm xong, hai đứa làm bài tập trong phòng của Thuấn Nhân, cô bé đem món quà mà cô tặng ra cho Châu Văn xem, là một chiếc máy nhắn tin màu đen dễ thương. Châu Văn dùng bút mực ghi lại số máy nhắn tin của Thuấn Nhân vào vỏ nháp của mình.

Thuấn Nhân nói: “Thực ra cái này đối với tớ cũng không có tác dụng gì lắm, ngày nào chúng mình cũng gặp nhau, trong nhà lại có điện thoại bàn.”

Châu Văn suy nghĩ, một lúc sau, đôi mắt bỗng sáng lên: “Cậu cho các bạn dưới quê số máy này đi, chẳng phải bạn từng nói, dưới quê còn mấy người bạn nữa sao?”

Thuấn Nhân được nhắc nhở, vội vàng cầm máy lên gọi về nhà cho Trần Trần. Trần Trần hỏi: “Tớ gọi cho cậu thì có được tính là điện thoại đường dài không?”

Thuấn Nhân không rõ lắm, nói: “Cậu cho Tử Chấn số của tớ nhé?”

Trần Trần nói: “Tuần trước Tử Chấn đánh nhau với anh họ tớ, cậu ấy lấy bình xăng ở bếp đốt củi ở sau nhà tớ, cháy hết cả bếp rồi. Bố tớ mới đưa cậu ấy đến trình công an, cậu ấy bị nhốt ở đó hai ngày, sau đó, bà ngoại của cậu ấy đến đón về Bắc Kinh rồi.”

Thuấn Nhân lặng đi một lúc lâu rồi mới nói được một câu: “Cậu có biết số điện thoại của nhà bà ngoại Tử Chấn không?”

Trần Trần nói: “Không biết, khi cậu ấy đi, tớ không có ở nhà.”

Châu Văn thấy Thuấn Nhân mãi không nói được lời nào, liền dùng bút gõ gõ vào tay Thuấn Nhân. Thuấn Nhân mới chợt tỉnh lại, cúp máy, đầu óc vẫn đang nghĩ tới cậu bạn Tử Chấn. Thuấn Nhân mở cửa, đi ra phòng khách. Lúc đó, cô Xuân Nam đang ngồi trên sofa xem ti vi. Thuấn Nhân đi đến trước mặt cô, để chiếc máy nhắn tin xuống bàn: “Cô ơi, cái này cháu không dùng đến, hay là cho các em dùng đi, chúng nó nhiều bạn hơn cháu mà.”

Cô Xuân Nam nói: “Cháu cứ cầm lấy đi, có cái này rồi mới có cái để mà kết bạn chứ.”

Thuấn Nhân lắc đầu.

Trên ti vi, cô gái có khuôn mặt tràn đầy sức sống như vườn đào giữa tiết trời tháng Hai ở miền quê, giọng ca ngọt ngào, cô gái hát: Em có thể chối từ bao tình yêu, em có thể quên đi bao giấc mộng, nhưng em không thể nào quên được gương mặt với nụ cười dịu dàng của anh.

Nhà văn Sarah người Mỹ viết rằng: “Cuộc sống là một con đường đẹp nhưng lại quanh co. Bên đường, những con bướm đang đậu trên những bông hoa sắc sỡ, có vô số hoa thơm trái ngọt, nhưng chúng ta rất ít khi dừng lại ngắm cảnh, hoặc hái quả ngọt. Chúng ta chỉ cố gắng, khát khao đi tìm một con đường rộng lớn, tươi sáng hơn trong sự hoang tưởng của mình. Thế nhưng trong hành trình tiến về phía trước ấy, dần dần chúng ta lại rơi vào bóng tối ảm đạm, hoa thơm quả ngọt đâu chẳng thấy, cuối cùng lại phát hiện ra mình lạc vào sa mạc.”

Rất nhiều năm sau, Thuấn Nhân mới biết đại đa số con người đều như thế. Nhưng cô lại không nằm trong số này. Thực ra, nằm trong số nào cũng thế cả. Ai cũng muốn mình đạt được những thứ mà mình khao khát. Thế nhưng, cuối cùng của cuối cùng, chúng ta thật sự đã giành được cái gì?

Ông nội của Thuấn Nhân mất trước khi Thuấn Nhân thi đại học một năm, còn chưa kịp nhìn thấy tờ giấy báo đỗ đại học của cháu gái. Có lúc Thuấn Nhân nghĩ, ông nội chưa nhìn thấy cũng hay, cô chỉ thi đỗ vào một trường đại học tổng hợp của tỉnh, không phải trường loại một, tuy cũng là trường tốt, nhưng so với những trường lừng lẫy mà cha ông đã học thì thật thua kém vô cùng. Ngày thông báo kết quả, Thuấn Nhân và Châu Văn tay trong tay đến trường. Nguyên vọng của hai cô gái đều là khoa Ngôn ngữ. Châu Văn muốn sau khi tốt nghiệp sẽ về trường trung học, nơi mà bố mẹ cô đang công tác để làm giáo viên dạy văn, còn Thuấn Nhân, cô Xuân Nam đã thương lượng với trường, đầu ra sau khi tốt nghiệp sẽ không có vấn đề gì.

Thuấn Nhân nhận sách, đến lượt Châu Văn, quyển Tâm lý học văn nghệ đã phát hết, thầy giáo đến kho sách lấy thêm. Thuấn Nhân đứng đợi Châu Văn, các bạn nam đang xếp hàng chờ đợi, rảnh rỗi lại nhìn cô, Thuấn Nhân nói với Châu Văn: “Mình đợi bạn ở sân vận động nhé.”

Cô ngồi xuống ghế đá dưới bóng cây râm mát, gỡ quyển sách mới trên tay ra đọc, vừa nhìn bìa vừa đọc thăm tên sách, thỉnh thoảng lại ngẩng lên. Một sinh viên nam đang nhìn Thuấn Nhân. Cô vốn bị cận thị, nên cũng không dám chắc, nhưng dựa vào hướng khuôn mặt của cậu ta với lại chỗ mình ngồi thì chắc chắn là cậu ta đang nhìn mình.

Cảm thấy không được thoải mái lắm, cô định đứng lên đi về thì thấy Châu Văn ôm một chồng sách chạy tới, gọi lớn: “Nhan Thuấn Nhân!”

Châu Văn vừa dứt tiếng gọi, cậu sinh viên kia liền bật lên như lò xo: “Nhan Thuấn Nhân!”

Thuấn Nhân sợ hãi, lạng người ngồi đó. Cậu ta mặt mày tươi cười, nói: “Đúng là em rồi!”

Thuấn Nhân nghi ngờ nhìn cậu ta, bỗng sung sướng hét lên: “Lý Triệt!”

“Là anh đây! Anh cũng tới đăng ký.” Lý Triệt nhìn thấy quyển sách Thuấn Nhân đang cầm trên tay. “Em học khoa Văn à? Anh học khoa Công nghệ thông tin. Lâu lắm không gặp, em giờ sành điệu quá!”

“Thế trước đây em quê mùa lắm sao?” Thuấn Nhân cười rồi kéo tay Châu Văn: “Giới thiệu một chút nhé, đây là bạn thân nhất của em thời trung học, tên là Châu Văn.”

Lý Triệt cũng tự giới thiệu về mình.

Châu Văn cười ha ha, nói: “Anh đẹp trai quá!”

Thuấn Nhân cũng cười theo: “Đương nhiên rồi, khi còn ở huyện Uyển, mỗi lần Lý Triệt chơi bóng rổ là có đến mấy chục bạn nữ đứng ngoài cổ vũ.”

Trên khuôn mặt Châu Văn lộ rõ vẻ hâm mộ và thán phục. Thuấn Nhân cũng thấy nở mày nở mặt, càng muốn tỏ ra mình với Lý Triệt rất thân thiết, thế là cô liền nói với Lý Triệt: “Cùng ăn cơm nhé, chúc mừng ngày tái ngộ của chúng ta.”

Lý Triệt gật đầu, Châu Văn cũng muốn thể hiện sự gần gũi, hỏi: “Anh thích ăn cái gì?”

Lý Triệt nhìn Thuấn Nhân, Thuấn Nhân nói: “Anh ấy thì cái gì cũng được. Tớ sẽ dẫn hai người đi, tớ biết chỗ có đồ ăn ngon.”

Lý Triệt đỡ đồng sách đang ở trên tay hai cô bạn, để vào giỏ xe đạp, rồi dắt xe đi. Bà người vừa đi vừa nói chuyện rôm rả. Thuấn Nhân hỏi thăm Trần Trần, hóa ra cô ấy đã thi đỗ vào một trường đại học có tiếng ở Bắc Kinh. Thuấn Nhân bỗng cảm thấy tự ti, trong lòng thoáng một chút buồn. Lý Triệt thấy cô không nói gì, bèn quay ra nói chuyện với Châu Văn.

Thuấn Nhân nghĩ, sau này Trần Trần nhất định sẽ rất thành đạt, còn mình thì sẽ bị vùi dập ở cái tỉnh lẻ này cả đời. Mình cũng có thể coi là đã nỗ lực học hành, nhưng thành tích thì lại xoàng xoàng, tương lai sau này chắc cũng như thế là cùng, chăm chỉ, cố gắng, nhưng chẳng để làm gì.

Cái danh “tự ình là nhất” mà các bạn đặt cho Thuấn Nhân từ hồi học trung học, giờ lên đại học vẫn đúng, và có cả những lời thêu dệt. Càng về sau, lời đồn càng lan rộng, có người nói nhìn thấy Thuấn Nhân hẹn hò với một bạn nam trong công viên, người ác ý hơn thì nói Thuấn Nhân đợi phòng làm việc hết người rồi mới đến tìm chủ nhiệm khoa, có người còn nói Thuấn Nhân thuê phòng trọ để ở cùng với một người con trai, mà người này chính là bạn cùng lớp, chỉ có điều mỗi lần đi ra khỏi phòng trọ đều là lúc tờ mờ sáng nên không nhìn rõ mặt.

Đối với Thuấn Nhân, những lời thêu dệt kia chưa đủ để làm chấn động trường học, đến khi trên trang báo mạng của trường xuất hiện tấm hình Thuấn Nhân chụp chung với một bạn nam. Ảnh đã được xử lý, vì dùng ảnh trong thẻ sinh viên của Thuấn Nhân nên gương mặt có nét nghiêm nghị. Trong bức hình này, cần phải có sự thân mật một chút thì nó lại hơi gượng gạo. Bối cảnh trong bức ảnh là ký túc nam, còn nhìn thấy cả khăn mặt phơi trên dây thép trong phòng.

Sự việc làm âm ỉ cả phòng giáo vụ, lãnh đạo, thầy cô trong trường còn mở một cuộc họp nói về vụ việc này. Thầy cô cho rằng, quần áo của hai người trong bức ảnh chỉnh tề, chỉ là cử chỉ hơi thân mật, hơn nữa vừa nhìn là biết ngay có dùng photoshop, nên không có vấn đề gì nghiêm trọng. Cuối cùng chỉ nhắc nhở, cảnh cáo kẻ đã tung bức ảnh này lên mạng rồi thôi.

Tuy ai ai cũng biết bức ảnh đó là giả, nhưng nó vẫn trở thành trò cười của sinh viên trong trường. Nhẫn nhịn được hơn một năm Thuấn Nhân mới xông tới ký túc nam. Nhìn thấy nam sinh kia đang thối sáo, Thuấn Nhân bèn giật lấy cây sáo, ném ra ngoài cửa sổ. Cây sáo bay trong không trung rồi rơi xuống thảm cỏ dưới sân, nằm chổng chơ không tiếng nhạc.

Trên tầng lại được dịp xôn xao.

Thuấn Nhân không biết chửi bới, nhìn thấy cây lau nhà bằng nhựa đang để ở góc tường liền cầm lấy, đánh tới tấp vào người cậu bạn kia. Mấy tên con trai còn lại vốn thích xem đánh nhau, nhưng nhìn thấy mặt Thuấn Nhân giận dữ dùng dùng, môi mím chặt, liền ba chân sáu tay đến lôi Thuấn Nhân ra. Giằng co không lại với đám con trai, Thuấn Nhân bị chúng lôi ra ngoài, lúc đó, cô còn cố hết sức ném cây chổi lau nhà vào người cậu sinh viên kia.

Về đến phòng, Thuấn Nhân ngồi khóc trên giường. Các bạn nữ cùng phòng lại tỏ ra vui mừng trước nỗi đau khổ người khác, chẳng có ai đến an ủi cô ấy, chỉ có Châu Văn hai mắt đỏ hoe đến ôm lấy Thuấn Nhân dỗ dành, an ủi.

Chuyện này có thể thêm mắm thêm muối để trở thành một cuộc ẩu đả vì tình, nhưng ngược lại, trên trang báo mạng của trường đăng một topic: “Loạt ảnh nóng của đám con trai mất nét.” Trong bức ảnh, nhân vật nam chính lại là tên con trai đã tung ảnh Thuấn Nhân và một nam sinh lên mạng, cậu ta đang ôm một cô gái không một mảnh vải che thân. Sự việc này đến tai hiệu trưởng, ông giận dữ gọi Lý Triệt và cậu kia lên phòng giám hiệu. Thế là lại xuất hiện một đề tài để bàn tán.

Châu Văn chạy về kể cho Thuấn Nhân nghe chuyện Lý Triệt và cậu kia bị gọi lên phòng giám hiệu viết bản kiểm điểm. Thuấn Nhân liền gọi Lý Triệt lại an ủi.

“Em không biết phải cảm ơn anh thế nào.” Thuấn Nhân chân thành nói: “Cảm ơn anh đã giúp em, em sẽ lấy hết tiền của tháng này ra mời anh một bữa thật ngon.”

Lý Triệt nghiêm túc lắc đầu: “Anh giúp em không phải là vì anh muốn em mời anh đi ăn. Thuấn Nhân, nếu cứ như thế này sẽ không được đâu, phải có người đứng ra bảo vệ em. Em làm bạn gái của anh nhé?”

Thuần Nhân không ngờ Lý Triệt lại nói như vậy. Cô đỏ bừng mặt, cúi đầu nhìn xuống chân mà không nói câu nào.

Lý Triệt lại nói: “Anh chỉ muốn tốt cho em thôi, chúng mình cùng quê, anh sẽ không hại em đâu.”

Thuần Nhân suy nghĩ một lúc, rồi ngẩng đầu nhìn Lý Triệt, nói: “Năm thứ ba hãy bắt đầu được không? Đợi khi em tròn hai mươi tuổi. Ông nội em đã nói, sau hai mươi tuổi mới được yêu.”

Lý Triệt gật đầu.

Vẫn biết rằng cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, nhưng cách mà cái kim lòi ra cũng thật khó hiểu. Việc hẹn ước với Lý Triệt, ngay cả với Châu Văn, Thuần Nhân cũng không hề tiết lộ, thế mà chưa được nửa học kỳ, cả trường đều đã đồn ầm lên, thủ phạm chỉ có thể là Lý Triệt.

Thuần Nhân trách Lý Triệt không giữ lời. Lý Triệt thì lại phủ nhận.

Một lần tình cờ, Thuần Nhân đến thư viện mượn sách thì gặp Lý Triệt đi đằng trước cùng với một người bạn nam, Lý Triệt nói: “Thế nào? Ngưỡng mộ chưa? Dựa vào trí thông minh kém cỏi của bọn cậu mà tán được Thuần Nhân mới là lạ.”

Thuần Nhân tức giận hét lên: “Lý Triệt, anh đến đây!”

Lý Triệt cười hi hi, chạy tới trước mặt Thuần Nhân: “Chuyện gì thế?”

Thuần Nhân tức đến phát điên, quát vào mặt Lý Triệt: “Hóa ra là anh nói, vì sao còn chối?”

Lý Triệt vẫn cười thản nhiên: “Thì làm sao nào, sao lại trách anh thế? Chúng ta đã nói rồi mà, đây chỉ là chuyện sớm muộn thôi. Anh nói ra, sẽ không có ai bắt nạt em nữa.”

Thuần Nhân không đáp, cảm thấy không vui, liền quay người bỏ đi.

Lý Triệt nói: “Cuối tuần khoa anh tổ chức đi cắm trại, em đi cùng nhé!”

Thuần Nhân không quay đầu lại, chỉ nói: “Không đi, cô em không cho ngủ qua đêm ở ngoài.”

Lý Triệt thấy mất hứng, bọn con trai đứng xem vẫn chưa chịu đi, bọn họ thấy vậy liền chế giễu Lý Triệt: “Cậu thông minh quá ha, thông minh thì cũng chỉ đến thế là cùng, thế mà cũng gọi là bạn gái à?”

Lý Triệt đỏ mặt tía tai: “Sao lại không phải là bạn gái tớ chứ? Cái gì cô ấy cũng nghe tớ đấy.”

Đám con trai kia càng làm hăng: “Rõ ràng cậu và con bé đó chưa có gì với nhau. Trường này bao nhiêu đôi, có đôi nào kỳ quặc như bọn cậu không? Chẳng đẹp đôi tí nào, mỗi người một phách... Tớ khuyên thật, đừng có ngốc nữa, con gái trước sau gì cũng bị khóa môi thôi, đất ruộng phì nhiêu mà không trồng lúa, đây không phải là cao thượng, mà là nỡ có vấn đề! Nghe nói con gái không quên được người đàn ông đầu tiên, cậu không muốn Thuần Nhân quên cậu cả đời này chứ?”

Lý Triệt không phản đối, hay nói cách khác, những lời này đối với Lý Triệt quá có lý. Nó gần với cái ngăn bí mật nơi sâu thẳm trong lòng Lý Triệt, mà cậu cho rằng, ngăn bí mật này chẳng sáng sửa chút nào.

Đêm đến, khi ký túc xá tắt đèn đi ngủ cũng là lúc bọn con trai thích bàn tán về bọn con gái trong trường. Thuần Nhân là một đề tài nóng hổi để chúng lòi ra bình luận. Lúc này, bọn cùng phòng lại hỏi dò về mối quan hệ giữa Lý Triệt và Thuần Nhân. Lý Triệt trả lời qua loa cho xong chuyện.

Khi không có giờ tự học, có lúc mấy thằng con trai trốn trong phòng xem phim sex. Lý Triệt xem rất say sưa, cậu ta hẹn Thuần Nhân mấy lần, nhưng đều bị cô từ chối.

Thuần Nhân bức xúc nói với Châu Văn. Châu Văn đáp: “Con trai đều như thế hết, chỉ cần cậu ta yêu cậu là được rồi. Lý Triệt tốt đấy chứ, học giỏi, lại đẹp trai, rất nhiều người thích cậu ấy. Cậu biết không, tớ cũng thêm được như cậu lắm đấy, cho nên cố mà giữ lấy.”

Lời của Châu Văn khiến Thuần Nhân thắc mắc không biết mình có quá đáng lắm không.

Ngày Thanh niên Trung Quốc[1], trường tổ chức đi picnic. Thuần Nhân và Châu Văn muốn chèo thuyền. Lý Triệt nhảy xuống thuyền, lấy giấy lau lau chỗ ngồi. Thuần Nhân nhìn thấy cậu ta vo tờ giấy lại, rồi ném vào thùng rác trên bờ.

[1] Ngày Thanh niên Trung Quốc là ngày 4 tháng 5, để kỷ niệm cuộc vận động Ngũ Tứ vào ngày 4 tháng 5 năm 1919.

Lý Triệt đưa tay dịu Châu Văn xuống trước, sau đó dắt tay Thuấn Nhân xuống theo.

Trời chiều nắng nóng, nắng chiếu xuống mặt nước rồi phản lên mặt. Thuấn Nhân mặt mày đỏ ửng, đưa tay lau những giọt mồ hôi đọng trên trán. Lý Triệt đưa cho cô chai nước lọc, uống xong, mặt Thuấn Nhân càng nóng bừng, hai mắt trũng xuống như đang buồn ngủ.

Thuấn Nhân nói: “Chết rồi, nóng quá, tớ thấy chóng mặt, tớ muốn về trường.”

Châu Văn dùng hết sức chèo thuyền: “Cậu bị cảm nắng rồi. Cậu về trước đi, tớ chơi một lúc nữa rồi về.”

Lý Triệt cho thuyền ghé sát vào bờ, nói đợi mấy bạn kia rồi sẽ đưa Thuấn Nhân về. Thuấn Nhân nói: “Em ngồi xe buýt về trường cũng được, anh chơi tiếp đi.”

Lý Triệt kéo Thuấn Nhân lại nói: “Chúng mình cùng về trường vậy.”

Đang là ngày nghỉ, các sinh viên lại đi picnic gần hết, trường rất vắng vẻ. Muốn vào ký túc nữ phải đăng ký, Lý Triệt bèn đưa Thuấn Nhân về phòng mình, dịu cô nằm xuống giường.

Thuấn Nhân ngủ mê man, khi mở mắt trời đã tối đen. Nghĩ rằng mình phải về nhà ngay, nhưng mới nhắc người lên thì cảm thấy bên dưới đau vô cùng. Giật mình, cô sờ lên người, quần áo đâu hết rồi? Một người con trai ngồi cạnh giường, trong bóng tối cũng có thể nhận ra đây là Lý Triệt. Lưỡi Thuấn Nhân tê dại hẳn đi, mãi không nói được lời nào.

Lý Triệt thấy Thuấn Nhân tỉnh lại, liền hỏi: “Sao không thấy ra máu? Em còn trinh không?”

Thuấn Nhân gơ tay cào mặt Lý Triệt, cổ họng nấc nghẹn, khóc không ra tiếng, miệng há to để thở. Lý Triệt thấy hơi sợ, ôm Thuấn Nhân vào lòng: “Anh chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi, không thấy ra máu nên cuộc vui không được trọn vẹn cho lắm, anh tin đây là lần đầu tiên của em. Anh sẽ cưới em, em đừng như thế, thật đấy, anh nhất định sẽ kết hôn với em!”

Thuấn Nhân run lên vì tức giận, khó khăn lắm mới nói thành lời: “Anh đã cho cái gì vào chai nước?”

Lý Triệt không trả lời.

Thuấn Nhân lau nước mắt tìm quần áo, vừa khóc vừa khoác chiếc áo lên người, những chiếc cúc cứ như đang nhảy múa, không sao cài lại được. Cúi xuống nhìn chiếc cúc mà hai hàng nước mắt tuôn rơi, lần tay đóng cúc mà vẫn không sao làm được. Lý Triệt muốn giúp, nhưng Thuấn Nhân lại lùi về phía sau, cậu ta đành rút tay lại, đứng nhìn Thuấn Nhân mặc quần áo rồi đi giày, mở cửa chạy ra ngoài. Lý Triệt muốn đuổi theo nhưng lại không dám, đành đứng trên ban công nhìn bóng dáng mảnh mai của Thuấn Nhân dần dần xa khuất.

Cúc vàng đang nở rộ, hương thơm ngào ngạt, thỉnh thoảng có cơn gió nhẹ thổi tới làm rơi mấy cánh hoa, như những linh hồn cô đơn rơi xuống bên đường.

Ngày hôm sau, Lý Triệt đứng chờ Thuấn Nhân ở cửa lớp, nhìn thấy Châu Văn một mình đi ra, vội hỏi: “Thuấn Nhân đâu?”

Châu Văn đáp: “Cậu ấy nghỉ học về quê rồi.”

Lý Triệt giật mình, buông một câu: “Cô ấy bỏ học rồi sao?”

Châu Văn cười nói: “Đang học, bỏ làm sao được mà bỏ? Chắc là về quê chơi thôi, mấy hôm nữa lại lên ấy mà.”

Lý Triệt thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhớ ra một việc, hỏi: “Châu Văn, sau khi tốt nghiệp, Thuấn Nhân sẽ ở lại tỉnh chứ?”

Châu Văn gật đầu. Lý Triệt nói: “Thực ra thì ở tỉnh cũng không hẳn là lựa chọn tốt nhất, anh ở đây hơn ba năm rồi, cảm thấy cũng thế cả, nên đến những thành phố lớn xem sao. Nghỉ hè, anh tính đưa Thuấn Nhân đến Bắc Kinh tìm bạn, em có đi không?”

“Hai người đi cùng nhau, em chen vào làm gì? Em không đi đâu.”

Lý Triệt cười: “Đúng rồi, người nhà của Y Na lớp em ở Bắc Kinh làm chức to lắm đúng không?”

Châu Văn lại gật đầu. Lý Triệt nói: “Thế em rủ bạn ấy đi cùng, bốn anh em mình cùng đi Bắc Kinh chơi một chuyến nhé?”

Châu Văn vui mừng nhảy cẫng lên: “Thật là một ý kiến hay!”

Căn nhà ở đường Thạch Bản lâu rồi không có người ở, ổ khóa đã bị gỉ. Thuấn Nhân cố gắng mở nhưng không được. Cô liền chạy tới chỗ anh họ của Trần Trần nhờ giúp đỡ. Vị Kỳ nhìn thấy Thuấn Nhân về thì vui mừng khôn xiết, hai tay đưa ra định ôm lấy vai Thuấn Nhân, nhưng cô lùi lại, hỏi: “Trần Trần có hay về quê không anh?”

Vị Kỳ đáp: “Đi ba năm mà chỉ về có một lần. Chắc là ở Bắc Kinh sướng quá, nên quên mất làng quê nghèo này rồi.”

Thuấn Nhân không đáp, chỉ đứng sau chờ Vị Kỳ mở khóa. Mở xong, Thuấn Nhân cảm ơn Vị Kỳ rồi bước vào nhà, chốt cửa lại.

Vừa bước vào đã nhìn thấy tấm di ảnh của ông nội treo trên tường với hàm râu dài ngay ngắn, gương mặt nghiêm trang. Thuấn Nhân lấy cái chổi sau cửa, cúi xuống quét từng lớp bụi trên nền nhà, bụi chất thành một đồng nhỏ trên nền đá hoa cương, mấy giọt nước rơi xuống nền nhà. Thuấn Nhân lặng đi một hồi, ngẩng lên, hai mắt nhạt nhòa. Lại nhìn ông, Thuấn Nhân chạy tới, ôm chặt khung ảnh vào lòng, môi run run, một lúc lâu sau mới thốt ra được hai tiếng: “Ông nội!”

4. Chương 04

Chương 4: HÃY CỨ MƠ ĐI! CÓ LẼ NÓ SẼ THÀNH SỰ THẬT

Đối với sinh viên thì kỳ nghỉ hè của năm thứ ba cần phải lên kế hoạch tỉ mỉ. Bởi đến học kỳ hai năm thứ tư, ai cũng bận rộn đi tìm việc, chẳng còn biết đến khái niệm nghỉ hè nữa.

Lý Triệt rủ được Châu Văn và Y Na lên Bắc Kinh chơi hơn một tháng, Thuấn Nhân suy nghĩ rất lâu, cũng đồng ý. Nhưng trước khi đi đến Bắc Kinh phải đến ra mắt và xin phép cô Xuân Nam.

Lý Triệt hơi bất ngờ, cậu ta cho rằng ba nữ, một nam đi chơi thì chẳng có vấn đề gì, người nhà chắc cũng không phản đối, nhưng cuối cùng cậu ta cũng phải đồng ý với yêu cầu của Thuấn Nhân.

Thuấn Nhân dẫn Lý Triệt đi mua vài món quà. Lý Triệt thấy cô chọn mấy hộp quà đắt tiền, sắc mặt không được vui cho lắm: “Cái này đắt quá, anh không có nhiều tiền thế đâu.”

Thuấn Nhân nói: “Phải mua. Mấy thứ này cũng không đắt lắm, nếu rẻ hơn, cô em sẽ coi thường anh đấy.”

Tới quầy thanh toán, Thuấn Nhân trả tiền rồi nhét vào tay Lý Triệt túi quà.

Đến nhà cô Xuân Nam, Lý Triệt thấy có bảo vệ đứng canh ở cửa, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa sợ.

Xuân Nam nhìn thấy Lý Triệt tay cầm túi quà, rồi lại liếc Thuấn Nhân một cái, trong lòng cũng hiểu ra vấn đề. Cô nói Lý Triệt ngồi xuống, rồi kêu Thuấn Nhân vào bếp gọt hoa quả.

Thuấn Nhân vào bếp, Xuân Nam khép cánh cửa, hỏi nhỏ: “Sao không nói với cô một tiếng? Cô đã nhờ người giới thiệu cho cháu một anh chàng thực sĩ cơ đấy, mới hai mươi sáu tuổi, điều kiện gia đình tốt lắm, là nhân tài của tỉnh mình đấy.” Thấy Thuấn Nhân nghe xong mà không được vui cho lắm, Xuân Nam lại nói: “Cậu này nhìn cũng đẹp trai đấy, nhưng nhìn mặt có vẻ hơi tính toán, nhà chắc cũng bình thường thôi nhỉ? Nhìn là biết ngay mà.”

Thuần Nhân để dao mới gọt vào đĩa, bê lên phòng khách. Xuân Nam đi ra ngoài ngồi đối diện với Lý Triệt. Cô hỏi Lý Triệt học chuyên ngành gì, bố mẹ thế nào, rồi nói: “Nếu thế thì sau khi tốt nghiệp cậu phải tự lo việc làm rồi?”

Lý Triệt hai tay xoa đùi, nói nhỏ: “Cháu muốn sau khi tốt nghiệp, cháu và Thuần Nhân sẽ lấy nhau, nên cháu sẽ cố gắng ở lại đây.”

Xuân Nam nói: “Thế cậu cứ tìm việc đi, nếu không được thì cô sẽ giúp đỡ.”

Lý Triệt vội vã cảm ơn, Xuân Nam nhìn cậu ta: “Nhưng có một điều kiện, cậu phải đối xử tốt với Thuần Nhân nhà chúng tôi. Nếu cậu dám làm gì có lỗi với nó, chú của Thuần Nhân sẽ không tha cho cậu đâu!”

Lý Triệt mặt mày trắng xanh, chần chừ một lúc mới nói: “Không đâu, không đâu ạ!”

Tàu hỏa đến Bắc Kinh mới chạy được có một đêm, Châu Văn vừa béo vừa lười, cả đoạn đường ngủ say sưa, Thuần Nhân thì đọc một quyển truyện tiếng Anh, Lý Triệt và Y Na chơi bài cả đêm, cười nói rôm rả. Gần sáng, Thuần Nhân ngủ mơ thấy mình đang ở ven đồi, có tiếng suối chảy róc rách như tiếng nhạc, cô đang hái sim chín về chia cho các bạn cùng ăn.

Lý Triệt thấy Thuần Nhân nở nụ cười trong giấc mộng, đôi môi nhỏ xíu hé ra, để lộ hàm răng trắng như hoa bách hợp. Lý Triệt ghé sát tai Thuần Nhân, nói: “Mơ thấy anh à? Sao vui thế?”

Thuần Nhân tỉnh dậy, khó chịu quay người đi.

Tờ mờ sáng, tàu đã đến Bắc Kinh, mấy người bọn họ đang chải lại đầu tóc, nghe thấy có người gõ bộp bộp vào cửa, Lý Triệt đứng dậy nói: “Diệp Trần Trần đang lên giúp bọn mình lấy hành lý!”

Thuần Nhân nghe thấy vậy liền ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy bóng dáng một cô gái mặc váy dài, chân đi giày cao gót đang chạy. Thuần Nhân đang lấy hành lý trên ngăn để hành lý, bỗng có ai đó đập vào vai cô, gọi: “Nhan Thuần Nhân!”

Trần Trần nay đã cao hơn rất nhiều, da cũng trắng hơn, nói giọng Bắc Kinh chuẩn, Thuần Nhân thấy vui lắm nhưng không biết thể hiện thế nào, chỉ cười và nói: “Cậu xinh thật đấy!”

Năm người bọn họ đi ra khỏi nhà ga, Y Na nói: “Các cậu ở đâu? Sắp xếp ổn chưa? Tớ về nhà đây, nếu không có chỗ ở thì về nhà tớ, nhà tớ rộng lắm.”

Trần Trần nói: “Cậu về trước đi, tớ sắp xếp được rồi, họ sẽ ở nhà của bạn trai tớ.”

Thuần Nhân có chút bất ngờ: “Trần Trần, cậu có bạn trai rồi hả?”

Trần Trần nở nụ cười hạnh phúc: “Cậu có, sao tớ lại không có chứ?”

Thuần Nhân nói: “Tớ mừng cho cậu.”

Nhà của bạn trai Trần Trần là tứ hợp viện nằm giữa thành phố náo nhiệt. Sân vườn rộng rãi, bốn mặt đều có những gian phòng biệt lập, nối với nhau là hành lang có mái che, trong sân trồng cây xanh, có cả bể cá vàng, trên tường dán nhiều bức thư pháp.

Thuần Nhân nói: “Chủ nhà này phải là một người rất nho nhã. Ngôi nhà lâu đời như vậy mà thu dọn rất sạch sẽ.”

Trần Trần cười không đáp, quay lại nói với Lý Triệt: “Ồ đây thế nào? Anh và Thuần Nhân ở chung một phòng nhé?”

Thuần Nhân vội vàng nói: “Mình và Châu Văn sẽ ở một phòng, Lý Triệt ở một mình được rồi.”

Lý Triệt nói đùa: “Chồng em đâu rồi? Sao không thấy bóng dáng đâu cả?”

Trần Trần nói: “Thầy anh ấy bị ốm, hôm qua phải qua bên đó chăm sóc thầy, lát nữa đến giờ ăn mới về.”

Sau khi thu xếp xong xuôi, Trần Trần dẫn mọi người ra, gọi một chiếc xe: “Bọn mình đến nhà hàng dùng bữa nhé?”

Trần Trần chọn một nhà hàng yên tĩnh, chưa đến giờ ăn trưa nên nhà hàng rất vắng khách.

Chiếc bàn ăn được đặt cạnh cửa sổ, không gian thoáng đãng, từ cửa sổ có thể nhìn ra hồ nước trong mát, một thanh niên đang ngồi trên sofa chơi điện tử trên điện thoại. Anh ta mặc bộ quần áo màu đen, đội mũ lưỡi trai, đi giày thể thao, ánh nắng lọt qua cửa sổ hắt vào bên phải khuôn mặt khiến lộ rõ sống mũi cao cao. Anh ta chơi rất say sưa. Thuấn Nhân chợt thấy sợi dây da bò đeo trên tay Tử Chấn ngày nào, tim loạn nhịp, tay vịn chặt vào cánh cửa, cho đến khi Lý Triệt, Trần Trần và Châu Văn gọi vào, Thuấn Nhân mới từ từ bước vào, ngồi xuống ghế.

Trần Trần giằng lấy điện thoại bỏ vào túi mình, rồi ngồi xuống bên cạnh người con trai đó, nói: “Tử Chấn, em không cần giới thiệu chắc anh cũng nhận ra phải không?”

Tử Chấn ngẩng đầu, vẫn là gương mặt không thích cười ngày nào, chỉ có ánh mắt thì sâu thẳm thăm. Đôi mắt ấy nhìn Thuấn Nhân, biểu hiện trên gương mặt vẫn không thay đổi, chỉ là nhìn Lý Triệt lâu hơn một chút. Thuấn Nhân nhìn sang Trần Trần, thầm nghĩ, hóa ra tiên nữ trong lòng Tử Chấn là một cô gái mắt nhỏ.

Lý Triệt quay sang hỏi Tử Chấn: “Lâu lắm rồi không có tin tức gì của cậu, cậu đang học trường nào? Học ngành gì?”

Trần Trần cướp lời, nói: “Học trường múa, chuyên ngành múa cổ điển. Đạt cấp mười ba môn múa Trung Quốc, giành được một đồng giải thưởng.”

Từ khi nhìn thấy Tử Chấn, Châu Văn cứ há miệng nhìn, lúc này mới nói được một câu: “Anh thần tiên ời!”

Lý Triệt lấy tờ giấy ăn đưa cho Châu Văn: “Nhanh lau nước miếng đi.”

Châu Văn lườm Lý Triệt một cái. Thuấn Nhân lấy hết dũng khí hỏi: “Trước đây cậu nói muốn học kiến trúc mà? Sao lại đi học múa?”

Tử Chấn nhìn về phía mặt hồ bên ngoài cửa sổ, dường như không nghe thấy tiếng. Thuấn Nhân cảm thấy hơi ngại bèn cầm ấm trà, rót ỉnh một chén, hai tay cầm chén trà từ từ đưa lên miệng.

Lý Triệt nói “này” một tiếng. Thuấn Nhân giật mình, quay sang nhìn Lý Triệt, thì ra cậu ta đang gọi Tử Chấn.

“Chẳng phải trường múa tập trung rất nhiều mỹ nữ sao? Sao lại chọn Trần Trần?” Lý Triệt nói. “Thậm chí nó còn xấu hơn mức bình thường.”

Trần Trần nói: “Tử Chấn không phải loại đàn ông ham gái đẹp, anh ấy chỉ thích cô nào học hành giỏi giang thôi, con gái trường múa đều học dốt như bò ấy.”

“Đấy không phải lý do.” Lý Triệt thấy câu giải thích không chính đáng, quay qua với tay lấy tờ giấy gọi món mà Châu Văn vừa viết, nói: “Sao không gọi nhiều vào, hôm nay bọn mình phải ăn cho đã, gọi thêm, gọi thêm, thưởng thức đặc sản Bắc Kinh mà!”

Thức ăn được đưa lên, Thuấn Nhân ăn một cách buồn bã. Trần Trần không ngừng múc canh xương hầm cho Tử Chấn, nói: “Tử Chấn khổ luyện từ nhỏ, cột sống bị đau, nên phải chịu khó tắm bổ.”

Tử Chấn gấp hết thịt vào bát cho Trần Trần, còn mình chỉ uống nước canh.

Lý Triệt hỏi: “Học múa phải ăn kiêng à?”

Trần Trần cười nói: “Đâu có, anh ấy ăn nhiều cũng có béo được đâu, vì tớ thích ăn thịt.” Nói xong, cô quay sang Tử Chấn hỏi: “Đúng không?”

Tử Chấn không ngẩng đầu mà chỉ “ừ” một tiếng.

Buổi chiều, Trần Trần dẫn bọn họ đi thăm công viên, về đến nhà thì trời cũng đã tối. Tắm giặt xong, Trần Trần chúc mọi người ngủ ngon rồi kéo Tử Chấn về phòng. Thuấn Nhân nhìn cánh cửa đóng lại mà lòng chua xót, cô lặng lẽ trở về phòng mình, cởi đồ để trên ghế rồi chui vào chăn ngủ.

Đang ngủ say, một bàn tay thò vào lưng rồi lẩn lẩn lên trên, Thuấn Nhân “a” một tiếng, mở mắt ra nhìn thì thấy Lý Triệt, cô thở nhẹ một hơi, khó chịu đẩy anh ta ra: “Anh làm cái gì thế?”

Lý Triệt nói nhỏ: “Anh nói Châu Văn sang phòng anh ngủ rồi.” Nói xong, anh gác chân lên người Thuần Nhân, quay sang hôn cô. Thuần Nhân thấy khó chịu, muốn mắng anh ta nhưng lại sợ mọi người nghe thấy, nên dịu lại nói: “Em đến ngày rồi, không làm thế được đâu.” Lý Triệt cứ cố sàm sỡ.

Từ phòng bên cạnh, Trần Trần nghe thấy tiếng Thuần Nhân rên rỉ bèn bịt miệng cười. Quay người, đặt cằm lên vai Tử Chấn, lay anh nói: “Anh nghe đi.”

Tử Chấn vẫn quay lưng lại ngủ, không thèm tiếp lời. Trần Trần nũng nịu: “Mình cũng làm thế đi anh?” Thấy Tử Chấn không phản ứng gì, Trần Trần tiu nghỉu, đành nằm xuống vòng tay qua ôm lấy lưng Tử Chấn, thở dài.

Sáng sớm hôm sau, Lý Triệt gọi điện hẹn Tả Y Na đến hội chợ việc làm. Anh ta kêu Thuần Nhân đi cùng, nhưng toàn thân Thuần Nhân đau ê ẩm, nên cũng chẳng thèm để ý đến anh ta. Lý Triệt vội vàng ăn sáng rồi đi.

Trần Trần muốn dẫn Thuần Nhân và Châu Văn đi thăm Vương Phủ Tinh, Thuần Nhân không đi, Châu Văn lại gọi Tử Chấn, Trần Trần nói mười giờ Tử Chấn phải lên lớp. Thế là hai cô gái trang điểm thật đẹp, tay trong tay cùng đi chơi.

Không gian yên tĩnh, chỉ có con chim đang đậu trên cửa sổ màu hồng gỗ gõ cái mỏ đen vào song cửa sắt. Thuần Nhân cố gắng ngồi dậy, ngậy người nhìn vết bẩn trên ga giường, đau đốn tụt xuống giường, kéo lấy tấm ga, khom khom đi vào nhà vệ sinh giặt.

Trời đã chuyển sang hè, nhưng nước máy ở miền Bắc vẫn lạnh thấu xương, Thuần Nhân muốn tìm nước nóng, nhìn thấy công tắc của bình nước nóng bị tắt, đầu cắm công tắc lại treo ở đó. Cô cắm lại bình nước nóng, đứng chờ một lúc, lại thấy hoa mắt chóng mặt, tay vịn vào khung cửa, bên tai nghe tiếng bình nước nóng sôi sùng sục, không biết khi nào ga giường mới khô. Thuần Nhân lo lắng nếu phơi muộn quá, trời tối ga sẽ không khô, bọn Trần Trần về thấy sẽ cười cho. Nghĩ vậy, cô lấy hết sức vịn vào nước, xoa xà bông lên rồi chà mạnh. Chà chà chà... chà mạnh đến nỗi mắt hoa cả lên. Thuần Nhân muốn tìm cái ghế để ngồi xuống giặt, mới vừa quay người lại, thì nhìn thấy Tử Chấn đang đứng dựa vào khung cửa.

Tay Thuần Nhân dính đầy xà bông, đầu tóc bù xù, lúc lâu sau mới lắp bắp nói: “Anh muốn dùng nhà vệ sinh à? Em sẽ ra ngoài ngay, lát nữa giặt cũng được.”

Tử Chấn không nói gì, nhìn Thuần Nhân từ đầu đến chân, ánh mắt dừng lại dưới chân cô. Thuần Nhân cúi xuống nhìn, đến cô cũng phải giặt mình, phía dưới quần ngủ toàn là máu, máu chảy xuống cả bàn chân. Tử Chấn nhìn lên mặt Thuần Nhân, rồi lại nhìn vào thau đang ngâm chiếc ga giường, không nói năng gì, Tử Chấn bèn kéo tay Thuần Nhân để lên vai, công cô chạy ra ngoài.

Thuần Nhân mệt mỏi nói: “Phiền anh gọi giúp em một chiếc xe, em tự đi được rồi.”

Tử Chấn nói: “Bệnh viện không xa, nhưng xe ở đây không được rẽ trái, đi bộ một lát là tới.”

Tử Chấn hơi cúi đầu, cổ áo bị lệch để lộ một mảng vai, Thuần Nhân nghiêng đầu áp mặt lên đó.

Tử Chấn đi rất nhanh, vừa thở vừa hỏi Thuần Nhân: “Sao đi mà không gọi điện cho anh?”

“Có gọi, nhưng anh không ở nhà.”

“Khi anh về Bắc Kinh, anh đã cho Trần Trần số điện thoại, sao em cũng không gọi?”

“Cô ấy không nói cho em biết.”

Bốn cầu thang máy của bệnh viện đều chưa chạy xuống, trước cửa thang máy có đến mấy chục bệnh nhân đang chờ, Tử Chấn công Thuần Nhân đi cầu thang bộ. Thuần Nhân nói trong nước mắt: “Trần Trần nói anh bị đau cột sống, anh để em xuống đi.”

Tử Chấn không nói, đi một mạch đến tầng bảy tìm chủ nhiệm khoa. Anh gõ cửa gọi: “Cô Trịnh ơi!”

Trịnh Học Mẫn là bạn của mẹ Tử Chấn, đã từng đi du học ở Nhật Bản, là bác sĩ phụ khoa giỏi có tiếng. Thấy Tử Chấn công một cô gái, mô hôi nhễ nhại, thoáng qua thì không hiểu chuyện gì, nhưng nhìn phía sau thấy máu ở quần Thuần Nhân, vội nói: “Đặt cô bé lên giường đi, cô khám cho.”

Tử Chấn cẩn thận dìu Thuấn Nhân nằm xuống giường, quay lại, cúi đầu nói với Trịnh Học Mẫn: “Phiền cô Trịnh nhé, cháu chờ ở bên ngoài.”

Khoảng hơn mười phút sau, Trịnh Học Mẫn mở cửa đi ra, ánh mắt trách móc nhìn Tử Chấn. Tử Chấn thì không hay biết chuyện gì.

“Giờ mới biết đau lòng phải không? Sau này không được làm chuyện thô bạo như thế nữa đấy. Cô kê cho ít thuốc chống viêm, cầm lấy thuốc rồi đưa cô bé về nghỉ ngơi đi. Các cháu mới lớn, cứ thế này về sau không dễ dãi gì được thì làm thế nào?” Trịnh Học Mẫn nói.

Thuấn Nhân ngồi trên giường chờ Tử Chấn đi lấy thuốc, nhìn Tử Chấn chẳng nói chẳng rằng bước vào, đứng trước mặt không nhúc nhích. Thuấn Nhân chột dạ, không dám nhìn anh, cúi đầu nói: “Bác sĩ nói không sao, mình về đi.”

Vừa dứt lời, Tử Chấn quát lên: “Em không quảng nó đi được à?”

Thuấn Nhân sợ đến mức toàn thân run rẩy, Tử Chấn giữ chặt lấy vai Thuấn Nhân, nói: “Con gái hiền lành không sai, nhưng hiền lành quá không có nghĩa là nhún nhường nó, em có hiểu không hả?”

Thuấn Nhân uất ức khóc to, nước mắt cứ thế tuôn rơi, cô lấy chiếc gối trên giường bệnh lau nước mắt. Tử Chấn thấy đồ ở bệnh viện bẩn, ở đó lại không có giấy ăn, trong lúc bối rối, anh kéo vạt áo thun của mình cho Thuấn Nhân lau nước mắt.

Tử Chấn không ngừng vỗ vỗ vào lưng Thuấn Nhân an ủi, một lúc sau tiếng khóc mới nhỏ dần. Anh lại công Thuấn Nhân về nhà, mất khoảng mười phút đi bộ. Về đến nhà, Thuấn Nhân ngủ thiếp đi trên vai Tử Chấn.

Tử Chấn đặt cô lên giường, đắp chăn cho cô, rồi quay lại nhà vệ sinh giặt ga giường. Đang giặt, máu nóng trong người cứ phùng phùng, anh vò chiếc ga giường nhàu nát rồi ném vào thùng rác bên cạnh.

Tay cầm chai nước lọc, Lý Triệt và Y Na dạo mấy vòng ở hội chợ việc làm.

Bắc Kinh rộng lớn ngoài sức tưởng tượng của Lý Triệt. Cậu ta nghĩ, chắc nó cũng chỉ rộng gấp ba, bốn lần cái thành phố mình đang học là cùng, không biết nên gạt bỏ ý kiến đi ô tô nhà của Y Na đi, mà lại chọn đi xe buýt. Nhưng chuyển qua chuyển lại đến mấy chuyến xe buýt rồi, cũng phải mất gần hai tiếng mà nhìn lên bản đồ thì mới đi được có một đoạn nhỏ. Sự phồn vinh của Bắc Kinh bỗng trở thành giấc mơ của Lý Triệt, anh ta muốn dang hai tay ra, ôm lấy Bắc Kinh vào lòng.

Cầu vượt chạy ngang chạy dọc, nhà cao chọc trời mọc san sát, là sinh viên chuyên ngành IT, đôi chân có thể đặt lên thôn Trung Quan, nơi được coi là Silicon Valley[1] của Trung Quốc, giây phút ấy khiến Lý Triệt xúc động muốn rơi nước mắt.

[1] – Ban đầu tên này được dùng để chỉ một số lượng lớn các nhà phát minh và hãng sản xuất các loại chip silicon (bộ xử lý vi mạch bằng silic), nhưng sau đó nó trở thành cái tên hoán dụ cho tất cả các ngành thương mại công nghệ cao (high tech) ở khu vực phía nam của vùng vịnh San Francisco.

Y Na đưa cho anh ta tờ rơi tuyển nhân viên của một công ty lớn ở Bắc Kinh, anh ta xem kỹ nội dung tờ rơi đó. Đây là đối tượng quan trọng mà Lý Triệt muốn tìm hiểu. Khi xem nội dung tờ rơi, trước tiên anh ta đọc tên công ty, sau đó đến phần đãi ngộ, đó là hai phần anh ta kỳ vọng nhất, cuối cùng mới đến phần điều kiện của người dự tuyển.

Có rất nhiều công ty lớn, mức lương học trả khiến Lý Triệt nhìn vào mà tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nhưng tìm hiểu kỹ thì những công ty lớn đều yêu cầu bằng cấp từ thạc sĩ trở lên. Với chuyên ngành anh ta đang học, muốn bắt đầu bằng vị trí quản lý rất khó. Y Na cũng đang đọc tờ rơi tuyển nhân viên, cô ấy đọc từ từ, nghiên cứu từng mục một, thấy Lý Triệt đọc ngấu ngiến như muốn nuốt cả tờ rơi, Y Na không nhịn được cười, huých khuỷu tay vào người Lý Triệt, nói: “Cậu cho rằng thời đại này chỉ dựa vào thực lực thôi là được à? Ở cái đất nước này, phải có ô dù to mới dễ nói chuyện.”

Lý Triệt vẫn đang nghiên cứu mấy tờ rơi tuyển nhân viên, nói: “Công ty người ta là công ty nước ngoài, bố cậu có làm to đến đâu thì vẫn là của người Trung Quốc.”

“Công ty nước ngoài?” Y Na cười suýt phun cả nước trong miệng ra, công ty nước ngoài thì cũng là kiếm cơm trên mảnh đất Trung Quốc, anh cứ làm như là Bắc Kinh là thuộc địa của liên hợp quốc không bằng.

Lý Triệt mở to mắt ra nhìn Y Na, cứ như thể là đang nhìn người đứng, lâu sau, mới đưa tay ra bá vai Y Na: “Được! Cậu nói thế là có ý muốn giúp tớ rồi, không nói nhiều nữa, có lòng sau này sẽ hậu tạ!”

Y Na lùi ra sau một bước, chu miệng nói: “Ai nói sẽ giúp cậu? Dựa vào cái gì mà giúp cậu, thật đúng là...”

“Giúp được thì giúp đi”, Lý Triệt nói, giọng van nài. “Đi uống cà phê nhé, cậu theo mình từ sáng tới giờ rồi.”

Y Na giật lấy tờ giấy trong tay Lý Triệt, vo lại ném ra xa. Hai người ôm vai bá cổ bước đi.

Uống xong cà phê cũng gần đến bữa tối, Lý Triệt mời Y Na đi ăn cơm. Anh ta nghĩ cái nhà hàng thuộc loại khá này đối với cô ấy cũng chỉ như là hàng ăn vỉa hè, nhưng đó cũng là mức mà Lý Triệt chịu được, nghĩ cho cùng Y Na cũng thông cảm thôi.

Ăn cơm xong, Lý Triệt lại dẫn Y Na đến khu mua sắm Đông Phương mua giày. Lúc chọn giày, Y Na thấy thích một đôi giày nam, cô định mang ra cùng tính tiền. Lý Triệt đoán cô ấy sẽ mua tặng mình nên kiên quyết từ chối, Y Na đành thôi.

Lý Triệt gọi xe đưa Y Na về nhà, còn mình ngồi xe buýt về tứ hợp viện, đã mười một giờ đêm. Anh ta để cặp trong phòng, tính đi tắm một cái, đi đến sân, thấy Tử Chấn đứng ở bậc thềm nhìn mình chăm chăm, mặt hầm hầm rất đáng sợ. Lý Triệt có chút lo lắng, Tử Chấn xông tới nắm lấy cổ áo, đẩy anh ta vào tường: “Mày nghe cho rõ đây, từ nay không được ép buộc Thuấn Nhân làm điều cô ấy không thích! Còn để tao biết lần nữa thì tao sẽ chặt tay chặt chân mày!”

Lúc này Lý Triệt mới hiểu Tử Chấn đang nói gì. Anh ta cũng biết mình sai, nhưng vẫn ngoan cố: “Liên quan gì đến mày? Mày điên rồi! Có phải mày cũng muốn thế không?”

Tử Chấn giơ nắm đấm trước mặt Lý Triệt, anh ta sợ quá toan chạy đi, nhưng lại đập mặt vào tường, đau quá hét toáng lên.

Thuấn Nhân thấy có tiếng đánh nhau, vội chạy ra ngoài, thấy cảnh tượng đó thì có phần lúng túng, đứng dằn ra đó. Tử Chấn và Lý Triệt nghe thấy tiếng bước chân, đều quay đầu lại nhìn Thuấn Nhân.

Tử Chấn bây giờ cao lớn hơn cái tuổi mười ba rất nhiều, nhưng vẫn còn là cậu bé thân quen dưới ánh trăng năm đó. Mọi chuyện như mới chỉ xảy ra vào ngày hôm qua. Tim Thuấn Nhân loạn nhịp, hai hàng nước mắt chảy ròng ròng, nhưng vẫn chạy tới ôm Lý Triệt ra sau lưng mình, nói với Tử Chấn: “Anh không được đánh anh ấy!”

Nghe thấy vậy, Trần Trần chạy tới đẩy Thuấn Nhân ra: “Cậu biết điều một tí đi, đừng có nói với bạn trai tớ bằng cái giọng như vậy!”

Thuấn Nhân nhìn thấy Trần Trần, không hiểu sao bỗng nổi đóa, giơ tay lên, nhưng chưa chạm mặt Trần Trần đã bị Tử Chấn nắm lấy. Thuấn Nhân nhìn vào đôi mắt ấy, ánh mắt như mặt nước hồ, tĩnh lặng không gợn sóng: “Nhớ lấy, không được đánh bạn gái anh.”

Thuấn Nhân đứng ngẩn người. Trần Trần chưa chịu buông tha, cô ta xông tới định nắm lấy tóc Thuấn Nhân. Tử Chấn hét lên: “Về phòng đi!”

Trần Trần không dám không nghe, bước đi, mà còn ngoái đầu lại nhìn Thuấn Nhân cười đều.

5. Chương 05

Chương 5: SẼ CÓ LÚC, MỌI THỨ KHÔNG CÒN QUAN TRỌNG NỮA

Máu và gen dường như có mối liên quan thần bí. Năm đó, Thời Mộ Hề có người con trai là nhiếp ảnh gia trong cung vua tên là Thời Duệ Ngọc, và người con gái học múa ba lê, từ đó họ Thời đời đời kiếp kiếp có duyên với ba lê.

Tử Chấn đang tập múa trong hội trường, bỗng có tin nhắn, hóa ra là của Thuần Nhân, cô ấy nói đang đứng ở cổng.

Thuần Nhân tìm đến chỗ Tử Chấn với dáng vẻ của một người đi bắt tội người khác. Tử Chấn nhìn Thuần Nhân bằng ánh mắt khó hiểu. Thuần Nhân nói: “Lý Triệt chuyển đi khỏi nhà anh rồi, anh ấy đến ở nhà của một bạn khác rồi.”

Tử Chấn cười nhạt: “Thế thì có liên quan gì đến anh?”

Thuần Nhân nói: “Sao lại không liên quan? Tối qua anh làm như thế, tất nhiên anh ấy không dám ở nhà anh nữa rồi.”

Tử Chấn không trả lời mà còn hỏi lại: “Vì chuyện này à? Thế thì anh có ba điều muốn nói. Thứ nhất, Lý Triệt đi rồi, anh rất vui mừng. Thứ hai, nếu em không vui, em có thể đi cùng nó. Thứ ba, sau này đừng nhắn tin cho anh nữa.”

Thuần Nhân rút điện thoại ra, xóa số của Tử Chấn. Tử Chấn đứng bên cạnh nhìn. Thuần Nhân xóa xong, Tử Chấn lại kiểm tra lần nữa. Thuần Nhân nói: “Điện thoại của anh đâu? Anh cũng xóa số của em đi, đừng tìm em nữa.”

Tử Chấn không mang điện thoại theo người. Thuần Nhân đi cùng anh vào trong hội trường, bắt anh xóa số của mình.

Hai người đối mặt một lúc, thái độ lạnh lùng. Thuần Nhân tuyên bố: “Bây giờ em sẽ chuyển đi.” Tuy nói như vậy, nhưng Thuần Nhân cũng không biết đi đâu. Nếu đi với Lý Triệt thì Châu Văn làm thế nào? Không thể để cậu ấy một mình ở tư hợp viện, như thế tội cho cậu ấy quá. Thuần Nhân mong sao Tử Chấn cố nhịn một chút, như thế cô cũng dễ rút lại lời nói.

Không ngờ Tử Chấn đáp trả ngay: “Chuyển đi thì chuyển đi.” Còn chưa hết, anh lại thêm một câu: “Nhưng anh còn phải canh chừng em, ai mà biết được em sẽ lấy thứ gì nhà anh đi.”

Thuần Nhân nổi giận dùng dùng, đi ra ngoài. Tử Chấn hét với theo: “Anh đang tập, không đi được, anh không ở nhà, em không được đi đâu đấy.”

Thuần Nhân nghe thấy Tử Chấn nói vậy liền quay đầu lại, đi đến đến trước mặt Tử Chấn nói: “Khi nào anh về nhà?”

Phùng Dư cao giọng nhắc nhở: “Tử Chấn, còn làm gì nữa thế? Lên sân khấu nhanh lên!”

Lúc này Thuần Nhân mới nhìn thấy thầy giáo ngồi đó, không dám nhiều lời nữa, lặng lẽ đi đến, ngồi bên cạnh Phùng Dư xem Tử Chấn tập trên sân khấu.

Tử Chấn tập xong, Thuần Nhân vẫn còn muốn xem nên hỏi: “Hết rồi à? Không diễn phần khác à?”

Tử Chấn nói: “Hôm nay em có chuyển đi không?”

Lúc này Thuần Nhân mới nhớ ra cuộc nói chuyện lúc nãy giữa hai người: “Muốn em chuyển đi cũng được thôi, sau này anh có diễn thì phải mời em đến xem đấy.”

Tử Chấn không nói gì, quay đầu đi vào trong hậu trường.

Thuần Nhân đi tới. Tử Chấn đang thay quần áo. Hai tay giơ lên, lột cái áo tập ra khỏi cổ, để lộ làn da bánh mật trước mắt Thuần Nhân. Thuần Nhân hơi ngượng, nói: “Cái anh này, cởi áo sao không vào chỗ nào không có người mà cởi?” Tử Chấn lại cởi đến quần tập, Thuần Nhân vội quay người đi. Tử Chấn giọng mỉa mai: “Sao nói thích nghệ sĩ mà? Nghệ sĩ đều thế cả.”

Thuần Nhân không nói được gì, Tử Chấn lẩm bẩm: “Đúng là Diệp Công thích rỗng[1].”

[1] – Diệp Công thích rỗng bắt nguồn từ một câu chuyện cổ của Trung Quốc. Thời Xuân Thu. Ở nước Trần có người tên là Diệp Công rất thích rỗng. Trong nhà ông ta, mọi thứ đều khắc hình rỗng, đến quần áo giày

dép cũng thêu hình rồng, vì thế nhà ông ta trở thành thế giới của rồng. Con rồng thật trên trời biết chuyện nên rất cảm động, muốn xuống nhà Diệp Công thăm ông ta. Nhưng khi nó từ ngoài cửa tiến vào thì Diệp Công đã sợ mất mật, vội kêu to và chạy mất. Từ đó, câu nói: Diệp Công thích rồng dùng để chỉ những người bề ngoài thì tỏ ra thích một vật nào đó nhưng trong lòng thì không phải vậy.

Thay quần áo xong, Tử Chấn khoác ba lô trên vai. Thuấn Nhân theo sau, vừa đi vừa bẻ mấy ngón tay, cuối cùng cũng có dũng khí nói với Tử Chấn: “Hay anh lại cho em số của anh đi!” Dừng một lúc, Thuấn Nhân lại đưa ra lý do khác: “Em nghĩ tương lai sau này anh sẽ là một diễn viên múa ba lê nổi tiếng đấy, em rất thích làm quen với những người như thế.”

Tử Chấn không nói, chỉ rút điện thoại trong túi ra rồi bấm máy. Thuấn Nhân đang lo lắng anh không để ý đến mình, bỗng điện thoại kêu, trong lòng mừng thầm, cười tủm tỉm. Tử Chấn ngẩng đầu đi tiếp. Thuấn Nhân theo sau, vừa đi vừa lưu số, đọc nhầm mấy lần, lần này thì Thuấn Nhân đã nhớ số điện thoại của anh.

Lý Triệt ngồi suy nghĩ rất lâu trong phòng.

Anh ta cho rằng khi xuống ga tàu, anh ta đã hiểu sai lời mời đến nhà của Y Na. Bạn ở nơi xa xôi tới, chủ nhân tiếp đón chỗ ăn chỗ ở là việc rất bình thường. Theo như anh ta đoán, điều kiện nhà Y Na tương đối khá giả, nhà cao cửa rộng, thông thường sẽ có rất nhiều phòng, nếu mình đến đó chắc sẽ được bố trí ở một phòng riêng. Ban ngày có thể được tiếp xúc nhiều với bố của Y Na, như thế biết đâu sẽ giúp ích được cho sự nghiệp của mình sau này. Anh ta không ngờ Y Na lại đưa mình tới khách sạn. Y Na nói đây là khách sạn của người thân, không cần trả tiền phòng. Y Na còn dẫn anh ta lên tận phòng, kiểm tra một lượt ti vi, bình nước nóng, đèn ngủ v.v... thấy không có vấn đề gì rồi mới ra về.

Một ngày ba bữa tự lo, hằng ngày ngồi trong phòng xem ti vi, anh ta cảm thấy rất vô vị, thậm chí còn chưa một lần nhìn thấy mặt bố Y Na.

Lý Triệt cảm thấy buồn chán, rốt cuộc đang vướng mắc vấn đề gì đây?

Anh ta đột nhiên nhận ra, chắc chắn là Y Na có tình ý với mình, nhưng lại vướng Nhan Thuấn Nhân, tình cảm giấu kín trong lòng, ngại không nói ra, cho nên mới sắp xếp ở khách sạn.

Lý Triệt xé một tờ giấy, kẻ một đường thẳng chính giữa, bên trái viết tên của Thuấn Nhân, bên phải viết tên của Y Na, sau đó ở bên lề giấy viết chữ “nhân sắc”, sau đó bên dưới tên của Thuấn Nhân đánh dấu nhân, Y Na đánh dấu 0. Bên lề anh ta lại viết chữ “còn trinh”, bên dưới tên Thuấn Nhân lại đánh dấu nhân, còn bên dưới tên Y Na đánh dấu chấm hỏi. Chữ thứ ba mà anh ta viết bên lề là “tính cách”, bên dưới tên Thuấn Nhân và Y Na, anh ta đều đánh dấu nhân. Tiêu chí tiếp theo mà anh ta viết bên lề là chữ “khả năng giúp đỡ cho sự nghiệp của mình”, lần này bên dưới tên Thuấn Nhân, anh ta lại đánh dấu 0, Y Na là dấu nhân. Sau đó đến “mức giàu có”, “có dễ dãi với mình không”, “tương lai có nhiều bạn bè không”, “điều kiện lớn lên của con cái” v.v... Ở mỗi mục, Lý Triệt đều so sánh, đánh giá kỹ lưỡng, cuối cùng, tổng kết lại, Y Na thắng Thuấn Nhân.

Lý Triệt đau đầu suy nghĩ về kết quả này. Nghĩ cho cùng thì nên vui hay buồn đây, khó có thể quyết định được. Anh ta buồn bực, lấy bút gạch đi gạch lại trên tờ giấy, ngẩng đầu nhìn chiếc đèn treo trên trần nhà. Đầu bút cứ gạch đi gạch lại trên giấy, khiến nó rách nát, cuối cùng Lý Triệt mới quyết định. Anh ta nghĩ, đã là một nam nhi thì sống phải có tình có nghĩa, mọi chuyện nên làm và giải quyết một cách êm đẹp. Anh ta xuống dưới sảnh khách sạn để vào mạng, tìm kiếm mấy chữ “vá màng trinh” trên các trang mạng. Giá rất rẻ, có nơi chỉ cần tám mươi tệ. Lý Triệt chọn chỗ đắt nhất, tại một bệnh viện tốt ở Bắc Kinh với giá một nghìn tệ, phần giới thiệu có nói cụ thể phải xem mức độ tổn thương của màng trinh, anh ta đoán Thuấn Nhân chắc không thuộc loại nghiêm trọng.

Mọi toan tính dường như rất chu đáo, Lý Triệt gọi điện thoại nói Thuấn Nhân tới khách sạn. Anh ta muốn giải quyết vấn đề càng sớm càng tốt. Thuấn Nhân phẫu thuật tại Bắc Kinh, về đến tỉnh thì sẽ chẳng có ai biết cả, hơn nữa anh ta có thể tranh thủ thời gian còn lại ở Bắc Kinh mà thân mật hơn với Y Na, cũng phải để cho bố Y Na ấn tượng tốt đẹp về mình. Cứ thế, quay lại trường học, yêu một năm nữa, tốt nghiệp xong có thể cùng Y Na về Bắc Kinh kết hôn rồi làm việc luôn.

Thuấn Nhân ngồi tàu điện ngầm hơn bốn mươi phút. Đến phòng của Lý Triệt, người nóng bừng bừng, mặt đỏ ửng lên, bộ ngực tròn trịa cứ phập phồng theo từng nhịp thở, khiến người khác chỉ nhìn thôi cũng phải

rung động.

Lý Triệt ôm lấy Thuấn Nhân xuống giường, hôn lấy hôn để.

Sự việc xong xuôi, anh ta đi tắm. Đợi Thuấn Nhân cũng tắm xong, Lý Triệt mới rót cho Thuấn Nhân một ly nước, nhìn Thuấn Nhân với ánh mắt đầy hàm ý.

“Anh và em bàn với nhau một chuyện”, anh ta mở miệng nói. “Mình yêu nhau cũng được hơn hai năm rồi, cảm giác của anh đối với em rất tốt, em mà làm vợ thì thật là lý tưởng.”

Thuấn Nhân hơi e thẹn, cười cười nói: “Đã thân đến mức ấy rồi còn nói chuyện này làm gì?”

Lý Triệt nói: “Có rất nhiều những quan niệm cổ hủ, cứng nhắc, nó là rào cản cản trở sự phát triển của xã hội, phải loại bỏ tất cả những thứ đó. Từ lúc cải cách, đất nước ta đã giàu mạnh lên rồi đúng không?”

Thuấn Nhân thấy đề tài này chẳng liên quan gì đến chuyện của họ, không hiểu là Lý Triệt muốn nói gì đây, cảm thấy có chút bất an, cô uống ngụm nước, rồi nói: “Mấy cái đó, em cũng chẳng rõ lắm, sắp đến bữa tối rồi, mình ra ngoài ăn bát mì đi. Lúc vào đây, em nhìn thấy bên đường có quán mì, nhìn cũng sạch sẽ lắm.”

Lý Triệt ngồi đó không nhúc nhích, nói: “Chờ anh nói hết rồi hãy đi ăn, chuyện này nói gọn chỉ có mấy câu thôi.”

Thuấn Nhân nhìn anh ta. Lý Triệt nhìn Thuấn Nhân chăm chú, nụ cười trên khuôn mặt mờ dần: “Chúng mình chia tay đi.”

Thuấn Nhân im lặng, Lý Triệt cũng im lặng.

Mùa hè Bắc Kinh phảng phất chút lạnh khi mặt trời khuất bóng, chứ không giống như buổi tối mùa hè ở phương nam, ướt át lại nóng khủng khiếp.

Lý Triệt bụng đói cồn cào, nhưng nãy giờ vẫn cố ngồi với Thuấn Nhân. Anh ta thấy giờ thì chẳng cần phải ngồi đó làm gì nữa.

“Anh phải đi ăn cơm đây”, Lý Triệt nói. “Em về sớm đi, muộn quá sẽ không còn tàu điện ngầm nữa đâu.”

Thuấn Nhân ngồi đó, không biết có nghe thấy không, Lý Triệt lại nói: “Đi thôi, anh phải khóa cửa.”

Thuấn Nhân từ từ đứng lên. Khoác chiếc cặp có thêu hình mèo Kitty để ở tủ đầu giường lên vai, lặng lẽ đi ra ngoài.

Lý Triệt nhìn theo bóng dáng của Thuấn Nhân, sống mũi hơi cay, anh ta nói như an ủi: “Mối tình đầu thường không thành, đừng có đâm đầu vào ngõ cụt, hai ngày nữa, anh đưa em đến bệnh viện làm phẫu thuật.”

Thuấn Nhân đứng đó, không quay đầu lại nhìn anh ta, nói một cách rõ ràng: “Anh không phải là mối tình đầu của tôi.”

Lý Triệt mặt đỏ tía tai, ngẩn ra một lúc, hét lớn: “Thế thì tôi với cô còn giả vờ làm gì nữa? Thảo nào lần đầu không thấy ra máu!”

Thuấn Nhân cười nhạt, đẩy cửa đi ra ngoài. Lý Triệt đứng ở hành lang nhìn theo bóng dáng cô, mái tóc đen mượt bay bay sau lưng, như cây đĩnh hương nghiêng nghiêng trong gió.

Thành phố về đêm càng lạnh lẽo. Những khối kiến trúc đồ sộ hiện ra làm con người càng trở nên nhỏ bé, những bậc thềm rộng lớn như muốn đè bẹp con người. Có lẽ sống ở cái thành phố này, mọi thứ đều vô cùng nhỏ bé.

Một người bán kẹo hồ lô đẩy xe đi ra từ con phố đi bộ Vương Phủ Tỉnh, nhìn dáng vẻ như đã dọn hàng, nhưng hề có người đi bộ qua, chị ta lại ấp ủ hy vọng đưa kẹo ra mời chào: “Mua kẹo hồ lô không? Có đủ các mùi vị.” Thuấn Nhân đi tới, chọn mua mùi hương trà quen thuộc, nắm chặt cây kẹo trong tay.

Thuấn Nhân cầm kẹo, men theo phía tây đường Trường An đến quảng trường Thiên An Môn, ngồi xuống bên luống hoa, nhắm nháp kẹo hồ lô.

Hồi nhỏ học môn ngữ văn, cô được biết, Thiên An Môn là quảng trường lớn nhất, đồ sộ nhất thế giới. Ở đó có nhà của Mao chủ tịch, hội trường nhân dân, đài tưởng niệm các anh hùng v.v...

Không có một người Bắc Kinh nào có thể cảm nhận được cảm xúc của một người tỉnh lẻ sinh ra ở Trung Quốc mà lần đầu tiên được đặt chân lên quảng trường Thiên An Môn, đó là niềm tự hào dân tộc, tự hào về những gì đất nước mình đang có.

Thuấn Nhân lặng lẽ đi dạo xung quanh, ngẩng lên nhìn bầu trời bao la, bên tai lại vọng về tiếng nói trong trẻo của cậu bé ngày nào: “Đợi khi nào cậu đến Bắc Kinh, tớ sẽ mời cậu đi ăn kẹo hồ lô, ăn bao nhiêu cũng được.”

Miệng vẫn nhai miếng kẹo hồ lô mùi hương trà, mà hai mắt Thuấn Nhân nhòe đi. Vị chua chua của quả sơn trà cùng với lớp đường giòn tan bao bên ngoài đầy ắp trong miệng, vị ngọt của đường và vị chua của quả hòa quyện với nhau chảy xuống cổ họng. Nuốt một miếng, vị chua thấm vào tận trong tim.

Những ngôi sao trên bầu trời ở thành phố luôn tối hơn, nhạt nhòa hơn so với ở miền quê. Ánh trăng nơi đây cũng giống như đĩa đựng trái cây chưa sạch, gương gáo treo trên bầu trời. Phía đông mới ló lên một đường sáng của bình minh, đội cảnh vệ mặc quân phục đang đi theo nhịp từ Ngọ Môn lên kỳ đài. Thuấn Nhân đứng đó xem họ kéo cờ, rồi băng qua đường đến chỗ bán vé vào Cố Cung. Lúc này trời mới tờ mờ sáng, phòng vé chưa mở cửa. Đợi một hồi lâu, tám rưỡi họ mới bắt đầu bán vé.

Chỗ bán vé có màn hình điện tử hướng dẫn tham quan, Thuấn Nhân ấy đồng xu vào máy, rồi đeo tai nghe, bấm nút chọn tiếng Trung, rồi bấm OK. Một bản nhạc cổ điển cất lên, giọng nói trong trẻo, rõ ràng của một nữ hướng dẫn viên từ từ vang lên: “Cố Cung nằm ở trung tâm thành phố Bắc Kinh, Trung Quốc, tên cũ là Tử Cấm Thành. Vốn là hoàng cung của đời Minh và đời Thanh, một kiệt tác kiến trúc cổ đại mà không một kiến trúc nào có thể so sánh được. Hiện nay, Cố Cung vẫn là một quần thể kiến trúc vĩ đại nhất, hoàn thiện nhất trên thế giới. Được bình chọn là một trong năm cung điện lớn nhất thế giới...”

Bên tai Thuấn Nhân vẫn vang lên giọng nói ấy: “Thế thì tớ sẽ dẫn cậu đi thăm Thiên An Môn nhé! Chúng ta sẽ thăm Cố Cung, sẽ được nhìn thấy quần áo, đồ trang sức, ghế ngồi, giường nằm của các hoàng hậu ngày xưa, thú vị lắm đấy.”

Giả Ninh Cung còn lưu lại cảnh hôn lễ của vua Quang Tự. Một gian phòng nhỏ, màn, rèm cửa, nệm đều bị lửa thiêu rụi. Cuộc hôn nhân của hoàng đế Quang Tự không hạnh phúc. Tiếp theo, đời hoàng đế Phổ Nghi cũng không hạnh phúc. Khi đó, hoàng đế cùng với hoàng hậu ngồi trên ngai vàng thêu hình rồng, hình phượng, nghe những lời chúc phúc của các quần thần, cùng với muôn dân trăm họ, mà sao những lời chúc đó lại không thể làm họ hạnh phúc?

Hạnh phúc, có lẽ là một thứ gì đó rất khó thực hiện, đến hoàng đế cũng không thoát nổi số mệnh.

Thuấn Nhân ra khỏi Thần Võ Môn. Trời cũng sắp tối, bầu trời xanh xám, không thấy ánh hoàng hôn. Hai mươi tư tiếng quả thực rất ngắn, người và người ở với nhau lại trở nên dài đằng đẳng. Thời gian có lẽ rất ngắn, nhưng chúng ta lại nghĩ nó rất dài, dài như chính cuộc sống, như chính hạnh phúc.

Thuấn Nhân buồn bã đứng bên hồ, không biết mình nên đi đâu. Bụng đói nhưng không muốn ăn, cho tay thò vào túi khóa khóa, tay chạm vào vỏ kim loại của chiếc điện thoại. Rút điện thoại ra xem, Thuấn Nhân giật mình, có tới bốn mươi bảy cuộc gọi nhỡ và cả tin nhắn, hòm thư quá tải không đọc được tin nhắn.

Là Tử Chấn gọi. Thuấn Nhân gửi cho anh một tin nhắn, nói mình đang ở cổng sau của Cố Cung.

Tử Chấn đến rất nhanh, như từ trong taxi xông ra, anh nói một tràng không ngắt: “Em... em... em bị điên à? Tối qua Lý Triệt gọi cho anh, nó nói cãi nhau với em, hỏi em về nhà chưa. Sau đó anh gọi cho em mãi, nhưng sợ máy em hết pin, nên anh không gọi nữa. Tối qua em đi đâu? Có hẹn với ma ở Cố Cung à?”

Thuấn Nhân đột nhiên giơ tay ra ôm chặt lấy anh, gục vào lòng anh, không nhúc nhích. Tử Chấn hơi ngại, mặt đỏ bừng, miễn cưỡng nói một câu: “Thế này không hay lắm.”

Thuấn Nhân gục đầu vào vai Tử Chấn, nũng nịu nói: “Một lát thôi.”

Tử Chấn không dám động đây, để mặc cho Thuấn Nhân ôm mình.

Lâu sau, Thuấn Nhân thở dài một hơi, đứng thẳng người, gương cười: “Không có chuyện gì đâu.”

Tử Chấn nhìn Thuấn Nhân vẻ nghi ngờ: “Không nói dối anh đấy chứ? Có phải bị thằng Lý Triệt bắt nạt rồi không? Để anh hỏi tội nó.”

“Được rồi, được rồi.” Thuấn Nhân cười xinh như hoa. “Từ nay em sẽ chăm chỉ học hành, sẽ làm người tốt, sẽ sống tốt. Em sẽ hạnh phúc, nhất định là như vậy!”

Hai mắt Thuấn Nhân long lanh, nụ cười tươi che đi nỗi buồn thâm kín. Trên khoe mắt cô còn vương giọt lệ. Tử Chấn muốn quan sát kỹ hơn, nhưng sợ Thuấn Nhân khó chịu, đành quay người đi, giả vờ như đang nhìn về hướng bảng hiệu trên đường.

Thuấn Nhân không chú ý đến anh, quay đầu nhìn về phía thành lầu của Thần Võ Môn.

6. Chương 06

Chương 6: NĂM THÁNG KHÔNG TIN TỨC

Có người nói, biến hóa là chân lý vĩnh viễn không thay đổi. Từ cổ chí kim đều như vậy, chu kỳ biến hóa của thời đại ngày càng ngắn, ôm một giấc mộng suốt đời là điều không thể. Không chỉ có trong tình yêu mà trong công việc cũng vậy.

Nếu như nói sinh viên tìm việc là việc khó khăn thì vấn đề tìm việc của sinh viên ngành nghệ thuật tàn khốc nhất. Nghệ thuật đẹp là vậy, nhưng quá trình tạo ra nghệ thuật và người tạo ra nghệ thuật luôn phải trải qua khổ luyện. Lời nói của họ bay theo chủ nghĩa lý tưởng, cuối cùng phần lớn lại rơi vào cát bụi. Cuộc sống khó khăn lâu ngày thành ra mệt mỏi, có những người lại thay đổi cách sống, hay nói cách khác, cách sống đó bị gọi là “sa ngã”.

Nhìn Tử Chấn đang bay như cánh hồng trên sân khấu, Phùng Dư cảm thấy chính là người gần với mộng tưởng của mình, thân thể, tướng mạo, sức biểu cảm, sự nhạy cảm với âm nhạc, hiểu ý tác phẩm, thậm chí dưới sân khấu, cậu ta cũng chứng tỏ mình là một nghệ sĩ múa ba lê chuyên nghiệp.

Thời gian không lên lớp và không phải tập luyện, Tử Chấn đều học thêm ngành biên đạo múa ở học viện múa, điều này rất bổ ích trong việc nâng cao tố chất nghệ thuật. Phùng Dư biết, có nhiều công ty đến tìm cậu ta chụp ảnh quảng cáo, ngoài ra cậu ta còn dạy tập thể hình ở phòng tập, học phí và tiền sinh hoạt đều tự mình chi trả. Ông chưa nhìn thấy người thân xuất hiện bên cạnh cậu ta. Từ ngày Tử Chấn nhập học cho đến nay đều xuất hiện một mình, rất ít nói, nhưng lại hay cười. Ở Madrid, Paris, Tokyo, hay Ma Cao, bước ra khỏi tiếng vỗ tay hay rừng hoa tươi của hàng nghìn khán giả, cậu ta chưa từng gọi điện thông báo tin vui ột ai. Thường là về đến phòng, đem giải thưởng cất ngay ngắn trong một chiếc hòm, sau đó đi tắm, rồi ngủ một giấc ngon lành.

Lấy động tác hình thể để thể hiện một hình thức nghệ thuật, dần dần sẽ có hại cho cơ thể. Các dây chằng trên người làm việc quá sức, đi nhiều lại đau, cột sống bị tổn thương, không thể vác nặng. Đau quá chỉ biết cắn răng chịu đựng, không thứ thuốc nào có thể chữa được căn bệnh mãn tính này. Cách tốt nhất là nghỉ ngơi, không múa nữa. Nhưng mỗi sáng, mặt trời vừa ló lên lại thấy bóng dáng Tử Chấn trong phòng tập.

Phùng Dư hỏi Tử Chấn vì sao lại thi vào học viện múa. Đối với cậu thanh niên này, dường như không hề có chút nguyện vọng của phụ huynh ở đây. Tử Chấn trả lời: “Giấc mơ của con trước đây không phải là múa. Nhưng con muốn sống cho người khác, như thế con sẽ thấy có ý nghĩa hơn. Cho nên, khi có người khuyên con nên học múa, con thấy đó là một ý kiến hay.” Một lý do vô cùng đơn giản.

Tử Chấn thường dạy học sinh nam các động tác múa, nhưng phần lớn là học sinh nữ yêu cầu anh chỉ dạy. Trần Trần thường đến đó xem, cô ta thấy vậy thì rất tức giận. Sau đó, cô ta nghĩ ra một biện pháp để giải quyết vấn đề. Cô ta nói với Tử Chấn: “Anh có thể cho thuê một nửa tư hợp viện, tiền cho thuê một năm đủ để anh tiêu rồi, còn dư nữa ấy chứ.”

Tử Chấn trả lời: “Tứ hợp viện không phải của anh, là của bố anh. Nghe nói ông ta sang tên cho vợ hai rồi, nên anh ở tạm đó thôi. Đồ của người khác, anh không thể mang đi đổi lấy tiền tiêu được.”

Trần Trần cảm thấy ở Tử Chấn cái gì cũng tốt, điểm duy nhất không tốt là anh quá bảo thủ. Có điều, anh còn trẻ, từ từ cuộc sống sẽ dạy cho anh biết phải làm thế nào.

Kỳ nghỉ hè trôi qua được một nửa, Tử Chấn nói với Trần Trần: “Bố anh nói từ nay về sau, làm ăn ở trong nước sẽ dễ dàng hơn, ông ta tính về đây định cư, mẹ kế cùng với con bà ta cũng theo về, nên anh phải chuyển vào ở ký túc.”

Trần Trần nghe xong thì buồn lắm. Buồn ở đây không phải vì bố mẹ anh về nước, cũng không phải việc quan hệ giữa Tử Chấn và mẹ kế không tốt, càng không phải chuyện anh đối đầu với ông bố, suy cho cùng cũng là cùng huyết thống, có ghét bỏ nhau đến đâu cũng chỉ là tạm thời thôi. Cô ta buồn phiền vì chuyện Tử Chấn chuyển vào ở ký túc sẽ không ở chung với cô ta nữa, Trần Trần cảm thấy khó chịu vô cùng.

Đêm đến, Trần Trần ngồi sát bên Tử Chấn. Tử Chấn dường như đang suy nghĩ.

Trần Trần đưa tay nhỏ lông mi Tử Chấn. Tử Chấn hỏi: “Sắp tốt nghiệp rồi, em có dự định gì không?”

Trần Trần hôn Tử Chấn một cái, nói: “Anh học nghiên cứu sinh, em cũng học.”

Tử Chấn thở dài: “Anh đang nghĩ không biết tương lai mình có nghèo không.”

Trần Trần cầm tay anh, nói: “Sao anh có thể nghèo được, giờ bố anh không lo cho anh, nhưng xét về mặt luật pháp, anh vẫn là con trai ông ấy.”

“Em không hiểu chuyện nhà anh đâu.” Tử Chấn nhìn lên trần nhà, không nói tiếp.

Trần Trần nói: “Cưng à, chúng mình tốt nghiệp thạc sĩ xong thì kết hôn nhé?”

Tử Chấn thấp giọng, nói: “Anh không có tiền mua nhà.”

Trần Trần véo vào mũi anh, nói: “Đừng có cau mày than vãn nữa, thuê một căn nhà thì cũng như nhau thôi, em yêu anh chứ không phải yêu nhà của anh.”

Tử Chấn vẫn không vui lên được: “Anh luôn cảm thấy có lỗi với em.”

“Anh cố gắng giữ gìn sức khỏe, như thế đối với em là được rồi.” Trần Trần xoay mặt Tử Chấn đối diện với mặt mình, nói: “Em chỉ có một yêu cầu duy nhất đối với anh. Nếu như bên ngoài anh có người con gái khác, em sẽ giết anh!”

Tử Chấn nói: “Anh là người thế nào, em còn không biết à? Không tin anh thì theo anh làm gì?”

“Con trai mà đẹp trai thì ai cũng đào hoa.”

“Ở đâu ra cái chân lý đó?”

“Ai cũng nói vậy!”

“Trương Ái Linh[1] nói con gái ai cũng phóng túng.” Tử Chấn không vui, gạt tay Trần Trần ra: “Từ khi biết bà ấy từng nói câu này, anh luôn coi tác phẩm của bà ấy là văn hóa lẫu xanh. Em nói xem, trên đời này loại đàn bà nào mà chẳng có. Ai có quyền phán xét ai chứ?”

[1] – Trương Ái Linh (1920-1995): nữ nhà văn của Trung Quốc

Trần Trần nói: “Anh phải cho em một tấm hình của anh để em luôn mang theo bên người, như thế chúng ta sẽ luôn được gần nhau, cũng để tránh mấy con ruồi đầu đen bu theo anh.”

Còn một tuần nữa là tới ngày tựu trường, bọn Thuấn Nhân bắt đầu lên đường về An Huy, Trần Trần và Tử Chấn tiễn họ ra ga.

Trần Trần lên tàu giúp Lý Triệt và Châu Văn cất hành lý, sau đó ngồi nói chuyện với Y Na trên ghế chờ của nhà ga. Giờ bọn họ quần lấy nhau, rất thân thiết, thậm chí còn nói đùa rằng sau khi tốt nghiệp thạc sĩ, Thuấn Nhân sẽ giúp Trần Trần xin vào làm nhà nước.

Thuấn Nhân một mình đi dạo dưới hành lang ga. Còn mười phút nữa tàu mới chạy, cô không muốn sớm chui vào khoang tàu nong nặc đủ thứ mùi của cơ thể người, đặc biệt không muốn ở cùng với Lý Triệt trong cái khoảng không gian chật hẹp ấy. Nếu như có thể được chọn lựa, Thuấn Nhân bằng lòng chỉ thêm mấy trăm tệ để đi máy bay, chứ không muốn nhìn thấy mặt Lý Triệt thêm một lần nào nữa. Nhưng như thế mọi người sẽ biết chuyện hai người chia tay, cái tên Lý Triệt này không đáng để được đối xử tốt. Ánh mắt Thuấn Nhân tìm kiếm trên sân ga một hồi lâu, nhìn thấy Tử Chấn đang dựa lưng vào cột nghe nhạc. Sợi dây tai nghe màu trắng bạc bay bay theo gió dưới nền áo đen, đầu anh hơi cúi, mắt nhắm hờ, hai chân đứng bất chéo. Hai tay đút túi áo, Thuấn Nhân chăm chăm nhìn Tử Chấn, nhìn rất lâu. Tử Chấn không hề biết Thuấn Nhân đang nhìn mình, anh vẫn đứng với tư thế đó, không hề động đậy. Thuấn Nhân lôi điện thoại trong túi xách ra, giơ lên trước mặt, hướng máy ảnh về phía cậu thanh niên đang nghe nhạc, rồi ấn phím chụp. Chụp xong, đưa lên nhìn, miệng nở nụ cười. Thuấn Nhân lưu lại rồi lấy ra làm hình nền.

Trên loa bắt đầu vang lên tiếng nhắc nhở bạn bè, người thân đi tiễn khách hãy xuống tàu. Thuấn Nhân bước lên bậc, đứng sau cánh cửa tàu đang khép lại nhìn xuống sân ga. Tàu dần chuyển bánh. Đường như trong tầm nhìn dần dần xa khuất ấy, cô thấy Tử Chấn đang ngẩng đầu nhìn theo con tàu đang tăng tốc.

Tàu chạy nhanh hơn, lưu lại trong lòng một Bắc Kinh lạnh lùng nhưng ấm áp, một Bắc Kinh đau đớn nhưng ngọt ngào.

Xuân Nam bàn bạc với Thuấn Nhân chuyện sắp xếp công việc cho Lý Triệt thì mới được biết họ đã chia tay. Thái độ hờ hợt, chẳng mấy quan tâm của Thuấn Nhân khiến Xuân Nam nghĩ cuộc tình ngắn ngủi này chắc cũng không đau đớn lắm, chỉ là thấy không hợp nhau nên chia tay, đây cũng là chuyện bình thường. Xuân Nam lại bắt đầu lựa chọn đối tượng cho Thuấn Nhân, theo cách nói đùa của mấy bà buôn thì lúc này là lúc Thuấn Nhân đắt giá nhất, có rất nhiều sự lựa chọn. Cô Xuân Nam hỏi Thuấn Nhân thích mẫu người con trai như thế nào? Ví dụ như chiều cao, gầy hay béo, sở thích, học vấn, tiền đồ v.v... Nhưng Thuấn Nhân lại nói không muốn tìm người bằng tuổi. Cô không phản đối việc mai mối, cô nói với Xuân Nam là hy vọng rút ngắn thời gian tìm hiểu, mau chóng kết hôn, đối tượng tốt nhất phải lớn hơn năm tuổi, nhưng cũng đừng hơn bốn mươi, từng kết hôn hay không, không quan trọng, chỉ cần thật thà, có thu nhập ổn định, chịu kết hôn, chịu trách nhiệm là được.

Nghe cách nói của Thuấn Nhân, Xuân Nam cảm thấy mối tình với Lý Triệt đã để lại nỗi đau không nhỏ trong lòng con bé. Thậm chí cuộc tình đó đã giết chết sự tự tin không thể thiếu của một thiếu nữ mới lớn.

Con gái tốt nghiệp đại học xong cũng hai mươi hai tuổi rồi, chẳng mấy chốc sẽ vượt qua ngưỡng hai mươi lăm, càng về sau, cơ hội để lựa chọn càng ít dần.

Trong quá trình tìm kiếm, Thuấn Nhân lại tăng thêm một điều kiện, sau khi kết hôn không được yêu cầu vợ từ bỏ sự nghiệp. Câu nói này càng làm cho Xuân Nam hiểu thêm rằng, Thuấn Nhân không đơn thuần chỉ không muốn làm một bà vợ chỉ suốt ngày ở nhà đi chợ, nấu cơm, cô muốn cố gắng từng bước, từng bước trong sự nghiệp. Nếu gặp được cơ hội tốt, không được vì lý do chăm sóc gia đình mà yêu cầu Thuấn Nhân từ bỏ sự nghiệp.

Thuấn Nhân phát hiện trong cái xã hội thu nhỏ ở Bắc Kinh thì tình yêu cũng có điều kiện. Lạc Phủ đã viết câu thơ làm xúc động lòng người: Em nguyện cùng anh đi hết cuộc đời này, có lẽ chúng ta cũng cần phải xem lại.

“Anh” trong câu thơ trên chắc phải là một đại gia hội tụ rất nhiều điều kiện tốt, nếu không thì sẽ chẳng có “em” nào lại tình nguyện hứa hẹn với anh ta kiểu như sông cạn đá mòn, tuyết rơi mùa hè, trời đất hợp làm một, em vẫn ở bên anh... như thế kia cả.

Diệp Trần Trần vốn có điều kiện tốt nên cô ấy mới có được người bạn trai như Tử Chấn. Đến Lý Triệt còn chẳng chút thương xót mà vứt bỏ mình chạy theo Y Na, đây đều là vì mình không có ý chí phấn đấu.

Thuấn Nhân phát hiện ra rằng, muốn cuộc hôn nhân bền vững thì người phụ nữ phải có sự nghiệp riêng của mình. Một người con gái năng lực có hạn như mình, nếu như sự nghiệp không mấy thành công thì ít ra cũng phải tự làm lấy mà ăn. Muốn một người đàn ông yêu mình, không rời bỏ mình, có lẽ phải để cho họ thấy, họ được gì ở mình, cô nghĩ vậy.

Kết luận này khiến Thuấn Nhân vô cùng đau xót, bởi từ nhỏ tới giờ cô đều nghĩ, tình yêu là nhìn thấy thích

thì yêu, sau đó cứ thế yêu, và đối phương cũng nghĩ như mình, rồi hai người mãi mãi bên nhau, không rời xa, cứ như vậy cho đến hết cuộc đời.

Gặp gỡ đến ba, bốn đối tượng, Thuận Nhân chọn một người có tướng mạo được nhất trong số họ.

Đối tượng là phó giám đốc một công ty chuyên kinh doanh về mảng điện tử, chủ yếu là phụ trách kinh doanh ở khu Hoa Đông. Ba mươi sáu tuổi, đã ly hôn, có cậu con trai tám tuổi. Thuận Nhân cho rằng, đàn ông lớn tuổi một chút sẽ chiều vợ, hơn nữa đã từng trải qua một cuộc hôn nhân không thành chắc sẽ rất trân trọng gia đình.

Triệu Chấn Đào dáng người không cao, khoảng 1m7. Thuận Nhân vốn không để ý đến điều này, nhưng Triệu Chấn Đào chủ động nói ra.

Triệu Chấn Đào nói: “Thực ra chưa vừa lòng ở em mấy điểm. Em hơi cao, chắc cũng phải đến 1m65 nhỉ? Anh thích cô gái cao từ 1m6 trở xuống. Em cũng hơi nhiều tuổi, con gái hai mươi tuổi là tốt nhất. Ngoài ra, mặt em hơi tròn, anh thích cô gái có khuôn mặt gầy, cằm nhỏ. Miệng em hơi nhỏ, anh thích cô gái miệng rộng, môi dày một chút.”

Thuận Nhân nói: “Xem ra chúng ta không hợp nhau, thế thôi nhé. Em hẹn anh ra đây, cà phê hôm nay, em mời.”

Triệu Chấn Đào “á” lên một tiếng rồi nói: “Anh chưa nói xong mà. Tuy eo của em hơi to, nhưng nhìn tổng thể, anh thấy cũng không tồi đâu. Con người anh thật thà, có gì nói nấy, anh thấy em thích hợp làm một người vợ. Thôi không nói nhiều nữa, tóm lại, tình hình của em về cơ bản anh cũng đã rõ rồi, rất phù hợp với yêu cầu của anh. Em chủ động hẹn anh ra đây, chứng tỏ em cũng có ý nhắm anh rồi. Thế thì chúng ta bắt đầu qua lại tìm hiểu nhé, nếu thấy hợp nhau, em tốt nghiệp, chúng mình sẽ tổ chức đám cưới.”

Thuận Nhân nghĩ một lúc, nói: “Tìm hiểu thì cũng được thôi, nhưng trong quá trình tìm hiểu không được yêu cầu chuyện ấy.”

Triệu Chấn Đào cười sảng khoái: “Cái đó em không cần phải nói, anh là người sống có trách nhiệm, trước khi kết hôn, tuyệt đối không ép em làm chuyện đó.”

Lời Triệu Chấn Đào nói nghe không mấy lọt tai, lời lẽ quá thô thiển, nhưng điều đó cũng chứng tỏ anh ta không có nhiều kinh nghiệm tiếp xúc với phụ nữ, kinh nghiệm tình trường cũng đơn giản. Nghe Xuân Nam nói, anh ta trưởng thành từ một gia đình bản nông ở phía nam tỉnh Triết Giang, cho nên có thể được xem là người đàn ông cầu tiến. Nguyên nhân mà Triệu Chấn Đào ly hôn là vợ anh ta có bồ, để chứng minh lời anh ta nói, Xuân Nam đã tìm hiểu rất kỹ qua bạn bè, người thân của anh ta, đúng là Triệu Chấn Đào không nói dối.

Ở trường, Lý Triệt và Y Na nhanh chóng chìm đắm trong mối tình lãng mạn, cả ngày quần quýt không rời.

Sinh viên trong trường thường thấy Lý Triệt và Y Na cùng nhau đi ăn cơm, còn Thuận Nhân thu dọn sách vở xong liền lên chiếc Mercedes của Triệu Chấn Đào. Thuận Nhân chẳng thèm để ý đến những lời đàm tiếu trong trường, cô bắt đầu đến nhà xuất bản thực tập, cả ngày vui đùa trong đồng tài liệu.

Triệu Chấn Đào luôn có cảm giác Thuận Nhân không nhiệt tình với mình, điều đó khiến anh ta nghi ngờ phải chăng cô có mục đích khác?

Từ đáy lòng, anh ta đề phòng tất cả phụ nữ. Anh ta suy nghĩ một cách cẩn thận xem Thuận Nhân sẽ được gì trong cuộc hôn nhân này. Trước tiên là được một chỗ ở miễn phí rộng rãi, to đẹp, nếu tính tiền thuê căn nhà đó thì giá một tháng cũng không thấp chút nào, mà Nhan Thuận Nhân mới tốt nghiệp đã dễ dàng có được. Đương nhiên làm một người vợ, cô cũng phải có nghĩa vụ cho trong ngôi nhà này. Không biết Thuận Nhân làm việc nhà thế nào, nhưng nhìn dung mạo của cô ta thì chỉ cần dọn dẹp phòng ngủ thôi cũng đủ tiền thuê nhà rồi. Sau đó cô ta còn phải sinh con ỉnh, tính ra thì cô ta cũng chẳng được là bao trong cuộc hôn nhân này.

Để cho chắc ăn, Triệu Chấn Đào nói bóng gió sau khi kết hôn, thu nhập hai bên tự do sử dụng, mỗi tháng anh ta cung cấp cho gia đình ba nghìn tệ tiền chi tiêu, Nhan Thuận Nhân không phản đối. Triệu Chấn Đào lại đến phòng công chứng, đem tất cả tài sản sang tên cho bà mẹ. Như thế anh ta mới yên tâm hẹn hò với Thuận Nhân.

7. Chương 07

Chương 7: SỰ THẬT NGOÀI SỨC TƯỞNG TƯỢNG

Ngày tốt nghiệp đến gần, đã đến lúc phải chơi bài ngựa với Y Na. Lý Triệt muốn cho Y Na cảm thấy sự lãng mạn, ấm áp nên dẫn Y Na đến một cửa hàng bán đồ gia dụng.

Anh ta muốn chuẩn bị cho cuộc hôn nhân này một bộ chăn ga gối đệm. Cô bán hàng giới thiệu với giọng từ tốn, nhỏ nhẹ: “Thương hiệu ở đây mang phong cách châu u, rất trang nhã mà sang trọng, anh chị sẽ thấy giấc ngủ đến thật dễ chịu. Chúng em có tám dòng sản phẩm chính, với hơn năm trăm loại mẫu mã khác nhau, nhất định sẽ làm anh chị vừa lòng.”

Y Na không tỏ thái độ gì đặc biệt, Lý Triệt theo Y Na dạo đến ba bốn vòng, không chịu được đành nói: “Y Na, em thấy bộ nào đẹp?”

Ya Na không nói gì, thờ ơ đẩy cửa đi ra khỏi cửa hàng, tính đi dạo chợ một vòng. Lý Triệt sốt ruột kéo tay Y Na lại. Y Na quay người lại nói với anh ta: “Tốt nghiệp xong, em không có dự định kết hôn với anh, anh dẫn em đến đây làm gì?”

Lý Triệt đần mặt.

Y Na lại nói: “Có phải anh tính kết hôn với em xong sẽ ở lại Bắc Kinh không? Sao anh không nghĩ kỹ xem, nếu như em thích Bắc Kinh, em có thể đến An Huy học được sao? Em ghét sống ở Bắc Kinh, người đông, xe nhiều, không khí ô nhiễm. Cho nên em mới đến An Huy để hít thở không khí trong lành, em rất thích lịch sử nơi đây, có thể coi là địa linh nhân kiệt.”

Một lúc sau, Lý Triệt mới nói: “Nếu em thích ở đó, thì ở đó, anh sẽ theo. Nhưng chúng ta kết hôn nhé?”

Y Na dường như cảm thấy lời Lý Triệt nói rất buồn cười: “Em cũng không nói là sẽ sống ở đó. Em đã làm thủ tục sang Anh học.”

Câu nói của Y Na như hòn đá đập vào đầu Lý Triệt, anh ta mặt đỏ tía, hai mắt hoa lên, hai tai ù đi, môi mấp má mãi mới nói được một câu: “Nhưng mà anh và em đã lên giường với nhau rồi, anh phải có trách nhiệm với em chứ?”

“Em không cần anh có trách nhiệm với em!” Y Na không nhịn được, cười phá lên. “Là anh thấy mình thiệt thòi nên mới nói như vậy đúng không? Em bù đắp cho anh là xong.”

Trời vừa mới vào hạ mà ánh nắng buổi trưa đã gay gắt đến khó chịu. Lưng Lý Triệt ướt sũng mồ hôi, đến những sợi tóc cũng phải tỏa ra hơi nóng. Buổi trưa hôm nay chính là một cơn ác mộng!

Lý Triệt nói: “Đương nhiên là em phải bồi thường cho anh rồi. Để anh tính cho.” Anh ta lôi một quyển sổ nhỏ trong cặp ra, trong đó ghi lại chi tiết tất cả những lần anh ta phải chi ra cho việc hẹn hò với Y Na. Bắt đầu từ lần hẹn hò đầu tiên, đến tiền đi xe buýt anh ta cũng không bỏ qua. Lý Triệt tính cả tiền anh ta tiêu, cuối cùng hiện ra một con số, đưa cho Y Na xem rồi nói: “Đây không phải là tất cả, còn tiền bồi thường tuổi thanh xuân, tiền bồi thường tình cảm, cộng thêm một trăm nghìn tệ nữa.” Thực ra Lý Triệt rất muốn thêm một số không vào sau con số một trăm nghìn, nhưng anh ta không dám, tuổi thanh xuân của một người con trai không đáng tiền bằng con gái, hơn nữa thời gian anh ta và Y Na yêu nhau quá ngắn.

Y Na bĩu môi: “Em chấp nhận bồi thường số tiền chúng ta cùng tiêu, nhưng con số một trăm nghìn kia, anh thấy có đáng không?”

Mặt Lý Triệt đần lại, anh ta nghiêng chặt răng nhìn Y Na: “Một trăm nghìn.”

Bộ mặt anh ta lúc đó khiến Y Na sợ hãi, đành nhượng bộ nói: “Thôi được, giá cuối cùng là hai mươi nghìn. Anh phải viết một tờ giấy nhận tiền, trong đó nói rõ nguyên nhân, kết quả sự việc, nếu sau này anh còn đến quấy nhiễu em, bố em sẽ cho anh cái bạt tai!”

Lý Triệt không nói gì, bắt đầu viết. Y Na nhìn anh ta viết nói: “Anh còn dám ra giá sao? Theo em thấy, cái anh bạn học cùng anh thời trung học mà là bạn trai của Diệp Trần Trần còn đáng giá hơn anh. Chỉ tiếc người thật sự đáng giá lại không bán mình.”

Lý Triệt nhét vào tay Y Na tờ giấy đã viết xong, nói luôn: “Đưa tiền đây.”

Hai người bọn họ đi vào ngân hàng, giải quyết dứt điểm mọi chuyện rồi đường ai nấy đi.

Lý Triệt bắt đầu suy nghĩ về tương lai của mình.

Lần này anh ta lỗ nặng. Từ ngày cha sinh mẹ đẻ đến giờ mới bị một đòn chí mạng. Thôn Trung Quan có xa đây không? Mất một đêm đi tàu là tới. Nhưng mình có đi được không? Lẽ nào mình lại chấp nhận cuộc sống làm tám tiếng một ngày, rồi cuối tháng nhận lấy đồng lương ít ỏi? Lẽ nào mình lại giống bọn họ, kết thúc một giấc mộng hô mưa gọi gió, lẽ nào lại sống một cách hèn mọn, không có lấy một cơ hội? Lẽ nào lại lấy một cô vợ tầm thường, phần đầu cả đời rồi cũng chỉ mua được căn nhà có bảy mươi năm quyền sử dụng, cày mò mắt để nuôi một đứa con nhỏ, cuối cùng chết đi trong lặng lẽ? Lý Triệt chẳng sợ khó khăn, anh ta cũng chịu khó phần đầu, chỉ là công sức mà anh ta bỏ ra bắt buộc phải nhìn thấy được thành công. Anh ta không muốn giấc mộng giàu sang của mình không thể trở thành hiện thực. Anh ta cần được giúp đỡ, nhưng ai sẽ giúp anh ta? Bố mẹ? Quên cho nhanh ông bà già ở quê suốt ngày làm ruộng, rồi chẳng biết cái gì đi, sau này họ không là gánh nặng của anh ta thì cũng cảm ơn trời đất lắm rồi.

Thế là giấc mơ về thôn Trung Quan cứ hiện hữu trong đầu, muốn quên cũng không quên được, anh ta phải vắt óc suy nghĩ để tìm được một chỗ đứng ở cái thành phố rộng lớn này.

Lý Triệt nghĩ tới Nhan Thuấn Nhân. Nghĩ tới cái tên này, anh ta lại nhớ lại mối tình nồng nàn ngày nào, suy nghĩ một hồi, cuối cùng gọi vào số máy của Thuấn Nhân.

Không ngờ Thuấn Nhân cúp máy.

Phải chăng cô không tiện nghe máy? Lý Triệt chờ ba tiếng sau, Thuấn Nhân không gọi lại, anh ta gọi lại lần nữa, lần này cũng bị cúp máy.

Một sự khởi đầu không may mắn. Hôm nay vận may không mỉm cười, Lý Triệt quyết định không hành động nữa, chờ ngày xui xẻo này qua đi, sẽ tìm Thuấn Nhân nói chuyện.

Tuy Y Na đột nhiên trở mặt khiến anh ta phải tìm cô gái khác, nhưng anh ta vẫn rất tự tin.

Ngày hôm sau, Thuấn Nhân từ nhà xuất bản đi ra thì nhìn thấy Lý Triệt đang đứng đợi ở cổng.

Anh ta chạy về phía Thuấn Nhân, chủ tâm hạ giọng, dè dặt nói: “Thuấn Nhân, anh có chuyện muốn nói với em, mình tìm một chỗ ngồi uống trà, nói chuyện nhé.”

Thuấn Nhân không nhìn anh ta, cũng không trả lời, đi thẳng về phía trước. Lý Triệt nói: “Sai lầm thời trai trẻ, Thượng Đế còn tha thứ. Thuấn Nhân, anh thực lòng yêu em, quay về với anh nhé!”

Nghe thấy vậy, Thuấn Nhân đứng lại, không chần chừ mà quay đầu lại, cười khẩy, nói: “Nhưng tôi không yêu anh.”

Bên đường, chiếc xe taxi đi tới, Thuấn Nhân vẫy tay gọi lại, rồi bước nhanh lên xe đi mất. Còn lại Lý Triệt một mình bơ vơ bên lề đường, gió thổi từ dưới chân khiến anh ta rùng mình.

Một tuần trước khi Thời Hân về nước, Tử Chấn dọn về ký túc xá ở. Việc “tách rời” này khiến Trần Trần cảm thấy buồn chán.

Tử Chấn luyện tập cực khổ, phải đến trường kịch học thêm, rồi tranh thủ làm thêm kiếm tiền. Ngày nào cũng tới muộn mới về nhà, mệt mỏi đến nỗi chẳng thèm nói. Trần Trần thấy xót lắm, nên cũng không có yêu cầu gì nhiều. Nhưng nhìn Tử Chấn chìm trong giấc mộng, bản thân không kiềm chế được, tình cảnh lúc đó khiến Trần Trần giống như đứa con gái lưu manh đang dùng bạo lực cưỡng hiếp con mồi.

Trần Trần luôn khuyến khích Tử Chấn ra ngoài thuê một căn nhà. Thậm chí cô ta còn đề xuất việc cùng nhau chi trả tiền thuê nhà, nhưng Tử Chấn chẳng bao giờ muốn bỏ tiền ra.

Lý do của anh là còn ba năm nữa thì hai người kết hôn, nên từ giờ phải tiết kiệm. Thuê nhà ở ngoài, tiền chi tiêu nhiều, ba năm tính ra là một con số không nhỏ, nếu để ra số tiền này có thể mua được tất cả nội thất trong nhà, việc sửa chữa sẽ chẳng phải lo.

Tuy sống ở thủ đô gần bốn năm, nhưng Trần Trần chưa từng nghĩ cuộc hôn nhân này sẽ làm thay đổi một điều gì đó. Thành tích học tập tốt, đến việc học thạc sỹ, sau khi tốt nghiệp sẽ làm quản lý của một doanh nghiệp lớn cũng không khó lắm, tương lai như thế đối với Trần Trần đã là tốt lắm rồi. Điều quan trọng là Trần Trần quá yêu Tử Chấn.

Những ngày sống cùng nhau, Tử Chấn luôn bỏ tiền trang trải cho cuộc sống của hai người. Anh còn làm tất cả việc nhà khi Trần Trần bị ốm, nấu canh bồi bổ cho cô. Một mỗi là thế, nhưng hề Trần Trần yêu cầu mãnh liệt, anh lại cố gắng làm cô thỏa mãn. Cho dù như vậy, Trần Trần vẫn cảm thấy cuộc tình này thiếu một cái gì đó.

Tình yêu là gì? Tình yêu là hai người không muốn rời xa nhau. Mặc dù không thể ở cạnh nhau từng giờ từng phút, nhưng từng giờ từng phút ấy phải cảm nhận được hơi thở của nhau. Ở điểm này, Tử Chấn ít khi gọi điện hoặc nhắn tin tình tứ, ra nước ngoài biểu diễn cũng chỉ gửi một cái email đơn giản, cũng không nói khi nào về.

Trần Trần nghĩ cảnh người bạn gái đứng đón bạn trai ở sân bay là việc rất hạnh phúc. Nhưng dường như Tử Chấn lại vứt bỏ cái hạnh phúc này. Thậm chí, Trần Trần còn nghi ngờ có yêu tinh nào trong trường múa đang đợi Tử Chấn. Một lần, Trần Trần biết được giờ Tử Chấn về nước, cô liền ra sân bay theo dõi, nhưng chỉ nhìn thấy Tử Chấn đi theo sau thầy giáo, cúi đầu, không để ý xung quanh, rồi leo lên xe buýt đi mất.

Trần Trần cảm thấy dường như mình vĩnh viễn không thể bước vào tâm hồn người con trai đó.

Chiều thứ bảy, Thời Hân dẫn mẹ con Lê Huyền đi ăn nhà hàng gần cầu Tứ Thập, ông gọi điện bảo Tử Chấn đến.

Khi Tử Chấn dẫn Trần Trần đến trước mặt Thời Hân, vợ chồng Thời Hân và đứa con cái chăm chăm nhìn họ. Thời Hân và con trai nhìn nhau như đang dò xét, thời khắc này có thể hình dung ra bằng câu: “Xa nhau lâu ngày gặp lại”, nhưng không biết tình cảm của hai bên như thế nào.

Thời Hân không mời Tử Chấn ngồi xuống, không biết là do quên hay còn có dụng ý khác. Tử Chấn tự tìm chỗ inh rồi cũng bảo Trần Trần ngồi xuống.

Trần Trần phát hiện ra hai người phụ nữ, một lớn một nhỏ ngồi đối diện rất thú vị. Dáng vẻ họ rất phù hợp với từ “diễm lệ”, nhìn họ khôn ngoan, lanh lợi, không hề già nua, miệng tuy cười đầy nhưng ánh mắt lại lạnh lùng. Sự lạnh lùng đó tế nhị khác thường, chỉ có người phụ nữ mẫn cảm như Trần Trần mới cảm nhận được, còn người khác nhìn vào, đặc biệt là đàn ông cứ tưởng họ tình cảm, niềm nở lắm. Người con gái nhỏ chắc chưa tới hai mươi tuổi, nhìn vô cùng quyến rũ. Người nào tiếp xúc với cô sẽ không kim lòng mà chủ động nở nụ cười với khuôn mặt dễ thương ấy, cảm giác vui vẻ, dễ chịu đến lạ kỳ. Trước đó Trần Trần có biết một chút về thân thế của Tử Chấn, nên cũng đoán ra được đây chính là mẹ con Lê Huyền.

Hàm răng trắng muốt, nụ cười rạng rỡ, con bé nói: “Chào anh, em là An An.” Cô gái đó là con của Lê Huyền với người chồng trước, nên không có quan hệ huyết thống với Tử Chấn.

Tử Chấn gật đầu: “Chào em!”

Lê Huyền hỏi: “Bạn gái của con à?”

Tử Chấn cầm đũa lên, gấp miếng sườn chiên mật ong bỏ vào miệng, vừa nhai vừa nói: “Là vợ chưa cưới.”

Trần Trần nhìn Tử Chấn. Tử Chấn với lấy chai rượu để trước mặt Thời Hân, rót ừng một ly, uống một ngụm lớn.

Cuối cùng, Thời Hân cũng thốt ra được câu hỏi: “Con cứ học múa suốt à?”

Tử Chấn cúi đầu, cứ thế ăn, rồi cũng trả lời không rõ ràng: “Có liên quan gì đến ông?”

Lệ Huyền nói: “Vợ chưa cưới của con không xinh lắm, dì thấy không xứng với con.”

Tử Chấn tỏ vẻ như không nghe thấy, cầm cúi ăn, không nhìn lên, lời nói cũng không mấy tình cảm: “Đừng lôi vợ chưa cưới của tôi ra làm trò đùa.”

Trần Trần nghe lời Lệ Huyền nói không lọt tai, liền đáp trả: “VẬY Ạ? CHÁU THẤY BÁC CŨNG KHÔNG XỨNG LÀM MẸ TỬ CHẤN.”

Thời Hân ho một tiếng. Lệ Huyền cũng không thêm để ý, nhếch mép cười nói: “Đừng nói là tôi không nhắc nhở nhé, người con trai như Tử Chấn không có cái số chung sống với một người con gái đến hết đời đâu.”

Trần Trần nói: “Chính bác cũng không chung sống với một người đàn ông đến hết đời, nên bác mong đàn bà ai cũng như bác có phải không?”

An An nói lớn: “Các người thật là không tôn trọng anh Tử Chấn!”

Tử Chấn ăn hết bát cơm, uống hết ly rượu, rồi lấy giấy ăn lau miệng, nói: “Cảm ơn mấy người đã gọi tôi ra đây ăn cơm, tôi ăn no rồi, tạm biệt.” Nói xong, anh kéo tay Trần Trần đi.

An An gọi: “Anh ơi! Anh ơi!”

Không thấy bóng dáng Tử Chấn nữa.

Tử Chấn cầm tay Trần Trần, đi đến nửa đường mới bỏ tay ra.

Tiếng lá cây xào xạc trong gió, Tử Chấn đứng đó ngược mắt lên nhìn bầu trời.

Trần Trần nhìn nghiêng qua mặt Tử Chấn, thấy giọt nước trong suốt đọng trên mi mắt.

Cô vòng tay ôm lấy lưng Tử Chấn, cái ôm thật chặt!

Tử Chấn nhỏ nhẹ hỏi: “Em chưa ăn gì, đói lắm phải không? Anh dẫn em đi ăn cơm nhé?”

Trần Trần nũng nịu: “Không ăn cơm, ăn anh cơ.”

Tử Chấn kéo Trần Trần đến trước mặt anh: “Đừng hư thế chứ. ngoan nào, ăn pizza nhé?”

Trần Trần giơ ngón tay xoa nhẹ lên đôi mắt trong như sương mai của Tử Chấn gật đầu cười.

Trường học của Trần Trần ở trung tâm thành phố, cách đại sứ quán không xa. Do suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện yêu đương cho nên bốn năm đại học, cô dường như không có bạn. Khi Tử Chấn thoát ra khỏi cuộc sống chung với Trần Trần, sự ngọt ngào của buổi hoàng hôn biến thành vị đắng cô đơn. Nghe nói thói quen và sự phụ thuộc khiến một người phụ nữ cam tâm tình nguyện lấy một người đàn ông mình không yêu. Nhưng nếu đối tượng của thói quen và sự phụ thuộc đó lại là một người đàn ông mình hết lòng yêu thương thì sao? Đàn bà sẽ giống như một con ếch bị vớt vào nồi nước đang sôi. Trần Trần cảm thấy tình cảnh của mình lúc này còn đáng sợ hơn cả con ếch nằm trong nồi nước sôi. Cô nhìn thấy bên đường có những xiên thịt nướng đang nổ lộp bộp trên bếp than đỏ rực, cảm thấy đó mới giống với tình trạng của mình. Mới xa Tử Chấn có một tuần, nhưng Trần Trần đã thấy mình như bị nướng chín, hơn nữa lại bị bôi lên một lớp tương ớt dày cộm, toàn thân khó chịu vô cùng.

Trần Trần biết buổi tối Tử Chấn có giờ lên lớp ở trường múa, nhưng vẫn gọi điện cho anh. Cô hy vọng Tử Chấn có thể tới nói chuyện với mình. Tử Chấn nói sau khi tan học mới đến.

Nhưng đó cũng là chuyện của bốn tiếng sau, còn bây giờ phải làm thế nào đây?

Trần Trần men theo lề đường. Trên con đường này có rất nhiều quán bar, cô tiện tay đẩy một cánh cửa bước vào.

Ở giữa quán có để mấy chiếc bàn gỗ hình chữ nhật, xung quanh kê mấy chiếc ghế băng dài, dưới bóng tối mờ ảo, những chiếc đèn có ánh sáng với đủ các hình khối nhấp nháy theo tiếng nhạc xập xình. Cách bố trí, bày biện trông như quán trọ trong phim võ hiệp, nơi các cao thủ võ lâm quyết một trận sống mái. Tiếng nhạc càng chất chứa anh chàng đứng trên sân khấu càng nhảy tưng bừng, nào thì ưỡn ngực, lắc eo, lắc hông,

quay ngồi v.v... Trần Trần rất muốn dưới ánh đèn mờ lung này nhìn anh ta thành Tử Chấn, nhưng cô không sao nhìn lắm được. Cơ thể của Tử Chấn quá hoàn hảo, có thể nói là hoàn hảo đến mức hơn người.

Trần Trần gọi một ly soda, người lắc lư theo tiếng nhạc một cách vô hồn, có lúc lại kêu lên điên cuồng. Trong mắt đàn ông phương Tây, Trần Trần được xếp vào tiêu chuẩn của phụ nữ Á Đông. Nhỏ nhắn, da vàng, tóc đen, thẳng, đặc biệt là đôi mắt một mí nhỏ xíu. Bởi thế, ngồi đó chưa được bao lâu đã anh chàng người Mỹ chú ý đến cô.

Anh chàng người Mỹ giới thiệu với Trần Trần mình tên là Brian, giám đốc một ngân hàng của Mỹ có chi nhánh tại Trung Quốc. Khả năng nghe và nói tiếng Anh của Trần Trần rất tốt, nên thuận lợi khi giao tiếp với Brian.

Brian nói: “Trong tiếng Ireland, Brian có nghĩa là sức mạnh và đức hạnh. Số đông người ta coi tôi là đàn ông Ireland, thông minh, thích thể thao, và giỏi giao thiệp. Nhưng có người lại cho rằng tôi là đứa con trai rảnh rỗi thích bám váy mẹ.”

Nghe anh chàng kia giải thích như vậy, Trần Trần cười phá lên: “Tôi đang bị một anh chàng bám váy đây.”

Brian nói: “Tôi muốn em đặt cho tôi một cái tên Trung Quốc.”

“Gọi anh là ”con sên không vỏ” nhé?” Trần Trần nói. “Trong tiếng Trung đây là cách gọi thân mật của một người mẹ đối với đứa con yêu của mình.”

Brian cộng ly với Trần Trần, tỏ vẻ rất hứng thú với cái tên này.

Brian có thân hình cường tráng, chỉ nhìn cũng có thể đoán anh ta cao trên 1m85, bộ ngực vạm vỡ, vai to và cứng như đá. Trần Trần vô tình đưa tay chạm một cái. Brian liền cho rằng, động tác này là một ám thị, còn thực sự là ám thị hay không, bản thân Trần Trần cũng không rõ.

8. Chương 08

Chương 8: TRƯỚC KHI KẾT THÚC, DỪNG ĐẦU HÀNG

Thở hổn hển sau khi thỏa mãn cuộc mây mưa trên chiếc giường êm ái ở nhà Brian, điện thoại bỗng kêu reng reng, trên màn hình điện thoại hiện số của Tử Chấn. Như chợt tỉnh cơn mơ, Trần Trần bật dậy, nhảy xuống khỏi giường. Màu xanh của màn hình vẫn cứ sáng lên trong tiếng nhạc, cô không đủ can đảm để nghe máy.

Cô vội vàng mặc quần áo, vào phòng vệ sinh rửa mặt. Brian nằm trên giường, nói: “Anh sẽ gọi lại cho em, em yêu.”

Trần Trần chạy đến cổng trường, thấy Tử Chấn đeo balo đứng ở đó. Cô đứng cách Tử Chấn một bước chân, cổ họng khô ran, mãi mới thốt ra được một câu: “Anh đến muộn một tiếng.”

Tử Chấn nói, giọng như phân trần: “Vốn định tan học là anh tới đây liền, nhưng giáo sư gọi lại nói liên quan đến phần âm thanh và hình ảnh trong phần lý luận đạo diễn và bài tập kỹ năng, trên thực tế không thể thao tác được, cho nên ông ấy muốn bàn bạc với anh một chút.”

Trần Trần đưa tay vuốt má Tử Chấn: “Tử Chấn, hình như anh gầy đi thì phải. Sao lại phải vất vả như thế? Thực ra, từ khi sinh ra anh đã có tất cả mọi thứ. Anh không thể nói chuyện với bố được sao?”

Tử Chấn không trả lời, lôi trong cặp ra một gói giấy, đưa cho Trần Trần: “Trên đường đến đây, anh mua cho em đây, còn nóng, ăn xong em về ký túc xá đi, anh cũng phải về trường đây, sáng sớm mai phải lên lớp rồi.”

Trần Trần cầm lấy gói giấy, sắc mặt chán nản, nói: “Tử Chấn, lẽ nào em gọi anh ra đây chỉ để được nhìn mặt anh thôi sao?”

Tử Chấn im lặng một lúc, cúi đầu nói: “Anh biết.”

“Anh biết rồi còn như thế nữa?” Trần Trần bỗng nổi nóng: “Cứ tiếp tục như thế này, anh sẽ khiến em phát điên mất!”

Tử Chấn cắn chặt môi, thở dài một hơi.

Trần Trần cầu anh một cái, anh cũng chẳng động đậy, một lúc sau mới nói: “Anh đã cố gắng làm em vừa lòng, nhưng bây giờ không còn cách nào khác, anh phải lên lớp, phải kiếm tiền, có rất nhiều việc phải làm. Trần Trần, em có thể hiểu cho anh một chút được không? Anh sẽ cảm ơn em suốt cuộc đời này.”

Trần Trần gào lên: “Anh bỏ lỡ những ngày tháng tươi đẹp để tự làm khổ mình! Anh cứ như thế này thì sẽ làm được gì? Cùng lắm là làm giáo sư ở cái trường múa chứ gì?”

Tử Chấn vẫn giữ thái độ bình tĩnh: “Làm giáo sư không tốt à?”

Trần Trần nói: “Anh làm cái gì em không phản đối, nhưng anh không được mang anh ra khỏi cuộc đời em! Em muốn ở với anh! Em không muốn mình sống hết đời như một quả phụ.”

Nụ cười Tử Chấn pha chút cay đắng: “Em không có lòng tin với anh à? Anh để em đợi cả đời à?”

Trần Trần cầm gói giấy áp vào mặt khóc nức nở.

Tử Chấn nhìn Trần Trần rất lâu, rồi nói: “Em có cầm chứng minh thư ở đây không? Anh không mang theo.”

Tiếng khóc nhỏ dần, Trần Trần ngẩng đầu hỏi: “Để làm gì?”

Tử Chấn ghé sát tai Trần Trần nói nhỏ: “Để thuê phòng.”

Trần Trần hết khóc, cười sung sướng.

Thuấn Nhân mặc một chiếc váy màu đen, bên ngoài khoác áo vest màu trắng, đến bên bàn trang điểm chọn sợi dây chuyền bằng vàng đeo vào cổ, tay cầm túi xách màu xanh, cúi xuống tủ giày cạnh cửa chính chọn một đôi giày cao gót cũng màu xanh, đi vào chân. Hôm nay là sinh nhật của Thuấn Nhân, cũng là tháng thứ hai chính thức đi làm.

Phòng bảo vệ có đến bốn, năm người của công ty chuyển phát nhanh, ôm hoa tươi. Ông Hình ở phòng bảo vệ gọi: “Tối nhận này, đều là tặng cho cháu đấy.”

Thuấn Nhân khó xử, cúi đầu ký vào tờ giấy, rồi ôm tất cả hoa vào phòng bảo vệ nhờ ông Hình trông giúp. Thuấn Nhân dặn đi dặn lại ông Hình đừng có nói cho ai biết chỗ hoa này đều là tặng anh.

Đến phòng làm việc, vừa ngồi xuống, ông Hình lại gọi điện nói có người mang hoa tới. Vừa mở cửa bước ra xem, Thuấn Nhân giật cả mình. Một chiếc xe Innova đang đỗ trước cổng, cửa sau vừa mở, mấy nhân viên của cửa hàng hoa bê ra một núi hoa hồng kết thành vòng tròn. Thuấn Nhân đứng sững ở đó, rất nhiều bông hồng chụm thành một bó chẳng đẹp chút nào, nhìn từ xa chẳng khác nào một cái đèn lồng làm bằng giấy đỏ.

Nhân viên đưa ra một tấm thiệp, trên đó viết: “Đây là chín trăm chín mươi chín bông hồng, cộng thêm một trái tim của Lý Triệt yêu em, tổng cộng là một nghìn lần yêu. chúc Nhan Thuấn Nhân sinh nhật vui vẻ!”

Thuấn Nhân ngượng chín mặt.

Đang là giờ đi làm, mọi người thấy cảnh đó, đều tò mò dừng lại nhìn. Thuấn Nhân nói với nhân viên cửa hàng hoa: “Tôi cho các anh một trăm tệ, nhờ các anh mang cái này về đi.”

Anh ta không chấp nhận lời đề nghị đó, để lại hoa rồi đi. Thuấn Nhân không biết phải làm sao, gọi với theo: “Thế tôi cho các anh một trăm tệ, nhờ các anh mang nó về nhà hộ tôi được không?”

Lôi một xe hoa về nhà, Thuấn Nhân ngồi xuống phòng khách, nhìn đồng hoa hồng, bách hợp, loa kèn mặt cứ ngẩn ra. Thuấn Nhân gọi điện cho ông Hình, nhờ ông ấy, nếu có người mang hoa tới thì nói mình đi công tác rồi. Cúp máy, Thuấn Nhân tìm trên mấy tấm thiệp trong đồng hoa, không có tên Triệu Chấn Đào.

Triệu Chấn Đào quên mất ngày này, bởi cho đến tận nửa đêm rồi mà cũng không gọi lấy một cuộc.

Thuấn Nhân nhớ lại một lúc, hình như cô quên nói cho Triệu Chấn Đào biết ngày sinh nhật của mình, thế nên cô mới chủ động gọi cho anh ta. Triệu Chấn Đào đang đi công tác tại Thâm Quyển, đầu máy bên kia rất ồn ào, có cả tiếng cười của con gái. Anh ta nói: “ Sinh nhật thì có gì mà phải làm quan trọng hóa lên thế, em cũng sắp ba mươi rồi, chẳng phải con gái nữa, đợi đến sinh nhật anh cùng tổ chức một bữa đi.”

Thuấn Nhân không hiểu, mình mới hai mươi hai tuổi, sao trong mắt anh ta mình lại sắp ba mươi? Nếu vậy Chấn Đào cũng sắp năm mươi rồi. Thuấn Nhân tiếp xúc với không nhiều đàn ông, ngoài Lý Triệt ra thì chỉ có Triệu Chấn Đào, hai người đàn ông này dường như có chung một điểm là không tâm lý. Tại sao đàn ông lại cần đàn bà? Triệu Chấn Đào từng nói: “Không có một người đàn ông nào lại có hứng thú đi tìm hiểu tâm hồn của một người đàn bà. Họ yêu là yêu cái thể xác bao bọc quanh cái tâm hồn ấy, tình nghĩa sâu đậm đến mấy cũng chẳng bằng hai quả núi trước ngực.”

Thuấn Nhân buồn chán ần ần bàn phím điện thoại, trên màn hình hiện ra một cậu thanh niên mặc áo đen đứng dựa lưng vào cột. Cậu thanh niên ấy lần đầu xuất hiện trước mặt Thuấn Nhân đã làm cho lòng cô ảm áp lạ thường. Tuy phong cách lạnh lùng nhưng không giấu được nụ cười và ánh mắt dịu dàng, chỉ có anh mới toát lên dáng vẻ như vậy. Từng hơi thở, giọng nói, thậm chí mùi hương mà cô cảm nhận được khi anh công cô trên vai, tất cả đều tỏa ra một mùi thơm ảm áp.

Thuấn Nhân gửi cho Tử Chấn một tin nhắn: “Hôm nay là sinh nhật em, chúc em sinh nhật vui vẻ được không?”

Lát sau có tin nhắn hồi âm, chỉ vắn vắn bốn chữ: “Sinh nhật vui vẻ!”

Chỉ bốn chữ thôi nhưng không hiểu sao lòng Thuấn Nhân lại rạo rức, ruột gan nóng bừng, nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Bầu trời đêm không chỉ có một màu đen kịt, mà lẫn vào bóng đêm ấy một màu xanh vô tận, giống như lọ mực xanh đen của thời học sinh bị đổ chảy tràn khắp bầu trời đêm.

Thuấn Nhân nhìn về bầu trời phương bắc, rất muốn nhìn thấu qua màn đêm, rất muốn hỏi cậu thanh niên đang ở cùng dưới một bầu trời nhưng lại cách xa hàng trăm nghìn cây số kia, giờ này đang làm gì?

Chuông điện thoại kêu, Thuấn Nhân cầm lên. cổ giữ nhịp thở bình thường, nhẹ nhàng nói: “A lô.”

Giọng Tử Chấn trong trẻo ở đầu máy bên kia, trong màn đêm, dịu dàng đến say lòng. “Gọi điện vẫn tốt hơn, chúc mừng sinh nhật!”

Không cảm lòng được, Thuấn Nhân khóc nức lên, nhưng lại lấy tay che miệng. Tử Chấn nghe thấy tiếng khóc, anh im lặng một hồi, rồi mới chậm rãi nói: “Thuấn Nhân à!”

Ba tiếng đó khiến Thuấn Nhân càng khóc to hơn, nước mắt thi nhau chảy xuống hai má, lòng nặng trĩu. Thuấn Nhân muốn chia sẻ những tâm sự chất chứa trong lòng, nhưng nghĩ lại, cô hít một hơi dài lấy can đảm, cố gắng cười trong nước mắt: “Không có chuyện gì đâu, con gái là thế đấy, thỉnh thoảng cứ khóc chơi vậy thôi, cũng giống như con trai thích uống rượu. Thực ra em rất vui, hôm nay nhận được bao nhiêu là hoa, anh thấy không, em rất hấp dẫn đấy nhé!”

Tử Chấn nói: “Hôm nay anh đọc sách ở thư viện. Trong một quyển sách có viết, hơn nửa thế kỷ trước, trên trái đất này có loại chim bồ câu rừng, còn gọi là chim bồ câu lang thang. Đầu thế kỷ mười tám và mười chín, số lượng nhiều vô kể, chúng bay kín cả bầu trời, đậu xuống thì dày đặc cả mặt đất. Nhưng do con người bắn giết quá nhiều, năm 1946, cuối cùng chim bồ câu rừng bị diệt vong. Trong sách có hình con chim đó, lông nó màu xám và màu quả hạnh nhân, đuôi dài màu trắng. Không hiểu sao anh lại nghĩ tới em. Thuấn Nhân à, anh muốn cầu xin em một việc, em hãy nhận lời nhé.”

Thuấn Nhân “ừ” một tiếng.

Tử Chấn nói: “Bắt luận bị bắt giết thế nào, cũng xin em đừng biến mất.”

Thuấn Nhân nhẹ nhàng gọi: “Tử Chấn!”

Tử Chấn “ừ” một tiếng.

Thuấn Nhân nói: “Cuộc sống không có bất kỳ mục tiêu nào, cũng không có bất kỳ niềm vui và hy vọng nào, vậy tại sao lại phải tiếp tục sống?”

“Con người vừa sinh ra đã phải chơi trò tồn tại. Nhiều người cho rằng, chơi ải nhiều quá, chơi mệt quá, luật chơi không công bằng thế là từ bỏ. Thực ra ngay từ khi bắt đầu đã biết được kết cục, tất cả mọi người rồi ai cũng sẽ phải chết. Nhưng chúng ta đừng nên rút lui, chơi đến phút chót được không?”

Thuấn Nhân mỉm cười trả lời: “Được”

Từ trên thiên đường bị đẩy xuống địa ngục, đây là sự trừng phạt xứng đáng nhất đối với những con người tàn ác.

Lý Triệt không may bị người ta hại, anh ta đành phải bắt đầu từ việc thấp hèn nhất trong một xí nghiệp loại vừa ở một thành phố bậc trung.

Anh ta làm trong phòng máy, anh ta và một nhân viên kỹ thuật nữa chia làm hai ca thay phiên nhau vận hành máy, hằng ngày tiếp xúc với cái máy tính khô khan, ngoài vào mạng ra thì dường như không có bất kỳ giao thiệp gì với thế giới bên ngoài. Công ty không quá sáu mươi người, phần đông là nam giới, trong số nữ giới ở xí nghiệp, thì chỉ có mấy cô đứng máy, tốt nghiệp cao đẳng, trong số mấy cô làm ở văn phòng có cô đã có chồng, cô chưa chồng thù điều kiện chung không bằng mấy đứa bình thường nhất thời đại học, thế mà đi đâu mặt mày cũng vênh ngược lên, cứ như thể ta đây là một tiểu thư đài các.

Tìm hiểu ngoài xã hội thì tình hình không mấy khả quan. Con gái bằng tuổi thì bị những thằng chưa có vợ và đủ loại độ tuổi giành giật. Lý Triệt luôn hận mình ngày đó sao lại vứt bỏ Nhan Thuấn Nhân, trèo lên chiếc thuyền của Y Na. Hơn nữa, khi tới giữa sông, cô ta lại trèo lên trực thăng bay đi, còn mang theo cả thuyền, bỏ mặc anh ta giữa sông nước mênh mông.

Anh ta biết Thuấn Nhân có một người bạn trai giàu có, nói đúng ra là chồng chưa cưới. Nhưng đây chẳng phải vấn đề gì to tát, cô nghiêm túc trong chuyện tình cảm, thậm chí có lúc nhẫn nhịn trong lòng, cô hoàn toàn không nhận ra nhan sắc của cô trong cái xã hội này là một lợi thế, là vốn liếng của người con gái. Cô sống rất đậm mạc, thậm chí có chút tự ti, luôn luôn nghĩ là mình chưa đủ tốt, luôn luôn thể hiện sự kính trọng với người khác.

Lý Triệt phát hiện ra rằng, sau một năm rời bỏ Thuấn Nhân, mình đã rơi vào lưới tình của cô, bây giờ anh ra mới thực sự hiểu mình yêu Thuấn Nhân, cũng nước mắt nhạt nhòa trong nỗi nhớ nhung Thuấn Nhân. Anh ta cảm thán lương đầu tiên cộng với một phần tiền bồi thường của Y Na mua chín trăm chín mươi chín bông hồng đẹp nhất mang đến chỗ làm vào sáng sớm ngày sinh nhật của Thuấn Nhân. Anh ta còn nhắn tin cho Thuấn Nhân, hy vọng sẽ mời được Thuấn Nhân đi ăn một bữa cơm mừng sinh nhật. Nhưng hoa hồng và tin nhắn cứ như là pháo hoa bắn lên trời rồi vụt tắt, không để lại một dấu vết.

Xem ra muốn giải quyết vấn đề này thì cách tốt nhất là phải trả lại tự do cho Thuấn Nhân. Lý Triệt tìm thấy số điện thoại công ty của Triệu Chấn Đào. Anh ta gọi điện gặp đối phương.

Triệu Chấn Đào nghe nói Lý Triệt là bạn trai trước đây của Thuấn Nhân, thái độ bình thường nói: “Tôi sớm biết trước đây cô ấy từng có bạn trai, nhưng bây giờ cô ấy và cậu không còn quan hệ gì nữa, sau này cậu đừng đến làm phiền chúng tôi.”

Lý Triệt nói: “Anh cho rằng một người con gái có thể quên được người con trai đầu tiên trong cuộc đời cô ấy sao? Đặc biệt là đối với một người con gái truyền thống như Thuấn Nhân. Nếu anh không để ý đến việc cô ấy có yêu mình không thì chắc anh cũng không quan tâm đến việc cô ấy đã từng bị đàn ông chiếm đoạt về thể xác. Chúng ta có thể tìm hiểu tỉ mỉ về sở thích cá nhân của cô ấy.”

Triệu Chấn Đào dập máy.

Sau khi về nước, Thời Hân phát hiện ra một điều hết sức vui mừng, thái độ của Lệ Huyền đối với Tử Chấn tốt lên rất nhiều, hầu như cuối tuần nào cô cũng gọi nó về nhà ăn cơm. Nhưng nghĩ kỹ thì cũng không cảm thấy kì lạ. An An rất thích Tử Chấn. Con bé học múa hiện đại ở Mỹ, sau khi về Bắc Kinh đã nhanh chóng xin vào trường múa của Tử Chấn. Ở trường múa, Tử Chấn được giao phụ trách về sinh viên, cho nên con gái trường này gọi anh là hoàng tử, An An cũng là một fan cuồng nhiệt trong số đó. Thái độ của Lệ Huyền thay đổi phần nhiều là do An An tác động.

Tử Chấn dường như không tỏ vẻ vui mừng trước sự quan tâm của Lệ Huyền, đối với một đứa bé sớm mất mẹ, phải tiếp xúc với mẹ kế, tất nhiên phải tỏ ra thận trọng rồi. Thời Hân còn để ý thấy Tử Chấn luôn tìm cách báo đáp sự quan tâm của Lệ Huyền một cách khách sáo. Ngoài việc ăn cơm xong chủ động rửa bát ra, Tử Chấn còn mua tặng Lệ Huyền mặt dây chuyền bằng ngọc. Tuy trong mắt Thời Hân, viên ngọc đó chẳng thể nào được gọi là ngọc thật, nhưng Lệ Huyền vẫn vui mừng, hơn nữa còn đeo ngay vào cổ.

Lúc chỉ có hai người, Lệ Huyền nói với Thời Hân: “Tính cách của Tử Chấn chẳng giống anh chút nào, nó được mọi người yêu quý.”

Đàn ông sắp qua tuổi trung niên thường lo sợ vì sức sống của cơ thể đang dần yếu đi, thỉnh thoảng những bộ phận nhỏ trong cơ thể lại thông báo cho biết mình đang trong quá trình lão hóa. Tuy tất cả đàn ông đều rêu rao rằng đàn ông trung niên là sung nhất, nhưng họ đều hiểu rằng đó chỉ là nói dối.

Thời Hân thường nghĩ không biết Lệ Huyền có yêu mình không. Lệ Huyền chưa tới bốn mươi, vẫn trẻ đẹp và tràn trề nhựa sống. Ông ta không thể chắc chắn rằng, một người đàn bà đang bước vào giai đoạn cuối của tuổi thanh xuân lại có thể cam tâm tình nguyện chăm sóc ột người đàn ông đang bước vào tuổi già.

Trải qua mấy mươi năm ăn chơi quên hết tất cả, Thời Hân dần cảm thấy vô vị, tâm tư, tình cảm của ông ta dần hướng về Tử Chấn. Ở một độ tuổi nào đó, cha và con là hai kẻ đối đầu. Trong thần thoại Hy Lạp, cha của thần Zeus lo sợ bị hất khỏi ngai vàng mà cam tâm giết chết con trai, vua Oedipus giết cha lấy mẹ... Thái độ của cha đối với con vô cùng tế nhị, con trai luôn là vốn liếng để khoe khoang với bên ngoài, chứ không phải là đối tượng thương yêu thực sự. Sự khôn khéo của Thời Hân khiến Tử Chấn càng thân mật với ông ta hơn, ông ta cho rằng một người đàn ông trung niên nếu không có một người thừa kế xuất sắc thì cũng giống như một tên thái giám, mặc dù quyền lực ngất trời cũng khó tránh bị người đời khinh miệt.

Tử Chấn rất thông minh, lúc ba tuổi có thể chỉ ra một cách chính xác trong đồng bình sứ đâu là của thời nhà Minh. Thời Hân theo đuổi sự nghiệp buôn bán đồ cổ, đối với Tử Chấn mà nói, đó không phải là một thứ gì đó cao siêu.

Phiền phức ở chỗ, vết nứt tình cảm cha con hơn mười năm nay không phải nói bù đắp là bù đắp được ngay. Trong giai đoạn quan trọng nhất của việc hình thành thế giới quan của một đứa trẻ, người cha lại không hề dẫn dắt, thậm chí không ở bên cạnh con để che chở, bảo vệ. Tử Chấn giống như là một con mèo hoang bị vứt bỏ, lớn lên với muôn vàn vết thương trong tâm hồn. Con trai tìm được một người bạn gái quá bình thường, bình thường cả về nhan sắc lẫn phẩm chất, thế nhưng nó lại đối xử với con bé đó rất tốt, thậm chí còn coi như vợ chưa cưới. Mỗi khi nghĩ tới việc này, lòng ông ta lại đau như cắt.

Ai có thể giúp thằng bé tìm lại được niềm vui vốn thuộc về nó đây? Diệp Trăn Trăn vốn không phải là cô gái có thể làm cho Tử Chấn hạnh phúc. Về điểm này, Thời Hân không cần tìm hiểu cũng có thể kết luận được. Nhìn vào ánh mắt của Tử Chấn có thể thấy được điều đó, đó không phải là ánh mắt triu mến nhìn người yêu thương của cậu bé ngày nào. Trong đôi mắt ấy không có ánh lửa tình yêu, không có sự lo sợ, không có sự ngại ngùng, nó quá đối tĩnh lặng, khác xa so với độ tuổi nổi loạn của nó.

9. Chương 09

Chương 9: HÃY CHÚC PHÚC CHO CHÚNG TÔI

Triệu Chấn Đào và Nhan Thuấn Nhân bàn bạc về chuyện kết hôn, họ còn tìm hiểu xem ở An Huy, việc cưới hỏi có phong tục gì không.

Đương nhiên là có, nhưng Thuấn Nhân rời huyện Uyển đã mười năm, quê nhà có còn duy trì những nghi thức truyền thống không, Thuấn Nhân cũng không rõ. Nhưng có một việc chắc chắn sẽ có: cô dâu bắt buộc phải do anh trai công ra khỏi cửa khuê phòng, tiến lên xe hoa. Nếu không có anh trai thì chọn trong họ hàng thân thích lấy một người, nhưng người thanh niên đó phải khôi ngô, tuấn tú, mặt mày sáng sủa.

Lúc còn bé, Thuấn Nhân thích cùng với mấy đứa bạn trong xóm chạy đến nhà người cô chưa lập gia đình xem anh công cô dâu. Cô dâu được công ra khỏi phòng, khóc sụt sùi, mọi người nói, cô dâu càng khóc càng thể hiện sự hiền thực, không đành rời nhà mẹ đẻ, không chịu lấy chồng để phải chịu khổ. Lúc đó, Thuấn Nhân còn nhỏ nên không thể lý giải được vì sao đi lấy chồng lại nói là đi để chịu khổ? Được ở cạnh người mình yêu không vui sao, mà lại khóc đến đáng thương như vậy? Khi cô dâu khóc thì người anh công cô dâu trên vai sẽ khuyên: “Phải biết đối nhân xử thế, bây giờ là người của nhà người ta rồi, không thể hành động theo cảm tính.”

Thuấn Nhân không có anh trai. Trong lúc suy nghĩ, Thuấn Nhân cầm điện thoại nghịch, móng tay vô tình chạm vào bàn phím, màn hình xuất hiện một tấm hình.

Thuấn Nhân nói: “Không có phong tục gì hết.”

Triệu Chấn Đào “ồ” một tiếng rồi nói: “Thế thì làm hai mâm, đơn giản chúc mừng mấy câu. Hai mâm liệu có đủ không? Làm hai mâm ở nhà em, sau đó em với anh về quê anh làm hai mâm nữa, ở quê anh cũng không có nhiều họ hàng đâu.”

Thuấn Nhân nói: “Hai mâm được rồi.”

Chụp một tấm ảnh ở phòng đăng ký kết hôn, nhân viên ở đó đóng dấu, mỗi người nhận một quyển màu đỏ, Thuấn Nhân cẩn thận bỏ quyển đỏ vào túi, kéo khóa lại.

Triệu Chấn Đào rất sung sướng, đi qua cửa hàng chụp ảnh, anh ta hỏi Thuấn Nhân có cần chụp ảnh cưới không. “Em chụp ở đây sẽ đẹp hơn nhiều so với cái hình chụp ở phòng đăng ký kết hôn lúc nãy đấy.”

Thuấn Nhân lắc đầu từ chối. Hai người vào một quán ăn Quảng Đông ven đường để chúc mừng sự kiện trọng đại này.

Triệu Chấn Đào nói: “Anh đăng ký cho con trai hộ khẩu ở Bắc Kinh rồi, sau này, điểm số xét tuyển đại học sẽ thấp hơn ở tỉnh An Huy. Mẹ anh đang chăm sóc nó ở quê. Thằng bé này cũng lớn rồi, phải cho nó ra tiếp xúc với môi trường xung quanh, anh muốn đón hai bà cháu lên đây ở cùng mình.”

Thuấn Nhân “à” một tiếng.

Triệu Chấn Đào tiếp tục: “Anh đã mua nhà ở Bắc Kinh, cũng đã sắp xếp công việc ở công ty, nửa năm nữa anh sẽ về công ty mẹ làm việc, em đi cùng anh đi.”

Thuấn Nhân ngẩn người hỏi: “Còn công việc của em thì làm thế nào?”

“Bỏ việc đi!” Triệu Chấn Đào trả lời rất nhanh. “Phương tiện truyền thông ở Bắc Kinh nhiều, rất dễ xin việc mà em thích. Anh là người rất biết giữ lời, không để em ở nhà làm nội trợ đâu.”

Thuấn Nhân tức đến nổi vứt đũa xuống. Mối quan hệ giữa Thuấn Nhân với mọi người ở nhà xuất bản đang rất tốt. Tuy thỉnh thoảng cũng có người bàn tán sau lưng, nhưng nhìn chung lãnh đạo rất tâm lý, biết quan tâm đến các nhân viên, chủ nhiệm nhóm cũng là một người học rộng, biết nhiều. Thuấn Nhân rất thích môi trường làm việc ở đây, cô làm việc rất hăng say, vui vẻ, ngày nào cũng duyệt bản thảo và trao đổi ký kiến với tác giả qua điện thoại, có lúc lại ngồi nói về những câu văn trong bài, lương tháng không cao, nhưng cũng có thể tiết kiệm được mấy trăm. Thế mà Triệu Chấn Đào chẳng thèm bàn với Thuấn Nhân một tiếng đã quyết định chuyện đi hay ở của cô. Thuấn Nhân phụng phịu giận dữ nói: “Em không bỏ việc đâu, anh đi Bắc Kinh một mình đi.”

Triệu Chấn Đào cười: “Được thôi, anh không ép em đâu. Nhưng anh cũng phải nói cho em rõ, anh đi Bắc Kinh sẽ không quay về đâu. Một mình em ở đây đi. Đợi đến khi em ba mươi tuổi, biết đâu anh sẽ quay lại ly hôn với em. Năm mươi tuổi, anh vẫn có thể lấy được gái mười tám, còn em thì sao?”

Môi Thuấn Nhân run lên như muốn khóc. Triệu Chấn Đào khuyên: “Việc gì phải khổ, buồn cười thật, em không hiểu à? Em nói xem, thế nào là sự nghiệp của một người con gái? Làm việc kiếm tiền? Ngốc quá đi mất! Nếu như dựa vào năng lực, trí tuệ của một người đàn bà có thể kiếm được tiền, sự nghiệp thành công thì đàn ông lại có thể tạo ra thêm một trái đất nữa rồi. Em chỉ là đến một thành phố khác làm thôi. Hơn nữa, Bắc Kinh là trung tâm chính trị, kinh tế, văn hóa, em đến đó rất có lợi cho sự phát triển của mình.”

Triệu Chấn Đào nói cũng có lý. Thuấn Nhân nói: “Ở nhà xuất bản, em được vào biên chế rồi, rất ổn định.”

Triệu Chấn Đào nói: “Sắp giải thể hết rồi. Bây giờ em không đi, đợi đến năm ba mươi tuổi, muốn đi cũng chẳng có đơn vị nào nhận. Tranh thủ lúc còn trẻ, tìm nhiều cơ hội ỉnh. Đối với ngành nghề em đang làm, kinh nghiệm là tài sản lớn nhất đấy.”

Thuấn Nhân có ý muốn suy nghĩ thêm về vấn đề này. Triệu Chấn Đào gấp một miếng cá chua ngọt, dùng đũa tách phần xương ra, rồi gấp vào bát của Thuấn Nhân, bên cạnh anh ta lại để một bát xương đuôi bò hầm.

Sau chuyện “tình một đêm”, “con sên không vỏ” Brian thật giống một con ruồi, suốt ngày đậu trên người Trần Trần.

Dần dần, Trần Trần phát hiện ra Brian không phải là một tên lưu manh người Mỹ đến Trung Quốc săn gái, anh ta đúng là giám đốc chi nhánh của một ngân hàng Mỹ tại Trung Quốc.

Brian mấy lần dẫn Trần Trần đến dự tiệc của các thương nhân khiến tim cô ta không ngừng xao động. Cô ta rất muốn ra nhập thế giới của họ, cho dù chỉ là đứng bên lề quan sát.

Không muốn bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào gia nhập vào thế giới thượng lưu này, nếu Tử Chấn hẹn Trần Trần đến nhà ăn cơm, cô ta lại ưu tiên dành thời gian cho cơ hội đi dự tiệc. Cô ta rất muốn được dẫn Tử Chấn đến đó, điều kiện gia đình của Tử Chấn cũng không có vấn đề gì, chỉ tiếc là Tử Chấn lại chuyên tâm học hành, kiếm chút tiền ít ỏi, cứ như thể chẳng có chút tham vọng nào.

Mỗi khi Tử Chấn luyện tập, An An lại đến xem. Là một sinh viên chuyên ngành múa, lần đầu tiên An An xem Tử Chấn diễn xuất đã cảm động vô cùng. Những động tác dẻo dai và mềm mại như nước chảy mây trôi khiến An An say mê đến nỗi nhìn không chớp mắt.

Một nghệ sĩ múa của Mỹ khẳng định rằng: “Người nghệ sĩ múa bắt buộc phải kết hợp được giữa thể xác và tâm hồn, ngôn ngữ tự nhiên của cơ thể qua các động tác phải thể hiện tâm hồn.”

Nghệ thuật là một giọt sương mai đầu tiên đọng trên chiếc lá buổi sớm, người nghệ sĩ là thiên sứ hôn lên giọt sương đó.

Anh ấy chính là thiên sứ.

An An bắt đầu chăm chỉ học nấu ăn. Ngày nào cô cũng đem cơm đến cho Tử Chấn, hộp cơm trông rất ngon và sạch sẽ, có thịt và rau xanh, màu sắc rất bắt mắt, bên ngoài còn bọc thêm một cái khăn có thêu hoa rất tinh tế. Viện nghiên cứu sinh nằm ở phía sau vườn trường, đi bộ ra chỉ mất mười phút, Tử Chấn rất ngại, nhiều lần nói An An đừng có mang cơm đến nữa nhưng An An không nghe.

Tử Chấn luôn cảm thấy mình nợ An An một điều gì đó, nên thường chỉ bảo An An trong việc học. Múa hiện đại và múa cổ điển là hai phạm trù rất thú vị, bổ trợ cho nhau nhưng lại rất độc lập. Suy nghĩ của An An rất ngây thơ nhưng lại mạnh dạn, Tử Chấn thường bị cô trêu chọc trong các tư thế múa đến buồn cười.

Được tin Thuấn Nhân bỏ việc đến Bắc Kinh, Xuân Nam rất ngạc nhiên, nhưng mọi việc đã được an bài, cô đành chấp nhận, nói với Thuấn Nhân: “Triệu Chấn Đào không đơn giản đâu, từ nay cháu đã bị anh ta dắt mũi rồi, sau này trong cuộc sống phải để ý một chút, mong rằng cháu được bình an vô sự.”

Thuấn Nhân nói: “Anh ta định chuyển công tác cho cháu thôi, cháu không theo, lẽ nào lại ở lại đây? Anh ta chắc không đành phá vỡ con đường sau này của cháu đâu.”

“Anh ta bao nhiêu tuổi? Cháu bao nhiêu tuổi? Hơn nữa anh ta rất từng trải, chẳng hiểu sao cô lại thấy hơi lo, việc này vội vàng quá.” Xuân Nam thở dài. “Cháu đi Bắc Kinh rồi, có chuyện gì cô cũng không thể giúp được. Nếu anh ta ức hiếp cháu, người chịu thiệt sẽ là cháu thôi.”

Những lời Xuân Nam nói khiến Thuấn Nhân cảm thấy không vui. Thuấn Nhân cảm thấy cô mình nghĩ về người khác tiêu cực quá. Không sai, Triệu Chấn Đào có tự ỉnh là trung tâm của vũ trụ, nhưng cũng không đến nỗi lòng lang dạ sói. Thuấn Nhân cảm thấy cô Xuân Nam tỏ ra lo lắng, không nhìn được cười: “Người lớn tuổi như cô chỉ thích nghĩ nhiều, anh ta không thể như thế được, đã là vợ chồng rồi, anh ta lại từng ly hôn, anh ta không tốt với cháu, lẽ nào lại muốn hại cháu?”

Trước khi đến Bắc Kinh, Thuấn Nhân đã vào mạng đăng ký tìm việc, nên vừa mới đến đã nhận được giấy báo phỏng vấn của mấy công ty. Thuấn Nhân chọn vào làm ột tòa soạn báo về mảng văn hóa.

Mùa đông ở Bắc Kinh rất lạnh, gió thổi từng cơn tê buốt. Đi giữa những con phố mà hai bên là những tòa nhà cao chót vót, gió rít lên từng cơn, như muốn thổi bay ô tô lên trời.

Thuấn Nhân mặc một chiếc áo len cao cổ, bên ngoài khoác một chiếc áo măng tô màu đen, tóc búi cao, tay cầm túi xách màu đen, cổ còn khoác thêm chiếc khăn làm bằng lông cừu ấm áp, đi ra ngoài.

Người phỏng vấn Thuấn Nhân là tổng biên tập của tòa soạn. Vừa nhìn thấy cô mắt lão đã sáng lên, lão nhiệt tình mời Thuấn Nhân ngồi xuống, nói: “Tôi họ Khổng, tên tôi duy nhất chỉ có một từ ”Tử“. Nhưng không phải chữ ”Tử“ trong tên của thánh nhân Khổng Tử, ”Tử“ ở đây trong từ ”tử đồng“[1]

[1] Tử đồng: ái khanh, tử đồng (cách vua gọi hoàng hậu)

Thuấn Nhân đứng dậy cúi chào: “Chào chủ nhiệm Khổng!”

Khổng Tử nói: “Tôi đã xem qua lý lịch của cô, điều kiện không tồi. Cô có sở trường gì không?”

Được tổng biên tập của một tòa soạn lớn khen, Thuấn Nhân thấy rất vui.

Thuấn Nhân nói: “Ca hát hay nhảy múa xoàng xoàng thì không có vấn đề gì, chỉ cần đơn giản thôi.”

“Thế thì tốt quá rồi.” Khổng Tử nhìn Thuấn Nhân bằng ánh mắt khen ngợi. “Uống rượu thì sao? Có thể uống được bao nhiêu?”

Thuấn Nhân cho rằng, lão ta hỏi mình về sở trường có thể là để sau này tòa soạn có mở tiệc thì nhân viên cũng nên biết một chút, nhưng câu hỏi này đã vượt qua khỏi dự đoán của cô.

Thuấn Nhân nói: “Em từ trước đến nay không uống rượu.”

Khổng Tử thấy hơi thất vọng, nói: “Cũng được, luyện một chút rồi dần sẽ biết. Lựa chọn ai là do tôi quyết định, em được nhận vào làm. Ngày mai bắt đầu đến làm nhé, thử việc ba tháng, sau một năm sẽ nhận chính thức, hợp đồng một năm ký một lần. Sau ba năm sẽ ký hợp đồng dài hạn, quyền lợi bảo hiểm sẽ dựa vào luật lao động.”

Thuấn Nhân hỏi: “Cụ thể em sẽ phụ trách mảng nào?”

Khổng Tử nói: “Em phụ trách phần quảng cáo, theo học chị Tào. Chị Tào sắp nghỉ hưu rồi, sau này em sẽ làm thay phần việc của chị ấy.”

Tất cả dường như quá thuận lợi, không ngờ kiếm việc ở Bắc Kinh này còn dễ hơn ở tỉnh An Huy, đây là điều Thuấn Nhân không dự đoán được. Bước ra khỏi cánh cửa lớn của tòa soạn, Thuấn Nhân vui mừng gọi điện thông báo cho Triệu Chấn Đào, anh ta đang đi công tác ở Hồng Kông, chúc mừng vài câu rồi giục Thuấn Nhân nhanh đi đón con trai là Tiểu Bắc.

Tiểu Bắc năm nay tám tuổi, không nghịch ngợm, cũng không hiền lành như khúc gỗ, đúng giờ thì đi làm bài tập và lên lớp, thành tích học tập cũng bình thường. Mẹ của Triệu Chấn Đào lại xem thằng bé như một thiên tài hiếm gặp, bà ta cầm quyển vở bài tập của nó cho Thuấn Nhân xem và nói: “Con nhìn này, quá xuất sắc, biết viết cả tiếng nước ngoài cơ đấy, nó mới có tám tuổi thôi.” Trong tiếng Hán của mình thôi

Thuấn Nhân nói: “Mẹ à, đấy không phải là chữ, là chữ cái, giống như chữ cái phiên âm trong tiếng Hán của mình thôi ”

Bà Triệu nói: “Thì đó cũng là chữ cái tiếng nước ngoài, con hỏi bọn trẻ tám tuổi trên đường xem có mấy đứa biết viết nào.”

Bà Triệu rất giỏi giang trong việc bếp núc, đối một người phụ nữ Giang Tây coi việc bếp núc là sự nghiệp cả đời của mình thì thừa tự tin vào bếp. Bà cho rằng dao bắt buộc phải treo trên tường, con dao treo hơi lệch trên giá cũng không được, phải treo thẳng. Bát cũng không được xếp chồng lên nhau, mà phải xếp từng cái, từng cái vào từng ô.

Đối với việc này, Thuấn Nhân đều chọn thái độ tiếp thu ngầm. Cô vốn chẳng có hứng thú với việc vào bếp, nhưng nhìn bà Triệu làm một cách hứng thú, cô đành một tay phụ giúp bà mẹ chồng khó tính.

Tòa soạn nhanh chóng ký hợp đồng một năm với Thuấn Nhân. Mỗi lần phải tham gia các cuộc họp, hay tiếp khách quan trọng, ông Khổng lại lôi Thuấn Nhân theo. Thuấn Nhân đi theo cũng chẳng nói được mấy

câu, chỉ lặng lẽ ngồi một bên, thỉnh thoảng mỉm cười về lịch sự. Chỉ thế thôi cũng đã đủ lắm rồi, đặc biệt là ông tổng giám đốc của một doanh nghiệp về thủy sản, ông này vốn định đưa ba mươi nghìn tệ để làm quảng cáo, kết quả là, Thuấn Nhân chỉ cười với ông ta một cái, ông ta liền sửa thành năm mươi nghìn.

Cuối tuần, Thuấn Nhân gọi điện cho Trần Trần, hẹn gặp. Trần Trần nghe nói Thuấn Nhân chuyển đến Bắc Kinh làm việc thì vui mừng khôn xiết. Biết tin cô mới ký hợp đồng, Trần Trần nói: “Chắc cậu đã thông báo cho Triệu Chấn Đào, giờ là chồng cậu rồi nhỉ? Tòa soạn mà không sướng điên lên mới là lạ, lần này họ cần được một miếng thịt mỡ to rồi.”

Hai người hẹn gặp nhau ở quán cà phê Thương Đào. Trần Trần vừa ngồi xuống liền nói: “Bây giờ cậu chẳng phải lo gì nữa, làm việc cũng như là chơi thôi, còn tớ chẳng biết phải làm thế nào?”

Thuấn Nhân lặng lẽ nhăm nháp ly cà phê, không nói gì. Trần Trần ngắm cô từ đầu đến chân, trong lòng nghĩ không hiểu sao người con gái này lại may mắn đến thế.

Từ nhỏ đến lớn, Diệp Trần Trần đều là học sinh được thầy cô chú ý, xưa nay cô ta khinh thường Nhan Thuấn Nhân ngoài gương mặt xinh xắn ra thì thành tích học tập bình thường. Nhưng từ khi bắt đầu lên trung học, Thuấn Nhân và Trần Trần đều thu hút được sự quan tâm của mọi người, đặc biệt là của bọn con trai, thậm chí Thuấn Nhân còn được để ý hơn cả Diệp Trần Trần.

Chỉ sau khi Thuấn Nhân lên tỉnh sống, năm lần bảy lượt tìm lý do gặp Tử Chấn, Diệp Trần Trần mới không làm cái việc ông tơ bà mối vô vị kia. Nhưng việc Thuấn Nhân thích Tử Chấn khiến Trần Trần phát hiện ra được Tử Chấn rất tốt. Kỳ nghỉ hè năm đó, nhìn cách Nhan Thuấn Nhân nhìn Tử Chấn, Trần Trần mừng thầm trong lòng. Cô ta cho rằng mình chiếm ưu thế, nhưng chẳng thể ngờ được, Thuấn Nhân và Lý Triệt bất ngờ chia tay, tốt nghiệp xong Thuấn Nhân tìm được bạn trai mới rồi nhanh chóng kết hôn, hơn nữa lại lấy một người giàu có. Xem ra đầu óc Thuấn Nhân không hề lú lẫn, cái gì nên giữ lại làm kỷ niệm, cái gì nên nắm lấy, cô đều biết rõ.

Diệp Trần Trần cảm thấy Thuấn Nhân là một cao thủ giấu mặt, đối với cao thủ mà nói thì cô ta rất tôn trọng và vui vẻ tiếp cận, Trần Trần nói: “Tử Chấn, nếu tương lai sau này mà cứ như thế, thì cũng chỉ là một người bình thường ở Bắc Kinh này, không chừng còn nghèo hơn cả người bình thường. Anh ấy không nghĩ tới mình thì mình cũng phải nghĩ tới con cái chứ, từ khi sinh ra cho tới lúc đi học cần không ít tiền. Cứ cái kiểu như anh ta, kiếm đến khi nào mới đủ?”

Thuấn Nhân hỏi: “Cậu không yêu anh ấy à?”

“Yêu chứ”. Trần Trần trả lời. “Từ bé đến giờ, tớ chẳng yêu ai như thế, sau này cũng sẽ như vậy. Nhưng cứ tiếp tục yêu như thế này, dường như tớ bắt buộc phải từ bỏ hạnh phúc mà vốn tớ có thể giành được. Như vậy khi già rồi, tớ có hối hận không? Tớ không muốn hứa hão, chẳng ai dám đảm bảo cả đời mình chỉ giữ một niềm tin. Nếu như hiện tại tớ không suy nghĩ một cách nghiêm túc về vấn đề này, đối với anh ấy, đối với bản thân tớ sẽ là một hiểm họa tiềm ẩn.”

Thuấn Nhân nói: “Chẳng ai dám đảm bảo cả đời mình chỉ giữ một niềm tin, nhưng mỗi người có quyền lựa chọn làm người tốt hay người xấu.”

“Không làm tổn thương người khác thì là người tốt.” Trần Trần nói.

Thuấn Nhân nói: “Cậu cho rằng thế nào là làm tổn thương người khác? Đắm người ta một cái chày máu, đấy gọi là làm tổn thương người khác à? Hay lừa tiền người ta, khiến người ta tan cửa nát nhà, đấy gọi là làm tổn thương người khác à? Làm tổn thương người khác là làm cho người ta có cái nhìn lệch lạc về thế giới chính diện, khiến họ cảm thấy thế giới này đen tối, xấu xa, tuyệt vọng. Nếu cậu làm điều đó, cậu đã làm người ta tổn thương rồi đấy, cậu không còn là người tốt nữa.”

Trần Trần không đồng ý với lập luận đó của Thuấn Nhân, cô ta cười nói: “Cậu là người ngoài cuộc nên đâu thấy được bản chất, nếu cậu đã từng chứng kiến một thế giới khác... Ồ, đúng rồi, anh Triệu Chấn Đào nhà cậu chắc cũng từng dẫn cậu đi đến thế giới đó rồi. Thế giới đó gần ngay trước mắt, nhưng lại ngoài tầm với của chúng ta, nó hoàn toàn không giống với cái thế giới mà chúng ta đang sinh sống. Ở đó cậu có thể nhìn xuống toàn thể nhân loại, một câu nói của cậu, một cách nghĩ của cậu, có thể ảnh hưởng tới mồ hôi nước mắt tích lũy cả đời thậm chí đến mấy đời của một người dân bình thường. Như vậy cậu có còn muốn quay về với cuộc sống của một người dân đen bị đau khổ, bị chà đạp không? Cậu đã nhảy ra khỏi cuộc sống khổ

cực đó, hơn nữa vĩnh viễn không bao giờ quay lại, cho nên không có tư cách giảng giải cho tớ nghe về cái đạo đức đục xương hút tủy đó. Tớ muốn sống cho ra sống một chút, tớ muốn được mọi người tôn kính, ngưỡng mộ. Tớ quá yêu Tử Chấn, tớ không nỡ vứt bỏ người đàn ông này, cho dù chỉ có một tia hy vọng, tớ cũng muốn cùng anh ấy đi vào cái vương quốc phồn hoa đó. Tớ đang rất cố gắng. Giấc mơ của tớ là được nắm lấy tay anh ấy cho tới khi xuống mồ.” Trần Trần nhìn Thuấn Nhân. “Cậu hãy chúc phúc cho bọn mình.”

10. Chương 10

Chương 10: HY VỌNG ĐƯỢC HỒI SINH TỪ CHÍNH CƠ THỂ MÌNH

Triệu Chấn Đào rất ít khi ở nhà, Thuấn Nhân nhiều lắm thì một tháng cũng chỉ được gặp anh ta có hai, ba lần.

Ngoài lý do thường xuyên đi công tác ra, lý do chủ yếu là anh ta về nhà quá muộn, thường là một, hai giờ sáng trong tình trạng say khướt mướt, đập cửa ầm ầm, bấm chuông inh ỏi. Nửa năm đầu mới kết hôn, Thuấn Nhân hầu như ngày nào cũng phải đợi cửa, người mềm như bún, Thuấn Nhân phải dìu anh ta lên giường, lau người sạch sẽ, đắp chăn cho anh ta, sau đó đi giặt bộ quần áo, tắt nhàu nhĩ như mớ giẻ lau, áo khoác ngoài phải dùng máy hút bụi hút những bụi bẩn, gấp lại gọn gàng rồi mới đưa đến tiệm giặt là.

Dần dần, Thuấn Nhân càng cảm thấy mệt mỏi, tòa soạn cách nhà hơi xa, lại không có xe, ngồi tàu điện ngầm rồi lại chuyển một chuyến xe buýt, sáng sớm tỉnh mơ đã phải dậy, đêm đến bị Triệu Chấn Đào giày vò thể xác, một đêm cũng chỉ ngủ được có ba, bốn tiếng. Bởi vậy, hễ Triệu Chấn Đào đi công tác xa thì Thuấn Nhân cảm thấy mình được nghỉ ngơi.

Triệu Chấn Đào cũng không yêu thương Tiểu Bắc như Thuấn Nhân tưởng tượng, thậm chí anh ta còn ghen tị với tình cảm mà bà Triệu và Thuấn Nhân dành cho thằng bé.

Triệu Chấn Đào thấy Tiểu Bắc có quá nhiều đồ chơi thì cũng không vui, anh ta cho rằng không cần thiết phải chiều chuộng nó như thế. Thái độ của anh ta không thể coi là cách giáo dục nghiêm khắc của người cha, bởi anh ta đã từng nói với Tiểu Bắc trước mặt Thuấn Nhân: “Con trai, lớn lên, tranh thủ thời trai trẻ, kiếm không đủ hai mươi đứa bạn gái thì đừng có kết hôn.”

Thuấn Nhân lên án kiểu dạy con kỳ lạ đó của Chấn Đào, thì anh ta nói: “Ai bảo bọn con gái cứ đâm đầu vào, liên quan gì đến thằng bé?”

Việc này dường như có nghĩa là cứ nhặt được ví rơi trên đường thì mang về nhà tiêu tùy thích. Thuấn Nhân không sao chấp nhận được cái tư tưởng tiêu cực đó, đặc biệt là anh ta lại dạy một đứa trẻ chưa đến mười tuổi. Lẽ nào giấc mộng của anh ta là nuôi dưỡng một Tây Môn Khánh[1] của thế kỷ hai mươi mốt?

[1] Tây Môn Khánh: là một nhân vật chính trong tiểu thuyết Kim Bình Mai của Tiểu Tiểu Sinh, nhưng đã từng xuất hiện trong tiểu thuyết Thủy Hử của Thi Nại Am. Đây là một nhân vật hoang dã vô độ, tư thông với vợ của Võ Đại Lang, anh trai Võ Tòng.

Sau này, Thuấn Nhân phát hiện ra thái độ tiêu cực của Triệu Chấn Đào xuất phát từ việc anh ta bị quá nhiều phụ nữ lừa, nên trong đầu anh ta mới hằn sâu mối hận, anh ta bị lừa mà cứ thấy mình oan ức lắm, không lượng sức mình mà điên cuồng theo đuổi mấy cô thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi, lại còn tưởng bỏ là mấy con bé đó đơn thuần là yêu mình chứ không hề màng tới tiền tài, danh lợi của mình. Trên thực tế, kiểu đàn ông như anh ta thuộc loại lừa đảo. Các chiêu trò lừa đảo trên đường phố cho thấy, người đi lừa đều là những người thích lợi dụng người khác. Tình cảm cũng vậy, ôm lấy cái tư tưởng lợi dụng đi săn gái, chỉ có thể săn được gái dỏm mà thôi.

Công việc của Thuấn Nhân ở tòa soạn khá thuận lợi, ngoài chuyện Khổng Tử lôi đi tiếp khách, nói mấy chuyện trên trời dưới bể kêu gọi mấy doanh nghiệp rút hầu bao ra thì cũng không có yêu cầu gì quá đáng.

Thuấn Nhân có lúc cũng ngồi hát phụ họa theo mấy ông sếp, nhưng lại cảm thấy xấu hổ. Khổng Tử khuyên răn: “Một quảng cáo thành công ở chỗ nó dẫn dắt được nhu cầu của người tiêu dùng hướng về sản phẩm, khiến họ mua sản phẩm đó. Đây không phải là lừa đảo, mà là buôn bán. Chúng ta cung cấp dịch vụ hứa hẹn, còn khách hàng là người trả thù lao.”

Lý lẽ nghe ra có vẻ hợp tình hợp lý, nhưng Thuấn Nhân vẫn thấy chỉ có một mẫu quảng cáo bé xíu mà thu về hàng mấy chục nghìn tệ, thật là giết người ra tiền. Thuấn Nhân không phải nhân viên nghiệp vụ, nhưng cô biết trong cái lợi tức thu về đó có phần trăm không nhỏ bỏ túi Khổng Tử. Chỉ cần một phi vụ làm ăn thì số tiền ông ta bỏ túi cũng đủ ột gia đình nông dân ở huyện Uyển sống cả năm. Nếu người nông dân biết làm việc trí óc thì cũng đâu đến nỗi nghèo, Thuấn Nhân nghĩ, như thế họ sẽ có cuộc sống sung túc hơn.

Gần đây, trong người Thuấn Nhân không được khỏe, trễ kinh hai tháng rồi. Tới hiệu thuốc mua que thử, hai vạch đỏ nổi lên rõ ràng. Đến viện phụ sản khám nhưng lại sợ bộ mặt lạnh lùng của mấy bà bác sĩ, nên Thuấn Nhân thấy khó xử. Cô chợt nhớ ra bác sĩ Trịnh Học Mẫn quen hồi năm thứ ba đi nghỉ hè ở Bắc Kinh, bác sĩ Trịnh làm nhẹ tay, thái độ lại nhiệt tình, cởi mở. Thuấn Nhân đến bệnh viện lấy số từ rất sớm. Trịnh Học Mẫn là bác sĩ giỏi chuyên khoa sản, đúng lúc đang khám cho bệnh nhân, Thuấn Nhân chờ mấy tiếng mới đến lượt mình.

Trịnh Học Mẫn nhìn Thuấn Nhân thấy quen quen, lục lợi trí nhớ vài giây liền nở nụ cười thân mật: “Cháu là bạn gái của Tử Chấn phải không? Tử Chấn sao không đến? Lâu lắm rồi cô không gặp nó.”

Thuấn Nhân cảm thấy không thể để cô Trịnh tiếp tục hiểu nhầm nữa, nên giải thích: “Cháu và Tử Chấn chỉ là bạn thời trung học thôi. Cháu lấy chồng rồi, ở nhà cháu đã thử que rồi, lên hai vạch cô ạ!”

Bác sĩ Trịnh cười thân thiện, bảo Thuấn Nhân đi xét nghiệm nước tiểu, rồi lên giường kiểm tra một chút, lại hỏi mấy câu cần thiết. Bác sĩ Trịnh cau mày, Thuấn Nhân thấy thái độ đó, trong lòng lo lắng. Trịnh Học Mẫn cười an ủi rồi nói: “Rau tiền đạo[2], phải cẩn thận, nhất định không được làm việc nặng, phải nghỉ ngơi nhiều, bảo ông xã chăm sóc chu đáo. Nửa tháng khám lại một lần, đến gặp trực tiếp, cô sẽ khám luôn cho, không cần phải chờ đợi.”

[2] Rau tiền đạo: là tình huống chảy máu thường gặp ở ba tháng cuối thai kỳ, gây dễ khó, cần phải chẩn đoán sớm và xử trí kịp thời để tránh tai biến ẹ và thai nhi.

Thuấn Nhân nói: “Phải chờ cô ạ!”

Triệu Chấn Đào nghe Thuấn Nhân thuật lại lời bác sĩ Trịnh nói, thì lo lắng lắm, bà Triệu lại nói: “Nghe làm gì mấy lời bác sĩ nói, có người đàn bà nào mà không sinh đẻ đâu, dọa ai cơ chứ, chân giang ra một cái là đẻ rồi. Chấn Đào, con cứ làm việc của con đi, không cần phải lo lắng làm gì cái chuyện bé như hạt gạo này.”

Bà Triệu rất chăm chú cho cái thai trong bụng Thuấn Nhân, ngày nào cũng đi chợ mua nào là gà ác, nào là tim lợn, thịt nạc về hầm cho con dâu ăn. Thuấn Nhân nhắm mắt nhắm mũi ăn, rất muốn ăn nhiều rau xanh, nhưng bà Triệu mỗi lần bưng lên là cả một bát thịt to, một bát canh cũng to, nhưng đĩa rau lại nhỏ xíu. Thuấn Nhân nhìn thấy đĩa rau cứ như thể nhìn thấy châu báu, ăn hết một cách vui vẻ, muốn đi lấy thêm thì bị bà Triệu lườm cho chấy mặt, bà ta ra lệnh cho Thuấn Nhân ăn hết chỗ thịt đó rồi muốn làm gì thì làm.

Tin Thuấn Nhân mang thai khiến Khổng Tử buồn bã vô cùng. Bản thân Thuấn Nhân cũng thấy hơi ngại, mới đến tòa soạn đã thế này rồi, khác nào muốn hại người ta. Thế là Thuấn Nhân chủ động đề nghị: trong thời gian nghỉ dưỡng thai chỉ lấy một nửa số tiền lương cơ bản. Khổng Tử nghe Thuấn Nhân nói thế liền thở ra một hơi, về thanh thản.

Từ lúc mang thai, Thuấn Nhân không cùng Khổng Tử chạy khắp nơi tiếp khách nữa, cũng không phải ngửa cổ uống cái thứ rượu đất như cát cổ mà lại khó uống đến muốn chết đó nữa, cũng không cần phải nhẫn nại ngồi hít cái thứ khói thuốc độc hại của bọn đàn ông thở ra và không phải nghe những truyện cười dung tục. Cuộc sống trở nên nhàn hạ, có khi Thuấn Nhân lại hẹn Trần Trần đi dạo phố mua sắm, mua một đồng đồ dùng của trẻ sơ sinh.

Tối về nhà, Thuấn Nhân lại ngồi trên giường, gỡ từng món đồ ra xem. Đôi tất mềm mại, bộ quần áo bé xíu, chiếc mũ hình con vật ngộ nghĩnh. Thuấn Nhân nhẹ nhàng sờ chúng, trong lòng ngập tràn hạnh phúc.

Cuộc đời cô cuối cùng cũng nhìn thấy một tương lai đáng để mong chờ và thực sự thuộc về cô, một tương lai trong sáng, non nớt, tươi mới, thơm ngát và đầy đủ.

Thời Hân phát hiện thấy dạo này Tử Chấn không về nhà ăn cơm nữa, cũng không có bất kỳ lời giải thích nào, không được nhìn thấy Tử Chấn, cũng không có cơ hội nói chuyện. Lẽ nào lại cứ thế nó giống như một nghệ sĩ tinh thần hoảng loạn nhảy như điên cho đến lúc không nhảy được nữa, sau đó nghèo nàn, bệnh tật cứ vây lấy rồi trở thành huyền thoại sao? Việc này khiến ông ta không thể ngồi yên được.

Ông ta kêu An An lôi Tử Chấn về nhà, nhưng cũng chẳng có tác dụng. Đến An An, Tử Chấn cũng xa dần. Để tiện cho việc được gần gũi anh trai, An An làm một cái thẻ ở phòng tập của Tử Chấn. Loại thẻ này, Tử Chấn cũng đã từng làm cho Trần Trần một cái, nhưng Trần Trần ngày càng ít đến.

Trong giáo trình dạy của Tử Chấn bao gồm cả nhảy Hip hop, mặc bộ đồ tập, Tử Chấn đứng dựa vào chiếc gương lớn trên tường nhìn học trò luyện tập, trán và cổ nhễ nhại mồ hôi.

An An đưa cho Tử Chấn một chai nước suối, nói: “Anh à, lâu rồi em không thấy chị Trần Trần đến, anh chị chia tay rồi à?”

Tử Chấn trả lời: “Đâu có.”

An An nói: “Em nghĩ, anh thuộc típ đàn ông nghĩ tình yêu phải gắn liền với hôn nhân nhỉ? Không biết đánh giá cao sự nghiệp của đối phương, thậm chí không thể lý giải được giá trị của đối phương, như thế cũng được gọi là tình yêu sao? Là nhu cầu sinh lý thôi phải không? Nếu anh chọn lựa cách bỏ qua vấn đề này thì em cảm thấy buồn cho anh. Có vô số cô gái có thể cùng anh lên giường, nhưng hiểu được tâm hồn anh thì chỉ có một. Thượng Đế chỉ tạo ra một người để dành ột người, cho nên trong Kinh thánh, Adam chỉ có mình Eva.”

Tử Chấn nói: “Con gái đang trong độ tuổi như em mà lại không có bạn trai sẽ biến thái rất nhanh đấy. Em đã hiểu được như vậy rồi thì nhanh tìm người yêu đi, quan tâm nhiều thế để làm gì?”

An An nhìn anh: “Phải đấy, em nên tìm người yêu rồi. Nhưng Adam của em đang lãng phí thời gian với con rắn tham lam ấy.”

Tử Chấn nói: “Em càng ngày càng ăn nói linh tinh rồi đấy, nói với anh trai của em những lời này thì thật là hoang đường.”

An An vẫn nhìn Tử Chấn, mắt không rời: “Anh chẳng phải là anh trai em, chúng ta không có quan hệ huyết thống.”

Tử Chấn không nói nữa, cầm lấy cái áo dưới sàn nhà rồi đi ra ngoài, An An theo sau, Tử Chấn đi vào phòng vệ sinh nam rồi chốt cửa lại.

Thuấn Nhân nhìn thấy Lý Triệt ở nhà ăn của tòa soạn, ngạc nhiên vô cùng. Thuấn Nhân không hiểu tại sao anh ta lại đột ngột xuất hiện ở Bắc Kinh, hơn nữa lại xuất hiện ở nơi cô đang làm việc.

Lý Triệt cầm phiếu ăn, đang xếp hàng chờ đến lượt mình, nhìn đáng vẻ như là người của tòa soạn rồi.

Thuấn Nhân bưng đĩa cơm ngồi xa xa, ăn vội vàng, cô nghĩ đây có lẽ là một việc ngẫu nhiên rất ít khi xảy ra. Thuấn Nhân muốn biến đi thật nhanh trước khi Lý Triệt phát hiện ra mình.

Đây đương nhiên không phải là việc ngẫu nhiên, Lý Triệt chủ động bưng đĩa cơm lại ngồi trước mặt Thuấn Nhân. Anh ta nói với Thuấn Nhân, anh ta biết tin Thuấn Nhân đến Bắc Kinh từ Châu Văn, lại hỏi Trần Trần thì được biết địa chỉ nơi Thuấn Nhân làm việc. Phòng máy tính của tòa soạn đang tuyển người nên anh ta đến đây. Công ty cũ của anh ta giảm biên chế, cầm đồng lương giải thể ít ỏi trong tay, anh ta trở thành kẻ thất nghiệp. Anh ta có thể tìm một công việc khác, nhưng chẳng có ô dù, chẳng có chỗ dựa, tình trạng thất nghiệp sẽ còn kéo dài. Chẳng có ai muốn mình giống như con khỉ trong đoàn xiếc, nhảy lên nhảy xuống để được một chút thức ăn. Ngọn cỏ duy nhất mà Lý Triệt có thể bám vào là Thuấn Nhân, bất luận là Thuấn Nhân hay chồng cô, chỉ cần nói vài câu là có thể làm thay đổi cuộc đời anh ta.

Thuấn Nhân đã kết hôn, Trần Trần còn nói cô mang thai rồi. Lý Triệt liền chuyển hướng suy nghĩ, hy vọng cô có thể nể tình xưa nghĩa cũ mà giúp mình một tay.

Yêu cầu này, Thuấn Nhân cảm thấy không quá đáng lắm, cô nói: “Anh ở phòng máy tính của tòa soạn không tốt à? Anh muốn tôi giúp việc gì?”

Lý Triệt nói: “Tập đoàn Thái Tín của chồng em hay ở tỉnh đều được cả, không nhất thiết phải vào nhà nước, chỉ cần có người nhà nâng đỡ là được rồi.”

Thuấn Nhân nghĩ hồi lâu, mới nói: “Triệu Chấn Đào có ấn tượng không tốt về anh, cô tôi cũng không thích anh. Tôi chẳng có cách nào cả, anh thấy đấy, tôi cũng chỉ là một biên tập viên bình thường, nếu giúp được anh, chắc chắn tôi sẽ giúp.”

Lời Thuấn Nhân nói ai nghe cũng biết đó là những lời nói thật, Lý Triệt càng rõ hơn. Triệu Chấn Đào có diên mới sắp xếp bạn trai cũ của vợ vào làm ở công ty mình, còn như Xuân Nam, cô ấy chẳng có nghĩa vụ phải đi giúp đỡ một thằng nhà quê từng làm tổn thương cháu mình.

Thuấn Nhân là người con gái xinh đẹp, xung quanh người đẹp sẽ có nhiều đàn ông tình nguyện giúp đỡ, đây mới là nguyên nhân cơ bản mà Lý Triệt tìm gặp Thuấn Nhân. Anh ta hy vọng Thuấn Nhân có thể nói tên mấy người có thể lực sùng bái cô, như thế anh ta mới có nhiều cơ hội lựa chọn. Nhưng Thuấn Nhân cứ cầm cúi ăn cơm, chẳng có dáng vẻ gì đang động não suy nghĩ về vấn đề này.

Lý Triệt nói: “Anh nghĩ tới một người, anh ta có thể giúp anh, nhưng em phải đi nói chuyện mới được.”

Thuấn Nhân nhìn Lý Triệt, anh ta nói: “Con trai độc nhất của nhà họ Thời, Thời Tử Chấn.”

Thuấn Nhân không nói gì, nghĩ miên man. Lý Triệt lấy đĩa gỗ vào tay Thuấn Nhân, nói: “Bố của Tử Chấn buôn bán đồ cổ, làm cả đời rồi, tài sản đẻ chết người. Anh muốn đến đó làm việc, lại là công ty liên doanh với nước ngoài, nếu được làm ở một vị trí tốt một chút thì tiền lương không tồi đâu.”

Thuấn Nhân nói: “Anh học công nghệ thông tin, đến đó thì làm được gì?”

Lý Triệt dùng thìa khua đi khua lại trên khay, dáng vẻ đắc ý nói: “Buôn bán đồ cổ thì cũng phải làm trên máy tính, chắc chắn là cần đến người như anh. Hơn nữa môi trường ở đó cũng thích hợp với anh, được tiếp xúc với nhiều người thành công.”

Thuấn Nhân nói: “So với Triệu Chấn Đào và cô tôi thì hình như Tử Chấn còn ghét anh hơn? Anh ấy ghét anh nhất đấy.”

Lý Triệt thở dài một tiếng, nói: “Thế nào cũng được, anh làm việc cho bố nó, chứ có phải cho nó đâu. Em giúp anh nói chuyện với ông ấy nhé, may mà chúng ta cũng là đồng hương, là bạn học, từng yêu nhau một thời gian, hơn nữa anh và nó từng học chung một học kỳ.”

Khuôn viên trường múa thật yên tĩnh. Khu giảng đường nằm dưới bóng cây râm mát, những cành liễu xanh vươn mình đón ánh nắng mặt trời. Trên tảng đá lớn khắc dòng chữ: “Học văn hóa như học nghệ thuật, luyện múa đi đôi với luyện nét người.”

Thuấn Nhân đợi một lát đã thấy Tử Chấn đi đến, vẫn là bước chân nhanh nhẹn, hăng hái ngày nào.

Tử Chấn nhìn Thuấn Nhân mặc chiếc váy rộng, đi dép bệt, miệng nở nụ cười, nói: “Sắp làm mẹ rồi cơ đấy.”

Thuấn Nhân nói: “Ngồi đây nói chuyện nhé.” Nói xong, chỉ vào cái ghế đá dưới bóng cây.

Tử Chấn lắc đầu: “Ghế đá lạnh lắm, em ngồi đó không tốt đâu, đến ký túc của anh đi.”

Ký túc của nghiên cứu sinh thì hai người một phòng, phòng của Tử Chấn rất sạch sẽ, cửa kính trong suốt, giường gọn gàng, chẳng giống phòng của con trai một chút nào. Không khí trong phòng lại thoáng thoang mùi thơm nhẹ nhàng tỏa ra từ chậu lan bên khung cửa sổ.

Thuấn Nhân nói: “Anh và Trần Trần cũng sắp kết hôn rồi nhỉ? Đã định ngày tháng chưa?”

Tử Chấn rót nước cho Thuấn Nhân: “Còn trẻ mà, tốt nghiệp xong rồi tính.” Anh nhìn Thuấn Nhân rồi cười: “Còn em? Đã gặp bác sĩ Trịnh khám chưa?”

Thuấn Nhân nói: “Em gặp rồi, khám đến mấy lần rồi, sau này em sẽ sinh ở đó luôn.”

Thuấn Nhân không biết mở lời thế nào, cứ xoay xoay điện thoại trong tay, Tử Chấn nói: “Cái điện thoại này đẹp đấy chứ, hiệu gì thế? Anh cũng muốn mua cho Trần Trần một cái.”

Tử Chấn vươn người lấy điện thoại lại xem, Thuấn Nhân chợt nhớ ra cái màn hình, nhưng không kịp nữa rồi, mắt Tử Chấn cứ nhìn chăm chăm vào màn hình, một hồi sau mới đưa lại cho Thuấn Nhân, dường như có chút ngượng ngịu, lấy tay xoa xoa cánh mũi, vẫn dửng vẻ không biết làm gì cho phải.

Ánh mắt Thuấn Nhân nhìn Tử Chấn giống như nhìn vào một đứa trẻ mình yêu thương, mỉm cười nói: “Anh đừng vì thế mà cho rằng em đa tình chứ?”

Tử Chấn mặt đỏ ửng, cười cười nói: “Không đâu, không đâu.”

Thuấn Nhân nói: “Lý Triệt thất nghiệp rồi, anh ta muốn vào làm trong công ty của bố anh, anh có thể giúp được không?”

Một hồi lâu không thấy Tử Chấn nói gì, Thuấn Nhân nói: “Nếu không tiện thì thôi vậy, không sao đâu, anh đừng nghĩ nhiều.”

Tử Chấn cố kiềm chế không thể hiện cảm xúc, giữ bình tĩnh, nhưng vẫn để lộ một chút đau thương trên nét mặt. Hai bàn tay đan vào nhau, ôm lấy đầu gối, giọng thấp xuống nói: “Để anh nói với bố xem sao, em chờ điện thoại của anh nhé.”

Thuấn Nhân cảm ơn, chuẩn bị ra về, đi đến cửa, lại quay người lại nói: “Anh phải tốt với Trần Trần hơn nữa, quan tâm nhiều đến cậu ấy, phải thường xuyên nói chuyện, tâm sự với cậu ấy.” Dường như còn nhiều lời muốn nói, nhưng cứ tắc nghẹn ở cổ họng, chỉ thốt ra được một câu: “Anh sẽ hạnh phúc.”

Tử Chấn không biết phải đáp trả những lời đó thế nào, theo sau tiễn Thuấn Nhân vài bước, trong lòng càng lúc càng đau buồn, bèn dừng chân không tiến nữa, nhìn Thuấn Nhân xuống lầu một mình, từng cơn gió nhẹ thổi qua hành lang làm bay bay chân váy thêu hoa, rất giống những bông hoa đại lung lay trên sườn đồi năm ấy.

Tử Chấn xuất hiện ở tập đoàn Thời Thị. Thời Hân tưởng đã xảy ra một việc động trời.

Anh ngồi ở bàn làm bằng gỗ Tử Đàn trong phòng làm việc, không chút rào trước đón sau, đi thẳng vào vấn đề: “Con có một người bạn học học về máy tính, kinh nghiệm làm việc không nhiều, bố giúp cậu ấy sắp xếp một chỗ nhé.”

“Bạn nữ?”

“Con trai.”

“Nhân phẩm thế nào?”

“Nhân phẩm chẳng ra gì.”

“Thế con tiến cử cậu ta cho bố là có ý gì?”

“Để anh ta làm ở bộ phận máy móc được rồi, thời buổi này cũng chẳng có mấy người tốt.”

“Hình như con thấy bố nhất định sẽ nghe theo lệnh của con. Vì sao chứ?”

“Con không ra lệnh. Nếu bố cho rằng con đang ra lệnh, như thế chỉ có thể chứng minh một điều, bố bằng lòng thu nạp ý kiến của con.”

“Con có cách nào làm cho bố thấy công bằng một chút không?”

Tử Chấn nhìn bố, rồi nhớ ra hai chữ: “Giao dịch.”

Thời Hân cười lớn: “Đúng là con trai tôi! Được, con giúp bố một việc, con xem cho bố pho tượng này.”

Trên bàn dài một tấm vải nhung màu đỏ, bên trên đặt pho tượng Thích Ca Mâu Ni bằng đồng mạ vàng. Tử Chấn cúi người xuống quan sát một lúc, nhắm mắt lại, thở nhẹ một hơi, rồi thẳng người lên, quay qua nói với bố: “Đồ giả.”

“Có thể nhìn thấy được à?” Thời Hân hỏi.

“Pho tượng làm bằng đồng mạ vàng, được thờ cúng trong một thời gian dài, bị nhuộm màu hương khói, bình thường cũng có thể ngửi thấy mùi hương khói và mùi mốc. Thứ đồ giả này đã qua xử lý, nó được hun khói để nhìn cho giống đồ cổ, hơn nữa nó bị chôn dưới đất một thời gian, nhưng mùi khói quá nặng, mùi bùn quá nồng.”

Thời Hân nói: “Bảo bạn con đến làm đi, lúc nào cũng được.”

Tử Chấn không cảm ơn mà nói: “Con đi đây.”

Thời Hân cố nói với theo: “Con suy nghĩ đi, có muốn đến chỗ bố làm không? Bố có vài ý kiến cho sự nghiệp của con sau này, con cứ tham khảo xem sao.”

11. Chương 11

Chương 11: LÝ TUỞNG CỦA CUỘC SỐNG LÀ VÌ MỘT CUỘC SỐNG LÝ TUỞNG

Trong thành phố có rất nhiều đại lý chuyên bán đồ em bé, về cơ bản thì chỉ có mấy thương hiệu chính. Lý Triệt tìm trên mạng rất lâu mới ra khỏi cửa, anh ta so sánh kỹ lưỡng, rồi chọn ra hai thương hiệu để xem xét. Sự giúp đỡ của Thuấn Nhân đối với anh ta quả là rất lớn, đến nỗi ngay cả Thuấn Nhân cũng không nhận thấy được. Thuấn Nhân gọi điện thông báo tin vui cho anh ta cũng có thể nghe ra được cô không coi việc này là một việc quá khó khăn, thái độ nhẹ nhàng như không, thậm chí còn hoàn toàn không cảm thấy được đã nợ công tử nhà họ Thời một ân huệ, có lẽ vì Thuấn Nhân không hiểu được quan hệ giữa Thời công tử và phụ thân, cô cho rằng đó là điều đương nhiên, nhờ thì giúp, chỉ vậy thôi, cảm ơn là xong, nhưng cũng không đến nỗi phải khắc cốt ghi tâm.

Muốn làm một việc thành công, một trong những bí quyết đó là không được chỉ ra cho đối tượng mình nhờ vả cái khó khăn đang tồn tại. Lý Triệt vốn không thể đoán được rốt cuộc trong mắt Thời công tử thì Thuấn Nhân trị giá bao nhiêu, mà chỉ trong một thời gian ngắn như vậy đã có phản hồi, Lý Triệt rất ngạc nhiên. Anh ta muốn tỏ lòng cảm ơn Thuấn Nhân, cách thông thường nhất là tặng quà. Trong quãng thời gian này, tặng đồ em bé là tốt nhất. Lý Triệt dạo đến mấy cửa hàng, nghe cô bán hàng giới thiệu, anh ta mua một bao to, giá tiền còn thấp hơn sáu trăm tệ so với dự định trong đầu, anh ta không muốn để dành số tiền đó nên dùng nó mua một hộp sữa loại nhập khẩu cho bà bầu.

Anh ta gọi taxi mang đến nhà tặng cho Thuấn Nhân, muốn Thuấn Nhân ra cổng nhận. Không biết Triệu Chấn Đào có ở nhà không, Lý Triệt cũng không muốn vào nhà. Thuấn Nhân muốn từ chối, nhưng anh ta kiên trì nói khéo, nên đành xuống gặp. Bà Triệu nghe nói có người tới tặng quà, tranh xuống trước để nhận, nhìn thấy một bao to, mặt mày hơn hớn ôm vào nhà, còn nhiệt tình mời Lý Triệt lên nhà chơi.

Thuấn Nhân không mời anh ta lên lầu. Bụng cô đã gần như vượt mặt, tóc cột sau gáy, bên tai rủ xuống mấy sợi tóc mai, mái tóc bóng mượt được ánh sáng chiếu vào nhuộm thành một màu nâu sẫm, thứ màu mà các cửa hiệu làm tóc không thể nào nhuộm nổi. Trên mặt Thuấn Nhân không thấy có biểu hiện thường gặp của mấy bà bầu, nước da trắng ngần, cô mập hơn so với trước đây, trông lại càng đáng yêu. Người mẹ trẻ vẫn mang dáng vẻ của cô bé ngày nào.

Lý Triệt thấy thái độ Thuấn Nhân hơi lạnh nhạt, trong lòng cũng ái ngại, bỗng như nghĩ ra điều gì, anh ta nhìn Thuấn Nhân nói: “Anh sẽ mở cho em một diễn đàn trên mạng, cung cấp miễn phí các bản thảo, công ty anh mới chuyển đến làm cũng hợp với việc em làm lắm.”

Thuấn Nhân vừa cười vừa lắc đầu, xem ra chẳng có hứng thú gì với lòng tốt của anh ta. Cô chỉ nói: “Chăm chỉ làm việc đi.” Sau đó ôm bụng bầu, bước từng bước lên lầu.

Ngày đầu tiên tới công ty, được một người quản lý phòng nhân sự dẫn đến trước mặt chủ tịch hội đồng quản trị Thời Hân, nghe những lời không phải là cao giọng răn đe mà là một cuộc hàn huyên thân mật.

Từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ đây là lần đầu tiên anh ta được một đại diện hợp pháp của một công ty lớn hẹn gặp, hơn nữa đó lại là một ông chủ của một công ty đa quốc gia nổi tiếng. Thời Hân da trắng, mũi cao, nhìn giống một nghệ sĩ lãng tử.

Khoảng cách giữa người và người không phải đặt trong cùng một không gian hay cùng một hoàn cảnh mà có thể biến mất được. Lý Triệt nhìn Thời Hân mà cảm thấy tủi nhục. Từ chân đến đầu Thời Hân đều viết bốn chữ: ta là đại gia. Không cần phải kiêu ngạo, không cần phải kẻ đỡ người nâng, người đàn ông trung niên này ngồi trên một chiếc ghế bọc da, Lý Triệt ngồi đối diện với ông ta mà cứ tưởng mình đang đối mặt với thiên binh vạn mã.

Ánh mắt thận trọng nhìn xung quanh, Lý Triệt cảm thấy mình chỉ là dân hạ đẳng, bộ lê anh ta mới mua giống như là đi mượn, chiếc áo sơ mi mà Thời Hân mặc càng tôn thêm vẻ quê mùa của Lý Triệt.

Anh ta cố gắng tỏ thái độ tôn kính nhìn Thời Hân, nghĩ không biết tương lai mình bằng tuổi ông ta có thành công được như ông ta không. Trong trí tưởng tượng của Lý Triệt hiện lên hình ảnh, đó là hình ảnh một cậu bé bị lạc đường, bị vứt bỏ trên đường Thạch Bản ở huyện Uyển, nhưng vẫn phát ra một thứ ánh sáng trong suốt.

Lý Triệt có chút buồn thay, cậu bé đó dường như không may mắn lắm. Cảnh ngộ khổ sở, thiếu ăn thiếu mặc, thường xuyên bị đánh, ốm cũng không có tiền đi viện. Vì sao nhìn cậu ta vẫn rất bắt mắt? Huyết thống đúng không? Nhất định là cùng huyết thống rồi, Lý Triệt lại hận bố mẹ mình.

Vừa mới bước ra khỏi phòng của chủ tịch hội đồng quản trị thì gặp một cô gái có dáng cao cao bước tới.

Mặc chiếc quần soóc ngắn đến nỗi không thể ngắn hơn, để lộ ra đôi chân thon trắng mịn, đi đôi giày cao gót màu bạc, mặc chiếc áo màu hồng đào, mái tóc xoăn dài bồng bênh xoa xuống đôi vai.

Thiếu nữ đến trước mặt anh ta, nhún nhún đôi lông mày lá liễu nhìn anh ta hỏi: “Bố tôi có ở trong đó không?” Nói xong, tay chỉ về phòng làm việc.

Lý Triệt liền hiểu ngay thân phận của cô ta, lần này đúng là một miếng bánh ngon rơi từ trên trời xuống rồi, mà lại rơi trúng ngay đầu Lý Triệt. Anh ta cười nói: “Chào em, anh là bạn của Tử Chấn, sau này anh sẽ làm việc ở công ty này.”

Thiếu nữ “ồ” lên một tiếng, nở một nụ cười tươi rói hỏi anh ta: “Thật á? Thế anh có liên lạc với anh trai em không?” Cô gái sợ Lý Triệt không hiểu nên nói thêm một câu: “Anh Tử Chấn đấy.”

Anh ta cười: “Tử Chấn là bạn học thời trung học, anh với nó thân thiết lắm, có muốn anh giúp em gọi điện cho nó không?”

Cô gái cầm chiếc kính râm đang cài trên đầu xuống: “Em đã gọi cho anh ấy mà anh ấy không nghe máy, cũng không thấy có ở trường và ở phòng tập, anh gặp anh ấy thì tốt quá rồi.”

Lý Triệt đương nhiên là không thể gọi vào số máy đó, anh ta biết Tử Chấn không bao giờ coi anh ta là bạn. Lý Triệt giả vờ như đang suy nghĩ, nói: “Nếu thế chắc nó không tiện nghe điện thoại thôi, anh gửi tin nhắn cho nó xem sao.”

Anh ta nhắn cho Thuấn Nhân một tin. Tin hồi âm của Thuấn Nhân xem ra cũng thấy đáng ghét: “Tôi không biết.”

Lý Triệt lại nhắn lại một tin: “Phiền em hỏi hộ xem nó đang ở đâu, em gái nó có việc gấp muốn tìm nó.”

Sau khoảng hai mươi phút, Thuấn Nhân nhắn lại: “Anh đang bận.” Sau đó mở ngoặc: (Lời anh ấy nói.)

Lý Triệt gửi cho chính mình một tin nhắn: “Mình rất bận, lát nữa gọi lại”, rồi anh ta sửa số của chính mình thành tên của Tử Chấn lưu lại trong máy, sau đó đưa cho cô gái xem.

Cô gái bĩu môi phụng phịu: “Anh với anh ấy thân thiết thật! Em với mẹ em gọi điện, nhắn tin, anh ấy đều không trả lời.” Cô gái đưa tay ra, nói: “Làm quen với nhau nhé, em là An An.”

Từ hôm đó, An An bắt đầu hẹn gặp Lý Triệt, hơn nữa mỗi lần gặp mặt, đi ăn, đi uống đều do An An trả tiền. Y Na cũng sinh ra trong một gia đình thượng lưu, nhưng càng ngày Lý Triệt càng phát hiện ra An An và Y Na là hai thái cực hoàn toàn khác nhau. Không phải lần nào ra khỏi nhà An An đều ngồi xe hơi,

cô thường đi tàu điện ngầm, lý do là muốn bảo vệ môi trường. Cô rất phóng khoáng đi mua đồ, nhưng chỉ cần không phải là những vật dụng cần gấp thì cô chờ đến mua giảm giá ở Hồng Kông hoặc mua hàng miễn thuế. Khi qua đường, cho dù chẳng có chiếc xe nào, cô cũng đợi đến lúc đèn xanh mới đi qua. Khi ăn, thường chỉ gọi hai món, hoặc một suất ăn, tuyệt đối không lãng phí.

Cô gái này ngoài mỗi lần rút hầu bao ra tính tiền để lộ mấy cái thẻ ngân hàng khiến người khác nhìn vào hoa cả mắt ra thì dường như là một cô gái vô cùng bình dị. Lý Triệt nhìn thấy trong ví tiền của An An có một cái thẻ ngân hàng màu đen, mà nghe nói đó là vua của các loại thẻ, thẻ làm bằng titanium, nhìn bề ngoài cũng biết được giá trị của nó thế nào.

Người phụ trách ngân hàng Hoa Kỳ nói: “Chủ của cái thẻ màu đen đó muốn dùng nó mua máy bay cũng không có vấn đề gì.”

Lý Triệt thêm muốn nên mượn nó ngắm rất lâu. Anh ta cho rằng chẳng cần phải che đậy cái tính hiếu kỳ, nếu đến cái thẻ này mà không cảm thấy tò mò thì người đó quá giàu có rồi. Cái thẻ của An An cũng chỉ là thẻ phụ của cái thẻ chính mà bố cô ấy đang giữ, nhưng đó cũng là cái mà không phải ai cũng mơ được. Lý Triệt cầm cái thẻ trong tay, nhờ An An chụp ảnh một tấm hình làm kỷ niệm.

Thông qua An An, Lý Triệt dần dần hiểu được, tập đoàn Thời Thị là một công ty gia đình đồ sộ, hơn một nửa trong hội đồng quản trị là người nhà họ Thời, công ty buôn bán đồ cổ của Thời Hân chỉ là một công ty con mà thôi. Đối với Thời Hân, việc chỉ có một đứa con trai thôi là một vấn đề rất nghiêm trọng, một khi đứa con trai duy nhất có gì bất trắc, thì bao năm phấn đấu của ông ta sẽ đổ ra sông ra biển. Lý Triệt hoàn toàn không thể hiểu được tại sao Thời Hân lại có thái độ đó với Tử Chấn.

Muốn làm bạn được với An An, có nghĩa là phải có cùng đề tài nói chuyện với cô. Đề tài của cô không ai khác chính là Tử Chấn. Lý Triệt lại là người để cô lấy cảm hứng nói về đề tài này. Giả dụ muốn nuôi lòng tin của ai đó đối với mình, việc nên làm nhất là lấy đề tài người ta muốn nói làm đề tài chính. Gốc của vấn đề ở đây là câu chuyện của An An và Tử Chấn, về điểm này cũng không mấy khó hiểu, nhìn vào thời gian ở bên cạnh nhau thì anh em nhà nó giống như hai người xa lạ. Chỉ có điều, lòng hiếu kỳ của đứa em gái đối với anh trai chỉ là màn che đậy, mượn cớ đó để che đậy tình cảm đối với người đàn ông thích mình. Lý Triệt nghĩ như thế.

Anh ta cố gắng kể rất tường tận, tỉ mỉ câu chuyện của Tử Chấn. Tử Chấn ở huyện Uyển chưa đến một năm, sống ở nhà của Diệp Trấn Trấn. Có một quãng thời gian, cậu ta đến ăn cơm ở nhà của một người bạn gái khác, tối đến lại về nhà của Diệp Trấn Trấn ngủ. Chẳng bao lâu cô bạn đó chuyển lên tỉnh học, Diệp Trấn Trấn có lúc mang đồ cho cậu ta, nhưng không phải ngày nào cũng có. Tử Chấn và anh họ của Diệp Trấn Trấn rất hay đánh nhau, lúc đó Tử Chấn còn nhỏ nên đánh không lại anh ta, cậu ta liền phóng hỏa đốt bếp nhà Trấn Trấn, sau đó bị bắt lên đồn công an, bố của Diệp Trấn Trấn còn nói với người ta là cho cậu ta xuống hồ làm phân bón. Hai ngày sau, bà ngoại của Tử Chấn biết tin liền đến huyện Uyển đưa cậu ta đi.

Còn như chuyện của Tử Chấn và Trấn Trấn thì cũng là việc thuận theo tự nhiên mà thôi. Tử Chấn đi rồi, Diệp Trấn Trấn thường xuyên liên lạc với cậu ấy, tốt nghiệp cấp hai, Trấn Trấn còn đến Bắc Kinh thăm Tử Chấn. Đến khi lên đại học, Diệp Trấn Trấn hầu như cuối tuần nào cũng ở cùng Tử Chấn. Họ chính thức “tìm hiểu nhau”, bắt nguồn từ một buổi tối khi Tử Chấn say khướt rồi xảy ra chuyện đó với Trấn Trấn.

An An nghe đến đây nói: “Anh em chắc là bị cô ta lợi dụng rồi.”

“Anh em chắc chắn là một người rất coi trọng tình xưa nghĩa cũ, em không cảm thấy à? Tính ra thì Trấn Trấn là người con gái quen anh em lâu nhất đấy”, Lý Triệt nói. “Em nói không sai, chuyện đêm đó, Diệp Trấn Trấn đặc ý nói với anh đó là cái tròng để giữ lấy Tử Chấn.”

“Em không thích Diệp Trấn Trấn. Anh nói anh em đến nhà một người bạn nữ khác ăn cơm? Cô gái đó là người thế nào?”

“Ồ, cô ấy kết hôn rồi, hơn nữa sắp sinh em bé. Nếu như cảm giác của anh không sai thì từ nhỏ anh em đã thích cô ấy rồi. Đến bây giờ vẫn vậy”, Lý Triệt nhún nhún vai. “Hạnh phúc thường vụt qua ta thật nhanh. Những thứ nhỏ nhặt như sự xấu hổ, do dự, chờ đợi đến duyên...nếu chỉ trong tiểu thuyết thì sẽ rất hay, nhưng bày ra ngoài đời thật thì sẽ chỉ làm ta bỏ lỡ mất những cơ hội hạnh phúc, chứ chẳng còn ích gì.” An An đan hai tay vào nhau, đỡ lấy chiếc cằm, nói từ từ: “Thế cô bạn kia có thích anh em không?”

Lý Triệt cảm thấy câu hỏi này thật buồn cười: “Em đã thấy có người con gái nào không thích anh em chưa?” Nói xong câu này, Lý Triệt thở một hơi dài than thở: “Còn cô bạn kia, là đàn ông ai cũng phải thích, họ thật xứng đôi.”

An An nói: “Bây giờ chị ấy ở đâu? Em muốn gặp chị ấy.”

“Được thôi, anh sẽ hẹn trước, bốn người chúng ta cùng nhau đi ăn.” Ngón tay Lý Triệt gõ gõ trên bàn: “Ai cũng bảo nôi nào úp vun nấy, thế mới là hôn nhân. Nhưng với loại người như anh em và bạn gái cậu ta, thì một cái nôi không biết sẽ có bao nhiêu cái vun. Mà gay ở chỗ, có khi hôn nhân cũng thế chẳng?”

Diệp Trần Trần ngồi đợi trên chiếc ghế nhựa màu xanh ở bệnh viện đã hai tiếng đồng hồ rồi. Chiếc kim chỉ giờ của đồng hồ treo tường ngày càng hướng xuống dưới, sắp hoàng hôn rồi. Cô ta mong có ai đó ình vài lời khuyên, thế nhưng đành phải chôn chặt bí mật này trong lòng.

Thời gian lựa chọn có hạn, nên làm thế nào đây, đứa bé trong bụng đã được bốn mươi ngày rồi, không sao biết bố của đứa bé là Tử Chấn hay là Brian.

Cô ta nghĩ một cách buồn bã, Brian là người phương Đông thì tốt biết mấy, cho dù đứa bé được sinh ra cũng không đến nỗi nhận ra con của người khác, mà không phải của Tử Chấn, việc này hồng thật rồi. Brian từ trước tới giờ không nhắc đến việc kết hôn với Trần Trần, hơn nữa Trần Trần lại biết anh ta theo đuổi chủ nghĩa độc thân, huống hồ lấy một đứa trẻ ra để trối chân một người Mỹ thì thật là buồn cười.

Tử Chấn thì sao? Trần Trần vô cùng hy vọng đứa bé này là con của Tử Chấn. Nhưng nhờ không phải thì sao?

Vấn đề nghiêm trọng quá rồi, Trần Trần quyết định không đi vào ngõ cụt nữa. Cái thai còn nhỏ, cô ta chọn cách uống thuốc phá thai. Thuốc uống ba ngày, ngày cuối cùng cô mới thở phào nhẹ nhõm. Cô ta nghĩ thậm chí mình không thể cứ thế mà chịu tội được, giờ nghĩ cách tranh thủ kiểm soát sự hàm ơn của anh ấy mới phải. Nghĩ vậy, cô ta gọi điện nói Tử Chấn tới bệnh viện.

Tử Chấn đọc xong bệnh án của Trần Trần, không nói một câu. Tay cầm bệnh án cứ run run lên như thể đang có người nắm chặt lấy tay anh mà lắc, anh khó thở, đầu dựa vào tường, miệng hơi há ra, lâu sau mới thở được một hơi.

Trần Trần nói: “Chúng mình còn đang học, em không muốn anh phải bận bịu thêm. Nhưng xin anh hãy nhớ lấy một việc, đừng bao giờ quên cái thai này.”

Tử Chấn muốn nói điều gì đó, nhưng trong lúc này dường như rất khó nói, một lúc sau mới nói được một tràng dài: “Em dựa vào cái gì mà không cần nó? Em dựa vào cái gì mà vứt nó như vứt một bọc rác? Dựa vào cái gì mà trừng trị nó giống như trừng trị một con kiến trên đường? Em vứt nó ở đâu? Ở thùng rác phải không?” Tử Chấn nắm chắc lấy Trần Trần, tay anh lạnh như băng: “Thùng rác hay nhà vệ sinh? Vứt ở chỗ nào? Đi tìm về đây!”

Trần Trần ôm lấy mặt Tử Chấn, lo sợ, vội vàng nói: “Tử Chấn, anh đừng như thế nữa. Chúng ta vẫn có thể có con mà, anh đừng như thế.”

Tử Chấn chạy loạn dọc theo hành lang bệnh viện, không biết đang tìm kiếm cái gì, lúc lúc lại đụng phải người khác, nói với chính mình: “Bố không phải không cần con, bố không muốn vứt bỏ con, bố rất vui vì con xuất hiện trên đời này, bố không cảm thấy con là gánh nặng của bố đâu, bố sẽ khiến con lớn lên trong hạnh phúc.”

Trần Trần ôm lấy anh mà lòng đau như cắt. Cô ta không chịu nổi khi nhìn thấy bộ mặt phờ phạc, ánh mắt như điên dại và hơi thở khó khăn của Tử Chấn, tim như đang vỡ ra từng mảnh. Làm thế nào mới xoa dịu nỗi đau trong lòng anh ấy đây? Người con trai Trần Trần một mực yêu thương, nếu như có thể khiến anh ấy bình thường trở lại thì cho dù phải trả giá thế nào, Trần Trần cũng bằng lòng, cô thà một mình chịu nỗi cay đắng này.

“Tử Chấn”, Trần Trần nói trong nước mắt. “Đấy không chắc là con anh. Em còn có một anh bạn người Mỹ tên là Brian, đứa bé đó có lẽ là con của anh ấy.”

Tử Chấn thấy đầu óc quay cuồng, nhắm mắt lại, đứng yên không nhúc nhích, sau đó anh lấy tay gạt đôi tay Trần Trần đang bám vào vai mình ra, giống như anh đang phủ một lớp bụi trên áo. Không nói không rằng, anh quay người đi ra.

Trần Trần cảm nhận được một điều gì đó, cố nắm lấy tay Tử Chấn, nỗi sợ hãi như thủy triều đang dâng, hết đợt này đến đợt khác, như muốn nhấn chìm lấy mình. Cô ta cố gắng gào lên trong tuyệt vọng: “Đừng rời xa em, đừng đi!”

Tử Chấn không quay lại, Trần Trần không sao giữ được anh.

Tử Chấn ra khỏi bệnh viện, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Bầu trời u ám như chính tâm trạng của anh lúc này.

Tử Chấn nói một câu khinh bỉ: “Sao mình có thể yêu được loại đàn bà này nhỉ?”

Tiếng điện thoại kêu reng reng trong túi, người gọi đến là Trịnh Học Mẫn.

Trịnh Học Mẫn nói: “Thuấn Nhân ra rất nhiều máu, phải mổ, chồng nó lại đi công tác, mẹ chồng lại dẫn cháu về quê rồi, cháu đến ký vào giấy đồng ý mổ nhé?”

Thuấn Nhân cố chịu đau một mình tới bệnh viện. Trịnh Học Mẫn chẩn đoán cô ấy bị rau tiền đạo cuối thai kỳ nên ra nhiều máu, muốn giữ an toàn cho cả hai mẹ con bắt buộc phải mổ lấy thai. Thuấn Nhân nói cô ấy sẽ đơn thân ký vào tờ cam kết, nhưng chưa được một phút sau đã hôn mê rồi.

Tử Chấn ký tên xong, mệt mỏi ngồi chờ trên ghế ngoài phòng mổ. Anh được tin liền vội vàng chạy tới, trong lúc chạy lên lầu không may bị vấp phải đầu nhọn lan can sắt, mắt cá chân đau buốt, cúi xuống nhìn thấy máu thấm vào tất, nhuộm một mảng gấu quần jean thành một thứ màu tạp nham, Tử Chấn chẳng để ý đến vết thương đang chảy máu, khuỷu tay chống lên đầu gối, đầu cúi xuống.

Thực ra, lúc con người ta không cần phải suy nghĩ đến bất kỳ điều gì là lúc hạnh phúc nhất. Khi không suy nghĩ là lúc cũng mất đi khái niệm về thời gian, thế giới là một cái hố đen của vũ trụ, khi con người vứt bỏ được suy nghĩ trong đầu, vứt bỏ được thời gian mới có thể bơi được ra khỏi cái hố đen đó.

Tử Chấn dường như nghe được giọng nói ngọt ngào của một cô gái. Anh mệt mỏi ngẩng lên, một nữ hộ sinh mặc chiếc áo blouse và đội chiếc mũ trắng ôm một thiên thần nhỏ bé đi ra, nói: “Chúc mừng, là một thiên kim tiểu thư.”

Tử Chấn đón lấy đứa bé từ tay cô hộ sinh, đứa bé nhỏ xíu được bọc trong chiếc tả khóc oa oa. Mặt đầy nếp nhăn, khuôn mặt chỉ nhỏ như trái táo đỏ ửng như người uống rượu, lông mày chưa có, nhưng tóc lại đen, hai mắt nhắm lại, tiếng khóc lạnh lạnh nhưng nghe không có chút đau thương, càng giống như một lời chúc mừng sự có mặt của nó trên thế giới này. Tử Chấn bất giác nở một nụ cười, giọng nói vẫn còn mệt mỏi: “Mẹ thì sao? Có bình an không?”

Nữ hộ sinh gạt đầu: “Ca mổ thuận lợi, tranh thủ lúc chị ấy chưa tỉnh, anh mau đi nấu ít canh bổ dưỡng cho chị nhà, mấy ngày này, chị nhà chỉ được ăn đồ ăn mềm thôi.”

Có việc làm là tốt rồi, lúc này Tử Chấn cũng đang muốn tìm việc gì đó để làm. Ra đến cổng bệnh viện, anh gặp bác sĩ Trịnh.

Trịnh Học Mẫn thở dài: “Chồng và mẹ chồng Thuấn Nhân đều gọi điện đến, cô còn tưởng họ hỏi Thuấn Nhân ổn không, ai dè, câu đầu tiên họ hỏi là trai hay gái. Cô nói là con gái, nghe thái độ của họ, cô nghĩ họ sẽ không tới bệnh viện đâu.”

Tử Chấn nói: “Không sao, cháu chăm sóc cô ấy được rồi. Có điều mấy việc đó cháu chưa quen làm, cô phải chỉ cho cháu nhé.”

Trịnh Học Mẫn nói: “Ngày đầu mới mổ luôn cần có một người bên cạnh, còn đứa bé nữa, bận bịu lắm đấy. Cô đang nhờ mấy người bạn tìm người trông giúp theo tháng, người nào thạo việc tháng cũng ba bốn nghìn tệ chứ không ít đâu, rẻ nhất cũng phải hai nghìn.”

Tử Chấn nói: “Cô Trịnh à, cháu không mang theo nhiều tiền thế, ở đây có cột ATM nào không cô?”

Trịnh Học Mẫn chỉ cho anh chỗ rút tiền, rồi dặn thêm: “Đừng cho nó ăn lung tung nhé, sáu tiếng sau khi mổ mới được ăn đồ mềm. Ăn cháo, hay nước súp đều được, hiện tại đừng cho ăn đồ nhiều dầu mỡ nhé.”

12. Chương 12

Chương 12: SAU NHỮNG CHUYỆN XẢY RA, HẠNH PHÚC LẠI ĐẾN

Thông thường, hai mươi tư tiếng sau khi mổ không được xuống giường, Trịnh Học Mẫn nói trường hợp của Thuấn Nhân tốt nhất là nên kiêng trong ba ngày đầu.

Người giúp việc một tuần nữa mới đến làm, Trịnh Học Mẫn nói Tử Chấn đi mua băng vệ sinh ban đêm cho Thuấn Nhân. Đứng ở quầy bán hàng lâu đến nỗi đầu muốn loạn lên. Hàng trăm loại được bày ra trước mắt mà Tử Chấn không biết nên lấy loại nào. Chị bán hàng đến hỏi Tử Chấn cần loại như thế nào, anh ngại quá chuẩn đi mất. Dạo đi dạo lại trong chợ, Tử Chấn nhìn thấy chỗ bán tã em bé có bán cả loại dành cho người lớn. Anh nghĩ công dụng chắc cũng giống nhau thôi. Nhặt lấy hai bao to, ra quầy tính tiền rồi đi thẳng đến bệnh viện.

Phòng Thuấn Nhân nằm là loại phòng bình thường, ba người một phòng, giá cũng rất rẻ. May mà nhờ mối quan hệ của Trịnh Học Mẫn, mới tới đã có giường ngay, hơn nữa giường nằm lại gần cửa sổ.

Thuấn Nhân gọi cho Triệu Chấn Đào rất nhiều lần, anh ta đều không nghe máy. Gọi cho bà mẹ chồng, rốt cuộc bà ta cũng nhắc máy, nhưng lại nói Thuấn Nhân thuê người giúp, bà ta còn bao nhiêu việc ở quê, không lên được. Thuấn Nhân nhìn thấy sản phụ giường bên có rất nhiều người nhà đến thăm, hết người này đến người khác, còn mình thì nằm trơ một mình, trong lòng buồn tủi vô cùng. Thuấn Nhân không hy vọng Triệu Chấn Đào xem con như cục vàng, nhưng ít ra anh ta cũng phải đến nhìn mặt con một cái, hỏi xem có cần giúp gì không. Bà nội cũng vậy, có việc gì quan trọng hơn việc con dâu sinh em bé? Cứ nói thẳng ra là không đến, hà tất phải kiếm cớ?

Tử Chấn biết trong lòng Thuấn Nhân buồn lắm, anh mua vài quyển tạp chí dành ẹ và bé đến cho Thuấn Nhân đọc.

Đã mười mấy tiếng rồi mà Thuấn Nhân chưa đi tiểu tiện.

Tử Chấn tìm y tá, y tá đều đang bận, không rời đi được, Tử Chấn đành quay về phòng.

Thuấn Nhân môi trắng nhợt, đầu tóc rối bù, hai hàng nước mắt chực tuôn rơi. Cô vất vả đưa tay ra cầm lấy cái tã, cố gắng nhắc người lên, vết thương đau nhói, hai hàng lông mày nhíu lại, hàm răng nghiến chặt, hơi thở luồn qua kẽ răng, đau đớn, khổ sở là vậy. Thuấn Nhân cũng không hề than vãn một câu.

Tử Chấn ngã người, nhẹ nhàng ôm Thuấn Nhân vào lòng: “Bám vào cổ anh đi.” Thuấn Nhân chần chừ, Tử Chấn nhìn cô: “Nghe lời nào.”

Thuấn Nhân đưa hai tay ra, đặt lên vai Tử Chấn, tay trái của Tử Chấn ôm lấy người Thuấn Nhân, tay phải thò vào chăn, sờ đến cái lưng quần, hai mắt nhắm lại kéo xuống, hai má Thuấn Nhân đỏ ửng lên, cúi mặt xuống ngực Tử Chấn, không dám ngẩng lên. Tử Chấn nhẹ nhàng mặc tã mới cho Thuấn Nhân, nói: “Cảm thấy khó chịu thì cứ nói anh thay cho, biết chưa?”

Sẩm tối, Triệu Chấn Đào nhắn một tin đến hỏi xem có cần anh ta giúp gì không.

Vợ một thân một mình sinh con trong bệnh viện, bố đưa trẻ lại không đến, quá đáng hơn là mấy ngày sau mới nhắn tin hỏi có cần giúp gì không, hành động này vượt ra khỏi sức tưởng tượng của Thuấn Nhân, càng ngày cô càng không thể hiểu được trái tim Chấn Đào được làm từ cái gì ra mà không có chút cảm xúc. Thuấn Nhân nhắn cho anh ta lại một tin mà trong lòng uất ức: “Cảm ơn, không cần, tôi có người giúp rồi.” Triệu Chấn Đào cũng chẳng thèm nói gì thêm.

Thuấn Nhân nhìn cô con gái bé bỏng mới cảm thấy mình như có được một chỗ dựa, vết thương còn đau, không có cách nào bế con được, Thuấn Nhân đặt nó nằm cạnh chiếc gối, sờ nhẹ vào ngón tay bé xíu, non nớt của con, nước mắt rơi xuống khuôn mặt nhỏ bé.

Tử Chấn nói: “Đừng khóc nữa, anh sẽ giúp em mà.”

Thuấn Nhân lắc lắc đầu: “Đứa bé không có được người cha thương yêu nó, em thấy có lỗi với con quá.”

Tử Chấn nói: “Em đừng buồn, anh yêu đứa bé lắm.”

Thuấn Nhân lau nước mắt, ánh mắt nhìn Tử Chấn nói: “Có phải anh ốm rồi không? Trông anh có vẻ mệt lắm.”

Tử Chấn nói: “Đâu có, anh khỏe mà.”

Thuấn Nhân nói: “Trần Trần có thể đến giúp em vài ngày được không? Nhờ anh, em thấy ngại lắm, hơn nữa lại không tiện.”

Tử Chấn cười, nụ cười rất nhạt, nét buồn cứ như những gợn sóng nhỏ lăn tăn trên khuôn mặt, anh nói: “Không thích anh chăm sóc cho em, phải không?”

Thuấn Nhân e thẹn, không trả lời, tay vẫn mãi nghịch ngón tay nhỏ bé kia.

Tử Chấn nghĩ một lúc rồi nói: “Hay là gọi điện cho cô em?”

Thuấn Nhân nói: “Cô ấy còn phải có người hầu hạ, làm sao mà chăm sóc em được?”

Đêm đến, Tử Chấn ngồi trên chiếc ghế bên cạnh giường Thuấn Nhân nằm, đầu dựa vào thành giường ngủ gật, Thuấn Nhân chỉ hơi động nhẹ hay kéo cái chăn, Tử Chấn liền ngẩng lên hỏi có cần gì không.

Theo lời dặn của Trịnh Học Mẫn, Tử Chấn cứ đến giờ là cho Thuấn Nhân uống nước, ăn cơm, lau người. Tóc Thuấn Nhân bù xù, anh lấy lược chải cho gọn lại.

Chuông điện thoại kêu, Thuấn Nhân sợ ai đó tìm anh có việc gấp nên giục anh nghe máy. Tử Chấn không thèm nhìn xem ai gọi đã tắt nguồn, vứt sang một bên.

Tử Chấn nghĩ ra một cái tên đặt cho đứa bé.

“Gọi nó là Như Nhan nhé?” Tử Chấn nói: “Lớn lên nó sẽ xinh đẹp và hiền hậu giống như em.”

Thuấn Nhân có vẻ lo lắng nói: “Ai cũng nói con gái giống bố, nếu giống Triệu Chấn Đào thì gay to rồi.” Nói đến đây, mắt bất giác nhìn lên khuôn mặt Tử Chấn: “Sau này anh có con gái thì tốt biết mấy, chắc sẽ dễ thương lắm.”

Mười ngày sau, Thuấn Nhân xuất viện, Triệu Chấn Đào lại nhắn một tin hỏi xem có cần đến đón không. Thuấn Nhân vẫn cứ trả lời: “Cảm ơn, không cần.”

Lần này thì Triệu Chấn Đào rất lịch sự, anh ta nhắn lại một tin, nói anh ta và mẹ đang ở nhà nấu cơm cho Thuấn Nhân, bảo cô đi đường cẩn thận.

Trịnh Học Mẫn và Tử Chấn cùng đưa Thuấn Nhân về nhà, đồ dùng quá nhiều, bác sĩ Trịnh vừa bế đứa bé vừa trông đồ dưới tầng, Tử Chấn cổng Thuấn Nhân vào thang máy.

Mặt Thuấn Nhân áp vào tai Tử Chấn, trong lòng đau khổ: “Anh sốt rồi, bị ốm sao lại không nói?”

Tử Chấn đứng nghĩ vài giây trước cửa thang máy, rồi tiếp tục cổng Thuấn Nhân đi về phía trước, đến cửa, đặt Thuấn Nhân xuống, còn mình quay xuống dưới tầng bế đứa bé.

Trịnh Học Mẫn thấy Tử Chấn có triệu chứng mệt mỏi do hạ đường huyết, nên không đưa đứa bé cho anh, cầm hắt hắt về phía đồng hồ để dưới đất.

Triệu Chấn Đào ra mở cửa, Thuấn Nhân mời bác sĩ Trịnh vào nhà, rồi giới thiệu cho Chấn Đào. Tử Chấn để đồng hồ cạnh tủ giày dép, hơi thở rất nóng, cảnh trước mắt lúc nghiêng lúc đảo, khó khăn lắm mới nhìn thấy đường đi, anh dựa vào tường thở một cách mệt mỏi.

Triệu Chấn Đào liếc một cái đã nhận ra cậu thanh niên trẻ tuổi này chính là người trên màn hình điện thoại của Thuấn Nhân. Từ trước đến nay, anh ta luôn cho rằng tấm ảnh đó do Thuấn Nhân tải trên mạng xuống, không thể đoán được đó là người có thật ngoài đời. Người con trai đáng vẻ mặt mỗi, khuôn mặt khôi ngô với nước da trắng, đôi mắt vẫn sáng trong như vậy. Sáng nay, Triệu Chấn Đào bay từ Thẩm Quyển về, trong lòng cũng thấy có chút áy náy, anh ta tự tay làm hai con cá bỏ vào nồi hầm, nhưng giờ cảm thấy mình như bị cầm chừng. Máu ghen trong người sôi lên sùng sục.

Anh ta nhìn thấy người con trai kia sắp đi xuống tầng, liền lao tới: “Sao lại là mày đưa vợ tao về? Mày là thằng nào?” Rồi quay đầu trợn mắt nhìn Thuấn Nhân: “Cô nằm viện lâu như thế đều là nó đến chăm sóc hả? Thế mà nói có người giúp việc hả?”

Tử Chấn khó chịu hất tay anh ta ra, nắm đầm của Chấn Đào bay đến. Người mệt mỏi rồi, Tử Chấn không kịp phản ứng, bực mộp cái sau gáy, mắt mũi hoa lên, tai ù ù, lùi ra sau mấy bước, ngã dúi vào tường.

Thuấn Nhân kêu lên, chỉ vào Chấn Đào nói: “Anh dám đánh anh ấy! Anh còn đánh nữa thì tôi với anh sống chết một phen!”

Bà Triệu xông tới, nắm lấy tóc Thuấn Nhân: “Thảo nào sinh con lâu như vậy rồi mà không kêu một tiếng! Tôi nói rồi mà, con gái thật thà đến mức nào rồi cũng có lúc nói dối mà. Mày còn to mồm à? Mày lừa con trai tao, thật là mất mặt quá đi!”

Tử Chấn quát to: “Bà bỏ tay ra cho tôi!”

Trịnh Học Mẫn kéo tay Tử Chấn đi: “Đi thôi đi thôi, cái thằng này, việc nhà người, người ta lo.”

Tử Chấn nhìn Thuấn Nhân.

Khi còn ở quê, Tử Chấn đã từng nhìn thấy người ta giết mổ cừu, từng chú cừu ngoan ngoãn bị người ta lấy dây thừng buộc chặt cổ vút thành một đồng, người đồ tể rót nước sôi vào một cái chậu, chú cừu cảm nhận được cái chết đang đến gần, nhưng ánh mắt vẫn cứ ngoan ngoãn đến tuyệt vọng, con dao sáng loáng sắc bén đang cứa vào động mạch cổ, cừu con giãy giụa kêu lên những tiếng bi ai. Tử Chấn rất muốn tháo dây trói ở cổ cừu, thả nó về bên sườn đồi cỏ xanh, mặt trời rọi những tia sáng chói lóa xuống đồng cỏ, cừu con thông dong bước đi trong an toàn. Nhưng Tử Chấn không có cái năng lực đấy, nói đúng ra, là không có quyền đó.

Ánh mắt của Thuấn Nhân khiến anh ta nhớ tới đàn cừu đang tuyệt vọng dưới mũi dao sắc bén, nhưng lực bất tòng tâm. Trái tim Tử Chấn đau nhói, đang bị cơn sốt hành hạ, cổ họng đau rát, thở không ra hơi, nước mắt trào ra.

Trịnh Học Mẫn có cảm giác người Tử Chấn mềm đi, dường như đứng không vững nữa, cô vội vàng ôm lấy anh, dìu xuống dưới tầng.

Trịnh Học Mẫn sờ lên trán Tử Chấn, giọng như ra lệnh: “Đi cùng cô về bệnh viện tiêm mũi hạ sốt, cứ để sốt kéo dài thế này dễ bị viêm phổi cấp tính lắm.”

Tử Chấn nói: “Không cần đâu, cháu phải về trường, thầy giáo tìm cháu có việc.” Nói đoạn, anh giơ tay vẫy taxi, rồi mở cửa bước lên xe.

Trịnh Học Mẫn chẳng biết làm thế nào đành nói lớn: “Thế tan học xong phải đến tiêm đấy nhé!”

Hội trường chỉ bật một dãy đèn trên sân khấu, bốn phía rèm kéo kín mít.

Tử Chấn ngồi trên bục sân khấu nghe Phùng Dư giảng bài. Ông thấy Tử Chấn có vẻ không tập trung lắm, gấp cuốn tập tài liệu trong tay lại, ông gõ vào chiếc ghế: “Đứng dậy, nghe nào!”

Tử Chấn cố nhắc người đứng dậy, Phùng Dư lại giảng tiếp, ông đọc phần gạch chân màu đỏ trong cuốn tài liệu cho sinh viên nghe, đang chuẩn bị giải thích phần đã học, ông ngẩng lên, phát hiện thấy Tử Chấn không còn đứng đó nữa. Phùng Dư dừng người trong giây lát, lao tới chỗ sân khấu thì thấy Tử Chấn ngã sõng soài trên mặt đất.

Bệnh của Tử Chấn là một dạng nhẹ của gãy xương cột sống. Trong y học định nghĩa “nhẹ” là bởi sẽ không bị liệt, cũng không phải cưa bỏ, thế nhưng là một sinh viên chuyên ngành múa, Tử Chấn không thể múa

được nữa.

Trần Trần kể rõ nguyên nhân dẫn đến việc Tử Chấn bị thương cho An An nghe, An An suýt nữa bóp cổ Trần Trần. Sở dĩ cô ta nói ra sự thật không phải vì cô ta dũng cảm, mà cô ta nghĩ cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra.

Tương lai của Tử Chấn khiến Trần Trần cảm thấy tối tăm, trong lòng đau đớn, tự trách mình, lo lắng phiền muộn, nhưng lại có một tia hy vọng nhen nhóm trong lòng. Cô ta hy vọng đây là cơ hội quay lại bên Tử Chấn. Cô ta quen Tử Chấn đã mười năm rồi, đã yêu anh mười năm rồi, tuổi thanh xuân của cô ta là ở bên Tử Chấn, máu thịt đã hòa vào nhau, nếu lấy Tử Chấn ra khỏi cuộc đời cô ta, thì khác nào giết chết tuổi thanh xuân của cô ta. Cô ta đã quen với việc có Tử Chấn bên cạnh, quen với việc quay người sang thì chạm vào Tử Chấn, quen với mùi thơm trên cơ thể Tử Chấn, quen với cái ôm dễ chịu, ấm áp của Tử Chấn, quen với những lời Tử Chấn thì thầm bên tai.

Brian chỉ giống như một món trang sức trên quần áo, cứ tưởng là sẽ thêm phần đẹp đẽ, nhưng thực ra nó chỉ tạo cảm giác dư thừa. Brian không vì có Trần Trần mà tuyệt giao với những cô gái khác, anh ta chưa bao giờ dậy mua cho Trần Trần đồ ăn vào lúc nửa đêm, anh ta cũng không bao giờ giặt cho Trần Trần bộ quần áo trong những ngày đèn đỏ. Trần Trần không bao giờ tiết kiệm, tích cóp cho việc kết hôn, anh ta cũng không bao giờ dẫn Trần Trần về nhà giới thiệu đây là vợ chưa cưới của con.

Trần Trần không tìm được lý do xác đáng thể hiện sự hối tiếc của mình, cô ta bị An An khóa bên ngoài phòng bệnh, không cho vào thăm Tử Chấn. An An nói: “Anh ấy là một thiên sứ sống vì múa, chị đã giết chết một thiên sứ!”

Phẫu thuật xong, thuốc gây mê chưa hết tác dụng, Tử Chấn vẫn nằm ngủ mê man. Khuôn mặt mềm mại, thanh thoát đặt nghiêng trên chiếc gối khiến ai nhìn vào cũng muốn ngắm nhìn, vuốt ve. Bờ vai trần cứng cáp không tì vết.

An An hôn nhẹ lên đôi lông mày đẹp tinh tế.

Có nhiều khi, phạm sai lầm hay không lại không phải do mình phán quyết mà là do người khác.

Mẹ con Triệu Chấn Đào nhất nhất cho rằng Thuấn Nhân đã phản bội, hơn nữa họ còn nghi ngờ đứa bé đó không biết có phải của nhà học Triệu không. Bà Triệu còn mang đứa bé đi xét nghiệm AND, kết quả đúng là giống nhà học Triệu, tội lỗi của Thuấn Nhân miễn cưỡng được cho qua.

Qua đó Thuấn Nhân mới hiểu được một điều, có những chuyện không thể phán xét đúng sai khi chỉ dựa trên bề nổi. Vợ trước của Triệu Chấn Đào ngoại tình cũng có lý do của cô ta, điều này liên quan mật thiết đến Chấn Đào.

Theo như lời Triệu Chấn Đào, Thuấn Nhân là loại đàn bà trắng hoa. Mới sinh con xong đã gần gũi với một thằng đàn ông bất kể ngày đêm, lại ở với nhau đến mười ngày trời, khi chồng mình và thằng kia xảy ra xung đột trước cửa nhà, lại giả điên giả dại đi bảo vệ nó. Tội có rành rành ra đây, còn mình oan nổi gì? Thuấn Nhân cũng chẳng thêm mình oan, cô và Triệu Chấn Đào chẳng có gì để nói với nhau.

Thuấn Nhân bế đứa bé ra phòng làm hộ khẩu.

Công an phường hỏi tên đứa bé, Thuấn Nhân trả lời: “Cháu tên Như Nhan. Như trong từ “nếu như”, Nhan trong từ “nhan sắc”.

“Họ gì?” Anh công an hỏi.

Thuấn Nhân chần chờ một hồi, rồi lại nhìn vào khuôn mặt đứa bé đang ngủ, giọng ngập ngừng nói: “Họ Triệu.”

Trên đường về, có lúc Thuấn Nhân nghĩ đến chuyện ly hôn.

Nhưng Như Nhan còn nhỏ quá, con gái vẫn cần có người bố bên cạnh che chở. Đi nhà trẻ, lên tiểu học, trung học, rồi đại học, con gái cần có một người bố tri thức để dìu dắt. Sau này đi nhà trẻ, các bạn trong lớp giới thiệu với nhau, sẽ hỏi đến bố mẹ, Như Nhan đáng thương sẽ trả lời thế nào đây? Tâm hồn nhạy cảm, yếu ớt của một đứa trẻ rất dễ bị tổn thương. Con gái sẽ oán trách người mẹ vô trách nhiệm đã chọn cuộc hôn nhân sai lầm, rồi đổ hết hậu quả lên người đứa trẻ.

Thuần Nhân cố gắng nghĩ tới những điểm tốt của Triệu Chấn Đào, địa vị xã hội của anh ta cũng không tồi, sẽ đảm bảo được con gái lớn lên mà không bị bắt nạt. Chỉ cần anh ta không cãi nhau với mình, thì mình cũng sẽ cố gắng tạo ra bầu không khí vui vẻ trong gia đình. Con gái không chắc cảm nhận được bố mẹ nó không hợp nhau. Con trai của Triệu Chấn Đào hiền lành, Nhan Nhan có một người anh trai cũng tốt.

Thuần Nhân áp mặt vào má đứa bé, nói nhỏ bên tai: “Nhan Nhan à, mẹ có lỗi với con. Mẹ phải chịu tội nhục là đáng rồi, mẹ hứa sẽ cho Nhan Nhan một cuộc sống vui vẻ.”

Thuần Nhân gửi một tin nhắn cho Tử Chấn: “Con gái em đã đăng ký hộ khẩu rồi, cảm ơn anh đã đặt tên cho cháu.”

Tử Chấn cảm thấy mình như đang trôi giữa biển mây, như đang bay ngược lại thời gian, quay về những tháng ngày thơ ấu đau thương nhưng lại thầm thương trộm nhớ một người. Đường nét dãy núi dần dần hiện rõ, đường viền lơ mờ hiện ra một cô gái tóc xoăn dài đến vai. Tử Chấn cố gắng cười với cô: “Em ngồi ở đây bao lâu rồi?”

Hai bên cánh mũi An An động những giọt nước trong như thủy tinh, đôi mắt đỏ sưng húp. Tử Chấn giơ tay lau nhẹ những giọt nước mắt còn đọng trên má, hai bàn tay An An giữ lấy tay Tử Chấn, nói trong tiếng khóc: “Anh ơi, sau này anh không múa được nữa rồi.”

Tử Chấn vẫn nở nụ cười như không hề nghe thấy.

Thời khắc ngã xuống sân khấu, Tử Chấn cho rằng mọi thứ đã kết thúc. Thực ra, đối với một số người, cái chết là thời khắc họ mong đợi nhất. Nhưng từ bỏ cuộc sống tìm đến cái chết luôn bị lên án, quý trọng mạng sống là một giá trị đạo đức tối thiểu.

Tử Chấn không hiểu ý nghĩa của việc mình đang sống. Một người con gái quen đã mười năm, yêu mình đến nỗi mất hết cả lý trí, bỗng nhiên phản bội mình. Còn một cô gái mình yêu đã mười năm, nhưng chỉ có thể mở to mắt nhìn cô ấy đau khổ mà không thể giúp đỡ. Từ trước tới nay, anh chưa bao giờ tự tin về bản thân mình. Trong thế giới này, anh chỉ là một kẻ lang thang buồn chán, làm thế nào mới xứng với một cô gái vừa hiền hậu vừa dịu dàng kia?

Anh nghĩ ít ra mình cũng phải có một gia đình êm ấm, phải có thứ mà tất cả mọi người trên thế giới này đều nghĩ một người đàn ông chân chính nên có. Trước mắt anh chưa làm được, không chỉ chưa làm được, mà còn rất nhiều chuyện đang ngày càng trở nên tồi tệ. Anh không có khả năng dàn xếp, cũng không có sức để dàn xếp. Không múa được nữa thì quan trọng lắm sao? Từ trước khi anh ngã trên sân khấu, mọi hy vọng đã tắt ngấm rồi.

Nụ cười yếu ớt của Tử Chấn khiến nước mắt An An lại lăn dài trên gò má. Cô với tay lấy điện thoại để trên tủ đầu giường đưa cho Tử Chấn: “Anh có rất nhiều tin nhắn.”

Tử Chấn cầm lấy điện thoại, xem từng tin một. Của Trần Trần, anh liền bấm nút xóa. Đến tin cuối cùng, anh ngừng ngón tay trên nút xóa, là của Thuần Nhân. Anh mở ra xem, rồi mỉm cười.

An An thấy nụ cười của Tử Chấn thật đẹp, sát lại gần hỏi: “Ai nhắn thế?”

Tử Chấn nói: “Anh đặt tên ột đứa bé mới sinh, mẹ bé lấy cái tên đó thật.”

An An muốn hỏi, là cái chị mà anh thích à? Nhưng lại không hỏi.

Có những anh chàng, chỗ nào có mặt anh ta, chỗ đó là thiên đường.

An An cảm thấy ở bên cạnh Tử Chấn, mình có thể ngồi mãi như thế, cho đến khi bãi biển biến thành nương dâu, anh luôn luôn ấm áp và ngọt ngào.

13. Chương 13

Chương 13: TƯƠNG LAI MONG MANH TỰA CÁNH HỒNG

Ngày đầu tiên Thuấn Nhân quay về tòa soạn, Khổng Tử gọi cô tới phòng làm việc, bàn việc có chuyển sang làm nhân viên quảng cáo hay không.

Lý do của ông là, Thuấn Nhân có thể ở nhà, không cần thiết ngày nào cũng phải tới đây làm việc. Làm nhân viên quảng cáo mỗi tuần chỉ đến họp có một lần, cuối năm tổng kết thành tích, nhiệm vụ mỗi năm là hai trăm nghìn tệ. Khổng Tử nói hai trăm nghìn tệ không nhiều, kiếm hai cái hợp đồng coi như đủ rồi. Nếu không trong những lần tổ chức cuộc họp cho các doanh nghiệp, chỉ cần kêu gọi các mạnh thường quân quyên góp cũng được rồi, mỗi năm làm mấy việc đó quá nhàn hạ, hơn nữa thu nhập cao hơn nhiều so với làm biên tập, quan trọng nhất là rất tự do.

Mấy câu ông ta nói, Thuấn Nhân không nghe lọt tai chút nào. Biên tập trở thành nhân viên nghiệp vụ, có nghĩa bạn đã bị sa thải khỏi vị trí cũ, cuối năm xét thành tích công việc, nghĩa là hoàn thành không xong nhiệm vụ thì bạn có thể thu xếp đồ đạc mà ra khỏi đây, rất tự do, có nghĩa là đối với tòa soạn có bạn cũng được, không có cũng chẳng sao.

Thuấn Nhân nhìn qua cửa kính, thấy vị trí của mình đã được thay bằng một cô gái trẻ. Không phải Khổng Tử đang thương lượng với cô, chẳng qua đó chỉ là một thông báo đổi chức vụ một cách tế nhị mà thôi.

Báo của tòa soạn nay chuyên in những trang nói về văn hóa phổ thông, nội dung chủ yếu là giới văn nghệ, để tăng thu nhập, họ nhận thêm phần quảng cáo, có những trang báo chẳng khác nào mấy tờ báo lá cải trên đường phố. Làm nhân viên quảng cáo cho tờ báo này, phải cạnh tranh với khoảng hơn hai trăm đầu báo lớn ở Bắc Kinh, không cần nói cũng biết là một công việc vô cùng khó khăn. Nhưng Thuấn Nhân không còn chọn lựa nào khác, giờ đi tìm việc khác cũng khó, Nhan Nhan còn nhỏ, cô cũng cần phải có thời gian chăm sóc con.

Thuấn Nhân đến nhà sách chọn mua mấy quyển chuyên về quảng cáo, chăm chỉ ngồi nhà nghiên cứu một tuần liền. Cô chọn ra những phần trọng yếu, chép vào một quyển sổ tay, buổi tối khi cho Nhan Nhan bú, thường lấy ra đọc. Cô còn lên mạng tìm những câu nói khi tiếp xúc với khách hàng, in ra một bản. Rồi lại phân tích điểm mạnh và điểm yếu của tòa soạn, đặt ra những vấn đề mà khách hàng thường quan tâm, rồi giải quyết từng vấn đề một.

Công tác chuẩn bị cũng đã chín muồi, cô bắt đầu gọi điện cho khách hàng.

Cuộc gọi đầu tiên, tìm Thuấn Nhân loạn nhịp. Từ trước tới nay, cô chưa từng giới thiệu một cái gì cho người lạ nghe, hơn nữa còn phải nói tốt về nó, cho dù không tốt thì cũng phải tăng bốc lên thành như thế. Cô hi vọng đối phương dập phất máy, như thế cô không phải nói mấy thứ làm cho đầu óc căng thẳng đến như thế này.

Quả nhiên không cần nghe xong, đối phương đã dập máy. Thuấn Nhân lại lo lắng, cô tiếp tục gọi số thứ hai, đối phương cũng từ chối.

Cả buổi sáng chỉ ngồi gọi điện thoại, mấy chục cuộc đều thất bại.

Quan hệ giữa người với người sao lại kỳ lạ đến thế? Từ khi sinh ra đến giờ chưa lần nào cô bị đầu dây bên kia dập máy khi còn đang nói, cũng chưa từng bị đàn ông từ chối, vậy mà cô đã ném đủ những điều đó chỉ trong một buổi sáng. Một người có kinh nghiệm lâu năm trong ngành quảng cáo nói với Thuấn Nhân, tiếp thị qua điện thoại bây giờ không còn đường sống nữa, một trăm cuộc may ra hồi âm lại hai cuộc, tỉ lệ thành công rất thấp. Lãng phí thời gian qua vô số cuộc gọi như thế chẳng khác nào ôm cây đợi thỏ, muốn thành công, nên chủ động tấn công. Chủ động tấn công có nghĩa từ nay sẽ phải vác va li ra đi, lấy bốn biển làm nhà, mỗi tối ngủ trên chiếc giường xa lạ, mỗi ngày gặp những gương mặt lạ lẫm không giống nhau, lúc nào cũng phải cười với họ, cố gắng làm ra vẻ như quen biết, lời nói khoa trương, tới mức đem sự giả dối biến thành sự thật, thật đến nỗi khiến người ta phải cảm động, để rồi phải tự tay móc ví tiền.

Thuấn Nhân không thể tưởng tượng nổi mình có thể trải qua một cuộc sống như thế. Nhan Nhan còn nhỏ nên cần mẹ, Thuấn Nhân cũng không đi đâu được. Cô quyết định làm trong thành phố, trực tiếp đến các xí nghiệp.

Hẹn mấy ông tổng giám đốc rất khó, xí nghiệp lớn càng khó khăn hơn. Thường thì họ đẩy Thuấn Nhân sang bộ phận tiếp thị, bộ phận tiếp thị lại nói để xem xét rồi mới trả lời, đây là một cách từ chối khéo. Cũng có công ty nói thẳng họ mỗi năm đều đăng quảng cáo rồi, nên giờ không cần nữa.

Trực tiếp đến gặp khác xa so với gọi điện thoại. Cái khác biệt dễ nhận thấy nhất là người của các xí nghiệp, công ty đều không có ý muốn Thuấn Nhân bỏ về, ngược lại còn hỏi cô mấy vấn đề chẳng có liên quan gì như sở thích, ngoài giờ làm là gì, năm nay bao nhiêu tuổi, có bạn trai chưa, là người gốc Bắc Kinh à...

Những câu hỏi xung quanh Thuấn Nhân thì vô cùng phong phú, điều này khiến cô không thoải mái. Thực ra cô cũng hiểu được, nếu cứ tiếp tục đi sâu vào đề tài đó, rất có khả năng sẽ kéo gần khoảng cách giữa cô với những người đó, trở thành bạn bè trên danh nghĩa nào đó sẽ rất có lợi cho việc hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Nhưng Thuấn Nhân không muốn như vậy. Cô cảm thấy, nếu cứ bắt buộc phải thêm gia vị vào quá trình tiêu thụ hàng hóa thì chất lượng vốn có của sản phẩm sẽ chẳng ra gì.

Thuấn Nhân nói với giám đốc Mã về suy nghĩ của mình, liền bị ông ta giáo huấn ột trận. Ông ta vẫn sai Thuấn Nhân đi tìm đối tác quảng cáo.

Triệu Chấn Đào nhanh chóng tìm hiểu ra thân thế của Tử Chấn. Sự thật khiến hấn nổi da gà. Cái thằng nhóc đấy không phải là loại có thể coi là con kiến mà giẫm chết trên đường. Quan hệ giữa hai bố con Thời Hân tuy lạnh nhạt, nhưng dù sao nó cũng là đứa con độc nhất của ông chủ Thời. Nói đi thì cũng phải nói lại, Thuấn Nhân đương nhiên không thể nào thích một thằng ngoài vẻ đẹp trai ra thì trên người chẳng có lấy một đồng các nào như nó. Thằng nhóc họ Thời là một sinh viên xuất sắc có tiếng của học viện múa Bắc Kinh, tiếc là mới xảy ra việc ngoài ý muốn, anh ta không thể múa được nữa. Điều này khiến Triệu Chấn Đào cảm thấy như ông trời có mắt. Hấn quyết định tạm thời sẽ bỏ qua chuyện này, lặng lẽ quan sát biến chuyển của sự việc.

Rất nhiều thứ trên đời phải trải qua một quá trình, quá trình tương đối quan trọng. Triệu Chấn Đào lại không thích trải qua quá trình, nó tiềm ẩn đầy rẫy những nguy hiểm. Thành công làm vua, thất bại làm tở, đơn giản là như vậy. Đối với hôn nhân cũng vậy, hấn ta muốn kết hôn cho nên mới tiếp xúc với Thuấn Nhân, hấn đã đi thẳng vào vấn đề tính chuyện lâu dài. Hấn chẳng còn hứng thú với những ngọn nến, những bông hoa hồng của những kẻ đang yêu, những thứ đó chỉ tốn tiền chứ chẳng có lợi ích gì. Sau khi kết hôn, hấn muốn có một kết quả như mong muốn, đó là Thuấn Nhân phải yêu mình. Chỉ cần trong lòng người phụ nữ đó mà có thêm bóng dáng của thằng đàn ông khác, kiểu hôn nhân như thế được coi như đã thất bại.

Thuấn Nhân cùng lúc yêu hai người đàn ông, hay là từ trước tới giờ cô ta chưa từng yêu mình? Lần đầu tiên Triệu Chấn Đào suy nghĩ về vấn đề này.

Trước khi gặp Thuấn Nhân, hấn cho rằng thể xác của phụ nữ quan trọng hơn tâm hồn, linh hồn của họ có thể không thêm đếm xỉa đến. Nhưng sống với Thuấn Nhân hơn một năm rồi, hấn mới nhận ra rằng, sở dĩ mình không quan tâm tới linh hồn của mấy người đàn bà trước đây, chẳng qua vì bọn họ chẳng đáng một xu. Bước sang tuổi bốn mươi, Triệu Chấn Đào mới có dự vọng muốn chiếm hữu linh hồn của một người đàn bà, hấn phát hiện mình chưa từng yêu ai, cũng chưa từng được nếm vị ngọt ngào của tình yêu.

Thuấn Nhân khiến hấn như rơi vào một thế giới kỳ diệu, sắc xuân tràn ngập khu vườn, có hoa thơm, chim hót, ở đó không có sự tồn tại mưu kế quỷ quyệt, không động cơ đen tối, không đồ kị, không ghen tuông. Hấn không thể xác định được mình có phải là chủ nhân của khu vườn đó không.

Khi nghĩ đến Thuấn Nhân thích một người đàn ông như thế nào, Triệu Chấn Đào có cảm giác tự ti. Trong con mắt Thuấn Nhân, tiền tài và địa vị không quan trọng, có thể nguyên nhân duy nhất cô ta chọn mình là vì mình nhiều tuổi, lại từng trải, có lẽ sẽ an toàn khi ở bên cạnh.

Người đàn ông Thuấn Nhân yêu là Tử Chấn, Triệu Chấn Đào đưa ra câu trả lời. Cho dù mình có nhường cô ta đến hàng vạn bước, cứ cho là cô ta yêu cùng lúc hai người đàn ông, cũng chắc chắn là Tử Chấn trước, mình sau. Đối với Tử Chấn, Thuấn Nhân dành cho anh ta một tình yêu thật sự, còn với Triệu Chấn Đào, chẳng qua là chút tình thân còn sót lại.

Sau khi sinh Nhan Nhan, Triệu Chấn Đào đưa cho Thuấn Nhân tiền sinh hoạt phí lên tới con số năm nghìn tệ. Bà Triệu không vui, bà nói với Triệu Chấn Đào đưa tiền ăn cho bà ta giữ, Thuấn Nhân muốn chi tiêu

gì đều phải thông qua bà ta.

Triệu Chấn Đào muốn tỏ vẻ quan tâm tới Thuấn Nhân, hỏi cô có cần mua xe hơi không, giá khoảng ba trăm nghìn là được. Hấn còn nói thêm, đăng ký giấy tờ xe sẽ để tên Thuấn Nhân.

Thuấn Nhân không tỏ ra có một chút cảm động nào, tay gấp quần áo cho Nhan Nhan, lạnh nhạt nói: “Mua xe cho em, em cũng không có tiền đổ xăng, một tháng phải mấy nghìn. Hơn nữa ngồi tàu điện ngầm cũng tốt, không bị tắc đường.”

Nếu như trước đây, Thuấn Nhân nói với giọng như thế, Triệu Chấn Đào sẽ nghĩ rằng chắc cô ta có ý gì đây, chắc ngầm nói mình cho cả tiền xăng đây. Nhưng giờ hấn biết, lời Thuấn Nhân chả có ý gì cả, cô không vòng vo tam quốc.

Triệu Chấn Đào ngồi tán gẫu với mấy ông bạn làm ăn, trong câu chuyện có nhắc tới việc làm sao có thể dành được tình yêu của đàn bà, mấy ông kia đều nói, cách tốt nhất để lấy lòng người đẹp chính là làm cho cô ta sung sướng khi ở trên giường.

Cách nói này hơi dung tục, nhưng Triệu Chấn Đào nghĩ nó hoàn toàn chính xác. Nếu không như vậy thì làm sao nhiều cặp sau khi quan hệ, người đàn bà đó lại không thể xa rời được người đàn ông?

Triệu Chấn Đào vốn thương tiếc thân thể của Thuấn Nhân nên từ trước tới nay không dùng bạo lực. Nhưng từ khi có mấy lời mớm vào của mấy người bạn kia, hấn càng tỏ ra cho Thuấn Nhân thấy mình mạnh mẽ đến cỡ nào. Nhưng Thuấn Nhân chẳng mấy thích thú, nhìn bộ dạng chẳng có gì gọi là hiện tượng của mấy bà để lâu ngày không gần chồng. Từ ngày lấy nhau cho đến nay, người đàn bà này chưa một lần tỏ ra phối hợp ăn ý với chồng, rất ít khi có hưng phấn. Trước đây, Triệu Chấn Đào thường coi nhẹ sự thật đó, nhưng nay điều đó lại làm hấn lo sợ.

Thuấn Nhân không hiểu hấn uống nhầm thuốc gì mà đêm nào cũng đòi hỏi, với độ tuổi của hấn hiện tại ngày nào cũng làm chuyện ấy thật không có lợi chút nào. Thuấn Nhân khuyên hấn đừng nên hành hạ bản thân như vậy, hấn tức điên lên.

“Sao cô nhắm mắt lại mà không nhìn tôi?” Triệu Chấn Đào hỏi: “Có phải đang nghĩ tới thằng khốn đó không? Có phải nó làm cô thấy thích hơn tôi không? Nó còn trẻ, mạnh mẽ hơn tôi phải không?”

Những câu vặn hỏi kiểu như thế khiến Thuấn Nhân rất khó chịu, cô bị người đàn ông này dày vò tới mức không thể chịu được nữa, cuối cùng cũng phản kháng lại. Cô đẩy Triệu Chấn Đào đang nằm trên người ra, hét lên: “Anh thật vô vị hết mức! Tôi với anh mỗi người một phòng!”

Triệu Chấn Đào tưởng như trời sắp sụp xuống. Là vợ mà lại dám nói không muốn ngủ với chồng, đến một người phụ nữ truyền thống như Thuấn Nhân lại nói với giọng đó, còn hi vọng gì ở đàn bà nữa đây?

Hấn lao tới, tóm lấy Thuấn Nhân đang ôm chiếc gối đi ra ngoài, đẩy cô lên giường. Cởi chiếc váy ngủ của cô ra, rồi nằm đè lên người cô.

Thuấn Nhân quay mặt về một bên, mắt mở to ra nhìn bên ngoài cửa sổ. Rèm cửa kéo kín, ở đó không thấy được bầu trời cao đầy sao, cô ước gì mình có thể bay qua chiếc rèm cửa kia đến một nơi xa xôi, cho dù phải gặm nhấm sự cô đơn, cũng không muốn quay về chốn này.

Nhan Nhan đã được một trăm ngày.

Thuấn Nhân dùng số tiết kiệm mua bộ mỹ phẩm dưỡng da của Pháp, mang đến bệnh viện cảm ơn Trịnh Học Mẫn.

Trịnh Học Mẫn bế đứa bé trên tay đùa một lúc, nói: “Bé con này nghiêm nghị nhỉ, sao không cười thế?”

Thuấn Nhân nói: “Cháu cũng chưa thấy nó cười lần nào, có lẽ còn nhỏ quá, một thời gian nữa nó mới biết cười phải không cô?”

“Không phải thế đâu, có đứa bốn mươi ngày đã cười rồi đấy.” Trịnh Học Mẫn im lặng một lúc rồi nói: “Cháu đã đến thăm Tử Chấn chưa?”

Tim Thuấn Nhân đập loạn lên. Nhớ ra từ khi xuất viện đến nay, Tử Chấn không nhắn tin ỉn, Nhan Nhan đây tháng cũng không thấy nhắn, việc này không giống với tính cách của anh ấy.

Trịnh Học Mẫn nói giọng trách móc: “Cháu đến giờ vẫn chưa liên lạc với nó sao?”

Thuần Nhân không nói được câu nào, hơi thở gấp gáp.

Trịnh Học Mẫn nói: “Hôm đưa nó đến bệnh viện, nó sốt bốn mươi độ. Dựa vào mức độ nhiễm trùng mô mềm thì thấy nó sốt nhiều ngày rồi, những ngày nó chăm cháu ở bệnh viện mà cháu không phát hiện ra à?”

Thuần Nhân sững sốt: “Anh ấy thế nào rồi, bây giờ anh ấy đang ở đâu hả cô?”

Trịnh Học Mẫn nói: “Cháu đến chỗ thầy Phùng Dư tìm cậu ta đi.”

Ngoài chiếc piano cũ kỹ để ở góc phòng ra, cách bố trí, bày biện của nhà thầy Phùng không có chút gì mang tính nghệ thuật. Quan sát kỹ thì thấy trên giá sách toàn là sách lý luận và tranh ảnh có liên quan đến múa ba lê, dưới ngăn tủ kê ti vi chất đầy đĩa VCD về múa. Trên tường phòng khách treo một bức ảnh lớn, chụp một cảnh trong vở kịch múa ba lê, sân khấu được đèn chiếu vào tạo thành một màu xanh biển, ghi lại thời khắc một cậu thiếu niên mặc quần áo trắng đang bay lượn như chim hải âu, khuôn mặt cậu bị tay áo che khuất, nhưng hình dáng cơ thể ấy thì không thể nào nhầm lẫn được.

Thuần Nhân đứng rất lâu ở cửa phòng ngủ, chần chừ không dám mở cửa. Phùng Dư kể cho Thuần Nhân một câu chuyện khá dài, trong đó có mối quan hệ giữa cha con Tử Chấn, cô chỉ nhớ một câu trong số đó: “Hai mươi năm nữa trường múa cũng không thể xuất hiện một hoàng tử múa cổ điển nữa, hết rồi.”

Nhan Nhan “a”, “o” trong vòng tay mẹ, tiếng của em bé nghe không rõ nhưng thật ngọt ngào.

Thuần Nhân gõ hai tiếng vào cánh cửa, rồi đẩy cánh cửa bước vào.

Tử Chấn đang tựa lưng vào thành giường đọc sách, nghe thấy tiếng mở cửa liền ngẩng đầu lên nhìn. Tử Chấn rất ngạc nhiên nhưng rồi cũng nở ngay một nụ cười, đặt sách xuống, hai tay đưa ra, nói: “Đưa anh bé cháu chút nào.”

Thuần Nhân đưa Nhan Nhan cho Tử Chấn. Tử Chấn vòng một tay ra sau đỡ lấy hông Nhan Nhan, một tay hơi cong lên một chút đỡ lấy lưng và cổ cô bé, nét mặt như đang trêu chọc đứa bé.

Thuần Nhân nói: “Bé trẻ con thành thạo quá nhỉ? Ai dạy anh thế?”

“Bé thế này nó sẽ dễ chịu, cho nên anh bé thôi.” Tử Chấn ngấm khuôn mặt bé xịu của Nhan Nhan, cô bé khua khua tay động vào mũi Tử Chấn, Tử Chấn nói: “Cười dễ thương quá.”

Thuần Nhân sững sờ, quả nhiên Nhan Nhan đang nhếch đôi môi xinh xắn cười, đôi mắt sáng long lanh nhìn Tử Chấn, mừng vui khôn siết. Chiếc miệng nhỏ không ngừng kêu lên.

Nước mắt Thuần Nhân chực trào ra, khó khăn lắm mới kiềm chế được. Thuần Nhân hỏi: “Sau này anh định làm gì?”

Tử Chấn nói: “Cuộc đời của một diễn viên múa rất ngắn, anh chỉ là đổi nghề sớm một chút thôi, em đừng có quan trọng hóa vấn đề.”

“Thế sau này anh muốn làm gì?”

”Bạn của thầy Phùng làm về điện ảnh, chắc anh qua xin làm việc gì đó, như chụp ảnh quảng cáo chẳng hạn.”

Thuần Nhân nhìn Tử Chấn, không biết vì sao, bỗng chốc lại muốn hôn lên đôi môi có nụ cười ngọt ngào kia. Thuần Nhân phát hiện ra trong đầu mình chứa đầy những suy nghĩ không thể nói ra với ai. Cô lấy tay gõ vào đầu mình, chợt nhớ tới một người, Thuần Nhân hỏi: “Trần Trần sao rồi?”

“Trần Trần ra nước ngoài rồi.” Tử Chấn lấy ngón tay chọc Nhan Nhan, Nhan Nhan không ngừng khua khua bàn tay đang nắm chặt về phía ngón tay Tử Chấn.

“Sao lại đi vào lúc này?”

“Cô ấy sang Mỹ làm luận văn tốt nghiệp, hơn nữa, bọn anh chia tay rồi.”

Rời khỏi nhà Phùng Dư, Thuần Nhân vòng qua khuôn viên trường múa về nhà.

Ở cổng trường vẫn có tảng đá khắc to dòng chữ: “Học văn hóa như học nghệ thuật, luyện múa đi đôi với luyện nét người.” Vẫn con đường dài với bóng cây râm mát, mọi thứ vẫn như xưa, dường như đâu đây vẫn có bóng dáng của cậu thanh niên mặt mày sáng rõ, nhưng không còn cảnh tượng sân khấu sáng chói, hoa tươi rực trời, tất cả dừng lại ở cái tuổi đóa hoa đang nở rộ. Ghế ngồi ở hội trường không một bóng người, trên sân khấu, mấy cô bé đang tập múa ba lê: “Một hai một, hai hai một, xoay người, ba hai một, nhảy, bốn hai một, thu về...”

Mắt Thuần Nhân nhòe đi, không nhìn rõ mấy động tác của mấy cô bé, dường như tiếng khóc đã bị tiếng nhạc nhấn chìm xuống đáy biển sâu.

14. Chương 14

Chương 14: HÔN NHÂN LÀ MỘT VẤN ĐỀ MỆT MỎI

Thuần Nhân dành hai tháng để suy nghĩ về công việc, sau đó mua vé bay tới Quảng Châu. Từ trước đến nay Thuần Nhân chưa từng có động lực làm việc mạnh mẽ như thế, động lực của cô ấy rất đơn giản, sức khỏe của Tử Chấn không tốt, cần được bồi dưỡng, nhưng giờ anh không có thu nhập. Phùng Dư nói: “Tử Chấn không chấp nhận dựa vào bố, từ nhỏ cậu ấy đã không được ăn uống tử tế, sức đề kháng rất yếu.” Nhưng tăng cường thể lực không phải là chuyện một sớm một chiều, bồi bổ lâu dài, cần phải có tiền, Thuần Nhân buộc phải kiếm được tiền, càng nhiều càng tốt.

Thuần Nhân cầm giấy giới thiệu của công ty tới bộ phận quảng cáo ở đài truyền hình địa phương bàn về hợp tác làm ăn. Đài truyền hình nơi đó thấy có phóng viên trên trung ương xuống, ai cũng phấn khởi, vui mừng. Điều kiện hợp tác rất ưu đãi, nên giám đốc truyền hình địa phương đã nhanh chóng phái người đi cùng Thuần Nhân xuống làm bài phỏng vấn các doanh nghiệp.

Họ trực tiếp đến gặp tổng giám đốc các xí nghiệp, ông ta lịch sự đưa ổi người một tấm danh thiếp. Khi in lại danh thiếp, Thuần Nhân xóa đi dòng chữ “bộ phận quảng cáo”.

Ngồi thương lượng khoảng nửa tiếng, ông tổng giám đốc tỏ ra không muốn hợp tác, nên bọn họ lại ra về. Người của đài truyền hình địa phương hơi thất vọng, tạm biệt Thuần Nhân, liền lái xe quay lại chỗ làm ngay.

Thuần Nhân lấy trong túi tấm danh thiếp của ông tổng kia ra, gọi cho ông ta, hỏi ông ta có cách nghĩ mới nào đối với thị trường toàn quốc, ông ta nói: “Thấy cô từ Bắc Kinh tới, tôi rất có hứng thú muốn phỏng vấn, chỉ là vì có cái tay kia ngồi đó, bọn họ rất quen với tình hình địa phương, nên nhiều cái không tiện nói ra.”

Nghe vậy, Thuần Nhân liền quay lại công ty mỹ phẩm, cô giới thiệu qua cho ông ta mấy kế hoạch trong dự án của mình. Ông ta yêu cầu Thuần Nhân nói tỉ mỉ hơn.

Thuần Nhân nói: “Tài liệu đó tôi để ở Bắc Kinh, nếu ông muốn xem thì cùng tôi về tòa soạn ký hợp đồng, sau đó sẽ giao tài liệu cho ông. Nếu xem xong, ông không thấy vừa ý, thì chúng ta không hợp tác nữa.”

Ông ta nghĩ một lát, nói: “Tôi không có thời gian đi Bắc Kinh với cô. Thế này nhé, cô về Bắc Kinh thì chuyển phát nhanh cho tôi tài liệu đó, chờ nhận được hợp đồng của tôi, chúng ta hãy tiến hành công việc.”

Chủ nhiệm Mã thấy bản hợp đồng được chuyển đến, sắc mặt cực kỳ khó coi, ông ta đành phải đóng dấu cho Thuần Nhân. Hợp đồng chính thức có hiệu lực, mỗi kỳ công ty của ông tổng giám đốc kia sẽ nộp vào năm trăm nghìn tệ.

Thuần Nhân đến phòng tài vụ lấy bảy mươi nghìn tệ tiền hoa hồng. Cô gửi vào sổ tiết kiệm cho Nhan Nhan hai mươi nghìn, còn lại năm mươi nghìn tệ đưa cho Phùng Dư, nhờ thầy mua đồ tẩm bổ cho Tử Chấn.

Bà Triệu phát hiện Thuấn Nhân mới mua cho Nhan Nhan một con búp bê điện, bao bì còn dán “giá bán lẻ toàn quốc: ba trăm tám mươi tệ”. Bà ta không đưa cho Thuấn Nhân số tiền này, lương của Thuấn Nhân không nhiều, Triệu Chấn Đào cũng nói chưa từng đưa tiền tiêu vặt cho Thuấn Nhân. Điều này rất đáng nghi, một người phụ nữ bỗng nhiên mạnh tay chi tiền thì chắc chắn không phải điềm lành.

Bà Triệu nhắc nhở Triệu Chấn Đào phải để ý đến hành động của Thuấn Nhân.

Bề ngoài không có biểu hiện gì bất thường, cả ngày Thuấn Nhân tìm tài liệu trên máy vi tính, rồi không ngừng gọi điện thoại, nếu không thì gõ bàn phím lạch cạch, viết bài trên máy. Thuấn Nhân chăm Nhan Nhan cũng rất chu đáo, đứa bé khỏe mạnh, thơm mùi sữa.

Miệng không nói ra nhưng trong lòng bà Triệu rất nể Thuấn Nhân. Khi Triệu Chấn Đào còn nhỏ, bế lên toàn ngửi thấy mùi nước tiểu, cắt trâu đầy đầu, lúc nào cũng thò lò nước mũi. Còn con dâu thì khác, ngoài việc nhà tươm tất, nó còn đi làm, hơn nữa nó đối với Tiểu Bác cũng rất tốt.

Bà Triệu nói với con trai: “Phải canh chừng kỹ đứa con dâu này, không cẩn thận là bị người ta chộp đi ngay. Cái thằng hôm đó lấy vợ chưa? Nếu chưa thì phải nhanh chóng giới thiệu cho nó một đứa, không thì đêm dài lắm mộng.”

Lời mẹ nói chẳng phải không có lý, nhưng giới thiệu bạn gái cho Tử Chấn không phải việc của Triệu Chấn Đào. Hẳn cho người theo dõi Thuấn Nhân, cô và Tử Chấn cũng ít gặp nhau, hơn nữa giờ sức khỏe anh ta như thế cũng chẳng làm được trò trống gì. Điều đáng nghi nhất là Thuấn Nhân liên tục kiếm được khoản tiền lớn, cộng lại cũng phải đến mấy trăm nghìn, nhưng cũng chẳng thấy mang về nhà đồng nào. Nhan Nhan tuy có thêm rất nhiều quần áo đẹp, đồ chơi đẹp, nhưng thứ đó thì đáng mấy đồng? Thế thì tiền đi đâu.

Chiều thứ Hai, sau buổi họp hàng tuần, Thuấn Nhân ra khỏi tòa soạn thì nhìn thấy Tử Chấn đứng đợi ở cổng. Gương mặt Tử Chấn gầy đi nhiều nhưng vẫn rạng ngời, tay đút vào túi áo khoác, dường như đang nắm một vật gì đó.

Thuấn Nhân tiến lại gần, Tử Chấn rút trong túi ra một quyển sổ tiết kiệm màu xanh. “Thầy Phùng nói cho anh biết rồi, số tiền này anh không thể cầm được”, Tử Chấn nói. “Thực ra anh không sao cả, thật đấy.”

Thuấn Nhân nhìn anh ta: “Anh còn đợi cái gì nữa? Sắp hai mươi năm rồi, còn không tìm lấy một cô bạn gái đi.”

Tử Chấn nói: “Ai thèm yêu anh chứ, nghèo kiết xác như thế này.”

“Con gái thích anh đây ra đấy? Anh còn nói vớ vẩn nữa.”

“Đàn ông thích em cũng không ít đâu, họ muốn điều gì ở em, em là người rõ hơn anh.” Tử Chấn nheo mắt nhìn mặt trời: “Hôn nhân là một vấn đề làm người ta mệt mỏi.”

Thuấn Nhân nói: “Anh làm về quảng cáo phải không? Hiện giờ em có hợp đồng đấy, chúng ta cùng làm đi.”

Tử Chấn nói: “Không sợ anh chụp hồng hình quảng cáo à?”

“Anh dám không, bán anh vào nhà chứa xiết nợ nhé?”

Tử Chấn “a” một tiếng: “Gái có chồng rồi có khác, nói đến là sợ.”

Cả hai đồng ý hợp tác, Thuấn Nhân đề nghị cùng nhau đi ăn bữa cơm.

Hai người đi vào nhà hàng Gia Huy, Thuấn Nhân chọn món.

Tử Chấn nói: “Bữa này ai trả tiền thế? Nếu là anh mời, gọi thêm nữa, sẽ không đủ tiền đâu đấy.”

Thuấn Nhân liếc anh ta một cái, rồi nói với người phục vụ: “Cứ bảo nhà bếp làm đi.”

Người phục vụ đi rồi, Thuấn Nhân lấy ra một bao giấy gói đôi đũa đã được khử trùng ra xé, rồi lấy một chiếc bát để trước mặt Tử Chấn, rồi lấy ỉnh một bộ bát đũa như thế, nói: “Nhìn cái gì mà nhìn, hôm nay anh dám tính tiền, có tin em sẽ vứt anh vào nôi canh bí không?”

Tử Chấn nói: “Hình như dạo này em kiếm được nhiều, em đang buồn gì à?”

Thuấn Nhân giờ hai cái đũa lên đũa, nói: “Hâm mộ không?”

“Có thể chỉ cho anh vài chiêu không?” Tử Chấn nói. “Anh chẳng biết kiếm tiền đâu.”

“Em chỉ là có chút tài mọn thôi mà, nếu đúng là biết kiếm tiền thì phải học bố anh, đó mới là buôn bán.”

Tử Chấn im lặng một lúc mới nói: “Thế thì anh cũng muốn học mấy tài vặt của anh.”

“Không nghe lời phải không, không nghe lời là đứa trẻ hư.”

“Em ít tuổi hơn anh.”

“Em chỉ sinh sau anh có bốn ngày thôi!”

“Thế cũng là ít hơn rồi!”

“Được rồi, nể tình anh hơn em bốn ngày, em không tranh cãi với anh nữa.” Thuấn Nhân giờ tay đầu hàng. “Nhưng có điều anh phải ăn hết số thức ăn này, nếu không em không trả tiền đâu.”

Thuấn Nhân gấp một miếng vịt quay bỏ phần xương, dùng dao chia thành từng miếng vừa miệng, rồi gấp vào đĩa cho Tử Chấn.

Thuấn Nhân cứ lo gấp thức ăn cho Tử Chấn, mình cũng chưa ăn gì nhiều. Tử Chấn vừa ăn vừa nhìn trộm Thuấn Nhân, trong lòng cảm kích vô cùng.

Thuấn Nhân nghiêng nghiêng đầu nhìn Tử Chấn, cười nói: “À này, ngày đó anh ước gì thế? Sợi dây anh đeo ở tay vẫn chưa đứt à?”

Tử Chấn nói, giọng buồn buồn: “Khó thực hiện lắm, chắc phải đeo đến già thôi.”

Qua một khu vườn cây xanh, lại vòng qua mấy cái chòi hóng mát bằng gỗ, đến một ngôi nhà màu hồng cũ kỹ, trải qua mưa gió, bức tường sơn màu đỏ cũng đã mờ đi nhiều.

An An tìm thấy khu số sáu, con hẻm vào nhà rất tối, mấy ngọn đèn leo lắt treo ở cuối bậc cầu thang dẫn xuống tầng hầm, hai bên bức tường cầu thang dán đầy giấy quảng cáo lấp truyền hình cáp, làm thủ tục các loại giấy tờ.

An An men theo cầu thang, từ từ đi xuống một tầng phụ, tìm đến số mười hai, cửa không khóa, An An đẩy cửa bước vào, trong phòng bày biện đơn sơ, gọn gàng, ngăn nắp, ngoài bộ bàn ghế và chiếc giường ra, còn có một kệ sách dựng ở sát tường và một tủ quần áo nhỏ. Căn phòng nằm dưới mặt đất nên ban ngày có ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào, qua chòm ánh sáng ấy có thể nhìn thấy vô số những hạt bụi bay lơ lửng. An An hít một hơi, vẫn thoang thoang đâu đây mùi cơ thể quen thuộc.

Sau sự cố ngoài ý muốn, Tử Chấn xin nghỉ ở học viện múa, không học tiếp thạc sĩ nữa, mấy tháng nghỉ dưỡng bệnh đều nằm ở nhà thầy Phùng Dư, vết thương sau khi lành thì chuyển đến chỗ khác. Rất nhiều bạn học nữ có ý đến thăm, nhưng đều không hỏi được chỗ ở của Tử Chấn, An An dựa vào mối quan hệ anh em nên mới dò được thông tin từ thầy Phùng.

Bên ngoài có tiếng bước chân ngoài, bước đi nhẹ nhàng, An An quay đầu lại thấy Tử Chấn cầm một bình nước đi vào.

An An bước tới.

Nhìn Tử Chấn gầy hơn so với khi ở trường. An An nói: “Anh à, anh về nhà đi, ở đây không tốt cho bệnh của anh đâu.”

“Không sao, con trai thì cần gì phải để ý thế.” Tử Chấn lấy trong ngăn kéo ra một gói mì tôm, xé vỏ rồi trút vào bát, đổ nước sôi, sau đó đổ bình nước sôi vào chỗ cũ, cười nói: “Em không ăn mì gói nhĩ? Anh ăn một mình nhé?”

An An cời giấy cao gót, nằm trên giường, co đầu gối lại nói: “Anh không về nhà sống thì em cứ ở đây.”

Tử Chấn khuấy vài đũa đã hết bát mì rồi cầm đi rửa. An An nhìn anh với ánh mắt lạnh lùng, cô bình thần nằm trên giường, kéo chăn đắp rồi nhắm mắt ngủ.

An An tỉnh dậy, đêm đã về khuya.

Trên chiếc bàn đầu giường, đèn vẫn sáng, Tử Chấn đang chăm chú đọc sách, dưới ánh đèn màu hồng cam, khuôn mặt chàng trai thanh tú, đôi vai to khỏe dưới chiếc áo thun đen, hai tay chống lên bàn, để lộ chút eo nơi thắt lưng quần jean.

An An luồn tay vào lưng Tử Chấn, kéo anh lên giường, do bất ngờ lên Tử Chấn ngã xuống giường. Cột sống đang bị thương, lại đập xuống giường, đau như thể bị ai đá một cái, miệng há ra mà không kêu được.

Anh đau đến nỗi suýt ngất lịm, toàn thân toát mồ hôi lạnh, lấy hết sức lực còn lại đẩy An An ra. An An như con mèo dữ, tay chân khua khắp người Tử Chấn, môi ngậm chặt lấy môi Tử Chấn. Tử Chấn giữ lấy tay An An, nhưng không còn sức đẩy cô ta ra, nói: “Sao em có thể sống buông thả như thế chứ? Có phải em muốn làm gì thì phải làm bằng được, mặc kệ người ta có chấp nhận hay không, cũng mặc kệ mình lợi hay thiệt? Nếu ngày nào đó, em thấy ngứa mắt ai, chắc có thể cầm dao đâm người ta một nhát hả?”

An An lúc đó mới ngừng lại, nằm lăn ra giường, không nói câu nào. Tử Chấn lấy hết sức ngồi dậy, mồ hôi đầm đìa trên mặt, chảy xuống cả cổ, lưng áo ướt đẫm, toàn thân lạnh toát, thấy người mệt mỏi, đầu càng lúc càng nặng trĩu, có cảm giác buồn nôn. Anh muốn xuống giường lấy nước uống, nhưng mới vừa bước xuống, bỗng ngất xỉu ra đất.

Thời Hân đang ở phòng massage kiểu Thái, bị Lệ Huyền gọi ra, bà ta bỗng thay độ thái độ với Tử Chấn, điều này khiến Thời Hân cảm thấy khó hiểu. Qua ánh mắt của An An, bà ta đoán anh em nó chắc đã có chuyện rồi, nhưng An An lại không hề lên tiếng.

Phẫu thuật xong, bác sĩ điều trị nói: “Số lần phẫu thuật cột sống càng nhiều, bệnh sẽ càng nặng, nếu để xảy ra lần nữa, có khả năng cậu ấy sẽ bị liệt, còn kết quả lần này thế nào, phải chờ hồi phục mới biết được.”

An An nhìn cô gái chạy từ xa tới, tóc không dài lắm, không ép, không nhuộm, đôi mắt đen như có mưa. Sự tồn tại của cô làm tan biến cái se lạnh của tiết trời đầu đông.

Cô chạy đến trước mặt An An, nước mắt giàn giụa mà vẫn nở nụ cười, hỏi: “Là An An phải không? Tử Chấn đâu?”

An An giơ tay ra chỉ phòng bệnh, cô gái cảm ơn, rồi chạy đi, đến cửa, lấy lại nhịp thở, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Thuấn Nhân lặng lẽ ngồi đầu giường bệnh, có lẽ rất lâu, cũng có thể chỉ một giây. Thời gian là thước đo cảm xúc, nếu cảm xúc dừng lại, thời gian sẽ không còn tồn tại.

Tử Chấn mở mắt, ánh mắt dừng trên khuôn mặt Thuấn Nhân. Thuấn Nhân hơi nghiêng đầu, như thể đang ngắm nhìn Tử Chấn kỹ hơn.

Anh cố đưa tay ra, nắm lấy bàn tay Thuấn Nhân đang để trên đầu gối, kéo lại, để trên má mình. Thuấn Nhân không động đậy, ngón tay Tử Chấn đan vào ngón tay Thuấn Nhân. Cô nắm tay anh thật chặt.

Tử Chấn nhìn Thuấn Nhân, cất giọng nhỏ nhẹ: “Thuấn Nhân, em cho anh cuộc đời em nhé!”

Thuấn Nhân nở nụ cười, nói: “Một đời ít quá”, rồi cô nhìn Tử Chấn: “Tiểu Thạch Tử, đời đời kiếp kiếp sau nữa nhé?”

Trong mắt Tử Chấn ánh lên niềm hạnh phúc. Thuấn Nhân cúi xuống, áp đầu vào vai Tử Chấn, nhẹ nhàng dựa vào đó, không nói một lời.

Mẹ con Triệu Chấn Đào ngồi ở phòng khách, ngoài tiếng kim đồng hồ chuyển động, căn phòng im lặng đến nỗi tiếng côn trùng bay qua cũng có thể nghe được.

Ba giờ sáng, Thuấn Nhân nhận cuộc điện thoại, mặt thất thần xông ra khỏi cửa. Giờ đã bảy giờ sang, vẫn không thấy bóng dáng đâu, thậm chí không gọi lấy một cuộc điện thoại. Nhan Nhan vẫn ngủ say, nhưng cũng sắp tỉnh, Thuấn Nhân không thể nào không biết điều đó.

Lấy nhau đã hai năm, đây là lần đầu tiên cô bỏ đi qua đêm, hơn nữa không nói lý do.

Bà Triệu phát hiện thần sắc con trai rất kỳ lạ, có thể nói là đang rất tức giận, bởi vậy bà ta không nói gì hết, bà ta lo sợ lỡ mình nói sai điều gì, Triệu Chấn Đào phản ứng thế nào, có trời mới biết được.

Nhưng ngồi mãi thế này không phải là giải pháp hay, bà Triệu cầm điện thoại bàn lên gọi. Triệu Chấn Đào nhảy lên như bị kim châm, giọng hằn học hét: “Không được gọi!”

Bà Triệu giật bản mình, Triệu Chấn Đào lại nói, giọng như an ủi: “Cô ta sẽ về, không phải gọi. Cô ta sẽ về, sẽ về...”

15. Chương 15

Chương 15: THÀNH THẬT LÀ DỐI TRÁ

Con người sống ở đời, cái cần nhất là thái độ sống ở đời và một tâm hồn thanh thản. Thanh thản ở đây là giống như bộ phận khí quản trong cơ thể, khi cơ thể khỏe mạnh thì không nhận thấy được sự tồn tại của nó, nhưng một khi có bệnh thì ngày đêm đau khổ, đứng ngồi không yên.

Thuần Nhân là một người vợ, lúc bình thường người ta không cảm thấy sự tồn tại của cô. Bất kể chồng về muộn mấy, cô vẫn đợi để mở cửa, không bao giờ để chồng lo lắng việc nhà, người già, trẻ nhỏ trong nhà không cần chồng chăm sóc, cũng chưa từng ngửa tay xin tiền. Bất kể khi nào, lúc trang điểm hay không trang điểm, gương mặt đều rạng rỡ, toát lên vẻ thánh thiện. Cô không nói những lời lẽ chua ngoa, thậm chí không giận ai bao giờ...

Nhưng giờ đây, Thuần Nhân hiền thực, đảm đang không còn nữa. Triệu Chấn Đào phát hiện ra cuộc sống gia đình bị đảo lộn, buổi tối về nhà quên không mang chìa khóa, phải bấm chuông rất lâu bà Triệu mới lầm bầm ra mở cửa. Đồ đạc trong nhà lộn xộn, bà Triệu suốt ngày bận rộn dọn dẹp, lau chùi nhà cửa, có điều, lau mãi cũng không sạch. Mặt mũi Nhan Nhan thì bẩn thỉu như đứa ăn mày, Tiểu Bác tan học còn la cà không chịu về nhà ngay. Còn Thuần Nhân cả ngày không thấy bóng dáng đâu.

Sau khi kết thúc công việc ở tòa soạn, Thuần Nhân lại vội vàng về nhà, chui vào bếp chuẩn bị bữa tối, nấu xong lại ột phần thức ăn vào hộp giữ nhiệt, còn lại đẩy trên bàn phần người ở nhà. Bà Triệu mắng Thuần Nhân không trông con, Thuần Nhân liền ôm lấy đứa bé, xách hộp cơm đi ra cửa.

Có lần Triệu Chấn Đào thấy Thuần Nhân tay bế con, tay xách hộp cơm liền tiến tới đứng trước mặt. Nhìn sắc mặt và thái độ của anh ta, Thuần Nhân bình tĩnh nói: “Cho tôi thời gian ba tháng, đợi anh ấy khỏi bệnh.”

Nói xong, không đợi Triệu Chấn Đào phản ứng gì, cô gọi taxi đi mất.

Đến bệnh viện là việc Nhan Nhan tỏ ra vui sướng nhất. Nhan Nhan rất thích chú Tử Chấn, nhìn thấy chú là mặt mày tươi tắn, cử chỉ nhanh nhẹn, gặp một cái là cứ bi bi bô bô như nói tiếng nước ngoài, Tử Chấn nghe không hiểu nhưng cũng cảm nhận được tình cảm đặc biệt mà Nhan Nhan dành ình. Nhan Nhan nói nhiều đến nỗi Thuần Nhân không có lúc nào nói xem vào được, có lẽ trong suy nghĩ trẻ thơ, Tử Chấn là người đầu tiên nó nhìn thấy trên thế giới này, bạn cũ lâu ngày gặp lại, tất nhiên là rất nồng nhiệt rồi.

Nhan Nhan rất thích được Tử Chấn bế, chỉ cần ở trong vòng tay ấm áp của chú là nó trở lên ngoan ngoãn lạ thường, thậm chí tự mình cầm lấy bình sữa bú một cách ngon lành.

Một chuyện không ngờ đã xảy ra vào một buổi chiều.

Thuần Nhân ngồi cạnh giường gọt táo, Tử Chấn để Nhan Nhan ngồi trong lòng mình, tay lật tờ báo. Nhan Nhan đang cầm một quả bóng nhựa màu vàng, bỗng ngược mắt lên nhìn Tử Chấn, gọi: “Bố!”

Tử Chấn ngạc nhiên đến sững sốt, nhìn đứa bé, Nhan Nhan lại càng nói to hơn: “Bố!”

Đây là câu đầu tiên Nhan Nhan nói được, nhưng lại không phải là “mẹ”, người Nhan Nhan đang nói chuyện lại là Tử Chấn.

Tử Chấn cười trong niềm sung sướng: “Ừ...ngoan nào!”

Thuần Nhân nói: “Đừng để nó gọi lung tung, người ngoài nghe thấy lại không hiểu chuyện gì.” Cô nhẹ nhàng nói với Nhan Nhan: “Đây không phải là bố, mà là chú, Nhan Nhan nói theo mẹ nhé: chú.”

“Bố!” Nhan Nhan vẫn cứng đầu không chịu nói theo. “Bố! Bố! Bố!”

Tử Chấn bế Nhan Nhan đặt trên đầu gối mình, hai người mặt đối mặt, anh cười nói với Nhan Nhan: “Sao con lại khéo nói thế nhỉ?”

Thuần Nhân nói: “Anh đừng có mơ đi, lời Nhan Nhan nói mà anh cũng coi là thật à? Anh mà ra đường người ta lại tưởng anh là học sinh, lớn thế này rồi mà cứ như trẻ con, làm bố thế nào được.”

Tử Chấn nói: “Em hay đến đây, Triệu Chấn Đào sẽ không vui đâu, đừng có vì anh mà ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng. Lần sau đừng đến nữa, anh không sao đâu.”

“Không sao là không sao thế nào, gầy như con khỉ rồi đấy.”

“Từ nhỏ tới giờ, anh ăn mãi có béo được đâu.”

“Từ nhỏ tới giờ, anh có cái gì để ăn đâu.” Thuần Nhân cắt một miếng táo nhỏ bỏ vào miệng Tử Chấn: “Sau này mỗi ngày ăn năm bữa, nhất định phải làm cho anh mập lên mới được!”

Tử Chấn bỏ miếng táo vào trong miệng, suy nghĩ một lát, dường như trong lòng đã quyết một điều gì đó: “Hôn nhân mà không hạnh phúc dù sao cũng vẫn là hôn nhân. Sau này đừng đến thăm anh nữa, chúng ta đừng gặp nhau nữa.”

Thuần Nhân không nói gì.

Tử Chấn lại nói: “Bố mẹ mà vô trách nhiệm cũng không công bằng với con cái, đừng để gia đình biến thành địa ngục.”

“Anh cứ phải nghĩ một đằng nói một nẻo thì mới dễ chịu sao?” Nói rồi cô một tay ôm Nhan Nhan, một tay cầm túi xách, quay đi, ra đến cửa, còn buông một câu: “Anh có cầu xin em, em cũng chẳng thèm đến nữa đâu!”

Tử Chấn ngả đầu ra phía sau, nhìn lên trần nhà, đau khổ, buồn bã lại ập đến khiến anh vô thức đập đầu vào tường mấy lần, đôi mắt mệt mỏi nhắm chặt lại. Hơi thở nặng nề, vết thương ở lưng đau điếng, lông mày cau lại vẻ chịu đựng.

Thời Hân cũng đến thăm Tử Chấn, ông ta luôn muốn tìm cơ hội thích hợp để nói chuyện với con trai. Ông ta mở đầu câu chuyện bằng câu hỏi: “Ra viện con sẽ làm gì?”

Tử Chấn nhắm mắt lại, không nói gì.

Thời Hân tiếp tục hỏi: “Làm một tay quảng cáo quên trong cái công ty quảng cáo ư? Đây là lý tưởng của con à?”

Tử Chấn gào lên: “Đi đi.”

Thời Hân nói: “Hai lần phẫu thuật, tốn hết năm trăm nghìn, con định trả thế nào đây?”

Tử Chấn nói: “Tôi sẽ trả góp cho ông, tôi sẽ viết cho ông giấy vay nợ.”

“Con xem thế này được không nhé? Con đến công ty bố làm việc, kiếm tiền cho công ty cũng là kiếm tiền để trả nợ dân.”

“Tôi không làm thuê cho ông đâu.”

“Không phải là bố thuê con, chúng ta hợp tác với nhau. Bố đầu tư vốn, con làm ăn, lợi nhuận thu về sẽ chia theo thỏa thuận, nếu thua lỗ, mỗi bên sẽ chịu trách nhiệm một phần, là con trai, con cũng phải gánh vác một phần với bố chứ.”

“Ông có quyền gì mà mó tay vào cuộc đời tôi?” Tử Chấn mở to hai mắt, ánh mắt đánh thép nhìn vào mắt bố. “Chẳng phải chỉ là năm trăm nghìn thôi sao? Tôi sẽ trả cho ông, nhưng tuyệt đối không bao giờ tôi đến công ty ông làm.”

Thời Hân kéo ghế lại gần giường, ngồi xuống, hai tay đặt lên vai Tử Chấn, quay người Tử Chấn lại đối diện với mình, ánh mắt họ chạm nhau. Thái độ của ông ta rất nghiêm túc: “Trước khi tranh luận với con về việc con có quyền quyết định cuộc đời mình hay không, bố bắt buộc phải nói cho con hiểu thế nào là họ tộc. Dựa vào nguyên tắc thừa kế từ đời bố đến đời con, đây gọi là dòng chính của họ tộc. Mà con, Tử Chấn, con là cháu cùng tông, cùng giống, cùng nguồn của nhà họ Thời. Con có thể bịt hai tai lại và nói con không phải con trai của bố thì có ích gì nào? Con không còn là trẻ con nữa, chạy trốn hiện thực sẽ mang lại thất bại trong tương lai. Nếu không phải chúng ta là bố con, bố cũng chẳng cần phải lãng phí thời gian với con làm gì.”

Nói đến đây Thời Hân bỗng dừng lại. Ông ta phát hiện lời mình nói khiến thần sắc của Tử Chấn trở nên đau buồn, nó khiến ông ta nhớ tới người phụ nữ ấy. Cô ta ra đi vào khoảng thời gian đẹp nhất cuộc đời, chỉ còn là một bóng hình mơ hồ, đứa con trai trước mắt bỗng như nhập vào người con gái trong quá khứ, dường như cũng sắp xa rời ông.

Rất lâu sau, Thời Hân mới thở dài, lại đổi giọng giảng giải: “Con trai, mọi cái trên đời này cuối cùng cũng phải lùi bước trước thời gian, cho nên tất cả khó khăn, trở ngại rồi cũng sẽ thua thời gian thôi. Con trai, con một thân một mình, làm sao có thể đối diện với thế giới nguy hiểm và mạnh mẽ thế này chứ? Cứ cho con cố gắng vượt mọi khó khăn thì cuối cùng cũng chỉ thu về một chút thành công trong đau khổ mà thôi, nó chẳng là gì so với biển thời gian mênh mông, giống như là muối bỏ bể vậy. Sự duy trì và sự tồn tại tức là đem tất cả thời gian của tất cả sinh mệnh trong cùng một huyết thống gom lại thành một chuỗi, để thực hiện một mục tiêu chung vĩ đại. Đó là một vấn đề cần phải có sự hợp tác, hơn nữa trong sự hợp tác đó phải thu được lợi ích.”

Tử Chấn chậm rãi nói: “Tôi chẳng có cái tham vọng to lớn ấy, tôi chẳng có hứng thú với bất kỳ thứ gì.” Nói xong, Tử Chấn cúi đầu.

Thái độ đó khiến Thời Hân đau lòng, con trai mình sao có thể như thế được chứ? Tử Chấn giống hệt mẹ nó, hoàn mỹ đến mềm yếu. Người phụ nữ ấy đã bỏ cuộc, nếu như không cứu vớt, đến lượt đứa con trai này cũng sẽ bỏ cuộc. Trong dòng máu đang chảy trong người nó, ngoài những điệu múa uyển chuyển của mẹ còn có sức mạnh ghê gớm của cha. Có điều sức mạnh của người cha bị chôn vùi trong con người nó quá lâu, không có ai khơi dậy, không có ai làm cho nó thức tỉnh. Nó đang tan chảy...

Thời Hân nói: “Bố biết trong lòng con ôm mối thù hận người cha này, nhưng bố chỉ là một điểm, một đoạn trong cái chuỗi dài của dòng tộc. Là một thằng đàn ông, con phải có tâm huyết tìm hiểu lịch sử gia tộc nhà họ Thời hơn bố. Chúng ta là con cháu của tổ tiên, cũng là tổ tiên của con cháu sau này, con người không thể chỉ sống chăm chăm ấy mười năm cuộc đời mình, con nên cống hiến chút gì đó cho cả xã hội loài người này. Con là đứa trẻ tốt bụng, sao con không bước lên nấc thang của chính mình để bay lên, đi lấy tiền của người giàu để giúp đỡ người nghèo?”

Câu này Tử Chấn thấy có lý, anh ngẩng đầu lên nhìn bố một cái nhưng vẫn im lặng.

Thời Hân cũng không cần Tử Chấn phải lên tiếng, ông ta tiếp tục: “Bố nghĩ thay con rồi, từ thiện là việc rất hợp với con. Ở nơi đâu trên thế giới này cũng xuất hiện người nghèo, bị đói, bị khát, không có tiền chữa bệnh, không có tiền đi học, không có một mái nhà che mưa che nắng, không hiểu được ý nghĩa của cuộc sống. Lẽ nào con lại đứng đưng đứng nhìn họ khổ sở, chỉ bố thí cho họ một chút cảm thông thôi sao.

Tử Chấn không ngắt lời bố, vẫn nhìn ông ta, chờ đợi.

“Con à, không phải ai sinh ra cũng biết làm bố đâu. Lẽ nào sai lầm không thể bỏ qua? Lẽ nào con cứ để bụng mấy cái sai lầm buồn cười đó rồi lại tiếp tục phạm sai lầm?” Thời Hân đưa hai tay áp vào mặt Tử Chấn, nhìn vào mắt Tử Chấn, giọng trầm xuống nói đầy vẻ thuyết phục: “Tử Chấn, đi chinh phục thế giới với bố nhé? Những sản phẩm mang tính nghệ thuật là tinh hoa văn hóa của dân tộc, thông qua cửa sổ đầu tư này, con phải một lần nữa quan sát và suy ngẫm, con phải xây dựng lại giá trị của mình. Con không biết mình là ai, việc này không quan trọng, rất nhiều người, cả đời họ không hiểu mình nên làm gì, cho nên họ thất bại, thất bại nói tiếp thất bại, cuối cùng họ cho rằng mình là một phế phẩm. Bị kích đó không thể xảy

ra với con, bố không cho phép như vậy. Con phải biết rằng, ông trời không sinh ra kẻ bất tài, đất không mọc cỏ úa. Bố sẽ giúp con biết được mình là ai. Con không phải là chính con, mà là con trai của Thời Hân.”

Đối với phụ nữ, Lý Triệt càng ngày càng cảm thấy lực bất tòng tâm. Khi chiếm hữu được thân thể người phụ nữ nhưng không nắm giữ được tâm hồn cô ta, dần ông sẽ trở nên bất lực. Lý Triệt có được mối quan hệ thân thiết với An An, nhưng điều này cũng không thay đổi được gì.

Ngày Tử Chấn nằm viện, cùng là ngày An An uống say khướt rồi hẹn Lý Triệt. Cô ta kêu Lý Triệt thuê phòng khách sạn, sau đó muốn làm gì thì làm, thái độ của An An cực kỳ chủ động.

Sau chuyện tình một đêm đó, Lý Triệt gặp An An ở công ty, cô ta tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra. Thái độ này làm Lý Triệt cảm thấy khó chịu.

Lý Triệt hẹn gặp An An ở trên sân thượng của công ty, anh ta nói: “Có phải anh với em đang yêu nhau không? Có thể nói là như vậy không?”

An An bình tĩnh nói: “Sao người ta lại có câu môn đăng hộ đối chứ?” An An kéo dài giọng: “Bởi vì tình yêu mà, là một phản ứng hóa học chỉ trong mấy tháng thôi, môn đăng hộ đối có thể biến mất sau phản ứng hóa học đó, khiến mối quan hệ nam nữ tiếp tục duy trì.”

Lý Triệt nói: “Anh không mơ tưởng sẽ được kết hôn với em, nhưng em có thể nói cho anh biết, em muốn lấy một người chồng như thế nào không?”

An An nhảy xuống bậc gạch, mặt hướng về phía mặt trời, hai tay để trên trán che nắng, cười nói: “Anh ấy phải là người em luôn mong muốn được nhìn thấy nhất. Mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi phút đều nhìn anh ấy không chớp mắt, việc gì cũng mặc kệ, cứ thế nhìn anh ấy. Buổi tối đi ngủ, nhắm mắt lại, không nhìn thấy anh ấy thì có thể vòng tay ôm lấy anh ấy, cùng anh ấy mơ những giấc mơ đẹp.”

An An cứ thế tưởng tượng dưới ánh mặt trời, mặt ngẩn ra một lúc rồi quay lại liếc anh chàng đứng bên cạnh: “Lý Triệt, đúng là có phân biệt cao thấp, giàu nghèo giữa người với người. Tuy từ nhỏ chúng ta đã được dạy phải bình đẳng với nhau, nhưng đó chỉ là lừa phỉnh mà thôi.”

Lý Triệt nói: “Đời này, anh có thể mua được căn hộ hai phòng ở Bắc Kinh, thu nhập khá, có một cô vợ không đến nỗi xấu, sinh một đứa con khỏe mạnh, thì có thể coi như có chút thành công rồi.”

An An gật đầu: “Như thế tốt quá còn gì, cố gắng lên, mọi việc đều có thể thành công mà.”

Lý Triệt bỏ đi, nhưng nghĩ một lát lại quay lại nhìn dòng xe cộ đang đi như mắc cửi, hai tay đút túi quần, anh ta nói: “Anh rất tò mò muốn biết vì sao đàn bà con gái đều rất thích Tử Chấn?”

An An cười giòn tan, không trả lời.

Lý Triệt đưa tay xoa nhẹ lên cằm An An, thở dài một tiếng rồi nói: “Lần sau nếu có làm chuyện ấy với đàn ông thì đừng có gọi là “anh” nữa nhé!”

Sau khi Tử Chấn xuất viện, Thời Hân bàn giao công việc của tập đoàn trong nước cho cấp dưới, Lệ Huyền và An An ở lại quản lý tài chính của công ty.

Hai cha con ra sân bay, Thời Hân ngồi uống cà phê ở phòng VIP chờ tới giờ bay. Tử Chấn ngồi một lát, lại đứng lên đi dạo trong sảnh chờ, gửi cho Trịnh Học Mẫn và thầy Phùng Dư một tin nhắn có nội dung tương tự nhau, một lúc sau lần lượt nhận được hồi âm: “Chúc lên đường bình an, có thời gian liên lạc nhé.” Tử Chấn nhìn thấy số của Thuấn Nhân, điện thoại trong tay lúc nâng lên lúc hạ xuống, cuối cùng không cầm lòng được, nhấn cho Thuấn Nhân một tin.

Anh cảm thấy hơi mất mặt, nhưng cũng chẳng biết làm thế nào, dù thế nào lần này cũng là đi xa, tạm biệt một câu chắc cũng là lẽ thường tình. Tìm được lý do chính đáng, trong lòng cũng thấy nhẹ nhàng hơn, anh vừa đi vừa nhìn vào màn hình điện thoại, chờ Thuấn Nhân nhắn lại.

Trong sảnh chờ rất ồn ào, Tử Chấn chuyển điện thoại về chế độ rung, như thế tin nhắn tới sẽ biết ngay. Không lâu sau, điện thoại rung, cầm lên xem, Thuấn Nhân hỏi khi nào thì đi, có vẻ như muốn tiễn anh.

Thái độ đó của Thuấn Nhân khiến Tử Chấn quá đỗi vui mừng, anh nhắn lại: “Đang kiểm tra hành lý, em nhớ giữ gìn sức khỏe nhé!”

Lần này Thuấn Nhân nhấn lại rất nhanh, như sợ Tử Chấn lên máy bay rồi sẽ tắt máy, nội dung tin nhắn rất đơn giản: “Anh cũng giữ gìn sức khỏe nhé!”

Tử Chấn đọc mấy chữ đó, trong lòng trào lên nỗi buồn da diết. Rất muốn gọi lại, nhưng lại không biết nói gì, sợ trong lúc không suy nghĩ, sẽ nói sai điều gì đó. Chấn chờ một lúc, anh nhắn lại: “Có chuyện cần anh giúp, đừng ngại, anh đi về rất thuận tiện. Số này anh sắp đổi rồi, khi đến đó anh sẽ nhắn số mới cho em.”

Không ngờ Thuấn Nhân nhấn lại rằng: “Không cần đâu, nếu có duyên sẽ gặp lại.”

Câu nói này dường như rất lạnh nhạt, xem ra cô ấy không muốn liên lạc với anh nữa. Tử Chấn cảm điện thoại, mặt ngẩn ra, lúc sau tháo vỏ điện thoại, lấy sim vít vào thùng rác.

Thời gian cứ thế trôi, thắm thoát cũng mấy năm rồi. Nhan Nhan cũng đã đến tuổi học mẫu giáo, lúc đó Thuấn Nhân mới nhận ra dấu vết của thời gian.

Tòa soạn công khai cạnh tranh vị trí làm việc, Thuấn Nhân đăng ký chức chủ nhiệm bộ phận phát triển sự nghiệp, vị trí này vốn là của giám đốc Mã. Dựa vào qui tắc lấy thành tích làm việc của nhân viên trong một năm làm tiêu chuẩn xét duyệt, trong một năm, Thuấn Nhân mang lợi nhuận về cho công ty cao hơn ông Mã. Quan trọng hơn là, hai phương án hoạch định của Thuấn Nhân được khách hàng chấp nhận, ký được hợp đồng hơn một năm. Hoàn toàn có thể nói, Thuấn Nhân hoàn thành công việc vượt kế hoạch.

Thuấn Nhân rất tự tin vào lần xét duyệt này. Cô đọc rất nhiều tài liệu, kết hợp với đặc điểm, tính chất của tòa soạn mà viết ra một bài báo cáo có nội dung làm thế nào để nâng cao chất lượng nghiệp vụ bộ phận phát triển sự nghiệp và phương án mở rộng phạm vi kinh doanh, rồi nộp cùng đơn xin xét duyệt.

Vòng đầu, sau khi xét duyệt còn năm người, vòng hai còn ba người, đến vòng cuối thì chỉ còn Thuấn Nhân và Giám đốc Mã.

Đối với chuyện gì mà quá dư thừa sự tự tin đôi khi lại sôi hổng bồng không, dư thừa ý chí thì lại hay thất bại. Giám đốc Mã vẫn giữ chức, Thuấn Nhân vẫn chỉ là cô nhân viên bình thường. Thuấn Nhân không chấp nhận kết quả này, liền đi gặp tổng biên tập của tòa soạn, cô muốn biết lý do mình bị loại.

Thái độ của tổng biên tập rất lạnh lùng, thậm chí có phần không thân thiện. Ông ta nói: “Cô không có tư cách nói chuyện trực tiếp với tôi, cô chỉ là một nhân viên cấp dưới. Có thể nào thì phải tìm lãnh đạo phụ trách cô để phản ánh, không được lên tận đây bày tỏ bức xúc. Đây là qui tắc của tòa soạn, cô phải tuân thủ chứ.”

Sau chuyện này, Giám đốc Mã bắt đầu để ý đến người phụ nữ đầy tham vọng này.

Ông ta chỉ định Thuấn Nhân đi khảo sát thị trường Vân Nam để nghiên cứu phương án phát triển nghiệp vụ địa phương. Ông ta không muốn người khác phá hỏng âm mưu của mình nên dặn dò Thuấn Nhân lấy tư cách cá nhân xuống làm việc, không nên liên lạc với đơn vị địa phương.

Thuấn Nhân ở Vân Nam một tuần. Ông Mã hỏi xem tiến trình công việc và dặn Thuấn Nhân xuống từng địa phương tìm hiểu, có thể tiếp xúc với nhiều xí nghiệp nơi đó.

Nửa tháng sau, Thuấn Nhân quay về Bắc Kinh, ông Mã không hỏi việc phát triển thị trường ở Vân Nam thế nào, mà lại nói cô đi đến phòng nhân sự. Người ở phòng nhân sự đưa cho cô thông báo cho nghỉ việc, lý do vắng mặt ở tòa soạn nửa tháng mà không xin phép.

Ông Mã giờ mới lộ rõ bộ mặt thật, nói: “Nếu cô muốn đi công tác, cô nên viết đơn gửi lên bộ phận xử lý công việc, tôi chẳng hề hay biết việc cô nghỉ, thôi, tôi sẽ bù cho cô một tháng lương cơ bản.”

Trước khi đi công tác, Thuấn Nhân đã viết đơn chính thức xin nghỉ để đi công tác, nhưng tờ đơn đó lại ở chỗ ông Mã.

Thuấn Nhân ôm thùng giấy tờ, đồ dùng ra khỏi tòa soạn là giờ ăn trưa, đồng nghiệp thì đi đến nhà ăn, chỉ có một mình Thuấn Nhân đi ngược lại với dòng người đông đúc ấy. Thuấn Nhân cố gắng gặp ai cũng nở nụ cười tươi rói để thể hiện mình là người rất nhiệt tình, niềm nở.

Bước ra khỏi tòa soạn, Thuấn Nhân quay đầu nhìn tòa nhà cao chọc trời màu xám. Tầng lầu cao nhất như muốn chạm vào mây xanh, xung quanh mọc lên những tòa nhà đồ sộ.

Bóng dáng nhỏ bé của Thuần Nhân như một vệt nhỏ dưới nền đất, nhỏ bé, mềm yếu như một hạt cát. Ánh nắng vàng rực rỡ như đang muốn gửi lời chào tạm biệt Thuần Nhân.

Thuần Nhân đến nơi góc khuất, để thùng đồ xuống, úp mặt vào đầu gối, nước mắt không ngừng rơi.

16. Chương 16

Chương 16: CUỘC SỐNG MỚI KHÔNG PHẢI ĐỀU TƯƠI ĐẸP

Lại bắt đầu tìm việc quả rất khó khăn. Người phụ nữ đã có chồng con, nếu còn trẻ đẹp, chắc cũng không khó lắm. Nếu có trình độ cao, một tấm bằng giá trị thì cơ hội sẽ nhiều hơn chẳng? Nhìn thấy người tìm việc đông như kiến, Thuần Nhân không khỏi lo lắng.

Cô cân nhắc không biết có nên dùng số tiền tích cóp được để học lên thạc sĩ không, nhưng chuyên ngành ngôn ngữ, cho dù có học đến tiến sĩ, cũng không mấy thiết thực.

Dựa vào kinh nghiệm làm việc của mình, Thuần Nhân có thể đảm nhiệm được chức trưởng ban biên tập. Nhưng bên tuyển người lại không cho Thuần Nhân cơ hội đó, chỉ cho cô đảm nhiệm chức nhân viên quen. “Cô đã kết hôn, lại có con rồi, còn do dự cái gì?” Người phỏng vấn nói với cô. “Cô cũng khá ưa nhìn, nếu không tận dụng điểm này thì tiếc quá. Chỉ cần cô nghĩ thoáng, trong vòng một năm, biệt thự cũng có thể mua được.”

Nếu bây giờ Thuần Nhân vẫn là cô bé mơ mộng ở huyện Uyển, nếu là một cô gái sau hai năm tay trắng làm nên cơ nghiệp, Thuần Nhân sẽ tin tưởng tuyệt đối, sẽ không ngừng thán phục “trí tuệ và sự cố gắng” của cô, sẽ chửi rủa vào sự ngu dốt và lười biếng của mình. Nhưng giờ Thuần Nhân hiểu, tất cả những thứ gọi là trí tuệ hay cố gắng cũng chỉ là việc “nghĩ thoáng” mà thôi. Nếu “nghĩ thoáng”, Thuần Nhân có thể trở thành một hình mẫu của “trí tuệ và sự cố gắng”.

Thuần Nhân là người “nghĩ không thoáng”, cho dù thất bại, cô cũng không cam tâm.

Không có thu nhập, cô đành rút tiền tiết kiệm dùng dần. Triệu Chấn Đào biết tin Thuần Nhân thất nghiệp cũng không nói gì, chỉ rút tiền sinh hoạt hàng tháng xuống còn ba nghìn tệ, lý do là Thuần Nhân không ra ngoài làm việc, chi tiêu cũng sẽ ít đi. Bà Triệu vẫn lấy tiền lương hàng tháng của Thuần Nhân, Nhan Nhan mỗi ngày một lớn, phải tiêu nhiều hơn. Tiền trong sổ tiết kiệm càng ít đi, Thuần Nhân vô cùng lo lắng.

Cô đến xin bán hàng ở siêu thị, đứng bán ở gian hàng nước hoa. Mỗi ngày làm nửa buổi, tuy thu nhập rất thấp nhưng cũng được tính là có đầu vào. Lý Triệt có lúc đến thăm cô, thỉnh thoảng lại mua vài lọ, tỏ ý muốn cảm ơn sự giúp đỡ của cô.

Anh ta nói với Thuần Nhân, vợ chồng Châu Văn mới cưới, đang đi hưởng tuần trăng mật, ngày kia sẽ tới Bắc Kinh, muốn gặp bạn cũ. Thuần Nhân vui lắm, nhưng lại dặn Lý Triệt đừng kể chuyện của mình cho Châu Văn nghe.

Lý Triệt mở nắp lọ nước hoa, đưa lên mũi, hít một hơi sâu, mùi hương rất quyến rũ. Anh ta xoa tay lên quần áo mình, nói: “Đương nhiên rồi, chả nhẽ anh lại hay buồn chuyện thế à? Nói thật nhé, em bỏ thẳng đó đi, loại chồng như hần chẳng đáng giữ lại. Cứ cho là hần có cả núi vàng đi chẳng nữa thì em cũng chẳng sợ mũi được đồng nào. Đã đành không đưa tiền cho em thì cũng phải đưa em đi gặp vài khách hàng, từ trước tới nay chắc lão ta không đưa em đi tiếp khách hàng cùng lần nào nhỉ?”

Lý Triệt hơi ngạc nhiên, bởi Thuần Nhân cũng không thêm phản đối, anh ta tiếp tục: “Em không nghĩ lão ta có vấn đề à? Anh đi uống rượu thường nhìn thấy lão ta vào quán bar. Cứ sống thế này chẳng có nghĩ gì, ly hôn đi, lấy công tử nhà họ Thời đi. Anh chỉ muốn tốt cho em thôi, đến lúc đó em sẽ phải cảm ơn anh đấy.”

Thuấn Nhân lấy chiếc hộp, để lọ nước hoa vào: “Anh ấy ra nước ngoài rồi, bọn em không còn liên lạc nữa.”

Lý Triệt gõ tay lên tủ kính như đang chơi đàn: “Anh có số của cậu ta, có cả email nữa, em thử liên lạc với cậu ta xem.”

Thuấn Nhân lắc đầu, lúc sau mới nói: “Chờ Nhan Nhan lớn một chút, em sẽ nói cho nó nghe, nếu nó không phản đối, em sẽ ly hôn.”

Lý Triệt nói: “Nhan Nhan không thể thích người bố kiểu đó được, lão ta có bao giờ lo cho con bé đâu!” Lý Triệt bồng con lên xem thái độ của Thuấn Nhân, cô đang ngồi gói hộp nước hoa, anh ta hỏi như dò xét: “Ly hôn xong lấy anh nhé, thực ra anh rất hối hận vì ngày đó đã chia tay em.”

Không ngẩng lên, Thuấn Nhân vẫn cầm cúi thất chiếc nơ trên cái hộp, nói: “Anh đừng có dại mà lấy một người đã ly hôn, lại đang phải nuôi con như em, chắc anh không muốn mình bị thiệt đâu.”

Lý Triệt vẫn gõ tay trên mặt kính, cười nói: “Thôi anh đi đây, tối ngày kia mời vợ chồng Châu Văn đi ăn, về nhà, anh sẽ nhắn cho em địa chỉ.”

Chồng của Châu Văn là thầy giáo dạy toán. Hai người đều có khuôn mặt tròn, lại đeo kính cận, nhìn gương mặt cứ như đang cười. Họ đều bằng lòng với cuộc sống hiện tại. Những kiến trúc đồ sộ ở Bắc Kinh khiến họ không ngớt trầm trồ khen ngợi, nhưng đó cũng chỉ là tâm trạng của du khách từ xa tới, chứ không hề cảm thấy thành phố này có mối liên quan gì tới họ, họ nói bằng tiếng địa phương khi kể về con người và cảnh vật quen thuộc nơi họ ở, dường như không muốn rời xa thiên đường thuộc về họ.

“Giờ tỉnh mình thay đổi nhanh chóng, có thời gian, các cậu nên quay về thăm quê”, Châu Văn nói. “Cô cậu nhờ tớ mang cho cậu ít quần áo, cô ấy mua ở Hồng Kông đấy, nhưng tớ lại quên ở khách sạn rồi, lát nữa về lấy nhé.”

Tiểu Ngô nhìn thấy Thuấn Nhân, không giấu nổi sự ngạc nhiên: “Châu Văn, sao từ trước tới nay em không hề nói với anh là em có cô bạn xinh như diễn viên điện ảnh thế này?”

Châu Văn lấy đôi đũa, gõ anh ta một cái. Tiểu Ngô hỏi Thuấn Nhân: “Nghe nói em đã kết hôn, chồng em làm gì thế? Bảo anh ta tới đây ăn cơm cùng đi.”

Lâu lắm rồi Thuấn Nhân mới vui như thế này, lời mời của Tiểu Ngô rất nhiệt tình, nhưng mời Triệu Chấn Đào đến ăn bữa cơm họp mặt với bạn bè mình, cô không biết Chấn Đào sẽ có thái độ gì. Thuấn Nhân do dự rồi gọi vào số của Chấn Đào, mới “a lô” một tiếng, Châu Văn đã giăng lấy điện thoại, nói lớn: “Em là bạn thân nhất của Thuấn Nhân thời trung học, hẹn anh đúng nửa tiếng nữa phải có mặt ở số 202 đường Bạch Lộ. Nếu không sẽ để anh về dỗ con thay Thuấn Nhân đấy!”

Thuấn Nhân vội vàng giật lại điện thoại, nói với Triệu Chấn Đào: “Anh đến muộn một chút cũng không sao, em biết anh nhiều việc mà.”

Giọng Triệu Chấn Đào có vẻ nặng nề: “Sao bạn cô chẳng có chút lịch sự nào thế? Tôi không muốn quen mấy người vớ vẩn đây. Tôi đang bận tiếp lãnh đạo. Ăn xong, cô về nhà nhanh đi, mẹ tôi đang ở nhà một mình trông cháu đấy!”

Thuấn Nhân quay người đi chỗ khác, nói nhỏ vào điện thoại: “Anh không đến được một lát sao? Ngồi mười phút thôi cũng được.”

Triệu Chấn Đào vội tắt máy.

Thuấn Nhân cầm điện thoại, miệng vẫn nở nụ cười: “Ồ, anh đang họp à? Không sao, anh không cần phải vội vàng làm gì, đều là chỗ bạn bè thân thiết cả, đừng có ngại.” Nói rồi, cô bỏ điện thoại xuống, quay ra nói với Châu Văn: “Anh ấy nhờ mình gửi lời chào đến các bạn, anh ấy ngại quá, vì không đến được, có thời gian mời các bạn ăn bữa cơm thân mật sau.”

Châu Văn và Tiểu Ngô thể hiện rõ thái độ thất vọng. Tiểu Ngô nói: “Hay là chúng ta đợi anh ấy đi, muộn một chút cũng không sao, em xem, bọn anh ở xa tới, phải gặp một lần để làm quen chứ?”

Thuấn Nhân cười nói: “Lần sau đi. Nhan Nhan đang ở nhà, nó bám mẹ lắm, em phải về với nó.”

Châu Văn nói: “Tớ đến nhà cậu ở nhé, có nhiều chuyện muốn tâm sự với cậu lắm, hơn nữa tớ cũng muốn nhìn thấy cô công chúa nhỏ của cậu.”

Thuấn Nhân hơi khó xử, nhưng không tìm được lý do từ chối.

Châu Văn vui vẻ, trên đường mua rất nhiều đồ chơi và bánh trái. Về đến nhà, bà Triệu nhìn Châu Văn từ đầu đến chân, Châu Văn chào bà ta một tiếng, bà ta mặt lạnh như tiền đáp trả một câu rồi cầm lấy túi quà đi mất.

Thuấn Nhân dẫn Châu Văn vào phòng khách, mở tủ lấy chăn gối, Châu Văn bế Nhan Nhan nựng nịu. Thuấn Nhân để chiếc chăn nhung trên giường, rồi lấy bộ ga gối ra hỏi Châu Văn: “Cậu thích bộ ga nào, tớ bọc lại cho.”

Châu Văn chọn bộ hoa nhỏ màu xanh, nói: “Anh ấy không tốt với cậu phải không? Thực ra lúc đầu tớ đã cảm thấy cậu không được hạnh phúc, nhìn cậu không giống một người phụ nữ hạnh phúc.”

Thuấn Nhân giữ áo gối, lồng ruột gối vào.

Châu Văn nói: “Đời người thật buồn cười, sao chồng cậu không biết trân trọng những thứ mình đang có? Anh ấy lại đặt mình nằm ngoài vòng hạnh phúc như thế, cứ coi như ngày đó cậu chưa trưởng thành, không biết mình muốn gì. Nhưng bây giờ thì quá hiểu biết rồi. Còn kịp đấy Thuấn Nhân, đừng buông xuôi.”

Nhan Nhan đã ngủ say, Châu Văn đặt nó lên giường, đắp chăn cho nó, rồi đến giúp Thuấn Nhân bọc đệm: “Loại đàn ông phải vật lộn trên thương trường rất vô tình, không tâm lý nhất đấy. Người buôn bán, làm ăn coi trọng nhất là lợi nhuận, sao lại trói buộc đời mình vào loại đàn ông cục cằn như thế chứ?”

“Những lời này nghe có vẻ tiêu cực, ngành nghề nào mà chẳng có người tốt, kẻ xấu, cậu đừng vợ đũa cả nắm như thế.” Thuấn Nhân nói giống như đang chúc phúc cho chính mình, đầu gật gật: “Kiếp sau, nhất định tớ sẽ hạnh phúc!”

Châu Văn hỏi: “Nuôi Nhan Nhan một tháng mất khoảng bao nhiêu tiền? Tớ định sang năm sẽ sinh em bé, lương của tớ và Tiểu Ngô cộng lại khoảng năm nghìn tệ, có khi được thưởng thêm. Vợ chồng tớ còn phải trả góp nhà mỗi tháng hai nghìn ba trăm tệ, còn lại không biết có đủ nuôi một đứa trẻ không. Cậu ở thành phố lớn thế này, nuôi một đứa trẻ chắc phải mất nhiều tiền lắm nhỉ?”

Thuấn Nhân nói: “Cũng đành vậy thôi, ai cũng muốn cho con mình vào học trường tốt nhất, tốn kém chút cũng phải cố gắng thôi. Gửi nhà trẻ công lập thì rẻ hơn, mỗi tháng khoảng sáu, bảy trăm tệ, nhưng đông lắm, không tới lượt mình, nhà trẻ tư tính riêng tiền xây dựng cũng phải nộp hai mươi bảy nghìn tệ, chưa nói đến sau này phải nộp học phí rồi tiền đóng góp hàng tháng. Cộng thêm những khoản khác, mỗi tháng nhiều hơn cả tiền lương của tớ, nuôi một đứa con tốn kém quá!”

Châu Văn như nhớ ra điều gì đó, vội hỏi: “Cậu làm ở đâu thế? Nghe Lý Triệt nói là ở một tòa soạn, thế thì tốt quá còn gì.”

Thuấn Nhân bọc xong vỏ đệm, lấy tay vuốt vuốt cho phẳng lại: “Cậu đừng hỏi nhiều nữa. Thật đấy, cậu và Tiểu Ngô trông rất hạnh phúc, hãy trân trọng nhé!”

Vợ chồng Châu Văn rời Bắc Kinh, Thuấn Nhân bế Nhan Nhan ra ga tiễn. Trước khi lên tàu, Châu Văn ôm chặt lấy Thuấn Nhân nói: “Có thời gian thì quay lại thăm bọn tớ nhé!”

Tàu dần chuyển bánh, Châu Văn đứng bên cửa sổ nghiêng người vẫy tay chào, rồi lấy điện thoại ra hiệu.

Lúc này Thuấn Nhân mới nhìn thấy tin nhắn của Châu Văn: “Tớ cho cậu mười nghìn tệ, tớ để nó trong túi áo của Nhan Nhan. Tớ biết, cậu đang khó khăn, trước mặt tớ chỉ có thể giúp cậu từng ấy thôi, đừng chê ít nhé! Có khó khăn gì, cứ nói với tớ. Nhớ nhé, hãy mạnh mẽ lên! Chúc cậu hạnh phúc!”

Thuấn Nhân chạy theo tàu hỏa, nhưng nó đã chạy xa, chỉ để lại làn khói xám xịt. Nước mắt Thuấn Nhân chảy thành hàng rơi xuống chiếc áo màu trắng của Nhan Nhan, mũi cô nghẹn lại, khóc không ra tiếng. Bàn tay nhỏ xíu của Nhan Nhan xoa xoa lên khuôn mặt đầy nước mắt của mẹ, cố gắng nhếch nhếch đôi môi như muốn nói điều gì, bất giác cô bé hôn lên má thay cho lời an ủi mẹ.

Cuối tuần, Triệu Chấn Đào ở nhà. Thuấn Nhân nghỉ đi nghỉ lại, cuối cùng cô cũng mạnh dạn nói chuyện với Chấn Đào.

“Anh quen biết nhiều người ở Bắc Kinh, có nhiều mối quan hệ ngoài xã hội, anh xem có thể giúp em tìm một công việc có thu nhập ột chút được không? Tốt nhất là mấy việc như biên tập chẳng hạn.” Thuấn Nhân giải thích rõ ràng: “Lương của em thấp quá, cộng tiền sinh hoạt phí anh đưa hàng tháng cũng không đủ lo cho Tiểu Bác và Nhan Nhan, còn phải lo nộp tiền điện nước, truyền hình cáp, mua vật dụng trong nhà, tiền ăn hàng ngày, còn nhiều khoản không tên nữa, tiền tiết kiệm của em tiêu hết rồi, cứ đà này e rằng sẽ chẳng còn cách nào khác.”

Triệu Chấn Đào nói: “Cô lấy tôi chắc nghĩ tôi có thể giúp được cô hả? Cô có thật lòng yêu tôi không? Yêu tôi thì đừng có yêu cầu gì với tôi, yêu là vô điều kiện cơ mà. Số tiền đó đủ sống một tháng rồi, mẹ tôi ngày đó có khoản thu nhập nào đâu mà vẫn nuôi tôi đến năm mười sáu tuổi đó thôi, sao cô lại không làm được như thế?”

Thuấn Nhân nói: “Ngày nhỏ anh có được đi nhà trẻ đâu, cũng chẳng phải mua đồ chơi, hàng ngày cũng chẳng cần phải uống sữa, ăn bánh, hàng tháng nhà anh cũng chẳng phải trả hàng nghìn tệ tiền sinh hoạt phí.”

Triệu Chấn Đào nổi máu điên, hấn ta vớ lấy cái gạt tàn thuốc lá để trên bàn đập vào mặt Thuấn Nhân. Thuấn Nhân bị đánh một cái bất ngờ, gò má đau điếng, sưng đỏ. Hai tay ôm lấy mặt, cô khụy xuống sofa, mãi không đứng dậy được.

Triệu Chấn Đào cười nhạt: “Mẹ tôi nói, phụ nữ sáu mươi tuổi đổ về trước, không được cho ăn no, tôi như thế là tốt với cô lắm rồi đấy. Ai chả biết trong lòng cô chỉ có thằng đó thôi! Nó chơi cô chán rồi bỏ đi nước ngoài sống, vứt cô lại đây chứ gì! Cô tưởng cô có giá lắm à? Con đàn bà đã sắp ba mươi, để dài rồi, vứt trên đường cũng chẳng có ma nào thèm! Đến công việc ổn định còn chẳng có, huống chi đòi làm việc lương cao, nhìn thấy cô là buồn nôn rồi, cô làm sao có thể so sánh được với mấy đứa mười tám, thế mà còn đòi tôi phải tìm việc cho. Nếu không phải vì tôi lương thiện thì tôi sớm tống cổ cô ra khỏi nhà rồi. Đừng có đứng đây làm vướng chân tôi, cút!”

Thuấn Nhân gương mặt, bình thản nói: “Chúng ta ly hôn đi.”

Triệu Chấn Đào không thể tin nổi Thuấn Nhân sẽ thốt ra câu đó, anh ta nhìn Thuấn Nhân hồi lâu rồi nhếch mép cười đều, nghiêng rằng nói với Thuấn Nhân: “Đời tôi ghét nhất từ này. Con đàn bà trước đã nói một lần, bây giờ đến lượt cô? Tôi nói cho cô biết, kiếp này cô đừng có mơ tới từ ly hôn!”

Thuấn Nhân đau khổ ngồi cả đêm ngoài ban công.

Triệu Chấn Đào vừa ra khỏi cửa, Thuấn Nhân quay lại phòng ngủ thu dọn hành lý. Tranh thủ lúc bà Triệu đi chợ, Thuấn Nhân bèn bế Nhan Nhan, kéo vali bỏ đi, ra đến cửa, Thuấn Nhân quay lại vứt chìa khóa vào nhà.

Ngồi trên chuyến tàu trở về An Huy, Thuấn Nhân nhắn cho Triệu Chấn Đào một tin: “Hôm nay ngày mừng Bẩy tháng Một, bắt đầu từ ngày này, tôi với anh chính thức chia tay.”

Triệu Chấn Đào vội gọi lại, Thuấn Nhân tắt máy rồi bế Nhan Nhan đặt lên chiếc ghế nhỏ, chỉ cho cô bé xem phong cảnh bên ngoài.

Lần đầu tiên được ngồi tàu hỏa, lại đi xa như thế, Nhan Nhan vui sướng lắm, hai bàn tay nhỏ bé đặt lên cửa kính, không ngừng hỏi cái này, cái kia, cười tí.

Thuấn Nhân ngắm nhìn khuôn mặt xinh xắn của Nhan Nhan, khuôn mặt nhỏ bé ấy không chút chưa đau khổ, không có nỗi sợ hãi, không có gió bão mịt mù, mà tràn đầy khát vọng, tự tin và niềm vui. Lòng người mẹ lại tràn ngập niềm hạnh phúc khó tả.

Lâu ngày không được gặp cháu, Nhan Xuân Nam vui mừng xuống bếp chuẩn bị một mâm cơm thịnh soạn. Thuấn Nhân kêu Nhan Nhan gọi là “bà trẻ”, Nhan Nhan ngoan ngoãn chào bà. Xuân Nam mặt mày rạng rỡ lì xì cho cháu một phong bao màu đỏ.

“Lần này về định ở bao lâu thế?” Xuân Nam hỏi. “Mấy năm rồi, Tết về có hai, ba ngày, sao Tết năm nay lại về sớm thế?”

Thuấn Nhân nói: “Tết năm nay cháu có việc bận nên mới về sớm. Công việc của cháu ở Bắc Kinh bận lắm, ở khoảng mười ngày là cháu phải đi rồi.”

Xuân Nam ngẩng nhìn Nhan Nhan, miệng không ngừng khen ngợi: “Đứa trẻ sinh ra ở thủ đô có khác, nhìn kiểu cách của nó kìa. Con gái phải chỉ bảo nhiều, nếu không lớn lên đi đâu cũng ngô nghê, không kiếm được anh chàng nào tốt.”

Lời của Xuân Nam chạm vào nỗi đau trong lòng Thuấn Nhân. Cô cố ăn vài miếng cơm, ngần ngại hỏi Xuân Nam: “Cô à, nếu cháu ly hôn, cô có thể tìm cho cháu một người khác không? Chỉ cần người chịu cùng nhau gánh vác kinh tế gia đình là được.”

Xuân Nam im lặng một hồi, sắc mặt có vẻ trịnh trọng, ánh mắt có chút rặng đe, nghiêm túc nói: “Cháu đừng có suy nghĩ đó! Vợ chồng nào mà chẳng có lúc lục đục? Cháu cho rằng ly hôn rồi sẽ may mắn sao? Có thằng đàn ông nào giỏi giang lại chịu đi nuôi con hộ người khác? Cháu lại không có việc làm ổn định, cứ cho là tìm ở đây đi thì cũng phải dựa vào cô chú. Cô chú đều già rồi, một ngày nào đó cũng về nơi chính tuổi, ai mà biết được khi đó nó có trở mặt với cháu không. Phụ nữ tuổi xế chiều, con cái đều có cuộc sống riêng, chỉ trông chờ vào người bạn đời của mình thôi, đến phút cuối mới phát hiện người đầu gối áp của mình là một con sói dữ, khóc cạn nước mắt thì lúc đấy cũng muộn rồi.” Xuân Nam nhìn ra cửa sổ, thở một hơi dài nặng nề: “Khi lấy Triệu Chấn Đào, cháu còn là một cô gái, giờ cũng đã là gái một con. Thôi, cứ phiên phiến mà sống đi, lòng tự tôn của người con gái không đáng tiền đâu.”

Cổ văn có câu: “Đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường.” Sự từng trải cũng quan trọng như việc đọc sách. Nhưng trong thời buổi này sự từng trải còn quan trọng hơn những kiến thức trong sách vở.

Thuấn Nhân nghiệm lại cuộc đời mình, một người con gái đi đến bước khó khăn như hôm nay có thể nói là đã thất bại, tương lai mờ mịt, nhưng cũng không còn sự lựa chọn nào khác, đành phải nhắm mắt mà sống cho qua ngày. Kinh nghiệm sống ít ỏi, bản thân không biết lòng người phức tạp, không biết đường đời đầy rẫy hiểm nguy, không chút đề phòng, chỉ có mong muốn sống một cuộc đời giản dị cho đến khi nhắm mắt xuôi tay.

Thuấn Nhân muốn Nhan Nhan trưởng thành trên mảnh đất Bắc Kinh. Phải cho cô bé hiểu về thế giới này, thấy được sự phức tạp của cuộc sống. Bất kể là tuổi đẹp hay thối nát cũng phải cho cô bé được quan sát một cách khách quan. Để trước khi làm một người phụ nữ đúng nghĩa, nó phải là một người mạnh mẽ chứ không phải là một cô bé yếu đuối.

Sự thật luôn ẩn trong cuộc sống hằng ngày, chỉ khi chúng ta sống hết cuộc đời mới hiểu ý nghĩa của nó.

Cuộc sống rất giống bài hát: Thở con ngoan ngoãn, mở cửa đi nào, mau mau mở cửa, để ta đi vào.

Đứa trẻ thông minh sẽ hát: Không, không, tôi không mở, mẹ yêu chưa về, ai đến cũng không mở.

17. Chương 17

Chương 17: SỐNG TRONG THẾ GIỚI TỰ DO

Thuê một căn nhà nhỏ chỉ có một phòng ngủ ở vùng ngoại ô phía tây Bắc Kinh, mỗi tháng mất một nghìn năm trăm tệ, cộng với tiền đi nhà trẻ của Nhan Nhan và tiền điện nước các loại cũng phải mất ba nghìn tệ, tiền sinh hoạt phí của bản thân tiết kiệm lắm cũng mất năm trăm tệ. Tính ra, mỗi tháng hai mẹ con cũng cần khoảng bốn nghìn tệ mới có thể duy trì cuộc sống.

Thuấn Nhân không muốn thuê nhà dưới tầng hầm, môi trường ở đó không tốt cho Nhan Nhan. Nếu không ở được chung cư cao cấp thì ít ra cũng phải có một căn nhà nhỏ đằng hoàng một chút.

Cuối tuần cô dẫn Nhan Nhan đi dạo trong công viên. Vé vào công viên ở Bắc Kinh rất rẻ, bên trong lại nhiều trò chơi, phong cảnh lại đẹp, Thuấn Nhân rất thích nhìn Nhan Nhan chạy tung tăng trong công viên.

Trước khi về Bắc Kinh, Xuân Nam cho Thuấn Nhân năm mươi nghìn tệ, cô còn khuyên Thuấn Nhân từ từ nói chuyện với Triệu Chấn Đào, phiên phiên mà sống với anh ta.

Cuối cùng, Thuấn Nhân cũng cảm thấy mình được tự do. Tự do theo đúng nghĩa mà cô mơ ước, thậm chí làm cô dần quên đi cái nghèo đang ở trước mắt. Từ nay, cô chẳng cần phải khúm núm nhìn sắc mặt của bà Triệu mỗi khi cô xin tiền bà ta tiêu vào những việc không phải inh, cũng chẳng sợ Triệu Chấn Đào coi mình như cái thùng rác để trút giận.

Thời gian hoàn toàn thuộc về mình, thân thể cũng hoàn toàn thuộc về mình, linh hồn cũng vậy. Cuối cùng, Thuấn Nhân cũng tìm về với thời con gái ngày xưa. Tuy lần hồi sinh này mang theo cả vết nứt, nhưng quan trọng là Thuấn Nhân đã có một cuộc sống của chính mình.

Triệu Chấn Đào nhanh chóng tìm thấy chỗ ở của Thuấn Nhân. Hắn ta biết được chỗ học của Nhan Nhan, rồi theo chân hai mẹ con về nhà, ngồi trong xe hơi, hắn ta thò đầu ra hét: “Tôi đang chờ cô gửi đơn ly hôn ra tòa đây, nhưng điều cô mong tòa phán quyết thì có đợi cả đời này cũng đừng có mơ đến nhé. Ở cái đất Bắc Kinh này, dựa vào mình cô mà muốn đấu với tôi hả, thật là chuyện nực cười.”

Còn có một cô gái mặc váy siêu ngắn ngồi trong xe, tay Triệu Chấn Đào cứ xoa xoa lên đùi của cô ta, hắn ta cười nói với Thuấn Nhân: “Cô đừng có hòng dựa vào thằng nào để đấu với tôi, nếu không, tôi sẽ tố cáo cô tội ngoại tình, rồi cô sẽ phải ngồi tù một gông.” Nói xong, anh ta quay đầu xe, chạy mất.

Nhan Nhan giọng nhỏ nhẹ hỏi mẹ: “Mẹ ơi, sao bố không đón mẹ con mình về?”

Thuấn Nhân nói: “Nhà mình đang sửa lại, bận lắm, chờ sửa xong bố sẽ đón mẹ con mình về.”

“Sao bố lại sờ đùi cô ấy? Bố là người xấu hả mẹ?” Nhan Nhan hơi lo sợ. Đứa trẻ này nhạy cảm một cách lạ thường, cô bé không tin vào câu trả lời của mẹ.

Thuấn Nhân nhìn vào mắt cô bé, dịu dàng nói: “Nhan Nhan à, chờ tới khi nào mẹ cảm thấy Nhan Nhan đủ mạnh mẽ, mẹ sẽ nói cho Nhan Nhan biết vì sao lại như thế này. Nhưng giờ thì đừng hỏi gì nhé, Nhan Nhan ngoan ngoãn vâng lời cô giáo, cố gắng ăn nhiều để chóng lớn nhé.”

Nhan Nhan nghĩ một lúc rồi nói: “Nhưng mà con muốn bố đến nhà trẻ đón con, các bạn khác đều có bố đến đón, bố chưa bao giờ tới đón con cả.” Nhan Nhan càng nói, giọng càng nhỏ lại, môi trề ra, mặt ỉu xiu, rồi khóc to. Thuấn Nhân vội ôm lấy đứa con đáng thương, úp mặt vào áo Nhan Nhan, không ngẩng lên.

Thuấn Nhân cùng lúc làm rất nhiều việc. Ngoài bán nước hoa, còn nhận thêm việc quét dọn theo giờ. Có điều Thuấn Nhân không nhận làm gần chỗ Nhan Nhan học, đó là lòng tự trọng của một người mẹ.

Mặc đồng phục công nhân, Thuấn Nhân thường bị bảo vệ yêu cầu đi đường dành riêng cho những công nhân làm vệ sinh, kéo thùng rác cũng chỉ được đi thang máy chuyên vận chuyển hàng hóa, mùi hôi thối của rác nồng nặc tới nỗi bám cả vào quần áo, tóc tai Thuấn Nhân.

Nhìn những người đi bộ, mặt mày không chút phiền muộn, phong thái ung dung khiến Thuấn Nhân rất ngưỡng mộ. Có lúc đứng lại ngắm nhìn những cô gái ăn mặc thời trang, Thuấn Nhân lại nhớ tới tuổi thanh xuân chỉ mới qua nhưng đã quá xa rồi.

Có vài ngày trong tháng, Thuấn Nhân lại tới học viện múa để bán bản đồ Bắc Kinh. Cô thích nơi này, chỉ cần nhìn thấy tấm biển rộng bay phượng múa của trường, tận sâu trong đáy lòng Thuấn Nhân lại thấy bình yên và vui sướng.

Bắc Kinh thay đổi một cách chóng mặt, năm nào cũng có bản đồ mới, nhưng ngoài bìa tấm bản đồ đều in hình Thiên An Môn. Đó là một khối kiến trúc thể hiện tình người ấm áp.

Bắc Kinh ở đây khác xa so với Bắc Kinh đọc trong sách khi còn nhỏ, không phải chỉ mơ ước là có thể bước tới, nó giống như một rừng cây xanh tươi, nhưng lại đầy rẫy nguy hiểm. Thiên An Môn là ngọn đuốc vĩnh

cửu giữa rừng cây, kể cả trong những ngày lạnh giá nó vẫn cháy lên ngọn lửa ấm áp độc nhất vô nhị.

Lúc Nhan Nhan bắt đầu biết đi, Thuấn Nhân đã đánh dấu trên bản đồ những danh lam thắng cảnh ở Bắc Kinh để sau này dẫn con gái đi tham quan. Tuy kế hoạch sau đó đã bị gác lại, nhưng tranh thủ thời gian rồi hiem có, Thuấn Nhân lại dẫn Nhan Nhan ngồi tàu điện ngầm tới Thiên An Môn.

Thiên An Môn có ánh nắng chan hòa, bầu trời xanh cao vợi vợi, nhiều du khách, nhiều hoa tươi, còn có cánh diều bay cao và bóng vầy nhiều màu sắc. Du khách từ khắp nơi trên thế giới tập trung tại quảng trường rộng lớn nhất thế giới này, tiếng cười vang rộn, tâm trạng con người cũng trở nên vui sướng, đến nỗi giống như đang ở thiên đường trong mơ.

Khói, máu và nước mắt của đại tướng niệm các anh hùng liệt sĩ khiến những khó khăn đau khổ của cuộc sống trở nên nhỏ bé. Đứng trước tượng đài của những vị anh hùng ấy, Thuấn Nhân thấy mình vô cùng hạnh phúc.

Thuấn Nhân nghĩ, tương lai chắc chắn sẽ tốt đẹp, cho dù không tốt đẹp như trong tưởng tượng, nhưng tuyệt đối không có bất hạnh.

Càng ngày Thuấn Nhân càng thấy được tầm quan trọng của đồng tiền, cô rút ra kết luận, ngoài đường đi công cộng, không khí, mặt trời, sao sáng không cần tiền ra thì mọi thứ trên đời này đều có cái giá của nó.

Trời sầm tối, Thuấn Nhân dắt tay Nhan Nhan về nhà. Ngọn đèn đường tỏa ra thứ ánh sáng dịu dàng, Nhan Nhan giẫm lên cái bóng của mẹ, người mẹ âu yếm vuốt ve mái tóc đen của con, nở nụ cười hạnh phúc.

Ngày nào Thuấn Nhân cũng phải vật lộn với cuộc sống khó khăn. Shakespeare nói: “Chiến sĩ mãi mãi là người cô độc”. Một ngày kết thúc có nghĩa là Thuấn Nhân đã chiến thắng được khó khăn của ngày đó.

Cái gọi là hy vọng, không phải là mộng tưởng mà là đấu tranh.

Cũng giống như mầm non trong đất bùn, mãi mãi ngẩng đầu đón ánh mặt trời.

Nhan Nhan thích thơ ca, và cũng rất thích những hồ nước.

Giọng mềm mại, dịu dàng, Thuấn Nhân đọc:

Từ ngày mai làm một người hạnh phúc

Cười ngựa, hái hoa, chu du thế giới

Từ ngày mai, tôi sẽ quan tâm tới lương thực và rau xanh

Tôi có một ngôi nhà, quay mặt ra bờ biển, xuân về hoa nở

Từ ngày mai, sẽ liên lạc với mỗi người thân

Nói với họ rằng tôi vô cùng hạnh phúc

Ánh hào quang của hạnh phúc nói cho tôi biết

Tôi lại nói cho các bạn

Đặt cái tên thật đẹp ối con sông ngọn núi

Người xa lạ ời, tôi chúc phúc cho anh

Mong anh có được một đường đi tươi sáng.

Hải Tử[1] là người An Huy, quê hương của ông rất gần huyện Uyển. Mới hai mươi lăm tuổi, ông đã nằm trên đường ray tự sát. Trong cuộc đời ngắn ngủi của mình, ông đã giữ gìn được trái tim trong sáng và thánh thiện. Đọc văn của ông, Thuấn Nhân như cảm thấy mình đang nói chuyện với một người bạn thân, từng dòng chữ đều toát lên vẻ chân thật. Có lúc Nhan Nhan ngủ say rồi, Thuấn Nhân lại mất ngủ, cô nghĩ cách thoát khỏi sự nghèo khó. Cô nghĩ tới việc mở một công ty quảng cáo, nhưng dựa vào số vốn ít ỏi cùng với sự quen biết có hạn của mình, điều đó thật không khả quan chút nào. Mỗi tháng kiếm được hơn bốn nghìn tệ rất khó, trừ phi đi làm gái, nhưng làm gái cũng chẳng có một sự đảm bảo nào, một khi nhan sắc xuống

cấp, sẽ bị đá ra khỏi cuộc chơi. Cô cũng không còn lòng dạ nào mà nghĩ tới việc tái hôn. Cô thấy hôn nhân như một canh bạc, vận may không tới thì đừng học theo người khác.

[1] Hải Tử: sinh ngày 24 tháng 3 năm 1964, người huyện Hoài Ninh – tỉnh An Huy. Tên thật của ông là Tra Hải Sinh. Năm 1979, ông đỗ vào khoa Luật – đại học Bắc Kinh khi mới mười lăm tuổi và bắt đầu làm thơ trong những năm học đại học. Ngày 26 tháng 3 năm 1989, ông nằm trên đường ray tự sát ở Sơn Hải Quan, khi đó ông mới 25 tuổi.

Ngoài áp lực cuộc sống, Thuần Nhân còn một nỗi lo sợ khác. Cô biết Triệu Chấn Đào không bao giờ bỏ qua mình, hẳn ta hận Thuần Nhân đến nỗi muốn ép cô vào đường chết. Hẳn ta có bản lĩnh làm cho tòa án phải ra quyết định trao quyền nuôi con cho hẳn.

Cô càng nghĩ càng thấy sợ hãi, giống như trong đêm đen bỗng gặp ác quỷ, nó chồm tới, lấy đi tính mạng mình bất cứ lúc nào. Nỗi sợ hãi khủng khiếp ấy thậm chí khiến cô quên mất lòng tự tôn của người phụ nữ. Cô đến tìm Lý Triệt nhờ giúp đỡ, nhưng Lý Triệt không có cách nào, thân anh ta còn chưa lo xong, huống chi lo thêm cho hai mẹ con Thuần Nhân.

Nhưng may mà Lý Triệt cho cô số điện thoại của Tử Chấn. Cô đến quán net gọi cho anh. Khi đầu máy bên kia cất lên giọng nói quen thuộc, cô nói như bị ma xui quỷ khiến: “Anh khỏe không? Em sống hạnh phúc lắm, em gọi điện hỏi thăm anh xem tình hình sức khỏe thế nào?”

Tử Chấn nói: “Em đang gặp phải chuyện gì phải không?”

Anh càng vặn hỏi, giọng Thuần Nhân lại càng tỏ ra vui sướng: “Không có, chỉ là lâu rồi không liên lạc với anh, bỗng thấy muốn gọi cho anh thôi. Anh thế nào?”

Cô ngừng lại một lát, rồi lại hỏi tiếp: “Anh kết hôn chưa?”

Tử Chấn nói: “Việc này có liên quan gì tới em? Em muốn nghe câu trả lời thế nào?”

Giọng anh có vẻ uể oải, hình như là đang nằm trên giường, bên cạnh có lẽ còn có một cô gái trẻ. Ánh mắt Thuần Nhân hướng về màn hình vi tính màu xanh biếc, hình ảnh cậu thanh niên năm đó bỗng trở nên xa vời. Anh dường như đang ở trên mây, còn Thuần Nhân lại đang đứng dưới trần gian.

Cứ để giấc mơ trôi qua, giờ chúng ta thuộc về hai thế giới xa lạ.

Thuần Nhân từ từ nói: “Thế nhé. Chúc anh hạnh phúc.”

Không chờ Tử Chấn trả lời, cô liền dập máy, lặng lẽ đến quầy tính tiền, tổng cộng ba tệ. Đây là cái giá mà cô trả ột giấc mơ. Ra khỏi cửa hàng net, cô lấy điện thoại ra, nhìn chằm chằm vào số điện thoại của Tử Chấn một lúc, rồi ấn phím xóa. Trên màn hình vẫn là hình ảnh cậu thanh niên mặc bộ đồ đen ngày đó, cô đưa màn hình điện thoại lên hôn một cái, sau đó đổi một hình ảnh khác.

Đối với Triệu Chấn Đào, Nhan Thuần Nhân đã hủy hoại tất cả mọi thứ của hẳn ta, không chỉ phá hỏng cuộc hôn nhân thứ hai, hơn thế nữa cô còn phá hỏng sự tôn nghiêm của một thằng đàn ông, hủy hoại tia hy vọng cuối cùng của hẳn ta đối với phụ nữ. Điều này khiến hẳn ta không thể tha thứ cho Thuần Nhân.

Đứa con gái chính là mạng sống của Thuần Nhân, hẳn phải cướp lấy nó từ tay cô.

Thế là Triệu Chấn Đào chủ động xin ly hôn, pháp luật nhanh chóng thụ lý vụ việc, Nhan Nhan giao cho bố nuôi.

Bản án sơ thẩm được đưa ra, Thuần Nhân lập tức khởi kiện. Triệu Chấn Đào nói giọng thách thức: “Cô chỉ còn một cơ hội cuối cùng thôi. Lần phán quyết thứ hai này, cô cút xéo một mình đi. Cô đừng hòng đòi mang đi dù chỉ một sợi tóc từ cuộc hôn nhân này!”

Cuối cùng, Thuần Nhân không thể kiềm chế được nữa, cô nói giọng van nài: “Chỉ cần đừng mang con tôi đi, cái gì cũng có thể thương lượng được, nếu quả thực không được thì tôi cũng không ly hôn nữa.”

Triệu Chấn Đào nói: “Nhưng tôi chẳng cần cô nữa. Cô cần con gái phải không? Được thôi, tôi ra một cái giá.”

Thuần Nhân nhìn thấy Triệu Chấn Đào giơ một ngón tay lên, không rõ lắm liền hỏi: “Một triệu?”

Triệu Chấn Đào lắc đầu: “Mười triệu.”

Thuấn Nhân nắm lấy tay áo hắn ta, lấy hết sức cắn vào tay, hắn đá Thuấn Nhân ra, nhưng không có tác dụng gì.

Hắn ta bắt đầu thấy sợ người đàn bà này, mắt nhòm ngó tứ phía kêu cứu: “Cứu tôi với! Người đâu? Con đàn bà này điên rồi!”

Có người tới kéo cô ra, tóc tai Thuấn Nhân rối bù, răng đỏ máu. Cô như con hổ dữ cố lao vào Triệu Chấn Đào, nhưng không được nữa rồi, cô gào khóc thảm thiết.

Nhan Nhan sợ quá, Triệu Chấn Đào ôm lấy đưa bé bỏ vào trong xe, phóng đi. Khi chiếc xe đến chỗ rẽ, Nhan Nhan mới gọi trong tuyệt vọng: “Mẹ ơi...”

Cô quá nghèo, quá thất bại, còn Triệu Chấn Đào lại quá thành công. Sẽ không có ai cho rằng giao con ột người mẹ như vậy là sự lựa chọn sáng suốt. Đến tiền bảo hiểm cơ bản nhất, Thuấn Nhân còn nộp không nổi, huống chi là lo ột đứa trẻ.

Cô đành liêu một phen, cướp Nhan Nhan từ tay Triệu Chấn Đào.

Cô thăm dò vị trí của nhà trẻ, tính đường rời khỏi trường, sau đó vào giờ học, cô đón Nhan Nhan. Đón được Nhan Nhan rồi ba chân bốn cẳng chạy, vẫy một chiếc taxi. Ngồi lên xe an toàn rồi, Thuấn Nhân ôm lấy Nhan Nhan thở hổn hển, hai mẹ con nhìn nhau cười.

Từ nay Nhan Nhan không được đến lớp nữa, nhưng cô bé rất sung sướng vì được quay về bên người mẹ thân yêu. Hằng ngày cô bé theo mẹ tới công ty vệ sinh. Khi Thuấn Nhân làm việc, Nhan Nhan chơi đồ chơi trong phòng dành cho công nhân vệ sinh, cứ cách nửa tiếng cô bé lại đưa ly nước ẹ uống. Lúc Thuấn Nhân bận bịu nhất, Nhan Nhan lại giúp mẹ mấy việc vặt vãnh như đưa giẻ lau.

Buổi trưa, hai mẹ con ăn chung một hộp cơm, Thuấn Nhân gấp những miếng ngon đưa cho Nhan Nhan, nhưng cô bé nhất quyết đòi chia ẹ một nửa, nếu không sẽ không ăn.

Thuấn Nhân bắt đầu nghĩ tới việc quay về huyện Uyển. Ở đó còn có nhà với mấy mẫu đất, dựa vào khả năng của cô, việc kiếm sống chắc cũng không đến nỗi khó khăn. Nhưng nghĩ tới tương lai của Nhan Nhan, Thuấn Nhân lại do dự. Cô rất muốn Nhan Nhan có được một tương lai tươi đẹp, tốt nhất là vào được một trường đại học kha khá, được ra nước ngoài để cảm nhận thế giới, sau đó, tranh thủ lúc còn trẻ lấy một chàng trai đáng tin cậy.

Cô không dám dùng di động, cô sợ hệ thống giám sát mạng điện thoại của cảnh sát sẽ cho Chấn Đào biết được nơi ở của hai mẹ con, rồi bắt họ giữa biển người mênh mông. Cô cũng không dám đi tìm người quen, mặc dù người quen cũng chỉ có hai người là Lý Triệt và Trịnh Học Mẫn.

Cô không biết bao giờ mình mới chấm dứt những ngày tháng sống chui lủi này, làm thế nào mới kết thúc được đây. Cô cũng không còn sức để suy nghĩ nữa, cô bằng lòng ôm lấy đứa con bé bỏng, được ở bên con, cùng con ngắm mặt trời lặn, mặt trời mọc, hai mẹ con sẽ dựa vào nhau mà sống.

Nhan Nhan rất nhớ các bạn ở nhà trẻ, Thuấn Nhân dẫn cô bé nấp ở một góc nhìn các bạn chơi đùa. Nhan Nhan cũng không gọi to tên các bạn giống như ngày trước nữa, cô bé lặng lẽ nhìn những gương mặt quen thuộc, cắn chặt môi, không nói một lời.

Lúc ra về, Nhan Nhan cứ ngoái đầu nhìn về hướng nhà trẻ, cô bé rụt rè nói với mẹ: “Mẹ, thứ Bảy tuần sau có liên hoan, cô giáo chọn con lên múa, con muốn tham gia.”

Thuấn Nhân nhìn gương mặt đầy hy vọng của đứa con mà lòng không có sự lựa chọn nào khác. Cô nói: “Được, mẹ sẽ dẫn con đi!”

18. Chương 18

Chương 18: MẶT TRỜI LÀ TÊN CỦA CON

Buổi liên hoan ở nhà trẻ bắt đầu lúc ba giờ chiều.

Buổi trưa, Thuấn Nhân thu dọn dụng cụ vệ sinh, sau đó về chỗ ở giúp Nhan Nhan chuẩn bị quần áo. Cô lấy trong đồng đồ chơi một đôi kẹp tóc hình con bướm, kẹp lên hai bím tóc cho Nhan Nhan, còn mình mặc chiếc áo thun, quần jean, không có đôi giày nào vừa, cô đành đi một đôi dép lê. Thuấn Nhân muốn giữ thể diện cho Nhan Nhan trước mặt bạn bè, nên cũng chú ý ăn mặc cho tươm tất.

Hai mẹ con dắt tay nhau đến nhà trẻ, lúc đó là hai rưỡi chiều. Hội trường còn chưa mở cửa, phụ huynh và học sinh đứng dưới bậc thềm chờ đợi. Người lớn nói chuyện với nhau, còn bọn trẻ chạy xung quanh đùa nghịch.

Thuấn Nhân quan sát kỹ lưỡng một vòng, không phát hiện thấy bóng dáng của Triệu Chấn Đào, để chắc chắn, cô đợi đến khi hội trường mở cửa mới đưa Nhan Nhan vào. Đối diện nhà trẻ có một công viên không rộng lắm, ở đó có rất nhiều ghế đá và tượng điêu khắc. Thuấn Nhân dắt tay Nhan Nhan đến ngồi trên một chiếc ghế đá chờ đợi.

Một chiếc xe taxi dừng trước cổng nhà trẻ. Cửa xe mở ra, một người đàn ông trẻ bước xuống. Anh ta mặc bộ lê màu đen, bên trong mặc sơ mi màu hồng nhạt, thắt cà vạt màu cà phê, bộ lê ôm lấy người tôn lên dáng người chuẩn. Người đàn ông trẻ tuổi đi ra sau xe, mở thùng xe lấy chiếc vali kéo, đứng ở cổng nhà trẻ nhìn lên tấm biển như muốn xác định điều gì. Mắt của Thuấn Nhân lâu nay không được tốt lắm, mấy năm gần đây do tâm hồn và thể xác mệt mỏi nên càng không nhìn rõ những thứ ở xa. Nhan Nhan đang ngó nghiêng, bỗng phát hiện ra người đàn ông đó, như nhận ra điều gì, cô bé nhảy lên, hai mắt mở to, rồi reo hò ầm ĩ: “Bố! Bố! Bố!”

Thuấn Nhân toát mồ hôi hột, nhưng người đàn ông đó không phải là Triệu Chấn Đào, biểu hiện của Nhan Nhan khiến trong giây lát Thuấn Nhân nhớ tới một cái tên. Nhan Nhan chạy về phía người đàn ông đó, cô bé dang hai cánh tay nhỏ bé, người đàn ông cúi người, Nhan Nhan sà vào lòng anh ta.

Thuấn Nhân nhìn Tử Chấn, ngỡ ngàng đến nỗi không nói được câu nào. Làn da của Tử Chấn đen đi nhiều, ánh mắt vẫn âm áp, nhưng không còn thuần khiết như ngày nào mà sắc bén, kiên định, dường như chứa đựng một sức mạnh rất lớn.

Tử Chấn bế Nhan Nhan lên, cau mày nói với Thuấn Nhân: “Sao gọi điện cho anh, chưa nói xong đã dập máy? Anh biết em đang gặp rắc rối, là chuyện gì thế? Điện thoại sao không gọi được, may mà Lý Triệt biết địa chỉ nhà trẻ của Nhan Nhan.”

Nhan Nhan chỉ tay về phía nhà trẻ ý nói muốn vào đó. Tử Chấn bế cô bé vào trong, Nhan Nhan giới thiệu với các bạn: “Bố tớ đến rồi, bố tớ đến rồi, bố tớ đến xem tớ biểu diễn này!”

Thuấn Nhân theo sau Tử Chấn, bước chân mệt mỏi dường như không còn sức nữa, theo phản xạ ôm lấy Tử Chấn từ phía sau, định dựa vào đó nghỉ một lát. Giây phút dựa vào cơ thể ấy, trời đất như hòa làm một, những đợt sóng biển trào lên như muốn nhấn chìm mọi đau khổ, thoang thoảng đâu đây mùi hương thanh mát của hồ sen, tiếng bọn trẻ con đùa nghịch vang vọng bên tai.

Có thể dựa vào bờ vai này ngủ rồi, có thể mơ tới những giấc mơ thần tiên, cuối cùng cũng an toàn rồi.

Căn phòng tràn ngập ánh sáng mặt trời, trên chiếc giường êm ái, Thuấn Nhân nằm ở giữa như được cánh chim lớn ôm lấy cô, vô cùng dễ chịu.

Tử Chấn ngồi trên ghế đặt cạnh giường, dùng vải nhung lau giá để rượu bằng đồng, chốc chốc lại nhìn sang Nhan Nhan đang chơi đồ chơi trên sàn nhà, xung quanh để vài quyển truyện tranh đang đọc dở.

Toàn thân Thuấn Nhân đau ê ẩm, không nhắc nổi người dậy.

Tử Chấn nghe thấy tiếng động, quay mặt lại nhìn: “Tỉnh rồi à? Vừa mới gặp đã làm anh hết hồn. Đưa đến bệnh viện mới biết em mệt quá nên ngất xỉu.”

Thuấn Nhân nghẹn ngào, giọng nói rất nhỏ: “Giúp em với.”

Tử Chấn ra ngoài, lát sau quay lại, tay cầm khay đồ ăn. Đi qua chỗ Nhan Nhan, cô bé ngẩng đầu cười tí mắt, tay đưa ra, ý muốn Tử Chấn cho táo, Tử Chấn lại đưa cho cô bé quả táo, cười nói: “Vừa ăn xong, ăn nữa sẽ đau bụng đấy.”

Thuấn Nhân quá mệt, người rất yếu. Tử Chấn xé nhỏ miếng bánh bao đút cho Thuấn Nhân, cô ăn được vài miếng, anh lại cầm ống hút vào hộp sữa, đưa lên miệng Thuấn Nhân, sau đó lại đút bánh.

“Anh biết cả rồi”, Tử Chấn từ từ nói. “Em và Nhan Nhan tạm thời cứ ở đây, đây là chung cư của một người bạn Pháp của anh, lâu nay không có ai ở. Cổng ra vào phải dùng thẻ mới mở được, nên không có người ngoài làm phiền hai mẹ con đâu. Nhà ăn ở dưới mở cửa cả ngày, nếu muốn tự nấu, ở dưới cũng có siêu thị. Thẻ ngân hàng anh để dưới gối, mật khẩu là ngày sinh của em, có chuyện gì thì cứ gọi điện cho anh, anh không tắt máy đâu.”

Tử Chấn dùng ngón tay gạt nhẹ miếng bánh còn dính trên môi Thuấn Nhân, đầu hơi ngẩng lên nghĩ ngợi, nói: “Trước mắt như thế đã. Không sao đâu, an tâm ở đây đi, anh phải đi có việc rồi.”

Thuấn Nhân rút nhanh cánh tay ở trong chăn ra, nắm lấy cổ tay Tử Chấn: “Triệu Chấn Đào muốn có Nhan Nhan, tòa án sắp phán quyết lần hai rồi, em không thể để hắn mang Nhan Nhan đi.”

Tử Chấn cười nói: “Cứ giao nó cho anh.”

“Hắn muốn mười triệu!” Thuấn Nhân gằn giọng. “Hắn muốn mười triệu, quá nhiều!”

Tử Chấn vuốt nhẹ lên má Thuấn Nhân: “Được rồi, được rồi, đừng kêu nữa! Hắn ta muốn mười triệu? Thật buồn cười, đúng là hắn ta coi tiền là tất cả.”

Tử Chấn dỗ dành Thuấn Nhân giống như dỗ dành một đứa trẻ: “Em yên tâm, ở đây với Nhan Nhan, xử lý việc này cũng cần có thời gian, nhưng anh đảm bảo với em là sẽ không lâu đâu, được chứ?”

Bước tới cửa lớn của công ty, vào thang máy, mắt Tử Chấn bỗng cay cay, nhìn dòng hiểu thị thang máy đang lên màu đỏ, mắt anh nhòe đi. Anh cắn chặt môi, kìm nén nỗi đau trong lòng, nhắm mắt lại và thở một hơi dài, lấy lại bình tĩnh bước ra khỏi thang máy.

Trợ lý Tiểu Giang đi tới nói: “Thời tổng, có người đang chờ anh ở phòng khách. Người này không hẹn trước, ông ta tên là Triệu Chấn Đào, nói có quen biết anh.”

Triệu Chấn Đào đang ngồi trên bộ xa lông màu đỏ đậm, đang cầm xem chiếc gối dựa thêu hoa Tô Châu. Nhìn thấy Tử Chấn bước vào, hắn ta cũng không thèm đứng lên, vứt chiếc gối sang một bên nói: “Thời công tử đừng có chơi trò này đấy!”

Tử Chấn như đang cố nhớ lại, đi đi lại lại bên cửa sổ, rồi quay người lại hỏi: “Xin lỗi, thực sự tôi không nhớ ông là ai.”

“Tao là chồng của Nhan Thuấn Nhân”, Triệu Chấn Đào không cần biết Tử Chấn có thật là không nhận ra mình không, nói: “Hôm qua mày đến nhà trẻ mang vợ và con tao đi, rất nhiều người nhìn thấy. Hai mẹ con nó đang ở đâu?”

“Triệu Chấn Đào, tôi thật không hiểu đầu ông làm bằng cái gì. Tuy chúng ta chẳng hề quen biết, nhưng những việc mà ông làm cho thấy ông chẳng có chút tình của một người chồng, người bố, cũng chẳng có tình người. Không biết ông có xem chương trình Discovery không, trong thế giới loài vật, có rất nhiều loài mãnh thú, khi bạn đời mới sinh con, nó đều có những cử chỉ chăm sóc, còn ông thật không bằng loài cầm thú. Trước khi bảo vệ tới, ông hãy rút khỏi đây, tôi không có cùng ngôn ngữ với động vật bậc thấp như ông.”

Triệu Chấn Đào nói: “Mày đừng tưởng mày có quốc tịch Mỹ mà muốn làm gì thì làm ở cái đất Trung Quốc này. Trung Quốc cũng có luật pháp đấy, không ai cho phép mày cướp người giữa thanh thiên bạch nhật như thế đâu.”

“Pháp luật?” Tử Chấn thấy nực cười. “Chỉ có những người ngu dốt mới bị pháp luật giảng lối.” Nói xong, Tử Chấn bấm điện thoại: “Gọi bảo vệ tới đây.”

Triệu Chấn Đào đi ra cửa, Tử Chấn nói thêm: “Người sáng suốt không làm những chuyện đen tối, có câu này tôi phải nói cho ông nghe.” Tử Chấn đến trước mặt Triệu Chấn Đào, nhìn thẳng vào mắt hắn, nói rõ

từng chữ, từng chữ một: “Triệu Chấn Đào, ông nghe cho rõ đây, tôi muốn cướp vợ ông, đến con ông, tôi cũng sẽ cướp đi.”

Trước khi nắm đấm của Triệu Chấn Đào bay vào mặt Tử Chấn, bảo vệ đã kịp lùi hẳn đi. Bị tổng cổ ra khỏi cửa công ty, hắn vẫn cố ngoái đầu lại hét lên: “Thằng khốn, mày có giỏi thì cứ giở trò đi, ông không tha ày đâu.”

Tử Chấn quay trở lại phòng làm việc, vừa đi vừa sửa lại cà vạt, Tiểu Giang theo sau, Tử Chấn dặn dò: “Đi tìm hiểu xem tay chân thân tín nhất của Triệu Chấn Đào ở công ty Thái Tín là ai. Tên, chức vụ, gia cảnh, sở thích cá nhân, tất cả tư liệu điều tra được mang hết đến đây.”

Tử Chấn cởi áo vét vứt lên sofa, đến bàn làm việc, mở máy tính.

Nửa tiếng sau, Tiểu Giang mang một xấp tài liệu đẩy cửa bước vào, Tử Chấn cầm xem, Tiểu Giang nói: “Sầm Phàm, ba mươi sáu tuổi. Khi Triệu Chấn Đào mới đến Bắc Kinh, Sầm Phàm và ông ta làm cùng ở một công trường, họ làm ăn với nhau cho tới hôm nay.”

Tử Chấn nói: “Còn danh sách các nhà cung cấp đâu?”

Tiểu Giang rút từ trong xấp tài liệu ra một tờ giấy: “Mấy công ty lớn đều ở đây, còn lại đang trong quá trình thu thập.”

Tử Chấn nhanh chóng xem lướt qua một lượt, nói: “Từ nay cũng đủ rồi.”

Anh suy nghĩ một hồi, rồi chọn ra một công ty, lên mạng tra số điện thoại của công ty đó, lại tìm một công ty khác, dặn dò Tiểu Giang lấy danh nghĩa của công ty này gọi điện đến đặt hàng.

Tiểu Giang định lấy máy cố định gọi. Tử Chấn nói: “Đừng dùng điện thoại công ty. Đi mua một cái sim, gọi xong thì báo cáo kết quả cho tôi.”

Tiểu Giang đặt mua thẻ nhớ máy tính. Đối phương gửi cho Tiểu Giang một bảng báo giá qua email. Sau một hồi thương lượng giá cả, bên mua được giảm sáu phần trăm. Tử Chấn nói: “Hẹn với giám đốc marketing của bên kia, nói giám đốc bên mình cần gấp mặt nói chuyện.”

Công ty điện tử biết tin đối phương đang tìm hiểu chất lượng sản phẩm để làm ăn lâu dài nên thái độ cũng vô cùng nhiệt tình, họ còn nói giám đốc marketing dẫn Tiểu Giang đi suối nước nóng massage.

Tử Chấn không muốn tốn nhiều thời gian, anh chỉ muốn biết giá gốc mà công ty này định ra cho công ty Thái Tín.

Tử Chấn nói: “Tôi biết công ty các anh cung cấp hàng cho Thái Tín, đầu ra bên đó cũng rất ổn định, đối với chúng tôi chất lượng sản phẩm là số một, sau đó mới đến giá thành. Có điều quy mô công ty chúng tôi lớn hơn Thái Tín, thời gian hợp tác lâu dài, hơn nữa lại đưa tiền đặt cọc. Với những thuận lợi đó, chúng tôi có quyền yêu cầu giá ưu đãi. Giá phải thấp hơn bất kỳ giá nào mà trước đây công ty anh đưa ra, nếu không, trong quá trình làm ăn, một khi chúng tôi phát hiện ra, hợp đồng giữa chúng ta lập tức hết hiệu lực.”

Giám đốc marketing suy nghĩ khoảng ba phút, nói: “Giảm hai lăm phần trăm.”

“Quá cao. Tôi không cần giá anh đưa ra. Giá mà tôi cần là giá do ông giám đốc công ty anh đưa ra”, Tử Chấn nhìn anh ta. “Gọi điện cho giám đốc của anh đi.”

Giám đốc ra giá giảm bốn mươi phần trăm.

Giám đốc marketing nói: “Không thể thấp hơn được nữa.”

Tử Chấn nói: “Tôi sẽ nhanh chóng trả lời, đợi điện thoại của tôi nhé”

Trên đường về, Tử Chấn nói: “Tiểu Giang, cậu đi tìm một công ty điện tử có thương hiệu tốt hơn, rồi xin làm chân giám đốc marketing.”

Đến gần ga tàu điện ngầm, Tiểu Giang xuống xe, trong lúc chờ đèn đỏ, Tử Chấn nhìn thấy đèn sáng nhấp nháy trong một trung tâm thương mại, anh quay xe rẽ vào.

Sản phẩm thời trang của nữ nhiều vô kể, kiểu dáng đang thịnh hành trên thị trường quốc tế. Tử Chấn chọn một thương hiệu thời trang của Milan, cô bán hàng niềm nở tiếp đón. Tử Chấn nói: “Cô gái cao khoảng 1m65, nặng chưa đến năm mươi kg, tóc dài ngang lưng, da trắng, mặt trái xoan, tính tình dịu dàng. Chọn giúp tôi mất bộ, cả giày nữa.”

Thuấn Nhân hoảng hồn khi nhìn mấy bộ đồ, giá in trên mác cao ngất ngưỡng. Nhan Nhan đang ngồi ăn chiếc bánh ngọt, cô bé nằng nặc đòi mẹ mặc ình xem. Thuấn Nhân đành đi vào phòng thay đồ, đi đôi giày cao gót mới, rụt rè bước ra.

Tử Chấn dựa lưng vào cửa sổ nhìn Thuấn Nhân, ánh mắt dịu dàng, tràn đầy sự ngưỡng mộ và trân trọng như đang ngắm một báu vật thất lạc nay mới tìm lại được.

Chiếc váy rất vừa, phối với nền hoa trang nhã, màu rượu nho đỏ, sợi dây nhung mảnh mai màu đen của chiếc giày cao gót ôm lấy mắt cá chân xinh xắn. Sự khác nhau giữa một người con gái và một người phụ nữ không chỉ ở cơ thể mà còn ở thái độ lóng ngóng. Thuấn Nhân cúi đầu ngắm chiếc váy, tóc hai bên tai rủ xuống che mắt tầm nhìn, chốc chốc cô lại lấy tay vuốt nhẹ mở tóc bên tai.

Tử Chấn vòng tay qua eo, ôm lấy người Thuấn Nhân, đầu dựa vào cửa sổ, nói: “Thuấn Nhân à, mấy năm nay em gặp phải những chuyện gì, hãy nói cho anh biết. Sung sướng, đau khổ và cả tuyệt vọng nữa, kể hết cho anh nghe đi.”

Thuấn Nhân bắt đầu kể cho Tử Chấn nghe nỗi đau khổ cuộc đời mình, giọng nhỏ nhẹ, Tử Chấn lắng lẽ nghe. Chốc chốc cô lại lấy khăn giấy lau hai hàng nước mắt đang chảy dài trên má. Tử Chấn lấy hộp giấy để vào lòng Thuấn Nhân, để Thuấn Nhân bọc bạch, khóc cho nỗi buồn cạn vơi. Nhan Nhan nằm trên giường ngủ một cách ngon lành, tuy đã say giấc nhưng khuôn mặt vẫn hiện lên một niềm vui khôn xiết, con bé là niềm hạnh phúc trong đau khổ của Thuấn Nhân.

Sau cùng, Thuấn Nhân nói: “Em muốn sống bên cạnh con bé, nuôi nó khôn lớn, em không có ước mong gì khác nữa.”

Tử Chấn đưa tay ra xem đồng hồ, rồi đứng lên cầm lấy chiếc áo vét đang để trên ghế, véo mũi Thuấn Nhân, nói: “Đi tắm một cái rồi ngủ đi, ngày mai anh lại tới.”

Thuấn Nhân nói: “Ở đây có nhiều phòng lắm, muện rồi, hay anh ngủ lại đi.”

Tử Chấn cười: “Đừng nói như thế với anh, cũng đừng nhìn anh như thế, nếu không anh sẽ tưởng em đang ám chỉ điều gì đấy.”

Thuấn Nhân tiễn Tử Chấn ra cửa, giúp anh khoác áo vét. Trong lúc mở cửa cho Tử Chấn, Thuấn Nhân nói: “Anh có biết trong lòng em là một người đàn ông như thế nào không? Anh như mặt trời trong trái tim em vậy.”

Tiểu Giang nhanh chóng trở thành giám đốc marketing của một công ty có tiếng, anh ta gọi điện hẹn gặp Sầm Phàm.

Sầm Phàm nói: “Công ty anh ngày trước từng liên lạc với tôi, sản phẩm khá tốt, nhưng giá thành cao quá.”

Tiểu Giang nói: “Sản phẩm IT kiểu dáng, mẫu mã thay đổi liên tục, giá thành cũng thay đổi theo, bộ phận chế tạo của công ty tôi mới mời mấy chuyên gia nước ngoài tới nghiên cứu cải thiện sản phẩm, giá thành hiện tại khác xa so với trước đây.”

Sầm Phàm xem một cách kỹ lưỡng bảng báo giá mà Tiểu Giang đưa cho, nói: “Về cơ bản đều cao hơn so với ước tính của chúng tôi, chỉ có phần thể nhớ của máy tính là có thể xem xét, sản phẩm của công ty anh lấy từ bên ngoài à?”

“Không, đảm bảo là sản phẩm do chính công ty tôi sản xuất.”

“Giá thấp nhất có thể báo cho công ty tôi là bao nhiêu?”

“Có thể giảm được nữa.”

“Giám đốc công ty anh là ai? Tôi muốn thương lượng với ông ta. Mười giờ sáng mai, tôi sẽ đến công ty anh.”

Tiểu Giang nói: “Có rất nhiều chuyện không tiện nói ở phòng làm việc, anh xem như thế này được không nhé? Hết giờ làm tôi sẽ gọi cho anh, ba người chúng ta sẽ bàn bạc, giá thành, kiểu dáng v.v... vẫn có thể thương lượng được.”

Sầm Phàm gật đầu: “Gọi vào số của tôi nhé, tối nay gặp.”

19. Chương 19

Chương 19: CẢNH SẮC TƯƠI SÁNG

Tử Chấn hẹn Sầm Phàm tới một nhà hàng mà ông ta thường lui tới ăn món Thái. Vừa gặp, Sầm Phàm đã nói: “Giám đốc Châu cũng thích ăn món Thái à? Thật là có duyên đây.” Giám đốc nơi Tiểu Giang xin làm họ Châu nên Sầm Phàm ngộ nhận Tử Chấn là ông giám đốc họ Châu kia.

“Tôi thích món ăn Thái, nhưng chưa từng đến nhà hàng này”, Tử Chấn nói. “Qua tìm hiểu được biết ông rất thích nhà hàng này nên tôi đặt chỗ ở đây, như thế có thể nói là tôi rất có thành ý đúng không?”

Đề tài nói chuyện bắt đầu từ món dưa, rồi thì nước Thái đâu đâu cũng thấy đèn chùa linh thiêng, nào thì là Pattaya, Phuket, rồi thì lễ hội té nước, còn cả khu đèn đỏ^[1] của Thái, tất cả đều rất tuyệt. Qua ba chum rượu, Sầm Phàm càng nói càng hăng, ông ta còn vỗ vai Tử Chấn nói: “Chú em à, chú em tuy ít tuổi, nhưng rất hiểu lễ nghĩa, anh muốn chúng ta kết tình bạn bè!” Nói đi nói lại, cuối cùng hẳn ta kết lại một câu: “Giá mà em đưa ra cũng được đây, chúng ta thử làm một mẻ xem sao.”

[1] Ở Thái Lan, mại dâm được coi là một nghề hợp pháp. “Khu đèn đỏ” là để chỉ khu vực hoạt động hợp pháp của gái mại dâm ở Thái Lan.

Tử Chấn nói: “Đây là cái giá mà em viết trên hóa đơn còn hai phần lợi nhuận thuộc về anh.”

Sầm Phàm nghe thấy thế thì vô cùng sung sướng, ôm Tử Chấn chặt hơn, nói: “Chú em à, công ty kia chỉ cho anh một phần, hơn nữa sản phẩm cũng không tốt như của công ty chú em đây. Nếu như chuyện này êm thấm, chúng ta sẽ hợp tác lâu dài. Có điều phải ký một bản thỏa thuận mật nhé?”

Tử Chấn ra hiệu cho Tiểu Giang, rút trong cặp ra một bản thỏa thuận, đưa cho Sầm Phàm. Sầm Phàm đọc một lượt, rồi cầm bút trên tay Tiểu Giang ký tên mình vào tờ giấy đó. Tử Chấn cầm tờ giấy, kiểm tra lại, rồi đưa cho Tiểu Giang, Tiểu Giang cất tờ giấy vào cặp.

Sầm Phàm cười sung sướng, lấy dưa khều cơm trong quả dưa ra ăn. Tử Chấn mở nắp chai nước lọc đang để trên bàn, đứng lên dốc thẳng vào đầu Sầm Phàm.

Sầm Phàm mặt mày ửng hồng, run rẩy, ngơ ngàng nhìn Tử Chấn, thái độ bực tức.

Tử Chấn nắm lấy cổ Sầm Phàm, kéo ông ta sát lại nói: “Tôi muốn có bằng chứng của Triệu Chấn Đào. Ba ngày sau, vào giờ này, ông đến đây đưa cho tôi.”

Sầm Phàm quá bất ngờ nên không kịp có phản ứng gì, mồm há hốc, mặt dần thối, rất lâu sau mới lắp ba lắp bắp hỏi: “Bọn mày là ai?”

“Đừng tò mò, không liên quan gì đến ông hết”, Tử Chấn nói. “Chỉ cần ông ngoan ngoãn nghe lời, sau vụ này, thỏa thuận mật kia sẽ trả lại cho ông.”

Giấy thỏa thuận mật kia rất quan trọng đối với Sầm Phàm. Tất cả những thứ ông ta có được như ngày hôm nay đều không cho phép để xảy ra sự việc không nên có kia. Ăn tiền hoa hồng là một việc làm thường thấy trên thương trường, chỉ cần kín đáo, mọi thứ sẽ tốt đẹp. Một khi bại lộ rồi, sẽ bị mọi người bài xích, giống như người phụ nữ ngoại tình bị phát hiện.

Sầm Phàm nói một cách chán nản: “Trên thương trường, Triệu Chấn Đào không có vết đen nào, ông ta hoàn toàn trong sạch.”

Tử Chấn cười: “Nói ông ngây thơ, tôi còn tin. Nhưng nếu ông nói Triệu Chấn Đào ngây thơ thì chỉ có chứng minh ông đồng lõa với hắn.”

Sầm Phàm hỏi: “Muốn chứng cứ như thế nào?”

Tử Chấn nói: “Càng lớn càng tốt, lớn đến mức cho hắn phải ngồi tù, cả đời này cũng không ra được.”

Sầm Phàm cầm chai rượu trên bàn, uống một hơi cạn sạch, rồi đập một nhát vỡ tan, nói: “Có tao, sẽ không có nó. Ba ngày nữa, mày hãy chờ lấy cái mày muốn!”

Triệu Chấn Đào mới đọc được có một nửa, tay chân đã run lên cầm cập. Mớ giấy tờ này chẳng cần thiết phải đọc hết, hắn ta biết dụng ý của Tử Chấn. Hắn ta sợ rằng Tử Chấn đúng là muốn dồn hắn tới chỗ chết, dựa vào sự phán đoán của hắn, khả năng đó rất lớn.

Hắn ta nhìn Tử Chấn, giọng khàn lại, nói: “Điều kiện của mày là gì?”

Tử Chấn nói: “Làm thủ tục pháp lý trả lại Nhan Nhan ẹ nó.” Nói đến đây, anh như nghĩ ra được trò gì hay, cười khoái chí, vừa cười vừa nói với Triệu Chấn Đào: “Còn nữa, tôi muốn mười triệu.”

Triệu Chấn Đào dường như không còn đường thoát, cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác, nếu không nghe theo thì chỉ còn con đường chết. Ngọn lửa phẫn nộ đang cháy hừng hực trong người, hắn hét lớn: “Nếu tao không đưa thì sao?”

Tử Chấn với lấy con dao rọc giấy để trên bàn làm việc, kề vào cổ Triệu Chấn Đào, hắn suýt ngã khỏi ghế, Tử Chấn nói vào tai hắn: “Ngồi tù đến chết, hay bây giờ chết? Chọn đi.”

Mắt Triệu Chấn Đào long song sọc, nhưng rồi ánh mắt dụt tụt ấy cũng dịu đi, thay vào đó là một thái độ chấp nhận thất bại.

“Tao chọn con đường thứ ba”, hắn ta nói. “Tao sẽ từ bỏ quyền nuôi Nhan Nhan. Mười triệu, đưa ày thế nào? Gửi vào tài khoản hay thế nào?”

Tử Chấn khua khua con dao trước mặt Chấn Đào nói: “Gửi cho quỹ từ thiện năm triệu, ông nên tích lũy chút đức về sau. Quyền góp xong, đem giấy tờ chứng nhận về đây cho tôi. Ông hào phóng như thế, không chừng phóng viên, nhà báo sẽ đến biểu dương cũng nên”. Tử Chấn chỉnh lại cà vạt cho Chấn Đào rồi nói: “Khi chụp ảnh nhớ cười lên, hình ông quả thực chẳng đáng yêu chút nào.”

Trò chơi còn chưa kết thúc, Tử Chấn lái xe tới tòa soạn Thuấn Nhân làm việc trước đây. Tử Chấn nói muốn hợp tác với tòa soạn, anh sẽ chi năm triệu vào hợp đồng làm ăn lần này, nhưng anh muốn ký hợp đồng với trưởng ban biên tập Nhan Thuấn Nhân. Ông phó tổng biên tập nghe thấy như vậy thì sung sướng ra mặt, giải thích: “Không vấn đề gì, nhưng trưởng ban biên tập ở đây họ Mã, có lẽ anh Thời nghe nhầm chẳng?”

Tử Chấn không chần chừ nói: “Tôi thích cái cô tên là Nhan Thuấn Nhân, tôi muốn làm việc với cô ấy. Nếu cô ấy không đến, thì thôi, bỏ qua chuyện này đi.”

Phó tổng biên tập tòa soạn nhìn Tử Chấn, đành phải đi thông báo cho chủ nhiệm Mã tìm Thuấn Nhân. Bận rộn tìm kiếm nửa tiếng đồng hồ mà vẫn không liên lạc được.

Tử Chấn nói: “Tôi không có thời gian đợi lâu đâu, Nhan Thuấn Nhân không làm việc ở đây nữa phải không?”

Phó tổng biên tập nói: “Chúng tôi đã liên lạc được với một nhân viên họ Lý từng làm việc ở đây, anh ta có liên lạc với Thuấn Nhân. Thuấn Nhân làm việc ở bộ phận quản lý phát triển sự nghiệp của tòa soạn, là nhân viên xuất sắc của chúng tôi, là một trong mười nhân viên giỏi ở đây, tôi đã đề cử cô ấy rồi.”

Tử Chấn nói: “Ồ, nếu đã như vậy, lúc này ông nói có ông trưởng ban biên tập họ Mã đúng không? Tôi nghe nói, ông này cũng được lắm, để ông ta làm trợ lý cho Thuấn Nhân đi.”

Phó tổng biên tập gật đầu: “Thuấn Nhân chắc chắn sẽ là người phụ trách dự án này, để ông Mã làm trợ lý cho cô ấy cũng không vấn đề gì.”

Tử Chấn đứng dậy rời khỏi tòa soạn, trước khi đi anh nói: “Năm triệu đang để ở chỗ Tổng giám đốc Triệu, sau khi dự án này được triển khai, ông cho người bên tài vụ liên hệ với Tổng giám đốc Triệu.”

Việc Tử Chấn đến tòa soạn, ít nhiều cũng mang tính cách trả thù trẻ con. Thuấn Nhân biết anh thật sự không muốn mình quay lại tòa soạn. Anh chỉ muốn cho đám người kia một bài học. Dự án kết thúc, Tử Chấn cũng không ngu đến nỗi mang tiền cho bọn chúng chơi.

Tử Chấn gặp Thuấn Nhân lấy chứng minh thư, lấy tên Thuấn Nhân mua một lúc ba ngôi nhà cao cấp, giấy tờ nhà đều giao hết cho Thuấn Nhân.

“Em hiền lành quá, không biết mưu mẹo trong kinh doanh, nên đừng buôn bán gì hết, cứ làm chủ nhà là được rồi”, Tử Chấn nói. “Hai căn có hai phòng ngủ, một căn có ba phòng ngủ, lắp đặt nội thất bên trong xong là có thể ở được. Em và Nhan Nhan ở căn có ba phòng ngủ, còn lại hai căn em cho thuê, tiền đó để hai mẹ con chi tiêu, và nuôi thêm một cái xe hơi nữa cũng thoải mái. Sau đó, em thích làm gì thì làm, không cần phải để ý đến thu nhập, chỉ cần là việc em thích thôi.”

Thuấn Nhân nói: “Anh giúp em nhiều quá, em không có cách nào đền ơn anh, những cái đó em không thể nhận được.”

Tử Chấn thở dài: “Thuấn Nhân à, mọi thứ không ngừng thay đổi, em không thay đổi thì cũng phải tiếp tục tồn tại. Anh không biết tương lai sau này mình có thay đổi không, nên bây giờ anh muốn là nhiều việc cho em hơn, được không? Anh muốn nhìn thấy em vui vẻ, không phải chịu áp lực cuộc sống, không phải lo lắng, sợ sệt, lúc nào cũng tràn đầy hy vọng, hạnh phúc, anh muốn nhìn thấy em như vậy.”

Thuấn Nhân tay cầm ly nước, vui buồn đan xen. Khuôn mặt trắng hồng bỗng đỏ ửng.

Khuôn mặt không trang điểm đẹp dịu dàng, Tử Chấn ôm lấy Thuấn Nhân rồi đặt lên môi cô một nụ hôn thật ngọt ngào. Đôi môi cô mềm mại và mát lạnh. Tử Chấn luồn tay cởi chiếc áo ngực của cô, người Thuấn Nhân như tan ra thành nước. Đây là việc cô khát khao nhất từ ngày còn con gái, không thể chờ đợi được nữa, Thuấn Nhân như muốn hòa vào cơ thể ấy, lúc này không còn sự ngại ngùng, do dự, anh là của cô, chỉ có thể của mình cô mà thôi. Thuấn Nhân rên lên vì sung sướng, mặc kệ tất cả mọi người trên thế giới này nghe thấy, cũng không sao cả. Toàn thân run lên, Thuấn Nhân ôm chặt lấy Tử Chấn, hôn anh say đắm. Đây là lần đầu tiên cô thấy mình hưng phấn đến thế.

Hai người cứ thế chìm đắm trong hạnh phúc cho tới sáng. Nếu không vì Nhan Nhan gọi to bên ngoài phòng ngủ, chắc hai người vẫn còn trao cho nhau những nụ hôn nồng cháy.

Tử Chấn không muốn mở mắt, quay người ngủ tiếp, Thuấn Nhân khoác áo ngủ, mở hé cánh cửa phòng ngủ ngó ra, Nhan Nhan ra hiệu ẹ bước ra ngoài. Thuấn Nhân vội vàng cầm tay con bé, đóng cửa lại, dẫn Nhan Nhan xuống phòng khách.

Nhan Nhan ngồi vào bàn ăn chờ bữa sáng, đôi mắt sẫm soi nhìn mẹ: “Mẹ, tóc mẹ rối quá, bên trong không mặc quần áo.”

Thuấn Nhân lấy trong lò vi sóng ra đĩa bánh bao, rót một ly sữa, nói: “Mẹ đang định tắm thì con lại gọi mẹ ra.”

Nhan Nhan nói lớn: “Bố ở đây, con nhìn thất giày của bố ở ngoài cửa kia.”

Thuấn Nhân nói: “Ăn xong, con về phòng đọc truyện tranh đi. Mẹ chưa gọi thì chưa được ra đấy nhé.”

Nhan Nhan nói: “Con muốn chơi với bố, bố đang ngủ hả mẹ? Con muốn ngủ với bố cơ!” Nói đoạn, cô bé nhảy xuống ghế, chạy về phía phòng ngủ.

Thuấn Nhân vắt trứng trên tay xuống, chạy nhanh tới, chặn trước mặt Nhan Nhan. Nếu con bé nhìn thấy Tử Chấn không mảnh vải trên người, không biết nó sẽ nghĩ thế nào?

Khó khăn lắm mới bắt được con bé vào phòng đọc sách, Thuấn Nhân quay lại phòng ngủ, khóa cửa cẩn thận. Tử Chấn nằm sấp trên giường ngủ rất say, khuôn mặt thanh tú dưới mái tóc đen đẹp như một thiên thần.

Thuấn Nhan cởi phăng áo ngủ, leo lên giường, lật người Tử Chấn lại. Trong vô thức, Tử Chấn đưa cánh tay ra cho Thuấn Nhan gối đầu, Thuấn Nhan nằm sát bên Tử Chấn, vuốt nhẹ lên cằm anh.

“Tiểu Sư Tử.” Thuấn Nhân nói: “Em muốn sinh cho anh một đứa con.”

Tử Chấn ngủ say, không phản ứng gì. Thuấn Nhân hôn nhẹ lên môi anh, rồi vào nhà tắm.

Thuấn Nhân ngồi sấy tóc bên bàn trang điểm, trên người chỉ cuốn chiếc khăn tắm. Khăn tắm cuốn chặt đến nỗi ép hai bầu ngực, để lộ ra rãnh ngực sâu, nước trên tóc từng giọt từng giọt xuống vai, chảy xuống ngực, làm ướt một phần chiếc khăn tắm.

Máy sấy tóc phát ra âm thanh không to lắm, nhưng cũng đủ để đánh thức Tử Chấn, anh vươn vai nhìn Thuấn Nhân. Tay Thuấn Nhân vuốt lên mái tóc đang còn ướt, quay lại nhìn Tử Chấn, nở nụ cười ngọt ngào nhưng hơi e lệ của người con gái.

Tử Chấn dịu dàng nói: “Thuấn Nhân, mình kết hôn nhé!”

Thuấn Nhân nói: “Em từng ly hôn, còn nuôi con nhỏ, không có việc làm, không có bảo hiểm, lại qua tuổi hai mươi. Anh đã nghĩ đến điều đó chưa?”

Tử Chấn nhắc lại: “Mình kết hôn nhé!”

Thuấn Nhân tắt máy sấy, đến bên Tử Chấn, bốn mắt nhìn nhau âu yếm, sau đó cô trả lời một cách rõ ràng: “Vâng”

Cuộc sống là một không gian đa chiều, hầu hết mọi người cả cuộc đời chỉ biết đến sự tồn tại của không gian đa chiều mà không có cơ hội được cảm nhận nó.

Trong một thời gian rất ngắn, Thuấn Nhân thoát khỏi thế giới ban đầu. Khi cô bé Nhan Nhan lên máy bay, mọi khổ nạn đều tan biến. Cô tiếp viên hàng không xinh đẹp cúi người, dịu dàng hỏi: “Xin hỏi quý khách có cần gì không ạ?”

“Có cần lấy thêm chăn cho cô bé này không ạ?” Thuấn Nhân nhìn những cô gái sống trên bầu trời như nhìn những đám mây đang trôi ngoài cửa sổ máy bay.

Bắt đầu từ ngày tuần trăng mật đầu tiên của Thuấn Nhân và Tử Chấn, Nhan Nhan ngủ rất ít. Cô bé đuổi theo những con bọ câu trên quảng trường. Đàn bọ câu bay rất thấp, có lúc lại đậu trên mặt đất, Nhan Nhan tỏ ra rất vui sướng. Cô bé cầm mẫu bánh mì bón cho bọ câu ăn, nụ cười tươi rói.

Thuấn Nhân nhớ tới một cuốn tiểu thuyết của Nga có tiêu đề Khám phá thế giới.

Cuộc sống thật tươi đẹp!

20. Chương 20

Chương 20: SÓNG BIỂN NHẢN CHÌM TẮT CẢ

Trước khi về nước, Tử Chấn nhận được cuộc gọi của bố Diệp Trăn Trăn, hỏi han vài câu, ông ta nói Trăn Trăn lâu lắm rồi không gọi về nhà, người nhà rất lo lắng, khó khăn lắm mới hỏi được Lý Triệt số của Tử Chấn, hy vọng anh nể tình qua lại mấy năm nhờ bạn bè bên Mỹ tìm Trăn Trăn giúp.

Tử Chấn bàn bạc với Thuấn Nhân, cô nói Diệp Trăn Trăn sống rất phóng khoáng, chẳng cần biết người nhà ra sao, nhưng thôi, đành giúp một lần.

Tử Chấn mang mẹ con Thuấn Nhân quay lại New York. Anh bảo thư ký đưa hai mẹ con đi chơi, con mình đến trường của Trăn Trăn. Anh tìm trong danh sách sinh viên trong trường được mấy người bạn cùng phòng với Trăn Trăn ngày trước, trong đó có một cô Hoa kiều đang làm việc ở thư viện. Cô gái này cảm thấy hơi

lạ khi nhìn thấy Tử Chấn, cô ta chỉ nói: “Anh tới mấy con đường gần phố Wall, may ra thì thấy, có người nói từng nhìn thấy cô ấy ở đó.”

Tử Chấn có mấy người bạn làm ở sở giao dịch chứng khoán phố Wall, nếu Trần Trần làm việc ở đó, chắc chắn bạn bè của Tử Chấn sẽ báo cho anh. Phố Wall là một con đường lớn phía nam của Manhattan, kéo dài từ đường Broadway đến sông Đông, nơi đây được gọi là Trung tâm tài chính thế giới nhưng thực ra nó giống một trung tâm thương mại hoang tàn, mấy tòa nhà cao chọc trời cũ kỹ, đường vừa ngắn vừa hẹp, đầu đường đầy rào chắn, giữa đường đang sửa chữa, đâu đâu cũng nhìn thấy những ổ gà.

Tử Chấn rời phòng giao dịch chứng khoán là lúc trời sầm tối, mưa không ngừng rơi. Nước mưa chảy xối xả xuống ga tàu điện ngầm ở phố Wall. May thay, mưa rào một lúc rồi tạnh, Tử Chấn cẩn thận bước qua những hồ nước, đi đến giao lộ giữa đường Broadway và phố Wall, ngẩng lên đã nhìn thấy nhà thờ nổi tiếng, góc đường tối cạnh nhà thờ có mấy cô gái mặc váy siêu ngắn màu đen đang đứng đó mời chào. Mấy cô gái này ở New York đâu đâu cũng thấy, dường như bắt gặp bất cứ lúc nào ở hang cùng ngõ hẻm. Tử Chấn đi nhanh qua mấy cô gái. Tối căn hộ cao cấp của người bạn, thấy có một cô gái đang đứng ở trước cửa. Trời tối quá, cô gái mặc rất phong phanh, lạnh đến nỗi toàn thân run rẩy, đầu vùi vào chiếc khăn choàng trước cổ, hai vai co lại, hai chân đi tất màu đen chụm sát vào nhau, chốc chốc lại nhảy ra đường vẫy vẫy tay. Tử Chấn không tiện mời cô ta vào nhà, anh kéo cửa sắt lại, mở cửa gỗ ra, cho luồng khí ấm áp từ chiếc điều hòa tỏa ra ngoài, vậy lấy cô gái đáng thương.

Bạn anh đang bàn chuyện làm ăn qua điện thoại, không biết đang nói gì mà có vẻ rất hăng say. Tử Chấn ngồi ở phòng khách đọc báo một lúc, đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống đường phố, cô gái đang run lên vì lạnh công vẫn đứng đó. Anh rút trong ví ra mấy trăm đô la, đến bên cửa sắt, thò tay ra ngoài, chạm vào tay cô gái, nói: “Xin lỗi, cô đừng đứng ở đây nữa.”

Cô gái kia đếm đi đếm lại mấy tờ tiền, nhét vào túi váy cẩn thận rồi ngẩng đầu lên. Gương mặt cô bị ánh sáng chiếu vào, nhìn thoáng qua cũng biết đấy là người châu Á. Tử Chấn chuẩn bị khép cửa lại, cô gái kia bỗng như bị kim châm, hét lên vẻ hoảng sợ, sau đó chạy thục mạng.

Tử Chấn cảm thấy khó hiểu, cau mày nhìn theo cái bóng đang chạy liêu xiêu, cười nhạt rồi kéo lại. Cầm tay kéo ở cửa, trong đầu anh chợt lóe lên một suy nghĩ, anh vội vàng mở cửa xông ra ngoài.

Người con gái kia vẫn chưa chạy xa, Tử Chấn gọi tên cô ta bằng tiếng Trung Quốc: “Diệp Trần Trần!”

Trong lúc chạy, một bên giày cao gót của Trần Trần bị gãy, còn bên kia bị vướng vào một khe của nắp cống, rút lên không được, cô ta bèn rút chân ra khỏi giày, tiếp tục chạy bán sống bán chết. Bùn đất bắn lên chiếc tất màu đen tạo thành vô số vết bắn màu vàng.

Tử Chấn chạy được một đoạn ngắn thì dừng lại, anh không biết phải làm thế nào, chuyện này quá bất ngờ. Anh hy vọng người con gái kia không phải là Diệp Trần Trần, nhưng trực giác cho anh biết cô ta chính là Trần Trần, người con gái mà đầu tiên dạy cho anh biết thế nào là hôn, thế nào là đêm đầu tiên, thế nào là tay kẻ gối ấp... Tử Chấn cứ vòng đi vòng lại gần đó kiếm tìm, nhưng vô vọng. Anh đá chân vào tường về tức tối, tay vuốt mặt, nói: “Được rồi, cứ như vậy đi.”

Bản thân Tử Chấn cũng không biết câu nói bột phát đó có hàm ý gì. Quay người lại định đi về, bỗng từ đằng sau có người ôm lấy anh, mạnh đến nỗi khiến Tử Chấn loạn choạng mấy bước mới đứng vững.

Diệp Trần Trần vừa khóc vừa nói: “Tử Chấn, mấy năm nay anh chẳng hề để ý đến em! Đến email cũng chẳng có lấy một cái.”

Tử Chấn hơi nghiêng mắt nhìn lên bầu trời đen xám, mưa lớn vừa dứt, không thấy có chút ánh sáng, mây xám dày cộp như muốn đè lên nóc của những tòa nhà chọc trời. “Buông anh ra”, Tử Chấn bình tĩnh nói. “Anh đã kết hôn rồi, đừng có làm hành động như thế này với anh nữa.”

Diệp Trần Trần không buông tay còn ôm Tử Chấn chặt hơn: “Mời em một ly cà phê nhé, hay em mời cũng được.”

Khi mới đến Mỹ, mọi việc đến với Diệp Trần Trần rất thuận lợi, dưới sự giúp đỡ của Brian, Trần Trần được vào học một trường về ngoại thương của Mỹ. nhưng đó chẳng qua cũng chỉ là một trường dành cho giới ăn

chơi, không thuộc dạng tử tế, đảng hoàng, học phí đắt đỏ, có rất nhiều con em của những gia đình giàu có bên đại lục qua đó lều lổng, đốt tiền.

Trong quãng thời gian học ở trường này, Trần Trần liên tục thay bạn trai, mục đích là để kiếm tiền đóng học phí. Tốt nghiệp xong, cô cũng không tìm được một công việc lý tưởng. Cô ta luôn chờ đợi cơ hội, không có ý định về nước. Tâm trạng này cũng giống với những lưu học sinh đến từ các nước khác, Mỹ như là một cánh cửa lớn, chỉ cần được đứng bên trong cánh cửa này, cũng đủ thấy hãnh diện rồi.

Trần Trần từng làm vô số công việc. Tích góp được một khoản tiền nhỏ, cô ta bèn nhờ vả mấy người bạn giàu có giúp mình đầu tư vào chứng khoán. Nhưng vận may không mỉm cười với cô ta, chỉ trong vòng nửa năm, số tiền đó đã bay mất. Làm nhân viên bưng bê ở một cửa hàng ăn, thời gian còn lại, cô ta làm gái đứng đường, nhưng tiền thật không dễ kiếm chút nào.

Cô ta uống nhanh ly cà phê, chưa tới năm phút đã kể xong mấy năm vật lộn trên đất Mỹ, nghiêng rắng nói: “Em ghét những nhà sản xuất cổ phiếu, nếu không vì chúng, em đã có thể mua được căn nhà nhỏ ở khu Manhattan rồi.”

“Em mua loại cổ phiếu nào? Bán khi nào?” Tử Chấn hỏi.

Trần Trần nói mã số cổ phiếu. “Tháng Ba năm ngoái, em bị thua lỗ. Nhưng không chỉ một mình em đen đui, hàng ngàn hàng vạn người phá sản, có người còn nhảy lầu tự sát, may mà em vẫn mạnh mẽ sống tiếp, mấy thằng tư bản hút máu người nên bị ném xuống địa ngục.”

Tử Chấn tay chống cằm, mắt nhìn ra màn đêm ngoài cửa sổ: “Việc cổ phiếu xuống giá, em cũng chỉ như con tôm, con cá nằm trên bờ khi thủy triều rút thôi, chết là lẽ đương nhiên.” Anh suy nghĩ một lúc, dường như trong đầu đang có một mâu thuẫn nào đó, sau đó quay sang nhìn Trần Trần nói: “Đáng bị ném xuống địa ngục có năm người, anh là một trong số đó.”

Trần Trần bị sặc cà phê, ánh mắt ngạc nhiên nhìn Tử Chấn.

“Bố anh trong một lần đầu tư vào đồ cổ bị thất bại, khiến tài sản công ty bị hụt mất tám mươi phần trăm, phải bắt đầu lại từ đầu, mọi việc đều do anh xây dựng nên”, Tử Chấn nói. “Tiền bạc đều do cướp được mà có. Quá trình giằng co để tiền lọt vào túi mình thật thú vị. Khi mới bắt đầu, anh không nhận ra, về sau mới phát hiện rằng, cảm giác đó rất quan trọng đối với một thằng đàn ông.”

Lời anh nói không giống lắm với thái độ anh thể hiện, ánh mắt vẫn lóe lên một chút đau thương. Để che giấu điểm này, anh rút điều thuốc trong bao ra, bỏ vào miệng, tay quẹt bật lửa. Miệng ngậm thuốc, lời nói nghe không rõ lắm, nhưng cũng nghe ra được câu: “Tiền của em bị anh cướp mất rồi, tuy nói đánh bạc phải chịu lúc thua thiệt, nhưng anh chấp nhận đền bù cho em, em có thể đưa ra yêu cầu.”

Chỉ sau vài giây kinh ngạc, ánh mắt Trần Trần bỗng sáng rực lên, cô ta vui mừng đến nổi tiếng Trung, tiếng Anh nói lẫn lộn, cô ta nói phỏng theo câu của một bài bản “Tiểu hoàng tử của lòng em, cuối cùng anh cũng đã đến rồi! Anh yêu, em sẽ nghe anh tất cả.”

“Em về nước đi, dù thế nào đó cũng là đất nước mình, với bằng cấp của em, quay về có thể lừa gạt một số người”, Tử Chấn nhả khói thuốc. “Cái đầu em cũng không đến nỗi ngu dốt, chỉ là vận may chưa tới, em tìm việc làm đi, trước khi tìm được việc, mọi sinh hoạt phí của em để anh lo.”

Trần Trần nói: “Em cảm thấy anh có tiền rồi sẽ nhiệt tình làm từ thiện.”

“Ồ?” Tử Chấn cười. “Anh đang làm đấy chứ, nhưng điều này không ngăn được việc anh cướp tiền của người khác. Từ thiện ở đây là làm cho người nghèo cùng kiệt, sau đó bố thí cho họ miếng bánh bao. Bố anh đào cho anh một cái giếng, anh nhảy vào đó như thằng ngốc, hơn nữa lại còn nhìn xuống, trông mong người đó thay đổi, em nói xem, có phải là bố anh rất hiểu đứa con trai này không? Cho dù ông ấy chưa từng nuôi anh một ngày, nhưng rất hiểu anh, hay có lẽ ông ta hiểu được là tình người.”

Nụ cười của Tử Chấn có chút cay đắng sau làm khói thuốc mờ ảo. Anh chớp mắt mấy cái, dường như bị khói thuốc làm cho cay mắt, anh nói: “Em muốn mua vé về nước thì cứ gọi cho anh, anh giúp em đặt vé.”

Tuần trăng mật là quãng thời gian hạnh phúc, ngọt ngào, lãng mạn của cặp vợ chồng mới cưới. Thuần Nhân không muốn rời Tử Chấn một giây phút nào. Thời gian ở New York, cô tự dần lòng mình không nên làm

vướng chân Tử Chấn, để cho anh đi giải quyết công việc, nhưng hễ Tử Chấn về đến nhà là Thuấn Nhân không kiềm chế được. Lời nói ngọt ngào thì thâm bên tai Tử Chấn: “Em muốn sinh cho anh một đứa con. Bây giờ! Ngay lập tức! Tốt nhất là ngày mai sinh luôn.”

Sinh cho người đàn ông một đứa con, đây là cách đàn bà thể hiện tình yêu, sự tin cậy trực tiếp nhất đối với đàn ông. Kiểu thì thâm bên tai những lời ngọt ngào đó như là một cách kích thích ham muốn trong giai đoạn cao trào của một người đàn ông.

Thuấn Nhân cảm thấy say mê người đàn ông trẻ tuổi này. Tuy không muốn mang ra so sánh với người đàn ông trước, nhưng Thuấn Nhân cảm thấy ngày đó mình đã quá lãng phí tuổi thanh xuân trên cái thân thể quái thai đó.

Trên chuyến bay trở về Bắc Kinh, Thuấn Nhân bắt đầu buồn nôn. Khi xuống sân bay, cô đi đến chỗ Trịnh Học Mẫn. Cái thai đã được một tháng.

Trịnh Học Mẫn nói: “Sẽ là một đứa trẻ đẹp như thiên thần đây, thật không thể tưởng tượng được.”

Nhan Nhan nói: “Con muốn có con trai.”

“Lần này em sẽ đặt tên cho đứa bé, nếu là con trai, sẽ gọi là Nhược Chấn.” Nói đoạn, Thuấn Nhân hôn lên má Tử Chấn. “Tốt nhất là giống anh như hai giọt nước.”

Thuấn Nhân chuyển về sống ở tứ hợp viện. Lệ Huyền ngày nào cũng nấu nhiều món ngon bổ dưỡng cho con dâu ăn. Thời Hân thì kéo Tử Chấn ra ngoài giải quyết công việc. An An ít khi ở nhà, nhưng hễ về nhà là lại mang cái gì đó cho chị dâu tắm bổ.

Ở mặt nào đó, Lệ Huyền có những điểm giống với Nhan Xuân Nam, nhưng họ là hai kiểu người khác nhau. Lệ Huyền dù có chu đáo đến mấy cũng vẫn làm cho người ta cảm thấy không được thân thiết lắm, mọi chuyện bà ta đều không để hở chút nào, khiến Thuấn Nhân cảm thấy như có bức tường ngăn cách giữa hai người, khó gần gũi. Thuấn Nhân tuy ít nói chuyện với Xuân Nam, nhưng đó là những lời nói ra từ đáy lòng, còn với Lệ Huyền, đó chỉ là hỏi han xã giao.

Lệ Huyền bồi bổ cho bà bầu rất khoa học, không như bà Triệu ép ăn toàn thịt, Lệ Huyền nấu không nhiều nhưng lại nấu rất nhiều bữa trong ngày.

Mỗi lần nhìn Thuấn Nhân ăn, Lệ Huyền lại ngồi cạnh cười bí hiểm, có lúc hỏi mấy chuyện tế nhị, còn nói: “Con nhạt được vàng rồi, Tử Chấn nhìn thế thôi nhưng là một người đàn ông mạnh mẽ lắm.”

Câu nói đó nghe nhiều khiến Thuấn Nhân cũng cảm thấy kích thích. Mỗi lần gần chồng, Thuấn Nhân lại muốn chuyện đó, Tử Chấn đỏ khóc đỏ cười, nói: “Em không muốn đứa bé này à? Đừng quậy nữa.”

Thuấn Nhân cười một cách ngốc nghếch, rồi lại ngoan ngoãn như một con mèo. Tử Chấn ôm Thuấn Nhân vào lòng, dỗ dành cho tới khi cô ngủ say mới thôi.

Thời Hân có sở thích vác gậy golf trên vai, bước chậm chậm trên thảm cỏ xanh, đôi giày thể thao màu trắng bước trên thảm cỏ được cắt tỉa gọn gàng. Ông ta thích tản bộ cùng với Tử Chấn.

“Bạn gái trước đây của con tới công ty xin việc, chắc nó đến đó chỉ vì con thôi.” Thời Hân không cần nói tên người đó, Tử Chấn cũng biết cô ta chính là Diệp Trăn Trăn, vì trước khi kết hôn, Tử Chấn chỉ qua lại với một mình cô ta.

Thời Hân nói: “Thái độ của con đối với cô ta cũng bình thường rồi, chắc không phải vì nguyên nhân hết yêu nó rồi phải không? Nguyên nhân cơ bản là bây giờ cách nhìn đúng sai của con đã không còn mạnh mẽ như trước nữa.”

Tử Chấn cầm quả bóng ném ra xa, có lúc lại vắn về nó trên tay, như đang thử độ đàn hồi, anh nói: “Đạo đức không phải là một hằng số không đổi, mà là một biến lượng, do thời gian, địa điểm, và cả sự không giống nhau ở mỗi cá thể à có sự khác biệt, thậm chí hoàn toàn tương phản.”

“Con muốn tha thứ sao? Hay cảm thấy trước đây quá tiêu cực?”

“Sống thế nào là việc của cô ta, giờ con với cô ta chẳng có liên quan gì hết. Huống hồ áp đặt quan điểm của mình lên người khác là việc rất ấu trĩ, đó là cách sống của cô ta, không thể nói được là đúng hay sai.” Tử Chấn không muốn nói tiếp đề tài này nữa, anh nghiêng người ném trái bóng đi thật xa.

Thời Hân bỏ chiếc gậy xuống đất, nửa đùa nửa thật, nói: “Bố còn có biệt thự ở Xương Bình, Thuận Nhân mang thai rồi, con có cần đến đó ở với Trần Trần một thời gian không?”

Ánh mắt Tử Chấn lạnh băng, Thời Hân biết mình đã nói sai. Tử Chấn chỉ vào Thời Hân nói: “Bố luôn mang hôn nhân ra làm trò đùa, từ trước đến nay bố không hề biết đến liêm sỉ và trách nhiệm. Con sắp bị bố biến thành một con quỷ rồi, bố đừng có được đằng chân lân đằng đầu!”

“Bố sẽ khiến con giống như bố. Chỉ có như thế con mới hiểu được người bố này. Sao con vẫn ngây thơ như thế chứ?” Thời Hân nói về tiệc nuôi. Ông ta muốn đánh vào đầu Tử Chấn một cái nhưng Tử Chấn đã đi ra xa rồi.

Thời Hân nói: “Con thấy mình tốt hơn Triệu Chấn Đào à? Vì ông ta ngu dốt mới bị xem là kẻ xấu, còn con thì khác, con có bản lĩnh làm biết bao nhiêu người phải nể sợ, khuyên gia bại sản, được người mình yêu đội lên đầu, coi như ông trời. Ngày đó con bước ra như thế nào? Có phải vì con cho rằng mình không còn dính dáng gì đến cô ta nữa không? Cho nên con mới từ bỏ, mặc kệ nước chảy bèo trôi đúng không? Vì sao cô ta mới ly hôn không lâu, con đã như điên cười cô ta về? Có phải con sợ cô ta biết mình đã thay đổi thành một người như thế nào rồi sẽ rời xa con không? A hà, con hành động nhanh đấy, giờ cô ta có thai rồi, cả đời này sẽ quấn lấy con. Quan trọng là cô ta quá yêu con, nếu cô ta biết được con từng làm gì trong mấy năm qua thì cô ta sẽ khóc cạn nước mắt đấy.”

Sắc mặt Tử Chấn hơi nhợt nhạt, anh nói: “Mọi việc con làm đều hợp pháp.”

Thời Hân nói: “Đó là vì con đứng trong ánh hào quang. Tử Chấn à, con quá thông minh, bố rất hạnh diện vì con, nếu như con không lanh lợi, sao bố có thể nhanh chóng thay đổi được con? Bố khuyên con hãy xa rời người phụ nữ đó, tốt nhất là cô ta nên ôm lấy cái tiêu chuẩn đạo đức của cô ta mà sống tiếp những ngày tháng nghèo túng, con việc gì phải khổ sở hành hạ bản thân mình thế?”

Tử Chấn cúi đầu nhìn trái bóng, nói: “Con không có cách nào rời xa cô ấy.”

Thời Hân nhìn bộ dạng của Tử Chấn, trong lòng không nhịn được, nói: “Con đừng có tự trách bản thân, nói trắng ra là bố đã dụ dỗ con từng bước bước đi tới ngày hôm nay, nếu lúc đầu bố nói rõ sự thật cho con, con tuyệt đối sẽ không cùng bố đi Mỹ, khi đó, con ôm ước nguyện lương thiện của mình ra đi. Cái ước nguyện đó chỉ là cái vỏ bọc đẹp đẽ, con bóc nó rồi mới thấy được sự thật, nhưng muốn bỏ cuộc thì cũng đã muộn rồi.”

Thấy Tử Chấn không nói gì, Thời Hân nói tiếp: “Con càng ngày càng đánh mất đi niềm vui của mình, vết thương của con hiện tại còn đau hơn vết thương ngày đó. Đây không phải là điều bố muốn nhìn thấy. Con xuất sắc như thế, thông minh như thế, tài năng như thế, tại sao con lại ngu ngốc để một người đàn bà thao túng con? Cô ta đã chứng minh mình là kẻ thất bại. Nghèo nàn là thất bại, thất bại là sai lầm, không còn nghi ngờ gì nữa!”

Tử Chấn ra ngoài sân golf, ngồi xuống ghế, nhìn lên bầu trời lúc hoàng hôn, nói: “Nhưng con cảm thấy bố cũng là kẻ thất bại. Trước đây con không có khát vọng sống, từ nhỏ con luôn sống trong mơ hồ, con luôn muốn tìm một lý do để sống tiếp, nhưng không có.” Giọng Tử Chấn nhỏ lại: “Bố đừng ép con. Cô ấy là thiên đường của con, nếu không có cô ấy, con sẽ chết.”

Thời Hân nói: “Nếu thế thì sự thành công của con để cho cô ta chiêm ngưỡng à? Nếu trước đây cô ta không ly hôn, chắc con cũng định tìm thời cơ đến trước mặt cô ta đến thế à? Con thật trẻ con. Các cô gái ở Las Vegas cũng chẳng làm con rung động, thật kỳ lạ, bố thấy mấy đứa đó thêm khát con lắm, vậy mà con thì chẳng hề để ý.”

“Bởi vì con thề là sẽ không bao giờ trở thành một người đàn ông như bố”, Tử Chấn nói rõ ràng. “Con không muốn Thuận Nhân lại có cuộc đời như mẹ.”

Thời Hân bỗng tức giận: “Chuyện của bố với mẹ con, con biết cái gì? Con có tư cách gì mà ngồi đây ăn nói lung tung chứ?”

Thời Hân nói xong hai câu đó, cũng không có ý định nói rõ thêm mà chuyển sang đề tài khác: “Bố sẽ nói cho con nghe một bí mật, ai bảo bố là bố của con chứ, Trần Trần cầu xin bố nghĩ cách lừa con lên giường với cô ta.” Nói xong, ông ta cười to: “Tạm thời bố không có ý định hợp tác với nó. Nhưng sau này thì rất khó nói. Có lẽ bố sẽ nói hết cho Thuấn Nhân nghe những việc con làm trong mấy năm qua, bởi bố đã nhắm được một người con dâu tốt, con bé rất hợp với con.”

Tử Chấn không thêm để ý đến ông ta, anh dựa lưng vào ghế, mắt nhắm lại.

21. Chương 21

Chương 21: MÃI MÃI TRẮNG TAY

Trần Trần cảm thấy Tử Chấn đang rơi vào trạng thái tuyệt vọng.

Anh cho rằng bí mật này không thể giấu mãi được, đây là nguyên nhân anh chủ động nói ra. Bản chất Tử Chấn rất lương thiện, cho nên anh sẽ đứng ngồi không yên. Nguyên nhân sâu xa hơn là trong tiềm thức, anh nghĩ mình đã trót đứng trong hàng ngũ của Trần Trần, cho nên anh mới thổ lộ ra hết với đồng loại.

Trần Trần không có ý định kể hết cho người vợ mới cưới của Tử Chấn nghe, cho dù đó là Nhan Thuấn Nhân. Con người sau những lần vấp ngã thường khát khao có được một vòng tay ấm áp, rất ít khi lại tiếp tục theo đuổi giấc mơ hào huyền. Trần Trần cần cái ôm của Tử Chấn, cho dù đó chỉ là tạm thời, cho dù không nhìn thấy ánh mặt trời, cô ta vẫn yêu Tử Chấn, yêu say đắm.

Cô ta chưa một lần tới tứ hợp viên thăm Thuấn Nhân, bởi cô ta tuyệt đối không thể chấp nhận được việc người phụ nữ khác đang mang trong mình cốt nhục của người mình yêu.

Diệp Trần Trần hẹn Thuấn Nhân ra ngoài ăn cơm, vẫn là nhà hàng mà mùa hè năm đó đến Bắc Kinh cả nhóm bạn cùng nhau đi ăn.

Thuấn Nhân vẫn nhớ rất rõ năm đó Tử Chấn ngồi chỗ nào: “Tớ còn nhớ rõ bộ dạng Tử Chấn năm đó.” Thuấn Nhân nhẹ nhàng ngồi xuống, đang mang thai nên cô chọn đồ ăn rất kỹ, cà phê hay nước ngọt đều không uống, chỉ gọi một đĩa mì Ý và một bát canh gà.

Thuấn Nhân hơi e ngại khi phải tiếp xúc với Trần Trần, từ nhỏ đã không nói lại được với cô bạn đánh đá này, giờ phải đối mặt trong hoàn cảnh này, thật có chút khó xử.

Nếu không vì xét thấy phải có trách nhiệm trước pháp luật thì Trần Trần đã muốn cho Thuấn Nhân vài cái đập, cái bụng đó nhìn sao ngứa mắt đến thế, đáng lẽ phúc phận đó phải thuộc về cô ta, sao lại có thể biến cô ta thành người ngoài cuộc cơ chứ?

Trần Trần nói: “Tớ sống rất khổ sở, chắc cậu cũng nhìn ra được điều đó rồi phải không? Tớ chẳng kiếm được đồng nào trên đất Mỹ, thậm chí phải ra đường vẫy trai lạ. Giờ còn mắc bệnh ung thư cổ tử cung, chẳng có tiền chữa bệnh, đành phó mặc cho ông trời.”

Trần Trần bình thản đến mức như đang đọc một cuốn sách, sắc mặt không chút đau thương. Thuấn Nhân như muốn khóc, cô quá hiểu hoàn cảnh một mình chống chọi với đau khổ. Thuấn Nhân nói, giọng đầy thương xót: “Cậu đến công ty Tử Chấn làm việc đi, tớ giới thiệu Lý Triệt tới đó đấy, anh ta làm tốt lắm. Cậu mới tốt nghiệp ngành quản trị kinh doanh, phúc lợi công ty anh ấy rất tốt, công việc lại nhẹ nhàng.”

Thuấn Nhân sợ Trần Trần từ chối, bèn cầm lấy tay cô ta, nói: “Cậu đi chữa bệnh trước đi, tớ sẽ lo tiền chữa trị cho cậu, nhất định sẽ khỏi, cậu phải có lòng tin.”

Trần Trần nhún mày hỏi: “Tiền của Tử Chấn, cậu đều quản hết à? Cũng đúng thôi, anh ấy kiếm được tiền đều đưa cho vợ mà, đúng là đứa trẻ ngoan!”

Thuấn Nhân nói: “Tài chính của công ty tớ không quản, tiền lương của anh ấy đều chuyển vào tài khoản cho tớ.”

“Nếu nói như thế thì đến tài chính của công ty, anh ấy cũng muốn cậu quản lý sao? Anh ấy qua tin tưởng cậu rồi.” Trần Trần nói: “Nhưng cậu cũng đáng để anh ấy tin tưởng, cho dù đưa cả chìa khóa kết cho cậu, cậu cũng chẳng thêm lấy. Thực ra, tớ ngu hơn cậu nhiều, đến giờ này tớ mới biết thế lực và gia tài của nhà họ Thời lớn tới cỡ nào, không tính tiền mặt, chỉ tính gia tài mà tổ tiên để lại theo giá trị thị trường hiện nay thì cũng không thể tưởng tượng nổi. Tử Chấn rất có con mắt nhìn đồ cổ, tớ đã bỏ lỡ mất người đàn ông tốt như thế, bị đám người Mỹ mê hoặc. Có lúc, cơ hội ngay bên cạnh mình thôi, nhưng mình lại không cảm nhận được.”

Những cái đó, Thuấn Nhân không rõ lắm, cô rất ít khi đến công ty của Tử Chấn, ở nhà có cả đồng chai lọ, hàng thật hàng giả, cô đều không quan tâm. Ông nội từng nói, nhà ở huyện Uyển, dưới hầm chôn rất nhiều đồ cổ, nhưng tiếc là thời kỳ văn hóa cách mạng bị Hồng vệ binh lấy đi rồi, Thuấn Nhân cũng chưa từng nhìn thấy.

Thuấn Nhân cố gắng không nhắc tới Tử Chấn, nhưng Trần Trần không thêm để ý, thậm chí cô ta còn nói mấy câu kiểu như: “Tử Chấn bị đau lưng, nên mỗi lần quan hệ, tớ phải nằm ở trên.” Nếu nói Thuấn Nhân không để ý tới thì là lừa phỉnh, cô rất muốn vờ như không nghe thấy, nhưng lại hỏi một câu: “Anh ấy có thích như thế không?”

“Không biết được”, Trần Trần nói. “Cũng có lẽ như vậy, anh ấy chưa từng chủ động một mình. Bắt đầu từ tối hôm anh ấy bước sang tuổi mười tám, anh ấy đều nghe theo sự sắp xếp của tớ.”

Thuấn Nhân không thích Diệp Trần Trần, nhưng kỳ lạ là cứ mỗi lần gặp cô ta là lại nói ra hết những lời từ đáy lòng, rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến cô có thói quen kỳ lạ đến thế, cô không hiểu. Có điều, hiểu hay không hiểu cũng tốt cả, bởi một lẽ thói quen đó rất khó thay đổi.

Cô nói: “Tớ cảm thấy Tử Chấn rất đau khổ, từ nhỏ cho đến bây giờ đều như vậy. Sức khỏe anh ấy không được tốt lắm, ngoài mấy vết thương cũ, hiện tại cứ đêm đến là ho dữ dội, không biết có phải do hút thuốc nhiều mà như thế không. Anh ấy ăn nhiều mà cũng không béo lên được, người lúc nào cũng thiếu máu, có tâm sự trong lòng cũng không muốn nói với tớ, có những lúc, tớ cảm thấy anh ấy dường như vui sướng đến cực điểm, nhưng cũng cảm nhận được là anh ấy đang đau khổ đến tận cùng. Anh ấy khó gần hơn trước đây, anh ấy tuy ở bên cạnh tớ, nhưng lại giống như là đang cô độc một mình đối diện với một thế giới khác. Anh ấy dễ dàng tớ, cứ như đang dễ dàng một đứa trẻ con, không muốn chia sẻ với tớ, không muốn tớ trưởng thành, nhưng tớ muốn giúp anh ấy, bởi nhìn thấy anh ấy như vậy, tớ đau lòng, tớ không đành lòng để anh ấy kết giao với đám người thần kinh, không đành để anh ấy chịu khổ, không đành để anh ấy bị người ta bắt phải làm những việc không thích. Tớ biết sẽ là rất khó, tớ làm sao có thể nhìn anh ấy chịu đau khổ, bôn ba khắp nơi.” Thuấn Nhân không lau dòng nước mắt đang chảy trên má, mặc cho nó rơi xuống. “Bọn tớ không cần nhiều tiền đến như vậy, hiện tại có mấy căn nhà đối với tớ là đủ lắm rồi, tớ chỉ muốn ở bên anh ấy, tớ muốn anh ấy được sống hạnh phúc, nhưng tớ phải làm thế nào đây?”

“Nếu anh ấy là tội phạm giết người thì cậu còn yêu anh ấy không?” Trần Trần cười nói. “Chỉ là ví dụ thôi. Người con gái nào khi ở bên anh ấy cũng say mê anh ấy, chỉ cần nhìn vào mắt anh ấy ba giây thôi là muốn tan chảy rồi. Chính vì điều đó mà tớ và anh ấy có mâu thuẫn, anh ấy suốt ngày bận bịu kiếm tiền, để tớ cô đơn một mình. Sau đó, tớ gặp chuyện không may, đành phải đứng nhìn anh ấy rời xa tớ. Thuấn Nhân, nếu may mắn cả đời này cậu sẽ có được người đàn ông này, còn cuộc đời tớ đang nhanh chóng đi đến hồi kết. Nếu tớ mượn anh ấy mấy tháng, chắc cậu cũng không phản đối đâu nhỉ?” Trần Trần quan sát thái độ Thuấn Nhân, vội cười nói: “Đùa cậu thôi, sao cậu có thể đồng ý được chứ?”

Thuấn Nhân không biết trả lời thế nào. Diệp Trần Trần đúng là người đàn bà kỳ lạ, đã mắc bệnh nan y rồi mà còn để người ta ghét, cô ta lấy đầu ra dùng khí nói ra yêu cầu đó chứ? Thuấn Nhân tuy tức tối những cũng cảm thấy thái độ của Tử Chấn đối với Trần Trần nên nhiệt tình một chút.

Thuấn Nhân gọt táo, lê, cam, xếp vào một cái đĩa hình chiếc lá, sau đó bưng lên lầu tìm Tử Chấn.

Ánh sáng ở phòng đọc hơi tối, ba mặt tường đều là giá sách, cao tới mức gần như muốn chạm tới trần nhà. Để tiện cho việc tìm tên sách, cửa giá sách đều làm bằng kính trong suốt, bàn đọc rất rộng, bên trên để một quyển sách, máy tính, một lọ đựng bút, gạt tàn thuốc và một chiếc đèn bàn.

Tử Chấn ngồi dựa vào ghế, đang gõ máy tính, hai mắt chăm chú nhìn vào màn hình.

Thuần Nhân nhẹ nhàng đặt đĩa trái cây lên bàn, hai tay ôm lấy vai Tử Chấn, cầm đặt lên vai, ngó qua nội dung trên màn hình, tay cầm miếng táo đưa lên miệng cho Tử Chấn.

Tử Chấn ngậm miếng táo trong miệng, không nhai, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính. Thuần Nhân lay nhẹ, anh mới sực nhớ ra điều gì đó nói: “Em đừng ngồi gần máy tính, có tia bức xạ, em ra sofa ngồi đi.”

Thuần Nhân kéo tay anh đặt lên bụng mình: “Tròn không, sau này càng ngày em sẽ càng giống con ếch.”

Tử Chấn cười, rút tay lại tiếp tục gõ bàn phím, nói: “Anh sắp xong rồi, ngoan nào, đi ra kia ngồi đi, lát nữa nói chuyện.”

Thuần Nhân tìm trên giá sách quyển Đạo đức luận, bật chiếc đèn bàn bên cạnh sofa lên đọc. Khi ngẩng đầu lên, thấy Tử Chấn đã ngồi bên mình từ lúc nào không hay, tay anh cầm đĩa trái cây, ăn ngon lành. Thuần Nhân đặt tay sau gáy, vuốt mái tóc của Tử Chấn.

Giọng nói của Thuần Nhân không lạnh lạnh, rất mềm mại và dịu dàng, nghe rất êm tai, giọng nói ấy vang lên trong đêm tối yên tĩnh, càng làm cho người ta lưu luyến. Từ trước đến nay cô chưa gọi Tử Chấn là “chồng”, anh mãi mãi là một Tiểu Thạch Tử lưu lạc nơi quê người ở đường Thạch bản năm đó, mãi mãi là một viên kim cương trong lòng Thuần Nhân. Thuần Nhân gọi tiếng “Thạch Tử” thì Tử Chấn không có cách nào từ chối cô ấy.

Nhưng yêu cầu của Thuần Nhân lần này nghe ra không mấy lọt tai. Đối với Tử Chấn, đi an ủi Diệp Trần Trần khác nào tự đâm đầu vào lưới. Diệp Trần Trần rất chủ động trước đàn ông, hơn nữa cô ta không từ một thủ đoạn nào, điều này Thuần Nhân không thể tưởng tượng được, chính vì không tưởng tượng được mà cô mới ngây thơ cho rằng đó chính là đang giúp đỡ.

“Diệp Trần Trần bị bệnh, đó không phải là lý do để anh phải ở bên cô ta. Anh sẽ tìm bác sĩ chữa bệnh cho cô ta, còn những chuyện khác, anh không có nghĩa vụ.” Tử Chấn để đĩa trái cây sang một bên nói: “Thuần Nhân, chắc do em mang thai nên đầu óc hơi hồ đồ, anh có thể hiểu được. Nhưng về sau đừng có yêu cầu anh những chuyện như vậy, em không cảm thấy như thế đối với anh là một sự sỉ nhục sao?”

Thuần Nhân đưa tay ra véo má Tử Chấn, dài giọng nói: “Không cảm thấy, không cảm thấy, anh đúng là con cáo vô tình vô nghĩa, sau này anh dám như thế với em, em sẽ chết cho anh thấy!”

Tử Chấn nói: “Anh thoát làm sao được em, tiền đều ở chỗ em, không theo em thì theo ai đây?”

Thuần Nhân để chân lên người Tử Chấn, Tử Chấn vừa massage vừa dặn dò: “Nhớ uống canxi đúng giờ đấy, hai tối nay em bị chuột rút, ban ngày anh không có ở nhà, em phải tự chăm sóc mình.” Massage chân xong, anh lại nắm bóp lòng bàn chân cô, hỏi: “Khi có bầu Nhan Nhan, em có bị chuột rút không? Em thật không biết thương bản thân mình.”

Thuần Nhân nghịch sợi dây đeo trên tay Tử Chấn: “Nguyện vọng của anh chắc không phải làm hoàng đế đấy chứ? Sao giờ nó vẫn chưa dứt?”

“Có lẽ ngày đó mẹ em đùa em thôi, nếu không thì vẫn chưa tới lúc”, Tử Chấn nói. “Anh không nói cho em đâu, nói ra mất thiêng.”

Thuần Nhân ôm lấy cổ Tử Chấn, nói nhỏ bên tai anh: “Anh à, em béo muốn ngủ rồi, bé em béo đi ngủ đi.”

Tử Chấn bế Thuần Nhân về phòng ngủ, Thuần Nhân nói: “Sang năm em lại muốn sinh thêm em bé nữa, liên tục sinh, cho đến khi không thể sinh được nữa thì thôi, như thế cả đời này em sẽ được ở bên cạnh anh.”

“Sinh mãi như thế, người sẽ xấu đi đấy”, Tử Chấn nói. “Em không xót, nhưng anh lại xót.”

“Dù sao em cũng không dùng thuốc tránh thai, anh cũng không được dùng bao, mình thuận theo tự nhiên nhé.”

“Được, thuận theo tự nhiên. Em béo sẽ thành bà béo.”

Thuấn Nhân cần anh ta một cái, Tử Chấn sợ tuột tay rơi mất bà bầu, nên chịu đau, không phản ứng lại. Anh đặt Thuấn Nhân lên giường, đắp chăn lại, tắt đèn ngủ, rồi sang phòng ngủ của Nhan Nhan, Tử Chấn nhẹ nhàng kéo chăn đắp lên ngang ngực con bé, còn mình lại quay lại phòng đọc.

Điện thoại của Tử Chấn hiện cuộc gọi nhỡ, là Trần Trần. Đêm đã khuya, anh để điện thoại sang một bên, tiếp tục đọc tin tức trên mạng. Điện thoại lại kêu, anh muốn chỉnh sang chế độ rung, không may ấn nhầm phím nghe, nghe thấy giọng Diệp Trần Trần, anh đưa điện thoại lên tai: “Có việc gì ngày mai nói.”

Anh tắt điện thoại, nó lại kêu, anh cầm điện thoại trong tay, Diệp Trần Trần nói: “Anh chưa chấp nhận yêu cầu của Thuấn Nhân à? Anh thật là tàn nhẫn, nếu không phải là anh bỏ tôi, tôi cũng chẳng phải ra đứng đường, còn mang bệnh vào người nữa, có điều anh càng làm như thế, tôi lại càng thích anh. Tử Chấn, tôi nhất định không tha cho anh đâu.”

“Cô tự động mang tiền đầu tư vào chứng khoán thì liên quan gì đến tôi?”

“Phải rồi, có người muốn ăn thịt nên đồ tể phải giết mổ, bởi vậy đồ tể vô tội, đúng thế không?”

“Diệp Trần Trần!”

“Anh hối hận vì đã nói cho tôi biết chuyện đó chứ gì? Tôi cảm thấy anh chẳng qua lo lắng khi tôi có thể nói với vợ anh. Đương nhiên là tôi sẽ không nói, tôi sẽ không làm anh mất lòng tin đâu.”

“Thực ra, tôi muốn cô nói với cô ấy, cô ấy hiểu rồi, có lẽ chúng tôi sẽ gần gũi nhau hơn.”

“Tốt nhất anh đừng cố ý làm cho tôi thù ghét anh, nếu không thì người tiếp theo gặp xui xẻo sẽ là anh đấy.”

Câu nói của Diệp Trần Trần mang hàm ý xấu xa. Tử Chấn lấy tay bịt tai lại, giọng vẫn bình thản nói: “Hãy giữ chút thể diện mình được không? Đừng để tôi phải cảm thấy hối hận vì đã từng yêu cô.”

“Tôi thà chọn việc không để mình phải hối hận còn hơn.”

Tử Chấn vứt điện thoại xuống bàn.

Vinh quang của một đời người không phải ở chỗ cả đời không gặp một lần thất bại mà là ở chỗ thất bại liên tiếp nhưng lại mạnh mẽ đứng dậy, giống như trái bóng sau mỗi lần đập xuống đất lại nảy cao hơn.

Cuộc hôn nhân lần thứ ba của Triệu Chấn Đào lại thất bại.

Đối với thất bại lần này, hắn ta nhanh chóng tìm ình một lời an ủi, đó là số lần kết hôn của hắn nhiều hơn những người đàn ông khác. Bà vợ thứ ba chỉ ở được một tháng đã bị hắn quét ra khỏi cửa. Đối với Triệu Chấn Đào, chẳng qua cũng chỉ mất mấy đồng tiền lệ phí đăng ký kết hôn và ly hôn, chứ chẳng thiệt hại gì.

Hắn ta bắt đầu tìm kiếm bà vợ thứ tư, hắn phát hiện ra bất kể người phụ nữ nào cũng có thể làm vợ mình, bởi xem ra, không sớm thì muộn họ cũng sẽ cuốn xéo khỏi nhà.

Triệu Chấn Đào không còn ve vãn các cô gái như trước, điều này cho thấy hắn đã già rồi. Nhưng hắn vẫn chẳng có hứng thú gì với mấy cô trên hai lăm, dường như giữa hắn và họ không có tiếng nói chung. Bà Triệu giới thiệu mấy cô gái ở quê cho con trai, nhưng không có cô nào lọt vào tầm ngắm của hắn. Đắn đo suy nghĩ đã lâu, Triệu Chấn Đào quyết định ra giá lương của cô vợ thứ tư, mỗi tháng hai nghìn tệ. Mọi thứ đồ dùng khác phải tự túc, hắn ta cảm thấy mình như thế là hào phóng rồi, với đồng lương đó chắc sức hấp dẫn cũng cao đây. Diệp Trần Trần đến gặp Triệu Chấn Đào, hắn đang xem mấy bức ảnh của các nữ minh tinh, mấy cô đó đắt quá, cứ như thể là vàng bạc châu báu, hơn nữa lại kém xa Thuấn Nhân. Hắn ta ngắm Diệp Trần Trần một lúc, cảm thấy Trần Trần không đủ sức hấp dẫn, có điều cô ta không phải đến để cầu hôn, cô ta muốn hỏi Chấn Đào có muốn trả thù Thuấn Nhân không.

“Cô ta lại có thai rồi? Con đàn bà này cũng biết sinh đẻ nhỉ?” Triệu Chấn Đào nói. “Chắc cô chỉ muốn cướp lại cái thằng họ Thời kia thôi. Thằng đấy đáng bị băm vằm thành trăm mảnh, nó hại tôi mất bao nhiêu tiền, còn Nhan Thuấn Nhân, theo nó thì cũng chung một số phận thôi.”

“Ông không được hại chết anh ấy, nếu không, tôi không hợp tác với ông nữa.”

“Chết từ từ mới tàn nhẫn, cô đành lòng không?”

“Nói xem nào.”

“Tôi chắc chắn phải trả thù nó, nhưng chưa có cơ hội. Cô muốn như vậy thì cứ làm đi, tôi hận thằng này lắm, tôi sợ nhìn thấy nó sẽ không kiềm chế được mà cho nó một nhát dao. Cô nghĩ cách đi, xong việc, tôi đưa tiền cho cô. Chỉ cần cuộc sống của nó khốn đốn là được rồi.”

22. Chương 22

Chương 22: CÓ NHỮNG CUỘC HỘI NGỘ BÁO HIỆU SỰ RA ĐI

Cuộc nói chuyện với Triệu Chấn Đào không thu được kết quả gì. Diệp Trần Trần biết ông ta sợ thế lực nhà họ Thời. Mối thù của Chấn Đào không lớn tới mức ông ta phải mang nhà cửa, tính mạng ra đặt cược. Con người chưa lâm vào cảnh khốn cùng thì chưa có quyết tâm một mất một còn. Có lẽ ông ta đang chờ cơ hội, nhưng Diệp Trần Trần thì không chờ được nữa.

Cô ta gặp Lý Triệt, tìm hiểu xem gần đây Tử Chấn đang làm phi vụ gì.

Lý Triệt nói: “Có mấy viên ngọc thạch quý hiếm, hàng Myanmar, hình như anh ta đang phân tích mấy viên đá này.”

Mấy thông tin này không dùng đến, Trần Trần hỏi: “Thế chủ tịch Thời? Ông ta đang làm gì?”

“Từ ngày thu được cả núi tiền bất nghĩa từ việc đầu tư chứng khoán, ông ta không còn hứng thú lắm với đồ cổ, ông ta chê nó mất thời gian. Hai ngày nay đến phòng làm việc của ông ta đưa tài liệu, anh thấy trên máy tính của ông ta hiện lên bảng xu hướng thị trường chứng khoán trong nước, chắc ông ta muốn đầu tư vào đấy rồi.” Tranh thủ lúc vắng người, Lý Triệt hỏi nhỏ vào tai Trần Trần: “Anh nhìn thấy mấy mã số chứng khoán, em có muốn ăn theo ít tiền không?”

Trần Trần ghi lại mấy mã số cổ phiếu, sau đó nói cho Trịnh Học Mẫn biết. Bà ấy thường dẫn Thuấn Nhân đi khám thai, Trần Trần là người rất biết lấy lòng người khác, nên nhanh chóng kết thân được với Trịnh Học Mẫn. Bà có đứa con trai đang học đại học, chi phí rất tốn kém nên rất cần tiền. Bà cũng đang chơi chứng khoán, nhưng cũng chẳng kiếm được là bao. Trần Trần nói với bà: “Đây là tin nội bộ Tử Chấn nói cho cháu biết, cô cứ chơi theo đi, mấy mã này lên nhanh lắm đấy.”

Nghe vậy, Trịnh Học Mẫn biết ơn lắm, hỏi Trần Trần có cần khám miễn phí không, Trần Trần nói không cần, rồi rút một tờ giấy ra nhờ Trịnh Học Mẫn kê giá thuốc.

Xem xong, Trịnh học Mẫn hơi khó xử nói: “Trong này có cả loại cấm sử dụng, phải có bệnh án mới lấy thuốc được.”

“Chắc cô sẽ có cách, giúp cháu đi mà.”

“Cháu cần làm gì? Uống cái này dần dần sẽ bị trúng độc đấy.”

“Cháu có đứa em học y, nó cần dùng làm thí nghiệm, mà lại không tìm được loại thuốc này, nên nó nhờ cháu thôi mà.”

Trịnh Học Mẫn thở phào: “Thế thì được, chờ cô một chút, cô đi lấy thuốc cho cháu.”

Trời mưa lất phất, những hạt mưa như những viên ngọc rơi xuống mặt hồ. Mưa tạnh dần, Thuấn Nhân ngồi trên cáp treo có thể nhìn thấy cầu vồng bảy sắc, Nhan Nhan ngồi đằng sau cũng ngoái cổ nhìn, cáp treo chỉ có hai mẹ con, Thuấn Nhân ít nhiều cũng cảm thấy mất hứng. Bụng đã to ra, nhưng không đến nỗi choáng hết cả không gian, khiến Tử Chấn không có chỗ ngồi.

Tử Chấn ngồi dưới gốc cây hoa đào đợi hai mẹ con, lúc ra khỏi nhà anh đã thấy không được khỏe lắm, nhưng không muốn Thuấn Nhân mất hứng, anh cố chịu đựng không nói ra.

Đầu đau như búa bổ, mắt cũng nhòe đi, lại buồn nôn, anh bịt miệng đứng lên định tìm nhà vệ sinh, nhưng dạ dày càng lúc càng khó chịu, nhìn thấy không xa có một hòn non bộ, anh cố hết sức đến chỗ đó, cố nôn, nhưng nôn không được, lại ho dữ dội, hơi thở khó khăn, cứ thế này chắc sẽ ngất mất, anh cố gắng lấy lại tinh thần cho tỉnh táo một chút.

Điện thoại đổ chuông hồi lâu, anh miễn cưỡng để lên tai.

Thuấn Nhân hỏi: “Anh ở đâu thế? Sao không thấy đâu?”

Tử Chấn cố giữ giọng bình thường: “Anh có chút việc, đến bây giờ đây.”

Anh không còn sức để nói nữa, không ngờ Thuấn Nhân trả lời đã tắt điện thoại. Tử Chấn lại dựa vào non bộ nghỉ một lát, cảm giác chóng mặt qua đi, anh lại vòng qua non bộ đi về phía Thuấn Nhân.

Thuấn Nhân nhìn thấy anh đã nở nụ cười từ xa và đi tới, kiễng chân hôn nhẹ lên má Tử Chấn: “Mình đi ăn cơm đi anh.”

Nhan Nhan cầm tay Tử Chấn, cười hi hi. Tử Chấn vuốt nhẹ lên mái tóc Nhan Nhan, nói: “Con dẫn đường nhé!”

Ba người đi ăn trong công viên, Nhan Nhan ăn vừa nhanh vừa nhiều, ăn xong, cô bé chạy ra ngoài tìm bạn chơi trò trốn tìm.

Tử Chấn không ăn một miếng nào, ngồi dựa vào tường để uống trà. Thuấn Nhân sờ lên trán anh, chỉ có một chút mồ hôi, không sốt. Nhưng nhìn Tử Chấn có vẻ mệt mỏi, Thuấn Nhân nói: “Chúng ta đến gặp bác sĩ đi, em có cảm giác như anh đang bị ốm.”

Tử Chấn rút trong ví ra một bức ảnh, đưa ra trước mặt Thuấn Nhân, nói: “Em xem em giống người trong ảnh này không? Còn nhớ anh đã từng nói với em không?”

Xem ra bức ảnh cũng nhiều năm rồi, trong ảnh là một cô gái, nụ cười rất tươi, mái tóc dài hơi xoăn xòa xuống bờ vai, tóc mái hơi hất sang một bên để lộ đôi gò má nhỏ xinh.

“Mẹ anh đẹp thật.” Thuấn Nhân nhìn kĩ tấm hình. “Sinh được một người con như anh chắc hẳn phải là một tuyệt sắc giai nhân.”

Tử Chấn vuốt nhẹ lên cổ Thuấn Nhân, nói: “Em là món quà mẹ tặng cho anh, lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã biết điều đó.”

Mắt Thuấn Nhân hơi cay cay, Tử Chấn nhỏ giọng lại nói: “Em giống một người mẹ, một người vợ, một người tình, một người con gái quan trọng nhất đời anh.” Tử Chấn nhẹ nhàng dựa vào người Thuấn Nhân, giọng dịu dàng yêu cầu: “Ôm anh một chút được không?”

Thuấn Nhân ôm anh vào lòng, để anh ngồi lên đùi mình, cơn chóng mặt lại đến, anh mệt mỏi nhắm mắt lại: “Anh hơi buồn ngủ, để anh ngủ một lát nhé.”

Trạng thái mệt mỏi cứ kéo dài, Tử Chấn nghĩ thời tiết thay đổi nên trong người mệt mỏi. Thực ra trong những lần ốm trước đây, anh luôn xem thường bệnh tật, thói quen xấu này đến giờ vẫn không thay đổi.

Thứ bệnh dần vặt con người này phát tác được hai tháng, Tử Chấn mới đến bệnh viện khám, có một loại nguyên tố nào trong người cao hơn mức tiêu chuẩn cho phép. Theo suy luận của bác sĩ, nguyên nhân dẫn tới bệnh này là phải có người cố ý hãm hại, nếu không tìm ra nguồn gốc, bệnh này sẽ ngày một nặng hơn.

Không cần suy nghĩ, Tử Chấn cũng biết thủ phạm là Trần Trần, anh quá hiểu người phụ nữ này. Cái trò độc ác mà không nghĩ tới hậu quả này rất hợp với tính cách của cô ta.

Tử Chấn gọi Trần Trần đến phòng làm việc, nói: “Chỉ là tôi không muốn đối phó với cô thôi, nếu không cô sớm đã lìa đời rồi, hơn nữa sẽ là một cái chết rất bình thường.”

Diệp Trần Trần nói: “Tôi đã chết rồi.”

“Thế thì giữa tôi và cô chẳng còn gì để nói nữa.”

Tử Chấn cố giữ vẻ bình thường, nhưng dần dần không thể trụ được nữa, anh khụy xuống ghế.

Trần Trần cúi xuống nhìn, Tử Chấn không biết gì nữa. Cô ta bịa việc Tử Chấn uống say kêu bảo vệ khiêng anh lên xe của mình, sau đó lái xe đi vào màn đêm.

Trên xe, Tử Chấn thở gấp, máu từ miệng chảy ra, trong cơn hôn mê, giọng yếu ớt, anh nói: “Đừng thông báo cho vợ tôi, đừng để cô ấy bị sốc.” Xem ra anh hoàn toàn không phân biệt được là đang ở bệnh viện hay ở một nơi nào khác.

Tử Chấn đi qua đêm không về nhà khiến Thuấn Nhân lo lắng đến phát điên, đây là việc từ trước đến nay chưa từng xảy ra.

Thuấn Nhân gọi điện cho Thời Hân, ông ta không chút lo lắng nói: “Nó ở chỗ Trần Trần, con yên tâm dưỡng thai đi, khi nào muốn về, nó tự khắc sẽ về.”

Điện thoại của Diệp Trần Trần tắt máy, điện thoại của Tử Chấn kêu nhưng không ai nghe. Thuấn Nhân làm sao biết được nửa đêm hôm qua do thổ huyết mà Tử Chấn phải mổ gấp.

Chiều tối ngày hôm sau, Tử Chấn tỉnh lại, nhưng không còn sức để nói nữa, tay định nhấc lên ra hiệu lấy vật gì đó, nhưng không làm được.

Y tá cúi xuống, ghé sát tai vào miệng anh, nghe thấy giọng anh thều thào: “Phiền cô lấy điện thoại của tôi gọi cho vợ tôi, nói tôi ra nước ngoài mấy hôm nữa về.”

Y tá thấy vậy cũng đau lòng thay, giọng nhỏ nhẹ hỏi: “Cô ấy tên gì?”

“Trong danh bạ điện thoại lưu là vợ.” Anh mệt đến nỗi không nói tiếp được nữa, giống như vừa trút được gánh nặng, hai mắt nhắm lại.

Thuấn Nhân nhận được tin nhắn, cảm thấy việc này xảy ra hơi kỳ lạ, gọi lại vẫn không thấy nghe máy. Thuấn Nhân sốt ruột, đi đi lại lại, nghĩ một lát cô lại nhắn tin cho Tử Chấn: “Thạch Tử, nếu anh bận, em không làm phiền anh nữa. Nhưng ngày sinh sắp tới rồi, anh về đưa em đi sinh được không?”

Y tá đọc tin nhắn cho Tử Chấn nghe, miệng Tử Chấn mở nụ cười hạnh phúc, anh nói: “Nói với cô ấy, tôi nhất định sẽ trở về.”

Từ tối đến giờ, Trần Trần không hề chớp mắt chút nào.

Trần Trần dìu Tử Chấn xuống giường, anh lại ho ra máu. Lúc đầu không sao, nhưng do Tử Chấn cố chống lại việc Trần Trần cởi quần áo của mình, máu từ miệng phun ra như một ca nước bị lật đổ, người anh mềm nhũn như một cơ thể không xương.

Cuộc phẫu thuật kết thúc được năm tiếng đồng hồ, cơ thể anh từ nhỏ đã yếu ớt nay lại càng tồi tệ hơn.

Xảy ra sự cố này khiến Trần Trần khó chịu như nuốt phải trái cây bị hỏng, cô ta nói với Tử Chấn: “Đáng tiếc, bây giờ anh chẳng phải là hoàng đế, cũng chẳng phải đàn bà, nếu không thì tôi đã báo cáo lên thiên đình, xây cho anh một tượng đài thánh thiện ở quê nhà rồi. Anh đừng có phản ứng một cách quá khích như thế nữa được không? Tôi chẳng có ý định sẽ thay thế Thuấn Nhân, tôi chỉ muốn cùng anh hâm nóng tình cũ chút thôi. Cuộc hôn nhân mỹ mãn, anh không thấy như thế là giả dối sao? Tôi nghi ngờ khả năng của anh có vấn đề, lấy đạo đức ra mà che đậy điểm yếu. Anh thế nào chẳng lẽ tôi không biết sao? Mấy ngày nay anh không thể đi lại, chẳng phải là tôi đang hầu hạ anh sao?”

Tử Chấn đã ngủ say, mới phẫu thuật xong lại bị giày vò, khiến anh kiệt sức, khuôn mặt thiếu máu xanh nhợt nhạt.

Trần Trần thử hôn một cái, anh không có phản ứng hay trốn tránh, xem ra đã hôn vào trạng thái hôn mê.

Y tá đến kiểm tra một lát, rồi đeo mặt nạ thở cho anh.

Gió từ khe cửa sổ thổi vào, không có người yêu bên cạnh mình, từng giây từng phút biến thành những hạt muối mặn chát như đang rắc lên miệng vết thương, đau đớn vô cùng.

Thuấn Nhân lại nhớ về buổi tối năm đó, nhớ về cậu thanh niên đứng trên đường Thạch Bàn nhìn mình ngày nào.

Đã năm ngày rồi mà Tử Chấn vẫn chưa về nhà. Trong mấy ngày này, anh có gọi điện về, giọng nói mệt mỏi nhưng vẫn ấm áp như thế. Nghe thấy giọng nói ngọt ngào ấy, Thuấn Nhân thấy nhớ vòng tay ôm thật chặt của Tử Chấn.

Cô không thể nào quen được với những đêm không có Tử Chấn bên cạnh. Lúc ngủ cô thường ôm lấy chiếc gối của Tử Chấn, vì trên đó có mùi cơ thể quen thuộc. Đứa bé trong bụng có lúc đạp mạnh, khiến cô thức giấc, trong lúc vô thức cô thường nói: "Thạch Tử, em muốn uống nước." Trong giấc mơ, còn chưa chờ đến lúc cốc nước sôi âm âm để bên môi, Thuấn Nhân đã tỉnh lại, hai hàng nước mắt tủi thân lại chảy dài, cô vớ lấy chiếc điện thoại trên giường nhắn cho Tử Chấn: "Khi nào anh về thế? Đứa bé trong bụng đang đòi bố đây nè."

Anh luôn nhắn lại một câu: "Ngoan nào, anh đang ở bên cạnh em đây thôi, ngủ đi em!"

Em bé trong bụng Thuấn Nhân rất đúng giờ, đủ tháng đủ ngày bắt đầu đạp bụng đòi ra. Thư ký, tài xế đã cho xe chờ sẵn. Trên đường đến bệnh viện, Thuấn Nhân cắn răng chịu đau gọi Tử Chấn. Thuấn Nhân vui lắm, bởi ngày hôm nay, cô sẽ gặp được hai người cô yêu quý nhất trên đời.

Tử Chấn nghe máy, cố gắng bám vào thành giường ngồi dậy. Nghe nói cuộc phẫu thuật này sau nửa tháng mới được xuất viện, Trần Trần không cần được anh, nên đành để mặc anh đi.

Vừa tới phòng sinh, Tử Chấn nhìn thấy cô y tá tay bế đứa bé, miệng cười tươi bước ra, Trịnh Học Mẫn theo sau.

"Là một bé trai rất đáng yêu", Trịnh Học Mẫn nói.

Tử Chấn đón lấy đứa bé, tiếng khóc oa oa vang lên. Hình dáng đứa bé này khi sinh ra không giống như Nhan Nhan, mặt mũi ngay ngắn, không có nếp nhăn, mũi cao, miệng nhỏ xíu xinh xắn, da trắng hồng.

Đứa bé nhắm mắt, có tiếng nấc khe khẽ, dường như muốn trách người bố này sao không đến sớm. Tử Chấn nở nụ cười. Trịnh Học Mẫn nói với Tử Chấn: "Trời ơi, sao cháu lại gầy đến mức này? Bệnh ho ra máu nặng thêm à? Sắc mặt xanh xao quá!"

"Không sao, mấy hôm trước cháu bị ốm, Thuấn Nhân sao rồi cô, sinh mổ à?"

"Lần này là sinh thường, rất thuận lợi, đứa bé rất khỏe mạnh. Thôi, vào thăm vợ đi."

"Cảm ơn cô Trịnh!" Tử Chấn vui mừng đến nỗi quên cả vết thương, cúi người chào bác sĩ Trịnh, vết thương lại đau khiến anh nhăn mặt thở một hơi dài.

Thuấn Nhân nhìn thấy Tử Chấn, giơ hai tay ra muốn ôm. Tử Chấn cúi người xuống ôm lấy Thuấn Nhân, hôn một cái lên má tóc vợ: "Cảm ơn em yêu, em vất vả quá!"

Tóc Thuấn Nhân còn ướt, bộ dạng mệt mỏi, nhưng vẫn nở nụ cười mãn nguyện, nói: "Con trai chúng ta giỏi lắm, lúc đó tay chân em cứ co lại, không có sức để rặn nữa, nó dùng sức đạp rồi chui ra, nếu không có con trai giúp sức, chắc em đã bị rách rồi. Rót cuộc mấy ngày nay anh làm gì thế?"

Thuấn Nhân nhìn lên mặt Tử Chấn, bỗng ngạc nhiên hỏi: "Anh bị ốm à? Sao không nói? Có phải mấy ngày nay anh nằm viện không? Có phải lại mổ rồi không? Sao không nói cho em biết? Anh... anh... anh muốn để em lo lắng đến chết sao?"

Cô nhìn Tử Chấn từ đầu đến chân: "Anh vẫn còn nằm viện hả? Thế quay lại đó đi, nhanh về nằm nghỉ đi, đừng ở đây nữa."

Tử Chấn nói: "Xuất viện rồi, không cần về đó nữa. Lần này nằm viện, anh không muốn nói cho em biết, sợ em lo lắng sẽ sinh sớm, não của đứa trẻ dễ non nhỏ hơn trẻ đủ tháng, sinh sớm sẽ hại nó cả đời đấy."

Thuấn Nhân khóc nức lên, Tử Chấn vội vàng tìm giấy lau nước mắt cho cô, nói: "Ngốc à, muốn khóc thì để con đây tháng này khóc."

Anh ngồi xuống ghế cạnh giường, nhìn Thuấn Nhân. Thuấn Nhân ôm đứa bé nhìn anh cười nói: "Sau này khi gọi Chấn Chấn, anh có chạy đến không?"

Tử Chấn cười, anh không còn sức để nói, chỉ nhìn Thuận Nhân và đứa bé, giống như đang ngắm nhìn một bức họa tuyệt đẹp. Anh rất mệt, người cứ mềm ra, không gượng được nữa, anh gục xuống giường, gối đầu lên cánh tay. Mặt anh trắng nhợt, chỉ còn lại hai hàng lông mày đen và lông mi dài, hai má hóp vào, môi khô, nhìn đúng là một người đang bị bệnh.

Thuận Nhân nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc đen của chồng, trong lòng bỗng cảm thấy có điềm báo không tốt. Tử Chấn ngủ một cách êm ái, đến nỗi dường như không kịp thở, Thuận Nhân đưa ngón tay đặt lên mũi anh mới cảm thấy có chút hơi thở yếu đuối.

23. Chương 23

Chương 23: CÁT BỤI VÀ NGUYỄN VỌNG

Đối với trai thành phố, hơn ba mươi tuổi mới bắt đầu nghĩ tới chuyện kết hôn là việc rất bình thường. Nhưng đối với anh chàng Lý Triệt, xuất thân từ một huyện nhỏ, hai mươi bảy tuổi vẫn giường đơn gối chiếc là một chuyện mất mặt.

Tết về quê, không tránh được lúc bạn bè, người thân hỏi han chuyện gia đình, con của anh họ Trần Trần đã đến tuổi đi học, mỗi khi nhìn thấy Lý Triệt, anh ta lại cất giọng bẽ trên, nghe thật đáng ghét!

Điều kiện của Tử Chấn mà mang về quê thì đúng là niềm mơ ước của bao cô gái, bởi vậy, nếu không tìm cô vợ thành phố, thì quá là lãng phí. Lý Triệt quen rất nhiều gái thành phố, nhưng tìm hiểu đến một giai đoạn nào đó, lại nảy sinh những điểm không hợp, cái nhược điểm của bọn họ là khinh thường trai tỉnh lẻ, việc này Lý Triệt không thể chấp nhận.

Diệp Trần Trần đến công ty làm việc, Lý Triệt cảm thấy cô ta rất hợp với mình.

Họ là đồng hương, cô ta cũng thành công trong việc rũ bỏ cuộc sống lam lũ ở quê để trở thành gái thành phố, hơn nữa lại có cả hộ chiếu Mỹ. Có thể nói nếu kết hôn với Diệp Trần Trần đồng nghĩa với việc anh ta lấy một cô vợ người Mỹ, việc này quả là đáng tự hào.

Lý Triệt rất chú ý đến việc để lại ấn tượng tốt với Diệp Trần Trần. Anh ta biết cô vẫn còn yêu Tử Chấn, nhưng điều đó không quan trọng. Đàn bà là thế, chỉ cần chưa bước chân vào hôn nhân, chưa sinh con thì, thì dù có nhiều tuổi đến mấy cũng coi tình yêu là một chuyện to bằng trời, hơn nữa lại coi nhân vật nam chính trong tình yêu là tất cả, giống như họ sinh ra chỉ để dành cho người đàn ông đó, nếu bị người đàn ông đó từ chối thì họ cảm thấy như gia đình, tương lai, hạnh phúc đều bay theo khói mây.

Muốn chữa tật xấu của Trần Trần, cách tốt nhất là biến cô ta thành một người phụ nữ đã có gia đình.

Lý Triệt mời Trần Trần đến một nhà hàng Pháp. Trong bữa ăn cô ta luôn miệng nhắc tới Tử Chấn: “Em không đi cướp, mà em chỉ lấy lại những thứ thuộc về em thôi. Anh ta không hiểu phụ nữ, nên mới bị một con đàn bà bỏ chồng lại còn nuôi con nhỏ bắt đi, loại đàn bà này kinh nghiệm về đàn ông đầy mình, từ nhỏ Tử Chấn đã bị nghệ thuật mê hoặc đến mất cả phương hướng, anh ta làm sao có thể hiểu được lòng dạ loại đàn bà này?”.

Lý Triệt nói: “Họ đã có con với nhau rồi, lẽ nào em muốn lãng phí tuổi thanh xuân còn lại với thằng đó? Lấy anh đi, em rất thông minh. Anh nói em nghe này, em kết hôn rồi sẽ rất dễ dàng làm bạn với anh ta, anh ta sẽ không đề phòng em nữa. Hơn nữa em mắc ung thư tử cung? Nói dối kiểu này rất vụng về, nếu mấy năm nữa, em vẫn cứ sống nhăn răng ra đấy, có phải là chuyện nực cười không nào?”

“Em kết hôn với anh có lợi gì không?”

“Em sẽ thỏa mãn dục vọng của mình, hơn nữa, trong lúc mây mưa, em có thể hét lên tên người trong mộng, anh sẽ không để ý tới.”

“Anh sao mà hấp dẫn hơn anh ấy được, em không thể coi anh như anh ấy.”

“Thì em cũng kém xa Thuấn Nhân đấy thôi. Càng ngày em càng như một fan cuồng của anh ta, suốt ngày tự nhủ với anh ta là một cặp trời sinh.”

Một người đánh giá mình quá cao thường có hai nguyên nhân, sự từng trải ít ỏi và ít gặp thất bại. Nhưng hai nguyên nhân này đều không đúng với Trần Trần. Cô ta không thể chấp nhận được việc số mệnh cười vào mặt mình như thế. Trần Trần hoàn toàn nhận thấy sự thật là tuổi tác mình không còn nhỏ nữa, không thể sống buông thả như trước đây được.

Ngày Thuấn Nhân xuất viện, Trịnh Học Mẫn gọi Tử Chấn lại, tay chỉnh gọng kính, xem chừng có điều khó nói, bà đặt tay lên vai Tử Chấn, lấy hết dũng khí nói: “Có biết không nên hỏi cháu việc này, nhưng cháu có thể nói cho cô biết, chứng khoán khi nào tăng không?”

Tử Chấn hơi mơ hồ xen lẫn ngạc nhiên, nói: “Cháu làm sao mà biết được, cháu có chơi chứng khoán đâu.”

Sắc mặt Trịnh Học Mẫn trở nên căng thẳng: “Trần Trần nói với cô cháu đang chơi, nó còn nói cho cô biết mấy mã chứng khoán nữa đấy.”

“Lời Trần Trần nói cô đừng có tin.” Tử Chấn thấy Trịnh Học Mẫn ngẩn ra, liền nói: “Cô Trịnh à, cháu không nói dối cô đâu. Hồi còn ở New York, cháu từng chơi một lần, về nước cháu không chơi nữa. Thật sự cháu không biết chuyện này.”

Trịnh Học Mẫn bỏ tay khỏi vai Tử Chấn, rồi đút tay vào túi áo blouse.

Tử Chấn nói: “Hay để cháu hỏi hộ cô? Xem xem gần đây thị trường chứng khoán như thế nào?”

Trịnh Học Mẫn lắc đầu, cười miễn cưỡng, đi về phía phòng làm việc mà trong lòng nặng trĩu tâm tư.

Tử Chấn nói với theo: “Cô Trịnh, tuần sau cô đến công ty gặp cháu nhé!”

Trịnh Học Mẫn không trả lời, đến cửa thoát hiểm rẽ sang bên, rồi không thấy bóng dáng đâu nữa.

Thuấn Nhân ngồi trên xe chờ Tử Chấn, cô hôn con trai một cái, lại hôn con gái một cái, ôm hai đứa bé vào lòng, nói trong niềm vui sướng: “Hai bảo bối của mẹ, chúng ta về nhà nhé!”

Tử Chấn mở cửa lên xe, quay đầu lại nhìn vợ và các con, Thuấn Nhân rướn người ra phía trước, Tử Chấn quay lại, hai người môi chạm môi.

Thuấn Nhân nói: “Tối anh xuống dưới tầng ngủ đi, ở trên con khóc anh không ngủ được.”

Tử Chấn vào số lái xe ra khỏi bệnh viện: “Không sao, để em một mình anh không yên tâm.”

Thời Hân và mẹ con Lệ Huyền đang đợi ở phòng khách xem mặt em bé.

Thời Hân nói với Tử Chấn: “Rất giống con hồi nhỏ.” Nói đoạn, ông đưa tay kéo tay Tử Chấn: “Theo bố vào phòng đọc nói chuyện.”

Thời Hân hỏi Tử Chấn giá thị trường của mấy viên ngọc Myanmar, lại hỏi nhu cầu gần đây của mấy khách quen. Ông ta châm một điếu xì gà, bắt chéo chân, ngồi dựa vào ghế lắc, điều này cho thấy ông ta lại bắt đầu một lí luận mới.

“Từ trước tới nay con không hề hiểu bố. Dưới sự sai khiến của cái đạo đức ngu dốt mà con đang có, thậm chí con còn không chịu hiểu về người bố này. Con bị hạn chế bởi quy tắc của một người bình thường, thế nên con chỉ có thể trở thành một người bình thường mà thôi. Con trai à, sao con không tự kiểm điểm lại xem điều gì cứ mãi làm con không thấy vui vẻ? Chẳng phải con đã đọc rất nhiều truyện cổ tích sao? Bởi con là một con thiên nga, nhưng lại sống trong đàn vịt xấu xí.”

Tử Chấn nói: “Bố lại bắt đầu phủ hoa lên miệng bấy rồi. Nghe ra có vẻ như bố luôn luôn có lý. Lần này lại là gì nữa đây? Muốn con đón nhận thêm một người phụ nữ khác phải không? Con không dễ bị lừa đâu. Con người có khi theo đuổi một cuộc đời phẩm chất cao sang, nhưng có khi lại theo đuổi một cuộc đời mang tính nghệ thuật, thẩm mỹ, hoặc theo đuổi một tin ngưỡng nào đó, có khi lại chỉ theo đuổi một cuộc sống an nhàn, bình an, gia đình hạnh phúc. Nhưng bất luận họ theo đuổi một cuộc sống thế nào, đã là một thành viên trong xã hội, đều phải tuân thủ một vài đạo lý cơ bản. Bộ ngựa khi giao phối sẽ nuốt người bạn đời

của mình, đối với loài bọ ngựa mà nói thì đó là bản năng, vì sao trong mắt người đời lại cho rằng như thế là tàn khốc? Còn chế độ một vợ một chồng của con người, trong mắt bọn khỉ mà nói thì đó là một hành vi khiến gen tốt bị tuyệt chủng. Bố à, bố không phải bọ ngựa, cũng không phải loài khỉ, bố là một người đàn ông. Nói thế không biết bố có tiếp nhận hay không, nhưng con phải nhấn mạnh một điều, không có một loài nào có thể muốn làm gì thì làm. Bố không phải Thượng Đế, hơn nữa đến Thượng Đế cũng có cái buồn phiền của ông ta.”

“Thế hả? Vì sao trên thực tế bố đã làm rồi mà chưa cảm thấy mình bị trừng phạt?”, Thời Hân nói.

“Vợ mất con rơi, tình nhân nhạt nhẽo, như thế đối với bố không phải là một sự trừng phạt à? Bố hãy vứt bỏ cái suy nghĩ hoang đường muốn con bỏ vợ lấy người khác đi, ngoài việc tiêu tiền và lừa phụ nữ ra, bố không điều khiển được những thứ khác đâu.”

“Con trai, con nên làm cho đời sau của con được đông đúc thêm, giờ là lúc tốt nhất rồi đấy. Bố luôn ân hận vì mình chỉ sinh có một mình con thôi, nếu không phải như vậy, bố đã chẳng phải hao tâm tốn sức để thuyết phục con rồi.”

“Giờ bố cũng có thể làm được điều đó mà, cố chi thật nhiều tiền tìm người sinh cho bố thật nhiều con vào, sau đó thành lập một liên bang cộng hòa, phát động chiến tranh thôn tính thế giới, như thế bố sẽ trở thành ông bố của trái đất này.”

“Giọng điệu mỉa mai kiểu trẻ con như thế này khiến bố rất khó tiếp tục nói chuyện với con.” Thời Hân thở dài. Mặt trời chiếu xuống đỉnh đầu nhả bóng của ông ta, lộ ra bên thái dương mấy sợi tóc bạc trắng.

Ông ta lại tiếp tục: “Con trai à, bố bị bệnh, không thể có con được nữa. Khi bố phát hiện ra, bố vội vàng về nước tìm con. Con à, sinh ít quá cũng thấy mạo hiểm lắm, con nên sinh thêm vài đứa nữa, phòng gặp chuyện không may xảy ra.”

Tử Chấn dường như muốn cười, nhưng không cười nổi. Anh đưa mắt xuống nhìn ngón tay của mình, nói: “Nếu bố không nói ra điều này, con sẽ tự cho là bố về nước tìm con là vì lương tâm bố đã thức tỉnh.”

Anh nhìn bố lúc lâu, cuối cùng cũng cười và tự nói: “Hai chúng ta vì sao có thể là bố con được nhỉ?” Tử Chấn quay đầu nhìn cửa sổ, như thể nhìn phong cảnh bên ngoài, cũng có thể như đang làm một động tác lắc đầu: “Con không cho rằng sinh con là một việc làm lương thiện, nếu như có thể chọn lựa, con thà không sinh đứa nào.”

“Nhưng con vừa mới kết hôn xong đã sinh ngay một đứa đầy thôi.”

“Bối Thuấn Nhân muốn có con với con.”

“Nếu thay bằng một người đàn bà khác thì con không sinh con nữa.”

“Giả thiết này thật bỉ ổi.” Tử Chấn quay lại bàn làm việc, bắt đầu tìm tài liệu, dường như anh không muốn tiếp tục nói chuyện nữa.

Kết hôn vốn là một việc hết sức bình thường, hai người có giấy đăng kí kết hôn là có thể chung sống cùng nhau.

Lý Triệt và Trần Trần tổ chức hôn lễ ở huyện Uyển và ở Bắc Kinh. Ngoài chi trả tiền cho đám cưới, họ cũng dư ra được chút tiền mừng.

Cuộc hôn nhân giả tạo kết thúc, Trần Trần đến công ty làm việc. Lấy cớ mang quà cưới để đến phòng làm việc của Tử Chấn, cô ta nói: “Cảm ơn anh đã không truy cứu em, dạo này anh có khỏe không?”

Di chứng để lại lớn nhất của Tử Chấn là thường xuyên hoa mắt chóng mặt, không biết lúc nào bệnh lại tái phát, thậm chí có lúc sẽ mù tạm thời, theo như thuật ngữ của ngành y thì là thiếu máu, và máu cung cấp lên não không đủ. Mỗi lúc mệt mỏi đến mức không chịu đựng, Tử Chấn lại hút thuốc.

Anh ta nhìn Trần Trần một cái, nói: “Dù sao đi nữa hồi nhỏ cô cũng là một cô bé lương thiện. Sống với Lý Triệt cho tốt đi, nhớ lấy, thái độ của cô đối với cuộc sống như thế nào thì cô cũng sẽ nhận lại đúng như thế.”

Trần Trần nói: “Mấy thứ thuốc đó rất có hại cho sức khỏe của anh, em không biết phải cứu vãn thế nào.”

“Muộn rồi, chẳng thể làm lại được nữa.” Nói xong anh quay đầu nhả khói thuốc, vẫn thái độ bình tĩnh, anh nói: “Ra ngoài đi, tôi rất bận.”

Ánh mắt Trần Trần không thể rời khỏi Tử Chấn, cô ta rất muốn quỳ xuống dưới chân người đàn ông này, người một thời từng là của một mình cô ta, sao cô ta lại dễ dàng đánh mất người mình yêu? Vì sao anh ta lại xa xôi đến thế, như ở tận nơi chân trời.

24. Chương 24-25

Chương 24: TRONG EM CÓ ANH, TRONG ANH CÓ EM

Vấn đề để Chấn Chấn đăng kí hộ khẩu ở đâu khiến Thuấn Nhân suy nghĩ rất lâu. Tử Chấn mang quốc tịch Mỹ. Thuấn Nhân muốn Chấn Chấn vẫn giữ quốc tịch Trung Quốc.

Thuấn Nhân và bố chồng muốn bàn bạc chuyện này. Thời Hân không có hứng thú lắm, ông ta cho rằng không những cháu nội mang quốc tịch Mỹ mà đến con dâu cũng phải nhập quốc tịch Mỹ để tránh những tình trạng rắc rối về vấn đề giấy tờ.

Nhưng ý Thuấn Nhân là sau này nếu có sinh thêm thì phải nộp phạt vì vỡ kế hoạch.

Thời Hân nói: “Đừng có tưởng nộp phạt ít, con số đó không có giới hạn đâu! Nhìn vào nhà ta thế này mà chọc đến ban sinh đẻ có kế hoạch, chúng nó phạt cho ra đường không có cơm ăn thì thôi.”

Thuấn Nhân rất thất vọng, Thời Hân thấy tội nghiệp, lại nói: “Con muốn cho Tiểu Chấn Chấn nhập quốc tịch Trung Quốc thì nhập đi, sau này để bố đối phó bọn kia cho. Trẻ con mang quốc tịch nước ngoài học ở Trung Quốc phức tạp lắm, con đã nghĩ cho nó học ở Trung Quốc hay nước ngoài chưa?”

Thuấn Nhân nói: “Con chưa nghĩ tới, việc này chắc phải bàn với Tử Chấn nữa. Giáo dục cơ bản trong nước không tồi nhưng vẫn mang tính lí thuyết cao, con sợ đứa trẻ không phát huy được sức sáng tạo, không linh hoạt như trẻ em phương Tây. Từ trước tới nay con nghĩ sự giáo dục ở thủ đô rất tốt, nhưng bây giờ thấy cũng thế cả. Nhưng con không muốn Tiểu Chấn lớn lên trên đất Mỹ, đứa trẻ Mỹ mang khuôn mặt Trung Quốc thật đáng lo ngại.”

Thời Hân lại nhớ lại một việc, hỏi: “Hộ khẩu của con vẫn ở An Huy à? Bố không muốn cháu đích tôn nhập hộ khẩu tỉnh lẻ đâu đấy.”

“Con đã chuyển lên đây rồi.” Thuấn Nhân nói giọng thiếu tự tin: “Nếu như có thể, thứ Hai con sẽ về quê làm thủ tục.”

Nhan Nhan ngồi bên cạnh chơi búp bê, cô bé không hiểu vấn đề hai người lớn đang thảo luận, nhưng cũng biết sắp phải nhập hộ khẩu cho em rồi, cô bé nói với mẹ: “Mẹ ơi, con muốn cùng họ với em, con không muốn mang họ Triệu đâu.”

Việc này không cần Nhan Nhan chủ động yêu cầu, Thuấn Nhân cũng đã muốn từ lâu. Nhưng muốn đổi họ thì phải đích thân Triệu Chấn Đào kí tên đồng ý mới được, cô không muốn gặp Triệu Chấn Đào thêm một lần nào nữa. Nhưng nghĩ tới Nhan Nhan, Thuấn Nhân lại thấy cần rút, cô đã bỏ lên khỏi cái hố bùn của Triệu Chấn Đào, đã tắm rửa sạch sẽ nhưng Nhan Nhan đáng thương vẫn còn mang họ của hắn ta. Nghĩ vậy Thuấn Nhân không do dự nữa, cô vui vẻ đồng ý.

Triệu Chấn Đào biết việc Thuấn Nhân chủ động hẹn gặp hắn ta hẳn không phải chuyện tốt, nhưng yêu cầu của Thuấn Nhân đã vượt ra khỏi dự đoán của hắn.

Đối với Triệu Chấn Đào, Nhan Nhan giống như là một đồ vật cũ kĩ, vứt trong góc nhà nhiều năm cũng không sao, nhưng hề có người muốn vứt đi lại tuyệt đối không cho.

Thuấn Nhân nói: “Anh có Tiểu Bác cũng đủ rồi, Nhan Nhan là con gái, sau này có lấy chồng sinh con cũng chẳng mang họ anh, để nó mang họ khác đi.”

Triệu Chấn Đào vẫn bình tĩnh hỏi: “Đổi họ gì? Mang họ cô à? Nhan Như Nhan à? Định làm ve để đọc nhũ à? Đừng có nói với tôi là mang họ Thời đấy, trên đời này chẳng có cái đạo lý đó đâu, ước hiệp người cũng phải vừa phải thôi.”

“Anh đã làm lại gì cho nó nào?” Thuấn Nhân tức điên lên nói: “Anh còn dám nhận mình là bố nó hả, tôi đến đây nói chuyện với anh xem như là đã tôn trọng anh rồi. Tôi hoàn toàn có thể làm lại họ khác, khi đó, Nhan Nhan sẽ chẳng còn liên quan gì tới anh. Bố nó không phải là anh mà là người chồng hiện tại của tôi.”

Triệu Chấn Đào không ngờ Thuấn Nhân có thể nói ra những lời đó với mình, chẳng biết từ khi nào cô ta đã nâng tầm quan trọng của chồng lên cao như thế? Chẳng phải cô rất coi nhẹ chồng sao? Triệu Chấn Đào cứ nghĩ tới người kia là máu điên lại sôi lên. Ly hôn xong, lại bị huyết áp cao, nếu lần này lại nuốt cơn giận vào trong thì thật chẳng phải là thằng đàn ông.

Hắn ta chớp mắt nhìn người phụ nữ đối diện, gen của người đàn bà này nhất định thuộc loại đặc biệt, qua hai lần sinh nở mà vẫn không mất đi vẻ xinh đẹp, ngược lại, còn quyến rũ lạ thường. Đang trong giai đoạn cho con bú, ngực lại càng căng hơn, vòng eo nhỏ đến mê hoặc.

Triệu Chấn Đào không hiểu nổi tại sao mình lại nhặt được một vật quý đến như vậy, rồi tại sao mình lại tự tay vứt bỏ nó. Lúc này hắn ta không còn tâm trạng nghĩ tới Nhan Nhan mang họ gì nữa, việc duy nhất anh ta muốn làm là “dạy” cho người phù nữ này một bài học.

Để tránh bị bảo vệ nhìn thấy, hắn ta chốt cửa lại, rồi như một con hổ, hắn ta lao vào Thuấn Nhân đang ngồi trên sofa.

Thuấn Nhân như một con thỏ mắc bẫy, giãy giụa điên cuồng, miệng la hét kêu cứu.

Tiếng hét to quá, Triệu Chấn Đào vội bịt miệng cô lại, tay kia vẫn vội kéo khóa quần.

Đúng lúc phần dưới của hắn ta lộ ra, Thuấn Nhân lấy chân đang đi giày cao gót đá thật mạnh. Triệu Chấn Đào không kêu nổi một tiếng, tay ôm hạ bộ, nằm một đống trên nền nhà.

Thuấn Nhân vội chỉnh lại quần áo, mở cửa chạy như bay ra ngoài.

Sự việc kinh hoàng này xảy ra mấy tiếng rồi mà Thuấn Nhân vẫn chưa định thần lại được.

Cô ngâm mình rất lâu trong bồn tắm có hòa tinh dầu hoa hồng và sữa. Cơ thể ngâm lâu trong bồn nước thơm mát, da thịt cũng trở nên mềm mại, những cánh hoa đang nở ra chờ đợi, chờ đợi cơn mưa mát mẻ, chờ đợi bầu không khí trong lành sau cơn mưa.

Cô đưa tay với điện thoại, Tử Chấn vừa về tới nhà, đang lên lầu, cô cười nói: “Vào phòng tắm gặp em nhé!”

Viền cửa phòng tắm được làm bằng gỗ trầm hương, ở giữa là kính mờ màu hồng. Bồn tắm màu trắng, mặt nước sóng sánh, Thuấn Nhân hất tóc ra ngoài bồn tắm, da mặt hồng hào, phần da trên cơ thể lộ ra ngoài mặt nước trắng nõn, mềm mại. Nhìn thấy Tử Chấn, giọng cô như mời gọi: “Vào đây đi anh.”

Tử Chấn vừa chốt cửa lại, Thuấn Nhân đã ôm lấy lưng anh, vuốt nhẹ trên cơ thể anh. Tử Chấn rút tay cô ra đưa lên môi hôn. Thuấn Nhân kéo anh xuống bồn tắm, họ quấn quýt không rời.

Vợ chồng Thuấn Nhân thường ra ngoại ô nghỉ ngơi vào dịp cuối tuần, Lý Triệt và Trần Trần có lúc chủ động xin họ đi cùng. Cảnh bốn người họ đi dạo rất kì lạ, vợ chồng Lý Triệt không bao giờ đi cùng nhau, mà tách ra đi bên cạnh người tình một thời của mình, cố tìm đề tài nào đó nói chuyện.

Thuấn Nhân giả vờ có việc, gọi Tử Chấn lại, nói nhỏ: “Đôi vợ chồng này thật kì lạ, anh nói xem vì sao hai đứa nó lại cười nhau nhỉ?”

Tử Chấn tung nắp chai nước suối lên rồi chụp lấy, nhắm mắt nhìn đôi vợ chồng kia đang ở xa xa, nói: “Ai mà biết được, anh cũng chả quan tâm.”

“Họ chắc chẳng tốt đẹp gì?”

“Ừ, cùng một giuộc với nhau cả ấy mà.”

“Có điều rất lạ là, cùng là người xấu thường không làm bạn với nhau được, mặc dù họ có rất nhiều điểm chung.”

“Có gì lạ đâu, nổi nào úp vung nấy mà.”

“Không biết tương lai họ dạy con thành người như thế nào nhỉ? Bố mẹ kiểu đấy thì...”

“Không chừng lại sinh ra loại lưu manh.”

“Phải đấy, chắc phải độc ác như Hitler ấy chứ.”

“Thế thì chúng ta mau chóng sinh ra một Roosevelt đi.”

“Câu này anh nói ra đấy nhé.” Thuấn Nhân lè lưỡi trêu Tử Chấn. “Có điều phải chờ đến sang năm mới được.”

“Ý gì thế?”

“Hai tháng rồi em chưa bị.”

“Em lại...” Tử Chấn suýt phun nước trong miệng ra, anh mở to đôi mắt nhìn Thuấn Nhân: “Không đùa đấy chứ? Sao vừa đụng vào cái đã có ngay rồi?”

“Mật mã của em với anh khớp nhau quá mà.” Thuấn Nhân cười. “Trước đây em không thể đâu, anh thì sao? Chắc cũng vậy nhỉ? Anh với cô ta chắc dùng biện pháp gì đấy phải không?”

Tử Chấn “Ừ” một tiếng, Thuấn Nhân làm động tác như muốn cắn anh.

Tử Chấn né người rồi nói: “Sinh mau như thế không biết người ta nghĩ gì về anh đây, cứ như thể là thằng lưu manh ấy.” Anh tính trên đầu ngón tay, hai mày cau lại, thở một hơi dài: “Thuấn Nhân à, em đừng có sinh mau như thế, sức khỏe của em không chịu được đâu. Con mới được có chín tháng, em không muốn người ta chửi anh là thằng côn đồ suốt ngày hành hạ vợ chứ?”

“Được thôi.” Thuấn Nhân miễn cưỡng gật đầu, rồi dựa đầu vào vai Tử Chấn, nhìn về phía chân trời xa xăm: “Anh biết không chỉ khi nào trong người em có đứa con của anh, em mới cảm thấy anh như đang ở cạnh em từng giây từng phút. Con được sinh ra em vô cùng lo sợ, bởi khi không có anh ở bên, kể cả ôm lấy đứa bé, em cũng không yên tâm, em muốn hai chúng ta hòa làm một, máu thịt của em và của anh cũng hòa làm một.”

“Thế thì sau này, khi chúng ta ra đi, tro cốt của hai chúng mình sẽ bỏ chung vào một cái lọ nhé?”

Thuấn Nhân nhận lời, ôm chặt Tử Chấn, Tử Chấn dùng ngón tay lau hàng nước mắt trên má.

Chương 25: CHÂN TƯỚNG SỰ THẬT

Bệnh viện có bầu không khí rất đặc biệt, trầm lặng và nghiêm trang khác thường. Không ai thích ngồi xe lăn vãn cảnh trong bệnh viện, nếu được lựa chọn, họ thà khoẻ mạnh đứng bên lề đường đang thi công hơn là ngồi xe lăn ngắm hoa trong bệnh viện. Nhưng cũng có ngoại lệ, đó là những người phụ nữ mang thai đến tháng đẻ, chỉ có lúc đó, bệnh viện mới biến thành sắc đỏ của hoa hồng.

Thuấn Nhân đi chậm chậm trong sân bệnh viện, cô có chút e ngại khi tới gặp bác sĩ Trịnh. Tuy đã thắng được Tử Chấn, nhưng mới đó thôi đã tìm đến báo cáo, ít nhiều cũng khiến con người ta phải xấu hổ. Nhưng đã lỡ rồi, thôi thì mặt dày đi gặp bác sĩ vậy.

Phòng làm việc của Trịnh Học Mẫn ở khu khám nội trú.

Thuấn Nhân vòng qua khu khám bệnh, nhìn thấy một đám người đang đứng, gần đó có chiếc xe cảnh sát, có cả dây ngăn không cho người ngoài vào, một cảnh sát mặc áo blouse trắng đang ngồi dưới đất, hình như vừa mới xảy ra chuyện gì.

Thuần Nhân tránh đám đông, bấm thang máy lên tầng bảy, hành lang tập trung rất nhiều bác sĩ, y tá, họ đang bàn tán xôn xao về một chuyện gì đó. Thuần Nhân nhìn bọn họ, rồi đến phòng của Trịnh Học Mẫn, có hai cảnh sát đang ở đó, một người đang hỏi cô y tá trưởng, người kia cầm máy ảnh thò người ra cửa sổ chụp phía dưới sân.

Tim Thuần Nhân như thắt lại, cô lùi lại mấy bước, lặng lẽ nhìn người trong phòng.

Y tá trưởng nhìn thấy cô, đi đến, gương mặt như muốn khóc: “Trước đây không lâu khi nói chuyện với chúng tôi, bác sĩ Trịnh có nhắc đến việc con trai cô ấy biết điểm thi đại học rồi, vào trường tốt chắc hơi khó nên cần số tiền không nhỏ để nhờ người chạy chọt, tiền cô ấy lại đang đổ vào chứng khoán, chúng tôi không ngờ cô ấy lại...”

Tay y tá trưởng cầm tờ giấy, đưa đến trước mặt cho Thuần Nhân: “Đây là bản di chúc được tìm thấy trong sọt rác ở phòng làm việc của cô ấy. Trong đó có nhắc tới chồng chị, chị cũng đọc đi.” Nói xong, cô ta thở dài.

Di chúc rất ngắn gọn, chồng của Trịnh Học Mẫn tai biến nằm liệt giường mấy năm nay, một mình cô ấy lo cho đứa con ăn học, không nợ nần ai hết, nhưng không còn tiền lo cho con vào đại học, đoạn cuối viết ra rồi lại bị xoá đi: “Tử Chấn, cô biết cháu là một cậu bé tốt bụng, có điều, về sau cháu đừng làm chủ sà n cồ phiếu nữa, cô thấy việc này không hay lắm. Chúc cháu cùng gia đình hạnh phúc.”

Thuần Nhân lê từng bước nặng nề xuống lầu, một tấm vải trắng đầy trên thi thể của Trịnh Học Mẫn.

Thuần Nhân còn nhớ như in mùa hè năm đó, cậu thanh niên công trên vai cô gái yếu ớt, gõ cửa gọi: “Cô Trịnh ơi”, và gương mặt cô bác sĩ hiện từ với nụ cười tươi.

Bước chân Thuần Nhân nhanh dần, như đang chạy, như đang bay, bay qua con đường xa xôi, bay qua năm tháng âm ỉ, cuối cùng cô cũng bước đến được điểm cuối, đẩy cửa xông vào, hai tay bám chặt vào mép bàn gỗ.

Đằng sau chiếc bàn ấy là một anh chàng đẹp trai, gương mặt quen thuộc vẫn đẹp như cậu thanh niên năm đó.

Thuần Nhân nhạt nhoà nước mắt, đôi môi run lên không thốt nên lời, cô giơ tay lên tát mạnh một cái. Trong không gian yên tĩnh phát ra một tiếng kêu nặng nề, Tử Chấn không né tránh. Mặt anh lệch sang một bên, má hằn lên vết ngón tay, anh đưa tay quệt vết máu trên khoé môi.

Thuần Nhân kêu lên đau đớn, giơ tay đánh vào người Tử Chấn: “Chẳng phải anh không nhẫn tâm giết một con cá sao? Chẳng phải anh nhìn thấy con chim non rơi xuống đất, lại nhặt lên trả về tổ sao? Chẳng phải anh lương thiện hơn những người đàn ông khác sao? Sao anh có thể làm chủ một trò chơi cay nghiệt như thế? Sao anh có thể lạnh lùng nhìn cảnh bao nhiêu gia đình tan nát như thế? Sao anh lại biến thành con người như vậy? Cậu thanh niên hiền lành ngày nào đâu rồi? Anh tìm về cho em! Tìm về cho em!”

Tử Chấn mặc kệ cho cô đánh đập, chỉ khi cô suýt vấp vào chân ghế anh mới ôm cô vào lòng.

Thuần Nhân mềm lòng trước cái ôm dịu dàng của Tử Chấn, cô ngã vào lòng anh, không làm chủ được mình, Thuần Nhân hôn lên vết ngón tay trên mặt Tử Chấn, anh hơi quay mặt đi, để tránh cái hôn của Thuần Nhân, hỏi: “Thuần Nhân à, anh có đẹp không?”

Thuần Nhân ghen ngào, gật đầu.

Tử Chấn vẫn giọng nói nhỏ nhẹ: “Không được tính là xấu phải không nào? Nhưng bóc lớp da này ra, bên trong là thịt, xương, mạch máu và nội tạng, không khác gì so với những người đàn ông khác. Thế thì em yêu cái gì ở đây? Tâm hồn? Không chắc lắm, giống như từ nhỏ chúng ta đã được dạy là phải yêu cuộc sống. Cuộc sống là gì? Cuộc sống là linh hồn của thể giới vật chất. Khi anh phát hiện ra anh không thắng được bản chất trong con người mình, anh liền nghĩ, mình cứ sống như một con người đi. Bảo vệ người phụ nữ mình yêu và lương thiện hết sức có thể.”

Anh dìu Thuần Nhân ngồi xuống sofa: “Thuần Nhân à, anh không có cách nào đến được cái đích của sự lương thiện, bởi nếu điều đó xảy ra có nghĩa là anh sẽ bị huỷ diệt. Anh không phải là thiên sứ, anh chỉ là

một người bình thường. Thuần Nhân, anh không cao thượng, xin em đừng có lấy tiêu chuẩn của một vị thần ra để áp đặt lên anh, như thế sẽ không công bằng với anh.”

Thuần Nhân không nói gì, trái tim như đang rỉ máu.

Bên ngoài cửa sổ, hoa nở đầy sân. Gió lặng. Mùa xuân đến.

Thuần Nhân lấy chiếc ví Từ Chấn mua ở Tây Ban Nha tặng cô trong túi xách ra, mở ví lấy thẻ ngân hàng ra để trên bàn: “Tất cả đều ở đây, anh cầm lấy đi. Còn nữa, em tạm thời không muốn nhìn thấy anh, em đưa Chấn Chấn về An Huy, Nhan Nhan cũng đi cùng.”

Từ Chấn không nín kén, cầm lấy thẻ ngân hàng vút vào trong ngăn kén.

Thuần Nhân quay đầu, bước ra khỏi phòng làm việc.

Từ Chấn mở bao thuốc trên bàn, lấy ra châm một điếu, dựa lưng vào ghế, nhả khói thuốc. Anh lại bắt đầu cảm thấy cơn chóng mặt quen thuộc, lắc lắc đầu, tình trạng cũng không khá lên, cơn đau tái phát. Trong làn khói thuốc mờ ảo, Từ Chấn như thấy Thuần Nhân đang bế Chấn Chấn, còn Nhan Nhan đang bám lấy vạt áo mẹ, cười tí mắt. Anh bị sặc thuốc, ho dữ dội, Từ Chấn với tay lấy gạt tàn rồi dụi điếu thuốc vào đó.

Ở ven thành phố, có rất nhiều những khu chung cư cao tầng cũ, chỉ có ở đây mới thấy được nhiều người cao tuổi mà ở thành phố hiếm thấy.

Nhà của Trịnh Học Mẫn ở tầng hai, là căn hộ có hai phòng ngủ, một phòng khách kiểu cũ. Trong nhà thiếu ánh sáng, ánh mặt trời không chiếu được vào, đồ đạc được sắp xếp rất ngăn nắp, trên tường treo mấy tấm hình của cặp vợ chồng trẻ và đứa con, ngoài ban công còn phơi chiếc áo màu rượu nho của Trịnh Học Mẫn.

Một người đàn ông trung niên có thân hình gầy gò đang nằm trên giường, hai gò má lõm sâu, đôi mắt vô hồn lúc lâu cũng không thấy động đậy. Con trai của Trịnh Học Mẫn đứng cạnh tủ đầu giường, dưới mái tóc ngắn là một gương mặt kiên định.

Từ Chấn ra hiệu cho con trai của Trịnh Học Mẫn đến phòng khách nói chuyện. “Bệnh của bố em có cần nằm viện không?” Từ Chấn hỏi. “Đổi sang một căn hộ thoáng mát sẽ có lợi cho sức khỏe của bố em hơn, chờ anh tìm được nhà sẽ báo cho bố con em chuyển qua đó.”

Cậu thanh niên mặt lạnh như tiền: “Đây là sự bù đắp mà mẹ tôi giành được sao?”

Từ Chấn không trả lời, anh cảm nhận được sự căm phẫn sau lời nói đó.

Cậu kia hét lên: “Tôi ghét người có tiền như mấy người, ghét cái bộ mặt giả nhân giả đức của mấy người khi việc đã xong. Mẹ tôi nói, anh là người tốt, nhưng tôi không thấy anh tốt chút nào, anh là kẻ máu lạnh, độc ác, không có nhân tính, anh đem tất cả tiền trên thế giới này cho tôi cũng không làm ẹ tôi sống lại được! Tôi đưa anh tất cả số tiền đó, anh bảo mẹ anh nhảy lầu tự sát, anh đồng ý không?”

Từ Chấn nhìn cậu ta, bình tĩnh nói: “Mẹ anh chết rồi, chết khi anh còn nhỏ hơn em rất nhiều. Hơn nữa, em còn có một người bố sớm tối bên cạnh, anh thì không. Người mà em gọi là có tiền, đó cũng chỉ là một thước đo mà thôi. Mẹ em là bạn học của mẹ anh, cô Trịnh nhìn thấy anh trưởng thành, trong lòng anh cô ấy cũng như mẹ vậy. Về chuyện này, anh không muốn giải thích bất cứ điều gì, nhưng có điểm này anh phải nói cho em hiểu, anh đưa tiền cho em là vì anh biết hy vọng lớn nhất của cô Trịnh chính là em. Đối với cô ấy, em là tất cả. Chăm sóc tốt cho bố, và trở thành một người đàn ông chín chắn, đó là sứ mệnh của em.”

Cậu thiếu niên nuốt nước mắt đứng ở góc phòng, đôi mắt sưng húp không còn vẻ giận dữ.

Từ Chấn mở cửa đi xuống lầu, cậu kia đuổi theo, nhưng không gọi. Từ Chấn quay người lại nói: “Nếu cần sự giúp đỡ thì có thể tìm anh bất cứ lúc nào. Nếu không có chuyện gì, chỉ muốn nói chuyện thôi cũng được.”

Cậu kia ngồi xuống bậc cầu thang, hai tay đặt lên đầu gối suy ngẫm, xung quanh yên lặng như tờ.

Ở Bắc Kinh có rất nhiều câu lạc bộ tư nhân, nhìn bên ngoài không mấy bắt mắt, nhưng mở cửa đi vào thì như một cung điện. Thời Hán có một căn phòng như thế cho tổng thống ở trong câu lạc bộ đó, bên trong thức gì cũng có, cực kỳ xa hoa, khi không có việc gì, ông ta lại đến đó thư giãn, có khi ở đó cả ngày trời.

Hôm nay ông ta gọi cả nhà tập trung ở đó. Lệ Huyền nằm trên chiếc giường kiểu Nhật đọc tạp chí thời trang, An An đang chơi game, còn Tử Chấn ngồi hút thuốc ngoài ban công.

An An ngồi khoanh chân trên tấm thảm, mặc một bộ đồ ở nhà, tóc tết đuôi sam sau gáy. Thời Hân ra hiệu cho cô tắt trò chơi, An An lấy điều khiển nhấn nút, tiếng ồn ào trong phòng biến mất.

Ông ta nói: “Con thích anh Tử Chấn không?”

“Con không muốn trả lời câu hỏi của bố”, An An đáp.

Thời Hân cũng ngồi xuống tấm thảm, khoanh chân lại, nói: “Câu hỏi này con phải trả lời, bởi nó rất quan trọng đối với hạnh phúc của con. Con muốn Tử Chấn làm chồng con không?”

Thấy Thời Hân không có vẻ đùa chút nào, An An trả lời cũng rất thật lòng: “Muốn, rất muốn.”

“Thế thì được, chúng ta cùng nghĩ cách”, Thời Hân nói. “Anh và chị dâu con ly thân rồi, đây là cơ hội tốt. Bố tìm hiểu rồi, cô ta đã về An Huy, có điều sớm muộn cũng sẽ quay lại. Loại đàn bà đó, ngoài nhằm vào số tài sản gia đình ta, thì chẳng còn mục đích gì khác. Những việc cô ta làm trước đây khiến bố nghĩ tới là thấy khó chịu rồi. Tốt nhất là không nên cho người ngoài can thiệp vào, chỉ có bốn người nhà ta mới có thể tin tưởng lẫn nhau.”

An An không mấy thích thú với cách nói của ông ta bèn ngắt lời: “Con thấy anh ấy sẽ không đồng ý đâu. Bố giải quyết được chuyện này thì những chuyện khác không vấn đề gì.”

“Nó đương nhiên sẽ đồng ý, chỉ cần chúng ta làm cho nó mãi mãi không dám đối mặt với chị dâu con là được rồi, đến lúc đó, ngoài lấy con ra, nó còn sự lựa chọn nào khác?”

Vẫn chưa tin lắm, An An nói: “Thế nào là không dám đối diện? Lẽ nào chụp mấy bức ảnh? Hay quay clip anh ấy ngoại tình à?”

“Con thật nhanh trí, mấy thủ đoạn đó lúc nào cũng hữu dụng. Nếu con còn có thủ đoạn nào cao tay hơn thì cứ làm như con nghĩ đi.”

An An sững người.

Thời Hân dùng ngón tay kẹp lấy hai cái ly, một tay cầm chai Carruades de Lafite sản xuất năm 82. Ông ta đến chỗ Tử Chấn, ngồi xuống, rót một ly đưa cho anh.

Tử Chấn cầm lấy, nhưng không uống, mắt vẫn nhìn về chiếc cầu vượt bên ngoài ban công: “Bố, con muốn từ chức.”

Thời Hân không hề tỏ ra ngạc nhiên, uống một ngụm rượu, khuôn mặt hiện lên nụ cười mãn nguyện, ông ta nhìn Tử Chấn, nói: “Thôi việc sẽ làm gì?”

“Chưa nghĩ tới”, Tử Chấn nói. “Con mệt lắm rồi, muốn ở nhà vài năm. Còn làm gì, sau này mới nghĩ.”

“Làm gì không quan trọng. Quan trọng là con chọn lựa việc lợi dụng người khác để kiếm tiền, hay con để người khác lợi dụng con kiếm tiền. Con nghĩ kỹ điều này, làm gì cũng như nhau thôi.”

“Con không cần làm gì, hiện tại tiền của con đủ tiêu rồi”, Tử Chấn trả lời mang chút tính khí trẻ con.

“Con chẳng cần làm gì, chỉ cần hưởng thụ thôi. Con còn trẻ mà, ý tưởng hay đấy. Chờ tới khi con hưởng thụ đến một chừng mực nào đó con sẽ càng thích tiền, khi đó con sẽ quay lại làm việc.”

“Bố, bố có tình cảm thực sự với ai bao giờ chưa?”

“Tình cảm thực sự?” Thời Hân nhắc lại lần nữa. “Tình cảm thực sự thực ra là không muốn cố gắng đi về phía trước. Con cho rằng đó một người phụ nữ tốt, nhưng thực ra trên thế giới này còn nhiều người phụ nữ tốt hơn cô ta. Con mù quáng cho rằng đó là tình cảm chân thật, con chịu trách nhiệm với thứ tình cảm đấy, con điên lên vì nó. Kết quả thì sao nào? Con đã vứt bỏ cái gì?”

“Khẩu vị của bố tốt quá, con không ăn được nhiều như thế.”

“Con thật vô dụng!”

“Chỉ cần con cho là quan trọng là được rồi.” Tử Chấn để ly rượu xuống, đứng dậy. “Rượu này có màu giống màu máu, con không thích.” Thời Hân cười, dốc ly uống một hơi cạn sạch.

Tử Chấn vào phòng, đóng cửa lại, cầm điện thoại lên gọi, Thuần Nhân không nghe máy, lại gọi lần nữa, vẫn không nghe máy, anh lại gọi cho Phùng Dư: “Thầy có thời gian không? Chúng ta đi uống vài ly.”

Tử Chấn vội đi, áo khoác cũng không cầm, chỉ vợ lấy chiếc ví rồi đi ra ngoài. An An đang đắp mặt nạ trong phòng ngủ, thấy vậy liền chạy theo, nhưng vừa ra tới hành lang, cửa thang máy đã đóng lại.

25. Chương 26

Chương 26: XIN HÃY THỬ LỖI CHO EM, EM KHÔNG THỂ KHÔNG MỀM LÒNG

Đối với một người rất ít khi ra ngoài tiêu khiển như Tử Chấn thì không quen với mấy chỗ quán bar. Phùng Dư kéo anh tới một quán mà chỉ toàn làm bằng gỗ gần học viện múa. Tử Chấn đến, không uống chút bia nào mà chỉ cầm cúi nhẩn tin.

Phùng Dư đợi nửa tiếng rồi, cuối cùng nói: “Nhẩn tin cũng cần có bầu không khí mới lạ à? Phải chọn chỗ có phong cảnh lãng mạn sao? Con còn tiếp tục lãng phí thời gian của thầy nữa, con phải trả phí đấy.”

Tay Tử Chấn vẫn không ngừng bấm bấm, anh chỉ hơi thẳng lưng, thò tay vào túi quần móc chiếc ví, đầu cũng không thêm ngẩng lên, vứt chiếc ví cho Phùng Dư.

Phùng Dư moi hết tiền trong ví ra, kể cả mấy đồng xu, dốc hết xuống bàn, rồi nói: “Giờ con chỉ còn lại chiếc thẻ giao thông này, trước khi tàu điện ngầm ngừng hoạt động, con phải kết thúc việc nhẩn tin đi, nhanh chóng về nhà, nếu không thì phải ngủ lại đây đây.”

“Về nhà? Con phải dùng bước chân mình hôn lên mỗi tắc đất của thủ đô này”, Tử Chấn trả lời một cách vô tư.

Anh bỗng ngược mắt nhìn Phùng Dư cười, sau đó vừa nhẩn tin vừa đọc cho Phùng Dư nghe: “Anh sẽ đi bộ trên con đường nổi tiếng nhất Trung Quốc - Trường An, từ trung tâm thương mại quốc tế đi đến lăng mộ công chúa, nếu em vẫn im lặng, anh sẽ đi một mạch tới Ba Bảo Sơn.”

“Con cảm thấy cô ấy sẽ bị con lừa sao? Loại tin nhẩn này mà gửi cho thầy, thầy sẽ xoá ngay lập tức.”

“Con không lừa cô ấy đâu. Nếu cô ấy không nhẩn lại, uống xong, con sẽ đi.”

Tử Chấn nhắc ly lên uống cạn, rồi lại đặt ly xuống bàn gọi: “Phục vụ, rót bia.”

“Thầy, chẳng bao giờ muốn kết hôn vì thầy không muốn có một ngày nào đó sẽ giống con”, Phùng Dư nói. “Tình yêu là một hố sâu đau khổ, sao mọi người cứ đâm đầu xuống cái hố ấy nhỉ?”

“Con nghĩ người ta cần con. Một con người sống trên đời mà không có ai cần anh ta thì cuộc đời anh ta cũng giống như vết bẩn trên trái đất này. Mấy năm trước, bố con cần con kiếm tiền cho ông ấy, con đi theo ông ta, sau đó, con đoán được Thuần Nhân cần con, nên con lấy cô ấy. Giờ đây xem ra cô ấy không cần con nữa, con thấy tình yêu của mình không được đáp lại. Cũng phải thôi, con chỉ quan tâm đến mấy người cần con, tất cả đều do con tự chuốc vạ vào thân thôi.”

“Con không yêu Thuần Nhân? Lẽ nào con lấy cô ấy chỉ vì con thấy cô ấy cần mình?”

“Yêu hay không yêu có tác dụng gì không? Con yêu hay không yêu thì cũng không thay đổi được sự lựa chọn của người khác. Con yêu bố mình, nhưng con không để ông ấy biết, bởi người con hận nhất chính là ông ta.”

Không biết có phải vì anh uống nhiều rồi không mà đề tài lệch sang một hướng khác. Anh cầm ly lên uống rất nhanh, trên bàn xếp đến mấy cái ly không, ánh mắt vô định, lời nói không rõ lắm: “Ngoài việc chết đi thì chẳng còn một việc công bằng nào khác. Bố mẹ là người đầu tiên giơ dao lên chém mình, nhưng mình lại không thể đáp trả, mình bắt buộc phải trưởng thành theo giá trị quan của họ, trở thành người họ kỳ vọng. Nhưng mỗi người chúng ta chẳng phải đều sẽ làm cha làm mẹ sao?” Tử Chấn thở dài, nói tiếp: “Sau đó, con lấy một cô vợ tính cách khác hẳn với bố con, lời vợ nói cũng phải nghe, đúng không? Thế con nên nghe ai đây? Tương lai con còn phải nghe con trai con nữa, đúng không?”

“Sao con lại đẩy trách nhiệm lên đầu người khác? Toàn do con làm ra, con có thể nói con không có liên quan gì hết? Cũng không định trả giá cho những việc làm đó? Con chọn một cô vợ không đúng với ý bố, điều đó chứng tỏ tâm hồn con đang bị tổn thương. Hy vọng thông qua vợ mình con có thể tự hoàn thiện mình. Thuấn Nhân là người tốt, con nghĩ là khi ở bên nó, con sẽ tuyệt đối an toàn, nó không thể hại con, mà chỉ có thể là con hại nó.”

“Con đã làm gì khiến thầy phê phán con như thế? Cô ấy như một con yêu tinh đội lốt tiên nữ.” Nói xong, anh kéo tay áo, đưa cổ tay ra cho Phùng Dư xem sợi dây: “Thầy đã nhìn thấy chưa, từ khi con mười ba tuổi, cô ấy đã dùng phép ma thuật này trói con lại. Mười mấy năm rồi, từng giây từng phút đều như nhìn thấy cô ấy. Ngày nào con cũng sống trong địa ngục của cô ấy, sống không bằng chết. Còn cô ấy thì sao? Nói yêu là yêu ngay, nói kết hôn là kết hôn ngay, giờ nói không cần con nữa là đi ngay, không biết kiếp trước con đã làm gì sai trái, kiếp này con mới gặp phải khắc tinh này?”

Tử Chấn cầm ly rượu định đập vào đầu mình, Phùng Dư vội giằng lại, Tử Chấn lại gọi điện, nói: “Cô ấy phải nghe máy, nếu không con quyết định sẽ làm người xấu, con phải trả thù tất cả mọi người, làm cho gia đình họ tan nát, để con cái họ phải đi ăn xin trên phố!”

Anh lại uống rượu, bỗng anh cầm điện thoại lên ném vào tường: “Sao không nghe điện thoại của anh?”

Điện thoại đập vào tường rơi xuống đất, nhưng bỗng nhiên chuông điện thoại kêu lên, Tử Chấn vội vàng cầm máy lên nghe: “Khi nào em về đây? Em đã đi được bốn ngày rồi đấy.”

Giọng Thuấn Nhân buồn bã: “Em sẽ không quay về đâu.”

“Em nhất định phải quay về, ngày mai anh ra sân bay đón em.”

“Tử Chấn, anh đừng như thế, em buồn lắm, em không biết phải làm thế nào.”

“Vợ à, anh thôi việc rồi, em quay về được không?”

Thuấn Nhân im lặng một lúc, do dự nói: “Mình có thể chuyển ra ngoài sống không anh?”

“Được.”

“Ở căn nhà có ba phòng ngày trước anh mua cho em cũng được.”

“Ừ.”

Thuấn Nhân bỗng khóc nức lên: “Thạch Tử, anh đang ở đâu?”

Tử Chấn nhìn đồng hồ: “Ba tiếng nữa, anh sẽ đến bên cạnh em.”

Thuấn Nhân đứng chờ ở cửa ra vào của sân bay, đang do dự không biết mình có nên quay về không. Giây phút nhìn thấy Tử Chấn, theo bản năng, Thuấn Nhân chạy lại đón. Hai tay ôm lấy cổ anh, mặt kề sát vào cổ, hít một hơi sâu. Tốt rồi, yên tâm rồi, vẫn là mùi hương ấm áp ấy, sao lại có thể xa nhau lâu thế chứ?

Tử Chấn hỏi: “Nhan Nhan khỏe không? Con trai khỏe không? Đứa bé trong bụng thì sao? Cũng khỏe cả chứ?”

Thuấn Nhân gật đầu liên tục, hai người tay trong tay ra khỏi sân bay: “Tối em sẽ nấu nhiều món ngon cho anh ăn, mình cùng đi chợ mua đồ ăn nhé?”

“Ừ.”

Hai người về đến nhà của Nhan Xuân Nam, Xuân Nam nói: “Sắp thành mẹ của ba đứa con rồi, còn học kiểu nũng nịu của mấy đứa trẻ nữa. Cô biết mà, cháu nhìn thấy anh chồng này là hết giận ngay thôi.”

Thuần Nhân đỏ mặt vội đi vào bếp, Tử Chấn theo sau, anh thuận tay đóng cửa lại. Thuần Nhân vo gạo, cắm cơm, rồi lấy rau ra thái, Tử Chấn đưa dao cho Thuần Nhân, cô vừa thái rau vừa dặn dò: “Sau này anh đừng ra ngoài bên ba nữa, cứ ở nhà, em nấu cơm cho anh ăn.”

Tử Chấn gật đầu.

Thuần Nhân để rau vào rổ vẩy cho ráo nước, vừa vẩy vừa nhìn Tử Chấn, không nhìn được, bà mẹ trẻ lại kiễng chân lên hôn chồng một cái.

Nước trong rổ rau bắn vào người Tử Chấn, Thuần Nhân vội tìm khăn lau người cho anh. Tử Chấn đứng đó mặc cho Thuần Nhân lau, bỗng anh nhỏ nhẹ nói: “Vợ yêu, sau này đừng đánh anh nữa nhé?”

Thuần Nhân ôm chầm lấy anh, nước mắt giàn giụa: “Trong lòng em đau khổ lắm, hình ảnh của cô Trịnh cứ hiện lên. Em rất muốn hận anh, nhưng em không làm được. Cảm giác của em đối với anh đã thay đổi rồi, em không biết phải làm thế nào, em không thể xa rời anh, nếu như không có anh, em không biết mình phải làm thế nào. Trước khi lấy anh, em là người rất mạnh mẽ, nhưng có anh rồi, nếu như lại mất anh, em sẽ không còn sức để sống tiếp.”

Lúc này, Xuân Nam bế Chấn Chấn, cùng với Nhan Nhan vào bếp. Thuần Nhân mặt đỏ ửng, quay đi lau nước mắt.

Nhan Nhan nhìn thấy Tử Chấn, nhảy lên muốn hôn, môi hai bố con chạm nhau, hôn chụt một cái, cô bé vui mừng lắm. Chấn Chấn tuy chưa biết nói, nhưng cũng nhận ra bố, mở cái miệng không có chiếc răng nào ra cười.

Thuần Nhân nhìn thấy cảnh đó, cười nói: “Sao nhìn anh không giống bố chút nào, khác hẳn em, già như thế này rồi.”

“Mẹ không già đâu!” Nhan Nhan vội thanh minh, nói tiếp: “Nhưng bố rất giống anh trai, các bạn con đều nói như thế.”

“Bố con uống thuốc trẻ lâu, mẹ chưa uống.”

“Ai bảo em đẻ một lúc mấy đứa liền”, Tử Chấn nói.

Thuần Nhân đánh anh, Tử Chấn ôm đầu: “Mới nói rồi, đừng đánh anh nữa mà,”

Ngày hôm sau, cả nhà họ bay về Bắc Kinh.

Sắp xếp chỗ ở cho ba mẹ con xong, Tử Chấn quay lại công ty lấy đồ dùng cá nhân.

Anh lấy hết sách trong tủ xuống, đứng thẳng lên đặt chúng xuống bàn làm việc. Mới vừa nhấc lưng lên, cơ thể bỗng nhẹ như đang bay, trước mắt như có những ngôi sao đang nhảy múa, một màu trắng xóa bất tận bao trùm.

Tử Chấn muốn vịn tay vào thành tủ sách nhưng tay chân không còn lực, cơ thể nhẹ nhàng nhào về phía trước, ngã xuống nền đá hoa cương.

Thời Hân cố ý không báo cho Thuần Nhân việc Tử Chấn nằm viện, ngoài An An ra, ông ta không nói cho bất kỳ ai. Không những thế, ông ta còn lấy điện thoại của Tử Chấn bỏ vào túi mình.

Mới mổ xong, Tử Chấn còn chưa tỉnh, đêm đến anh lại sốt cao, đầu tóc ướt đầm mồ hôi, thấm ra cả gối.

An An vuốt những sợi tóc ướt trên trán Tử Chấn, thay cho anh túi chườm lạnh khác.

Bác sĩ điều trị cho Tử Chấn chau mày nói với Thời Hân: “Cậu ta bị lâu rồi phải không? Chảy máu trong không chỉ một lần. Người cậu ấy yếu lắm, thể trạng không được bình thường, nếu cứ tái phát thể này, có thể dẫn tới suy kiệt mà chết.”

“Nguyên nhân gì khiến nó yếu đến thế? Vấn đề dinh dưỡng hay nguyên nhân gì khác?”

“Có thể do từ nhỏ ăn uống không đủ chất, sau đó lại bị thương cột sống, khớp, hơn nữa còn có dấu hiệu ngộ độc mãn tính. Tình hình phức tạp lắm, cụ thể phải chờ kết quả hội chẩn.”

“Ngộ độc mãn tính?” Thời Hân cảm thấy lạnh xương sống. Lúc này, điện thoại Tử Chấn đổ chuông, Thời Hân nhìn thì thấy Thuấn Nhân gọi nên chẳng thêm để ý.

Rất nhanh, Thuấn Nhân lại gọi vào máy của Thời Hân, giọng cô xen lẫn tiếng khóc: “Có phải anh ấy đang nằm viện không bố? Anh ấy ở đâu?”

Thời Hân nói: “Đến biệt thự gặp bố.”

Thời Hân về tới biệt thự, Thuấn Nhân đã ngồi đợi ông ta ở phòng khách. Trong lòng cô như có lửa đốt, tinh thần hoảng hốt, ngón tay cứ kéo ra kéo vào khoá túi da.

Thời Hân rót nước sôi ra một cái ấm nhỏ đặt lên bếp đun: “Khi Tử Chấn kết hôn với cô, cơ bản không có sự đồng ý của tôi. Tuy bây giờ không còn là thời đại bố mẹ đặt đâu con ngồi đấy, nhưng ít ra nó cũng phải hỏi ý kiến của tôi. Như thế sẽ không có những sai lầm đáng tiếc xảy ra, rồi lại trở về điểm xuất phát.”

Một lát sau, nước trên bếp sôi sùng sục, Thời Hân nhắc ấm lên rót vào một cái ly. Ông ta vừa làm vừa nói: “Cô là một người phụ nữ xinh đẹp, công bằng mà nói, có thể xếp vào loại tuyệt sắc giai nhân. Một người phụ nữ như cô, trên thực tế trước khi lấy con trai tôi lại có cuộc sống rất nghèo nàn, đủ để chứng minh phẩm chất đạo đức của cô tương đối tốt, thậm chí nó vượt qua cả bản năng sinh tồn.”

Ông ta lấy một muống chè đổ lên một tờ giấy trắng, cẩn mẫn chọn nhặt lá chè nguyên ra: “Tôi không phủ nhận cô là người phụ nữ tài giỏi, nếu không phải tôi chỉ có một đứa con trai độc thân nhất là Tử Chấn thì người con dâu như cô, tôi muốn tìm cũng không được.”

Ông ta cho lá chè mới nhặt vào ấm sứ, đổ nước sôi vào, bình thần nói: “Nhưng giờ tôi chỉ có thể nói tôi thật sự cảm thấy hối tiếc, cô bắt buộc phải ly hôn với con trai tôi.”

Câu này không làm cho Thuấn Nhân cảm thấy kinh thiên động địa, ngược lại cô rất bình tĩnh, ánh mắt trầm ngâm nhìn Thời Hân.

Ông ta nhắc ấm chè lên, rót vào chén, sau đó đặt ấm chè lại chỗ cũ: “Đây tuy là quyết định của tôi, nguyên nhân là gì, cũng không cần thiết phải nói nhiều, tóm lại, cô không phải người con dâu tôi cần. Mấy đứa trẻ cô có thể mang đi, cũng có thể để lại, tiền nuôi dưỡng không cần phải lo. Nghe nói, cô đã trả cho Tử Chấn hết tiền nó cho cô rồi, thế thì càng đơn giản. Nó còn có mấy căn nhà đang đứng tên cô, cô cứ giữ lấy đi, tôi nghĩ, phần đời còn lại cô không cần phải lao động khổ sở mà vẫn không lo thiếu thốn.”

Thuấn Nhân cuối cùng cũng lên tiếng: “Những gì bố nói không liên quan gì đến chuyện ly hôn cả. Huống hồ, bố không có quyền can thiệp vào cuộc hôn nhân của con và Tử Chấn, chúng con sẽ không bao giờ xa nhau.”

“Thật không?” Thời Hân nói. “Xem ra cô không thông minh như tôi tưởng tượng. Cô cho rằng dựa vào khả năng của cô mà đòi đấu với tôi sao? Hay là vì cô có thể giữ chân con trai tôi, mà đòi đấu với tôi? Nhan Thuấn Nhân, sức đàn bà yếu ớt như cô, trong tay không có một cái gì, thì đừng có mơ sẽ thắng được tôi. Còn về Tử Chấn, cô đừng nghĩ sẽ gặp lại nó.” Giọng nói ôn hoà, nhưng mấy câu ông ta nói như những nhát dao đâm vào tim cô.

Trước mặt Thời Hân, Thuấn Nhân chỉ có thể dựa vào lòng can đảm của mình: “Con sẽ không ly hôn với anh ấy đâu. Thậm chí nếu con chết, không, ngay cả khi con chết, con cũng không ly hôn với anh ấy.”

“Được thôi, tôi nói cho cô biết, mấy hôm trước tôi và Triệu Chấn Đào có ký với nhau một dự án đầu tư lớn. Trong hợp đồng, tôi chịu mức độ rủi ro ít hơn anh ta, nhưng lợi nhuận của tôi nhiều hơn anh ta. Sở dĩ anh ta chấp nhận ký một hợp đồng như vậy là vì nó còn có thêm một điều kiện phụ nữa là, khiến cô trở lại tình trạng độc thân như trước. Đương nhiên việc sau đó thế nào thì phải xem mức độ hứng thú của anh ta rồi. Tôi nói trắng ra như thế, cô có hiểu không? Nếu cô không đi, tôi sẽ làm ngược lại với những điều khoản trong hợp đồng, mà điều tôi chấp nhận với Triệu Chấn Đào là nếu tôi làm sai hợp đồng, ông ta có thể tự do xử lý Tử Chấn.”

Thuấn Nhân biết, không phải Thời Hân đang đe dọa. Năm đó ông ta vì một người đàn bà mà cam tâm vứt bỏ đứa con trai mới mười ba tuổi ở một nơi xa lạ. Còn bây giờ, ông ta vì một món lợi lớn mà đem tính mạng con trai ra thế chấp, không chút đau xót. Hơn thế, ông ta chắc chắn rằng con dâu sẽ lựa chọn việc bảo toàn tính mạng con trai mình.

Thời Hân đoán trước việc mình sẽ thắng. Thuận Nhân không còn cách lựa chọn nào khác. Mặt mày trắng bệch, ánh mắt lạnh lẽo trở nên vô hồn, tuy không thấy một giọt lệ, nhưng nó lại rất nặng nề.

Thuận Nhân nói: “Bố, bố đã bao giờ thử hiểu con trai bố chưa? Nhớ lại, năm đó, cậu bé mới mười ba tuổi phải nếm trải nỗi cô đơn, sợ hãi nơi đất khách quê người, không có lấy một người thân. Từ chỗ đang ở một thủ đô phồn hoa đến ở một huyện nhỏ xa xôi, từ chỗ ăn no mặc ấm đến ở nhà một người khác thiếu ăn thiếu mặc, cậu bé mất mẹ, còn người bố lại vui với cuộc tình mới trên đất Mỹ. Cậu bé sống lay lắt khổ sở, bố đã từng nghĩ tới chưa? Lớn lên anh ấy không dám tiêu pha một cách tùy tiện, bởi anh ấy là đàn ông, tương lai phải lo cho gia đình. Anh ấy nhiều tuổi rồi mà không có lấy mấy người bạn, không phải vì anh ấy sống khép mình, mà bởi vì anh ấy không có tiền để giao thiệp xã giao. Bố biết vô âm tín mười năm rồi, giờ bỗng xuất hiện, Tử Chấn vẫn chấp nhận bố, anh ấy quá khao khát có người thân, cho dù đó chỉ là trên danh nghĩa. Sao bố lại có thể nhẫn tâm phá vỡ cuộc hôn nhân, phá vỡ gia đình hạnh phúc của con trai mình? Hôn nhân và gia đình đối với bố có thể có, có thể không, nhưng đối với Tử Chấn, đó là mục tiêu cuộc sống của anh ấy.”

Thời Hân ngắt lời cô: “Những chuyện đó đã trở thành quá khứ, bây giờ nó giàu có gấp bao nhiêu lần những người cùng tuổi, cô đừng có dùng những lời lẽ đó mà hòng thay đổi được ý định của tôi, tôi không phải là loại dễ rơi nước mắt đâu nhé. Cô nói những chuyện đó ra là muốn chứng minh điều gì? Chứng minh rằng cô rất hiểu nó, rất hợp với nó à? Những chuyện trước đây mà nó đã trải qua chẳng qua cũng chỉ là một giai đoạn trong cuộc đời nó, cô đừng có vì thế mà ngộ nhận, mà lầm tưởng rằng mình với nó đang ở cùng một thế giới.”

Thuận Nhân cắn môi, ngược nhìn trần nhà, đèn trang trí bằng thủy tinh sáng chói cả phòng khách, hư ảo như những giọt nước. Thuận Nhân nhớ lại hình ảnh cậu bé trên đường Thạch Bản lúc hoàng hôn.

“Con thừa nhận, trong mắt nhiều người, con không so được với Tử Chấn”, cô nói. “Nhưng tình yêu giữa hai người, không cần người khác phải đánh giá, chúng con có hợp nhau hay không, có xứng đôi vừa lứa không, không phải người khác nói là được. Chúng con ở với nhau rất hạnh phúc, những năm trước đây phải xa nhau, chúng con cảm thấy rất đau khổ.”

“Phải rồi, cô rất yêu Tử Chấn, nó mạnh mẽ hơn người chồng trước của cô rất nhiều mà. Nhưng sai lầm nào cũng phải trả giá. Cô còn chưa trả giá hết sai lầm của cuộc hôn nhân trước.” Thời Hân nhắc tách trà lên hít một hơi sâu, nhưng thở ra lại nhẹ, giống như một hơi thở dài đầy đau khổ.

Ông ta nói: “Cuộc sống ở Mỹ của nó vốn rất đơn giản và lặng lẽ, tuy không đủ gọi là hạnh phúc nhưng ít ra nó cũng ít đau khổ, giày vò. Còn cô thì sao? Cô đã mang đến cho nó cái gì nào? Cô khiến nó gánh một gánh nặng như thế. Vì muốn được ở cạnh cô, nó đã vứt bỏ một tương lai đầy hứa hẹn, vì yêu cô, nó sẵn sàng thịt nát xương tan. Nó cam tâm tình nguyện, cho nên nó đáng chết. Nhưng cô rất lương thiện, cô phạm sai lầm là vì cô như là con ếch ngồi đáy giếng, cho nên người ngoài cuộc như tôi mới phải lôi cô lên.”

Thuận Nhân không nói gì, sự im lặng của cô không khiến giọng điệu Thời Hân dịu lại: “Sức khỏe của Tử Chấn bị huỷ hoại cũng nhiều rồi, cô dám nói không có liên quan gì tới cô không? Còn ở đây mà nói yêu nó hả? Đừng ích kỷ như thế. Một người đàn ông như Tử Chấn, ai làm vợ nó cũng đều yêu thương nó, cô đánh giá mình quá cao rồi đấy.”

“Nhưng anh ấy không yêu bọn họ.”

“Tôi phải nói thế nào cô mới hiểu đây? Đàn ông hơn hai mươi tuổi thì cũng chỉ là thằng trẻ con, mấy năm nữa chắc gì nó đã yêu cô như thế. Theo kinh nghiệm của tôi, đàn ông không thích phụ nữ biết về quá khứ đen tối của họ, đó là nguyên nhân họ dễ thay lòng đổi dạ, còn cô thì lại biết quá nhiều.”

“Chuyện tương lai, con chưa nghĩ tới, con chỉ biết là hiện giờ con và anh ấy đang rất yêu nhau, chúng con không thể xa nhau.”

Thời Hân khoanh tay nhìn Thuận Nhân, Thuận Nhân cũng nhìn ông ta.

Từ trước tới nay Thuận Nhân chưa từng nhìn Thời Hân như vậy. Cô cũng không có cách nào thù hận khuôn mặt ấy, mũi và trán của ông ta giống hệt Tử Chấn, có điều ánh mắt của hai người bọn họ hoàn toàn khác nhau, theo Thuận Nhân, ông ta giống Tử Chấn, chứ không phải Tử Chấn giống ông ta.

Thời Hân nói: “Thuấn Nhân, sự cố chấp của cô đang làm hại người cô thương yêu nhất. Triệu Chấn Đào mất vợ mất con, lại mất mười triệu, cô thấy có người đàn ông nào nuốt được mối thù này không? Nếu gặp phải thằng nào tâm địa độc ác, thù lâu nhớ dai thì hậu quả không biết thế nào mà lường, đúng không? Nếu thằng đó còn có tiền, có thể lực một chút, sự việc diễn biến thế nào, cô có tưởng tượng nổi không? Cô không có năng lực đối phó tất cả, nhưng tôi thì có, điều kiện của tôi là, cô tránh xa con trai tôi ra.”

Cuối cùng, những giọt nước mắt đau khổ cũng chảy dài trên đôi má Thuấn Nhân, cô cố kìm nén cảm xúc, nhưng nước mắt cứ thế tuôn ra. Cô không ngừng lấy tay quạt hai hàng nước mắt. “Cho con gặp Tử Chấn một lần”, giọng cô đầy dứt khoát. “Sau đó con sẽ rời xa anh ấy.”

“Phải rồi, cô bắt buộc phải gặp nó, hai người phải ký đơn ly hôn nữa”, Thời Hân nói. “Mấy ngày nữa đi, nó đang hôn mê, giờ không thể cầm bút được.”

Thuấn Nhân hét lên: “Nói cho con biết tên bệnh viện đó.”

An An ngạc nhiên khi nhìn thấy Thuấn Nhân, nhưng cô ta nhanh chóng lấy lại trạng thái bình thường. Thuấn Nhân đi qua An An đến bên giường bệnh ngồi xuống, An An đứng đó một lát, rồi đi ra khỏi phòng bệnh, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Bên cạnh giường bệnh có giá treo bình truyền dịch, túi dịch dốc ngược lên, nhỏ xuống từng giọt, từng giọt.

Thuấn Nhân đặt tay lên trán Tử Chấn, cái nóng hừng hực dưới lòng bàn tay khiến trái tim cô đông cứng vì băng giá. Khuôn mặt trong lúc hôn mê của Tử Chấn mỏng manh như những bông hoa tuyết. Thuấn Nhân cúi đầu, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đôi môi tái nhợt của chồng.

Cô lấy bình nước, rót một ít vào cốc, lấy bông gòn, nhẹ nhàng thấm lên đôi môi khô áy.

Lông mi anh hơi động đậy, mắt vẫn cứ nhắm, môi hơi hé ra, điệu bộ rất đáng yêu. Thuấn Nhân bắt giắc nở nụ cười, cô nhỏ vài giọt vào lưỡi Tử Chấn.

Anh từ từ mở mắt, lúc đầu còn thấy lơ mơ, dần dần mới nhận ra người phụ nữ ngồi trước mặt. Tử Chấn nở nụ cười, nhưng trong nụ cười ấy dường như có chút áy náy, anh định nói điều gì đó, nhưng không cất nổi lời. Thuấn Nhân giơ ngón tay trở đặt lên môi anh, cười trừ mếu. Tử Chấn yên tâm nhắm mắt lại.

26. Chương 27

Chương 27: TẤT CẢ NGÀY THÁNG ĐỀU VỖ TAN VÌ ANH

Thời Hân đợi một tuần vẫn không thấy Thuấn Nhân hồi âm. Nếu như không nhìn thấy tờ đơn ly hôn ấy, khoản tiền đầu tư của Triệu Chấn Đào sẽ không gửi tới tài khoản công tay Thời Hân, không những vậy, tiền lãi ngân hàng phát sinh khi dự án bị chậm trễ do bên Thời Hân chịu trách nhiệm.

Ông ta gọi điện cho Thuấn Nhân, giục cô nhanh chóng làm thủ tục ly hôn.

Thái độ của Thuấn Nhân rất lạnh nhạt, cô nói: “Đợi Tử Chấn xuất viện hãy làm, nếu anh ấy có mệnh hệ gì, con sẽ khiến bố một xu cũng không kiếm được.”

Thời Hân nói: “Một ngày hai mươi tư tiếng, cô có thể ở bên nó không rời nửa bước không? Cô không có ở đó, bên cạnh nó sẽ chẳng có một người nào đáng tin cậy. Đừng có trách tôi không báo trước cho cô, tôi nói cho cô biết, khi ra khỏi cửa, hãy để ý xung quanh, chắc chắn sẽ nhìn thấy chồng trước của cô.”

Theo phản xạ, Thuấn Nhân nhìn ngó xung quanh, ngoài mấy bệnh nhân và y tá ra, hành lang không có ai đáng nghi. Cô vội vàng chạy về phòng bệnh, chốt cửa cẩn thận, đi lại phía giường bệnh ôm Tử Chấn vào lòng.

Rèm cửa mở ra, màn đêm đen bao phủ cả bầu trời, Thuấn Nhân để chiếc gối sau lưng cho Tử Chấn dựa vào thành giường, hít một hơi sâu, cô nói: “Chúng mình chia tay nhé!”

Người Tử Chấn tê cứng lại, nhưng anh vẫn nói: “Anh đói rồi, vợ à, anh muốn ăn cháo.”

Thuấn Nhân cầm bình giữ nhiệt rót ra một bát cháo nhỏ, rắc lên một ít hành hoa, ột thìa dầu mè vào, thổi cho bớt nóng, rồi đưa lên miệng Tử Chấn.

Tử Chấn không há miệng ra, cầm lấy bát cháo cùng chiếc thìa trên tay Thuấn Nhân, tay cầm chiếc thìa khuấy bát cháo, cúi đầu xuống, không nói câu nào.

Thuấn Nhân nói khẽ: “Tử Chấn, nghe lời nào.”

Tử Chấn vẫn cúi đầu, giọng nói không rõ ràng: “Vợ à, sao không cần anh nữa?”

“Bởi anh đã làm sai một việc, em không thể sống với anh như trước đây được nữa”, Thuấn Nhân dịu dàng nói. “Em nghĩ rằng mình có thể chấp nhận điều đó, nhưng qua một thời gian, em nghĩ, mình chia tay nhau sẽ tốt hơn.”

“Anh biết anh sai rồi, em thấy đấy, anh đã sửa sai rồi, hơn nữa anh bệnh nặng thế này, coi như trời quả báo rồi.” Tử Chấn cầm chiếc bát, giọng buồn bã: “Anh không đồng ý chia tay.”

Thuấn Nhân rút trong túi sách ra hai tờ đơn ly hôn để lên đầu gối Tử Chấn: “Anh xem đi, mình không có gì để tranh chấp. Em không biết viết thế nào mới đúng, đây là luật sư chỉ cho em. Con cái cùng nhau nuôi dưỡng, còn em, em không cần tiền nuôi dưỡng của anh, nếu như anh muốn cho em thì em cũng không thành vấn đề.”

Tử Chấn vứt tờ đơn xuống nền nhà, dùng thìa múc cháo lên ăn, vừa ăn vừa nói: “Anh không đồng ý đâu, em nói gì đi nữa cũng không có tác dụng.”

“Tử Chấn, ký đi”, Thuấn Nhân nói. “Nếu anh không ký, em sẽ phá cái thai trong bụng.”

Tử Chấn im lặng một lúc, rồi lại múc cháo lên ăn, vừa ăn vừa nói: “Em sẽ không làm như thế đâu.”

“Em làm thật đấy.”

“Ai xúi giục em làm chuyện này?” Tử Chấn bỗng nổi giận nói. “Có chuyện gì mà không thể nói ra để bàn bạc được!”

“Tử Chấn, chia tay không cần lý do gì phức tạp. Tuy anh đã hối hận, nhưng sự thật phũ phàng thì không thể xóa bỏ được.”

“Không, anh không ly hôn đâu.” Tử Chấn đặt cái bát vào tay Thuấn Nhân. “Người nào nghĩ ra trò này hẳn là người chưa từng yêu ai, và cũng chưa từng được ai yêu.”

Anh nhặt tờ giấy ly hôn dưới đất lên xem. “Chắc không phải do em nghĩ ra nhỉ? Xem chừng, không phải vì tài sản, chỉ muốn chúng mình chia tay. Mục tiêu là ai? Không phải anh thì là em. Thuấn Nhân, tốt nhất là em nên nói thật đi.”

Thuấn Nhân vẫn một mực kiên quyết, cô rút trong túi chiếc bút bi ra đưa cho Tử Chấn: “Anh đừng đoán già đoán non nữa, ký đi.”

“Sao lại bắt anh ký gấp thế? Xem ra việc anh ký tên còn quan trọng hơn việc chúng ta chia tay. Em muốn lấy tờ giấy này để đổi lại cái gì? Em cho rằng làm như thế là để bảo vệ anh, nhưng thực ra em đang làm tổn thương anh đấy”, Tử Chấn nói. “Phải rồi, anh nghĩ nhất định là em đang muốn bảo vệ anh, em không phải loại người vì muốn bảo vệ lợi ích của mình mà hy sinh người khác. Anh nói vậy là đủ hiểu rồi, nếu em cứ kiên quyết, chứng tỏ em không hiểu anh, cũng không tin anh. Có lẽ như em đã từng nói, tình cảm của em đối với anh có chút thay đổi, nhưng dù cho thay đổi thế nào thì hôm nay anh cũng không ký tên đâu. Em về tìm chỗ nào yên tĩnh ngồi nghĩ kỹ lại xem, nghĩ lại những chuyện khắc cốt ghi tâm mà em đã từng trải qua trong đời, lúc đó em vẫn nhất định muốn ly hôn, anh sẽ ký. Chỉ có điều, Thuấn Nhân, điều đó sẽ tạo ra vết nứt giữa chúng ta, em sẽ phải trả giá vì điều đó.”

Thuấn Nhân vội vàng thu dọn đồ, đứng lên đi, trong lúc vội, vấp phải chân ghế, đau đến nỗi cô phải cúi xuống xoa chân.

Tử Chấn nói sau lưng cô: “Em phải có trách nhiệm với các con, kể cả đứa bé trong bụng. Còn nữa, ly hôn xong, anh sẽ theo đuổi em, cho đến khi em đồng ý lấy anh thì thôi.”

Thuấn Nhân cuống cuống đi ra khỏi phòng bệnh.

Tử Chấn nhìn theo bóng dáng Thuấn Nhân, trong lòng đau nhói, rõ ràng đang sốt cao, mà người cứ lạnh toát. Anh rướn người kéo chăn lên, nhưng cơn ho lại ập đến, môi hơi dính dính. Tử Chấn lấy tay quệt một cái, đập vào mắt là màu đỏ tươi của máu.

Thời Hân đợi ở ngoài phòng bệnh, Thuấn Nhân ra ngoài nói rõ với ông ta lần này không thành công.

Ông ta đi vào, Tử Chấn ho liên tục. Thời Hân rút mấy tờ giấy ăn ra đưa cho Tử Chấn. Tử Chấn không cầm, mà nói: “Linh mục Claude cuối cùng đã xuất hiện. Ông có thể cho tôi biết người tôi nên lấy làm vợ là ai không? Là ai mà khiến ông phải phiền não, khổ sở đến thế.”

“Cô ta chính là đứa em gái dễ thương của con – An An. Chẳng phải là con rất yêu quý nó sao? Nó cũng không phải là đứa con gái hư, hơn nữa nó rất yêu con.” Giọng nói của Thời Hân lúc này rất hiền từ. “Nhược Chấn đang ở chỗ bố, nếu như con nghe lời, con có thể gặp lại nó.”

“Ông dám động đến nó xem!”

“Ha ha, con quá quan tâm đến nó, tự con đã trối mình lại, con thua rồi. Có một cách thắng tuyệt đối, con giết bố đi. Nhưng con làm được không? Rốt cuộc con không phải là bố, con cũng không trở thành người như bố được, cho nên con sẽ mãi mãi bị bố sai khiến. Thuấn Nhân đã trả lại toàn bộ tiền cho nhà họ Thời, điều này khiến việc bố xử lý cô ta sẽ trở nên cực kỳ đơn giản. Bố biết là con yêu Nhan Thuấn Nhân, nhưng con có thấy có một người đàn ông nào sự nghiệp thành công mà lại có cuộc sống tốt đẹp với người mình yêu đến hết cuộc đời này không? Người đàn ông thông minh sẽ không lấy người phụ nữ mang lại cho họ nhiều lợi ích nhất. Nếu bố sớm biết con yêu vợ con đến như vậy, bố sẽ không bao giờ để đến ngày vợ con mang thai với con. Nói một cách thô thiển là, phụ nữ đáng ghét chứ không đáng yêu. Lấy An An đi, nó có quyền thừa kế tài sản, như thế, tài sản gia đình ta mới được an toàn. Con không cho là xét về mặt vật chất, An An xứng với con hơn Thuấn Nhân sao?”

Thời Hân nghiêm túc nói: “Ly hôn với Thuấn Nhân, con không còn sự lựa chọn nào khác. Còn nữa, con phải sống cho thật tốt, nếu con dám tự sát để trả thù bố thì bố sẽ giết Thuấn Nhân để trả thù con.”

Tử Chấn rất muốn đâm thật mạnh vào khuôn mặt đáng ghét ấy, nhưng anh không còn sức, chỉ biết cắn răng thốt ra một câu: “Cút!”

Thời Hân lắc đầu cười một tiếng, rồi đứng lên đi ra cửa.

Tử Chấn thở dài, thấy An An đi vào, thần sắc hoảng hốt, ánh mắt đầy vẻ thất vọng.

Thời Hân cầm sợi dây thừng đã chuẩn bị sẵn, Tử Chấn còn chưa biết ông ta sẽ làm gì thì ông ta đã kéo hai tay anh lên trói vào thành giường. Tử Chấn đau đến nỗi toàn thân run lên, nhân cơ hội đó, ông ta lại trói hai chân anh vào thành giường dưới, sau đó lôi An An vào nói: “Nó là của con rồi đấy.”

Vết mổ trên người Tử Chấn rỉ máu, An An nói như cầu xin: “Anh ơi, anh đồng ý đi, đồng ý rồi sẽ không phải chịu tội như thế này nữa.”

Thời Hân đi ra đóng cửa rầm một cái. An An lao đến đầu giường, mặt Tử Chấn đầy mồ hôi, ánh mắt xa cách, khiến trái tim An An tan nát.

“Anh ơi, sao anh lại khó mềm lòng như thế? Sao anh không cho em một chút tình yêu của anh? Sao bắt em đến con đường cùng này?” An An vừa nói vừa cởi cúc áo của Tử Chấn ra.

Tử Chấn vừa giãy giụa vừa hét lên: “Đừng như thế, An An, đừng làm cho anh phải hận em.”

Tử Chấn thở gấp, ngực căng lên, cũng vì đau khổ mà mất mơ màng, khiến An An mất hết lý trí, cô ta cắn lên ngực Tử Chấn: “Anh vĩnh viễn không bao giờ yêu em, thế thì cứ để anh hận em đi.”

“An An...” Tử Chấn đau khổ nhắm mắt lại. “Cho dù anh không hận em, anh sẽ mãi ghi nhớ anh từng có một cô em gái dễ thương, An An à.”

Thời Hân đứng đợi ở hành lang hơn một tiếng đồng hồ, An An xoa tóc, cầm máy quay chạy ra ngoài. Thời Hân cầm nó trong tay, định tua lại xem, nhưng An An ngăn lại: “Chưa tới lúc cần xem, con ngại lắm.”

Thời Hân cười ha ha: “Chắc thú vị lắm đây, ta muốn xem lắm rồi, có điều, để anh con xem trước đi.”

“Không cho Nhan Thuấn Nhân xem à?”

“Cho anh con xem càng có tác dụng hơn.”

Kinh thi viết: Chi tử vu quy, ý là “nữ lấy nam làm nhà”. Con gái khi kết hôn gọi là vu quy, cho nên, người con gái mà không có chồng, tuy có nhà để ở nhưng cũng không được tính là người phụ nữ có nhà.

Tử Chấn muốn Thuấn Nhân tìm một chỗ yên tĩnh, an toàn để suy nghĩ lại, Thuấn Nhân cảm thấy nơi an toàn nhất, yên tĩnh nhất chính là nhà mình, ngôi nhà có ba phòng mà Tử Chấn đã mua. Nhưng căn nhà đó hiện không có chủ nhân nam, cho nên nó không được coi là “nhà”, chỉ có thể gọi đó là căn phòng mà thôi.

Thuấn Nhân ngồi xuống miếng thảm thêu hoa của Vân Nam trải dưới nền nhà, lấy bài Tây ra xem ình một quẻ.

Cách bói bài này là Trần Trần dạy cho cô từ thời trung học, đã lâu không xem rồi. Cô tráo bài, thăm cầu nguyện, rồi rải từng quân bài xuống nền nhà, lật từng quân lên xem, kết quả rất tốt. Cô cảm thấy không đúng, muốn làm lại lần nữa, nhưng rồi thấy vô vị nên cất bộ bài đi.

Tử Chấn muốn Thuấn Nhân nghĩ lại mọi việc trước đây, cô nghĩ đi nghĩ lại vẫn chỉ là xoay quanh Tử Chấn, mọi chuyện khác không thể nào nghĩ ra được. Tuy đã trả lại tiền cho anh, nhưng mấy căn nhà vẫn là dùng tiền của anh mua, nếu như trả lại cho Tử Chấn mấy căn nhà đó, đồng nghĩa với việc cô chẳng còn chút thu nhập nào. Cứ cho là cô có thể bắt đầu lại những ngày tháng khó khăn trước đây, nhưng các con thì không thể.

Lúc này, chuông cửa kêu. Thuấn Nhân giật thót mình. Ở Bắc Kinh, cô dường như không có người bạn nào. Nơi này cũng không có ai biết, lẽ nào Tử Chấn về rồi? Tim cô bỗng đập loạn xạ, cô chạy tới trước gương chỉnh lại quần áo, đầu tóc, hít một hơi thật sâu, lấy can đảm ra mở cửa.

Một cô gái trẻ đang đứng trước cửa, cô ta mặc một chiếc váy siêu ngắn, đeo trên vai chiếc túi màu da cam, tay ôm Chấn Chấn đang ngủ say, bàn tay nhỏ múp míp của Chấn Chấn vẫn cầm một chiếc vòng làm bằng cao su.

Thuấn Nhân mừng đến muốn phát điên lên, tay ôm lấy đứa bé: “Cám ơn em, An An, cảm ơn em đã mang Chấn Chấn về cho chị.”

An An tháo đôi bốt dưới chân ra, đi chân trần vào phòng khách, tới bình nước sưởi rót một cốc: “Em bế trộm nó đến đây đây. Ngày mai, chị mau chóng cùng với Nhan Nhan, Chấn Chấn về nhà cô chị ở An Huy đi. Em khuyên chị tạm thời đừng có quay lại đây, sự việc không đơn giản đâu.”

“Tử Chấn khoẻ không? Đã sốt chưa?”

“Chị nói xem, em có chỗ nào không bằng chị?” An An lấy miếng đệm trên sofa đặt xuống đất, ngồi xuống: “Tuổi tác, ngoại hình, học vấn, điều kiện gia đình, ngoài ngoại hình mỗi người một vẻ ra thì mọi cái em đều hơn chị.”

“Ừ, mọi cái của em đều tốt hơn chị nhiều.”

“Sao Tử Chấn lại thích một người phụ nữ đã có con rồi cơ chứ?” An An nói. “Chị có biết chuyện của mẹ anh ấy không?”

Thuấn Nhân lắc đầu. An An uống một ngụm nước, nói: “Năm đó mẹ anh ấy là trụ cột của đoàn múa ba lê, luôn đảm nhiệm vai chính trong vở Hồ thiên nga, The Nutcracker, và Giselle. Nghe nói sau khi sinh Tử Chấn, bà mắc bệnh trầm cảm, có thể đó là bệnh nghề nghiệp, cũng có thể do cảm thấy mình không được hoàn mỹ nữa, tóm lại tình cảm giữa bố em và bà ấy ngày càng xa cách. Lúc bấy giờ, trong đoàn múa ba lê có nhân vật nam múa chính, ông ấy và mẹ Tử Chấn nói chuyện rất hợp nhau. Người đàn ông đó kém bà ấy

rất nhiều tuổi, nghe nói, ông ấy là một nhân tài rất đặc biệt. Dần dần, bà đem lòng yêu ông ấy, nhưng ông ấy lại không chấp nhận. Việc đó đến tai bố em, bố em tức giận lắm, vì muốn trả thù, bố em cũng tìm đến gái đẹp, sau đó thì quen biết mẹ em. Ngày đó, mẹ em làm trợ giảng cho khoa Điêu khắc của học viện Mỹ thuật, còn bố em, phải gọi là bố đẻ em là chủ nhiệm khoa.”

Nghe đến đây, Thuấn Nhân bắt đầu hiểu được khí chất trong con người Lệ Huyền bắt nguồn từ nghệ thuật.

“Bố đẻ em bắt đầu làm quen với bố đẻ em, hai người bọn họ thường đi săn bắn, dã ngoại. Trong một lần đi dã ngoại, bố đẻ em không bao giờ quay về nữa, kết luận của cảnh sát là bố em bị trượt chân xuống vực sâu. Sau đó, mẹ em thường bị các đồng nghiệp trong khoa Điêu khắc nói này nói nọ sau lưng, bố đẻ em lại thường xuyên giúp đỡ đồng viên bà, hai người họ qua lại một thời gian ngắn thì kết hôn, rồi họ dẫn em sang Mỹ sống. Một người phụ nữ lấy người khác chỉ vì mục đích tồn tại thì cuộc hôn nhân sẽ không bao giờ có được hạnh phúc, ngược lại, sẽ có đầy rẫy nguy cơ, sự phản bội rình rập.” An An ngừng lên nói trong sự chua xót, rồi lại cười cay đắng. “Cho nên chị cũng biết đấy, mẹ em rất thích anh Tử Chấn, bà thường nói, thân hình Tử Chấn rất đẹp, ngũ quan hoàn mỹ, ha ha, bà trưởng thành từ khoa Điêu khắc mà.”

Thuấn Nhân cau mày lại hỏi: “Thế còn mẹ của Tử Chấn thì sao?”

“Ồ, ở giữa còn có một đoạn nữa, em quên kể rồi. Vợ cũ của bố đẻ em trong một lần biểu diễn bị cảm lạnh, rồi thành bệnh viêm phổi cấp tính. Khi đó bố đẻ em dính với mẹ em như keo, ông ta không để ý đến vợ mình đang bệnh nặng, bà ấy ốm, được nửa tháng thì mất.”

Thuấn Nhân nhớ lại tấm ảnh Tử Chấn từng nhìn xem, không ngờ người phụ nữ đẹp nghiêng nước nghiêng thành ấy lại có một cái chết bất hạnh đến vậy, Thuấn Nhân cảm thấy thương tiếc vô cùng.

An An nói: “Từ nhỏ em đã không có được tình yêu của bố, em cảm thấy mình là một cô bé cô đơn. Khi đến Mỹ, em mới chín tuổi, bố đẻ em là người rất giàu có, nhưng nhà dù giàu có, đầy đủ tiện nghi đến mấy thì đó cũng như là một cái nhà băng lạnh giá. Em không có lấy một người bạn, em cũng không tin bất kỳ ai, em cảm thấy tất cả đàn ông trên thế giới này đều có trái tim đen hèn và tàn bạo. Chỉ cho đến khi em về nước gặp anh Tử Chấn, lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy, em hiểu ra rằng, để được gặp anh ấy nên em mới có mặt trên thế giới này.”

Thuấn Nhân cảm thấy tối nay An An rất kỳ lạ. Cô dùng chân quắn cho Chấn Chấn đang ngủ say, không nói gì.

“Từ việc người đàn ông mình quen biết qua lại với một người phụ nữ thế nào, có thể thấy được thế giới nội tâm của người đàn ông đó. Diệp Trần Trần, chị cũng đã biết rồi đấy, cô ta bình thường đến nỗi không có điểm nào đặc biệt, nhưng anh Tử Chấn lại chuẩn bị kết hôn với cô ta. Lúc đó em cũng hiểu được, Tử Chấn là một người con trai lương thiện đến mức không có một ham muốn nào. Nhưng Diệp Trần Trần không biết trân trọng, đã bỏ lỡ mất cơ hội ngàn vàng.” An An nhìn chăm chăm vào Thuấn Nhân. “Sau đó là chị. Chị là một người phụ nữ tài giỏi, cũng rất hợp với anh em, nhưng cuộc đời anh ấy sẽ có rất nhiều câu chuyện, trong những câu chuyện đó, ắt phải có em.”

An An dựa đầu vào gối, tâm trí đang hướng về người mình yêu: “Ánh mắt của Tử Chấn thật âm áp, thân hình rất chuẩn, nếu được làm vợ anh ấy, dù chỉ một ngày thôi, cũng đáng đánh đổi cả cuộc đời này. Em giúp anh ấy bế trộm Chấn Chấn đến đây, sau này em có thể làm được gì mới khiến anh ấy yêu em dù chỉ một chút?”

“An An à, tình yêu không phải cứ cố gắng là có được đâu. Thực ra, trong mắt chị, tình yêu vốn không phải là chuyện của hai người, là chuyện của một người thôi. Lần đầu tiên chị nhìn thấy Tử Chấn, khi đó anh ấy mới mười ba tuổi, chị đã thấy thích anh ấy rồi, chỉ sau khi bọn chị kết hôn, anh ấy mới nói với chị, khi đó anh ấy cũng thích chị. Chỉ tiếc là trải qua từng ấy năm, bọn chị vẫn không đủ tự tin, bọn chị chỉ coi đối phương như một giấc mơ, hai người ngằm thích nhau mười mấy năm. An An, bọn chị yêu nhau sâu sắc, sâu sắc đến nỗi không có một kẻ hở nào. Từ bỏ đi em à, em không xen vào được đâu. Nếu em chấp nhận kiên trì thì em cứ kiên trì đi, có điều, người em yêu sẽ không bao giờ yêu em đâu.”

“Cứ chờ đấy mà xem, anh chị sẽ đi được bao xa.” An An nở nụ cười ngạo mạn, đặt chiếc gối dựa xuống, xách chiếc túi màu cam bước ra khỏi cửa.

27. Chương 28

Chương 28: TRƯỜNG THÀNH TỪ CÔI LÒNG U TỐI

Thuấn Nhân nhìn theo bóng An An khuất dần sau cánh cửa, rồi quay lại thu dọn đồ đạc, ba mẹ con về quê. Trước khi đi, Thuấn Nhân còn dán tờ giấy màu đỏ trên cửa với dòng chữ: “Về nhà mẹ đẻ.”

Nhan Nhan mở cửa phòng ngủ đi ra, nhìn dáng vẻ như mới ngủ dậy, cô bé ôm lấy cổ mẹ, giọng ngái ngủ hỏi: “Mẹ, khi nào chúng ta lại quay về nhà lớn hả mẹ?”

“Mấy mẹ con mình không quay về đó nữa, ngoan nào, từ nay mình sẽ sống ở đây.”

“Nhưng con thích các tầng của ngôi nhà đó, nó rất đẹp.” Nhan Nhan nhìn thái độ của mẹ biết không thể nài nỉ được nên không đòi nữa, cô bé thở dài nói: “Con nhớ bố, nhớ lắm, con muốn bố nhỏ ôm con.”

Để phân biệt Tử Chấn với Triệu Chấn Đào, lúc đầu Nhan Nhan gọi Tử Chấn, nhưng sau đó, cô bé thấy gọi thế phức tạp quá, nên đổi thành “bố nhỏ”.

Suy nghĩ trong đầu Thuấn Nhân như đang nhảy múa, cô quyết định nói với Nhan Nhan một việc: “Sau này ba mẹ con sẽ sống với nhau được không? Mẹ, Nhan Nhan và em Chấn Chấn, khi nào con nhớ thì con đi thăm bố nhỏ, có điều bố không ở cùng với ba mẹ con mình nữa. Như thế có được không?”

“Không được”, Nhan Nhan quả quyết nói. “Bốn người chúng ta phải sống cùng nhau. Mẹ, nếu mẹ không ở với bố nhỏ nữa, con sẽ không chơi với mẹ nữa!”

Thuấn Nhân tức quá nắm lấy tóc mình, hét lên: “Bố mẹ ly hôn rồi.”

Nhan Nhan vừa khóc to vừa nói: “Mẹ xấu lắm! Con muốn bố nhỏ.” Tiếng khóc làm Chấn Chấn thức dậy, cậu bé cũng khóc thét lên, như đang trợ giúp cô chị.

Dân gian có câu: “Bé trai hễ khóc thì trời sẽ đổ mưa to.”

Những tia chớp sáng lóe ngoài cửa sổ, tiếp theo là tiếng sấm vang trời. Chấn Chấn sợ quá tè cả ra quần, Thuấn Nhân bế Chấn Chấn lên đỡ dành rồi vào nhà vệ sinh, Nhan Nhan kéo áo mẹ gào khóc to hơn. Thuấn Nhân hứng nước ấm, ngồi xuống rửa ráy cho Chấn Chấn.

Nước mắt Thuấn Nhân rơi xuống áo Chấn Chấn, cậu bé không khóc, mở to đôi mắt nhìn mẹ. Nhan Nhan cũng ngừng khóc, lại gần cầm lấy bàn tay nhỏ xinh của cậu em nói: “Chị em mình đừng khóc nữa nhé, mẹ buồn lắm đấy.”

Chấn Chấn như hiểu được chị đang nói gì, đôi mắt đen láy nhìn chị. Thuấn Nhân cười trong nước mắt. lấy nước sạch rửa mặt cho con trai xong, Thuấn Nhân nói với Nhan Nhan: “Mẹ dỗ em ngủ, lát nữa mẹ sẽ rửa mặt cho con nhé?”

“Để con tự rửa.” Nói rồi Nhan Nhan lấy chiếc chậu nhỏ có in hình chú gấu Pooh xuống, với lấy khăn mặt, rồi hứng nước vào chậu.

Thuấn Nhân nói: “Bên trái là nước nóng, bên phải là nước lạnh, đừng có xoay lung tung, để ở giữa như thế này nhé, con vịn vòi ra là có nước ấm rồi, cẩn thận kéo bông đấy.”

Chấn Chấn cứ mở to mắt ra nhìn mẹ, không có dáng vẻ gì là đang buồn ngủ, Thuấn Nhân nói: “Cục cưng của mẹ, sau này lớn lên con đừng đẹp trai quá nhé, chỉ cần không xấu là được, cũng đừng thông minh quá, chỉ cần không ngốc là được, cũng đừng có quá nhiều tham vọng, chỉ cần có nhà và đủ ăn là được, sau đó cưới một cô vợ hiền lành, đối xử tốt với vợ và các con là được. Cục cưng à, nếu con và chị Nhan Nhan khỏe mạnh, bình an cho đến hết đời là bố mẹ cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.”

Hai đứa trẻ đều đã ngủ say, Thuấn Nhân thu gom đồ đạc, đồ dùng của bọn trẻ để vào ba túi xách. Ngồi trên giường suy nghĩ một lúc lâu, Thuấn Nhân không biết mình có nên tạm thời ở lại An Huy không? Cuối

cùng, cô quyết định mình phải quay về Bắc Kinh, cho thuê hai căn nhà đó, nếu không sẽ không có thu nhập trang trải cuộc sống của ba mẹ con.

Gửi hai đứa trẻ ở nhà Xuân Nam, Thuấn Nhân quyết định một mình về Bắc Kinh. Trước khi đi, cô nói với Xuân Nam: “Giờ cháu quay về Bắc Kinh cho thuê hai căn nhà đó, tiền lo cho hai đứa trẻ hằng tháng không ít, cháu không thể để cô ứng tiền ra mãi như thế được.”

Xuân Nam kéo dài giọng: “Cô việc gì phải ứng, số tiền đấy chồng cháu phải lo chứ. Cũng không vội gì đâu, khi nào có, cháu đưa cô cũng được, nhưng Chấn Chấn mới được chín tháng, cháu đi rồi, ai cho nó bú?”

Thuấn Nhân hơi đỏ mặt nói: “Cháu lại có bầu rồi, sữa không tốt nữa, nên cháu cai sữa cho nó rồi, nó ăn cháo được rồi, canh bí đỏ, trứng, đậu, nó đều ăn được hết, những cái mà Chấn Chấn ăn được, cháu viết ra giấy rồi, cô đưa cho chị giúp việc, kêu chị ấy cứ nấu như thế là được, sữa bột cháu để trên bàn.”

“Sữa bột đơn vị chú cấp cho, tốt hơn sữa ngoài nhiều.”

“Sữa kia cũng tốt, Tử Chấn mua ở Mỹ mang về đấy.”

Thuấn Nhân về Bắc Kinh, trực tiếp đến văn phòng môi giới nhà đất, nhân viên ở đó theo Thuấn Nhân đến xem căn nhà, rồi phô tờ giấy tờ nhà, chứng minh thư của Thuấn Nhân.

Anh chàng nhân viên văn phòng còn rất trẻ, nhưng rất thành thạo nói: “Nhà chị ở ngay trung tâm thương mại, vị trí rất tốt, tầng gác cũng rất lý tưởng, nội thất cao cấp, trang thiết bị trong nhà đầy đủ, phòng vệ sinh, phòng bếp sạch sẽ, hướng nhà cũng tốt. Không biết mỗi tháng chị định cho thuê bao nhiêu đây?”

“Tám nghìn tệ”, Thuấn Nhân nói.

Anh nhân viên gật đầu: “Chị có yêu cầu gì với người thuê nhà không?”

“Tốt nhất là người nào có phẩm chất tốt, ở sạch sẽ, và phải biết chăm sóc căn nhà, ở chứ đừng có phá.”

“Có thể thuê căn nhà với giá đấy, chắc hẳn phải là người đàn ông.” Anh chàng nhân viên thấy buồn cười trước câu nói của Thuấn Nhân.

Thuấn Nhân bác bỏ ý của anh ta: “Có tiền, có phẩm chất tốt, là hai việc khác hẳn nhau.”

Thuấn Nhân nghĩ một lúc rồi nói: “Đấy, tôi giao nhà cho bên anh, mỗi tháng tối mười bảy nghìn tệ hai căn, các anh cho người ta thuê lại, rồi ăn tiền trung gian, đừng có làm hư hại nội thất đấy.”

“Còn phải nói? Nếu hỏng, chúng tôi sẽ đền cho chị.” Vừa nói anh ta vừa lấy trong cặp bản hợp đồng cho Thuấn Nhân điền vào đó.

Thuấn Nhân đọc đi đọc lại hai lượt, kiểm tra lại giấy phép kinh doanh của công ty đó, ỏi theo anh ta tới phòng tài vụ, nhìn anh ta đóng dấu, dấu đóng xong, mỗi bên giữ một bản hợp đồng.

Anh nhân viên kia nói: “Chị đưa tôi số tài khoản, trong vòng một tuần, tôi sẽ gửi tiền cho chị, tổng cộng mười bảy nghìn tệ.”

“Thuế thì sao?” Thuấn Nhân hỏi.

“Chị cầm hóa đơn đến, có thể miễn thuế.”

“Thôi, cứ theo hợp đồng mà làm.”

Cô cũng nên nói với Tử Chấn một câu, không biết sức khỏe anh ấy tốt lên chưa. Một tay bấm điện thoại, một tay vẫy taxi, nhưng đầu giấy bên kia lại là giọng của Triệu Chấn Đào: “Con yêu tinh kia, đến biệt thự của bố chồng cô gặp chúng tôi.”

Thuấn Nhân như bị ong chích, suýt nữa thì làm rơi cả điện thoại xuống đất.

Lên taxi, tìm Thuấn Nhân đập thành thịch, mặt mày hoảng loạn, ngó nghiêng xung quanh hai bên đường, khi phát hiện thấy có đồn cảnh sát, cô lấy hết sức đập tay vào cửa xe: “Dừng xe, dừng xe!”

Tài xế ngơ ngác phanh gấp lại, Thuận Nhân mở cửa xe chạy ngay vào đồn cảnh sát, đằng sau, tài xế hét lên: “Cô còn chưa trả tiền!” Thuận Nhân mặc kệ anh ta, cứ xông vào đồn, vồ lấy cô cảnh sát đang đi tới: “Tôi muốn báo án!”

Nữ cảnh sát vỗ vai cô nói: “Noi từ từ, chuyện gì thế?”

“Có người bắt cóc chồng tôi, ở biệt thự Xương Bình. Mọi người mau đi bắt tên côn đồ đó đi.”

“Xương Bình không thuộc khu vực quản lý của chúng tôi, chị nên báo cho đồn cảnh sát khu đó biết.” Nữ cảnh sát nói với thái độ mềm mỏng: “Đây là quy định, chúng tôi không có cách nào khác.”

Thuần Nhân quay đầu, lên taxi: “Đi Xương Bình!”

Ngồi trên xe, Thuận Nhân gọi 110. người ở đầu dây bên kia hỏi đối phương là nhóm tội phạm hay cá nhân, nguyên nhân là gì, có mang vũ khí không, Thuận Nhân đều không rõ.

Người ở đầu dây bên kia nói: “Nếu không có chứng cứ chính xác, chúng tôi không thể đột nhập vào biệt thự đó, chị hãy nhớ lại chính xác rồi hãy liên lạc với chúng tôi.”

Thuần Nhân thấy đồn công an phường ở đường Hoa Tân, nhìn thấy anh cảnh sát, liền kéo anh ta đi.

Anh cảnh sát hỏi mấy câu, thấy đáng về cô gấp gấp đến nỗi đỏ mặt tía tai, đành nói: “Thôi được, tôi sẽ đi theo chị xem sao.”

Hai người bọn họ đến biệt thự, không khí trong phòng rất bình lặng, chỉ có Thời Hân và Triệu Chấn Đào đang ngồi uống trà.

Thuần Nhân tìm khắp lầu trên lầu dưới một lượt, không thấy Tử Chấn, anh cảnh sát chuẩn bị ra về, Thuận Nhân không để anh ta đi, nói: “Anh hãy bắt người đàn ông thấp bé kia đi, ông ta là một phần tử nguy hiểm, chuyện gì cũng có thể làm!”

“Nhưng ông ta không phạm tội, sao tôi lại bắt ông ta?”

“Nhưng chồng tôi mất tích rồi!”

Anh cảnh sát nhần nại nói: “Mất tích là một người tự nhiên rời bỏ chỗ ở, không có tin tức, không rõ sống chết thế nào. Nhưng chồng chị vì một nguyên nhân nào đó, ví dụ không muốn liên lạc với người nào đó, mà tạm thời cắt đứt liên lạc, cái đó không thể nào quy thành mất tích được.”

Thuần Nhân nhìn Thời Hân, cô không còn sức để khóc nữa. Hơn nữa, gào thét, khóc lóc om sòm cũng chẳng có tác dụng gì, giọng cô ta nhẹ như đang bay trong không trung: “Anh ấy là đứa con trai duy nhất của ông.”

Anh cảnh sát lắc đầu, anh ta không muốn quản việc nhà của người khác, tự giác bỏ đi.

Triệu Chấn Đào vác Thuận Nhân đang giãy giụa trên vai, đi về phía phòng ngủ, cô như con thỏ sập bẫy, cố gắng vùng vẫy, nhưng không có tác dụng, Triệu Chấn Đào vút cô lên giường: “Lần này đừng hòng mà đá tao, con dâm phụ này!”

Thuần Nhân như một con hổ mẹ đang bắt chập tất cả để bảo vệ lãnh địa, tay chân cào cấu, đá đập lung tung, hét lên: “Tôi đang có thai đấy, ông đừng có động vào tôi.”

Triệu Chấn Đào nắm lấy tóc cô đập mạnh vào thành giường, Thuận Nhân gục xuống chiếc gối, xung quanh yên lặng đến nỗi chiếc kim rơi xuống đất cũng nghe thấy.

Bậc thềm của bệnh viện mờ ảo dưới ánh trăng. Đêm đã về khuya, Thuận Nhân ngồi trên bậc thềm, nhớ tới một câu thơ: “Ánh trăng thiên giới lạnh như băng, ngồi ngắm sao Ngưu Lang Chức Nữ.”

Cầm trong tay cuốn sổ bệnh án, bác sĩ Trịnh không còn nữa, nhưng Thuận Nhân vẫn theo thói quen đến bệnh viện này, một bác sĩ nam với gương mặt lạnh lùng tuyên bố: “Đứa bé không còn nữa.”

Thuần Nhân lấy trong túi ra tấm danh thiếp của anh nhân viên văn phòng môi giới nhà đất, bấm điện thoại gọi: “Hai căn nhà của tôi hiện tại bán được bao nhiêu?”

“Mỗi căn khoảng một triệu tám trăm tệ.”

“Giao bán cho tôi, chỉ cần ba triệu hai căn, càng nhanh càng tốt.”

Thuấn Nhân lại đến quảng trường Thiên An Môn. Nơi này giờ đây không còn những chiếc xe đẩy bán kẹo hồ lô nữa. Đứng giữa dòng người qua lại đông đúc, nhìn cánh cửa lớn nhưng không có tâm trạng nào mà bước vào.

Ngày đó, cậu bé nói: “Cố Cung thích lắm, có quần áo khi xưa hoàng hậu hay mặc.”

Ngày đó, Thuấn Nhân một mình ngồi đây cả đêm, nghĩ thấu hết mọi chuyện, có một người vì thế mà lo lắng cả một đêm.

Rõ ràng không ăn kẹo hồ lô có vị chua, mà sao sống mũi cứ cay cay.

Điện thoại kêu, là một số lạ. Cô do dự một lúc nhưng không nghe máy. Số đó lại gửi đến một tin nhắn: “Vợ à, là anh đây.”

Thuấn Nhân tay run rẩy nhắn lại: “Anh đang ở đâu?”

Tử Chấn nói: “Anh đang ở nhà thầy Phùng Dư, em đến đây nhanh lên, mang các con đến đây, bên ngoài nguy hiểm lắm.”

Thuấn Nhân nhìn lên bức ảnh Mao Trạch Đông hiền từ, miệng nở nụ cười, mắt chớp chớp, những giọt nước hạnh phúc lâu dài.

28. Chương 29

Chương 29: TẠM BIỆT TRƯỚC BÌNH MINH

Nhà thầy Phùng Dư vẫn như thế, có điều tóc của thầy dường như ít hơn trước.

Thuấn Nhân muốn ôm lấy Tử Chấn đang nằm trên giường, nhưng sợ động vào vết thương nên cầm lấy tay anh, Thuấn Nhân hỏi: “Anh chạy trốn ra đây à? Bọn trẻ, em đưa về An Huy với cô Xuân Nam rồi, ở đó rất an toàn, anh yên tâm đi. Anh thấy thế nào? Còn đau không?”

Tử Chấn để tay lên má Thuấn Nhân: “Vợ à, em gầy đi nhiều. Anh xin lỗi đã để em phải sợ. Hai ngày nữa, anh có thể dậy được rồi, sau đó chúng ta tạm rời khỏi đây, sau này thế nào từ từ bàn tiếp, em nhé?”

Thuấn Nhân úp mặt vào ngực Tử Chấn, ôm chặt lấy anh, nhịp tim quen thuộc đập nhẹ bên tai, ngón tay Tử Chấn vuốt nhẹ lên tóc Thuấn Nhân, giọng nhẹ nhàng hỏi: “Vợ à, xảy ra chuyện gì thế?”

Giọng buồn buồn, Thuấn Nhân trả lời: “Đứa bé trong bụng không còn nữa.”

Tử Chấn nhắm mắt lại, như đang cố nuốt đi nỗi đau, sắc mặt phẳng lặng, không một gợn sóng, anh nói: “Xảy ra chuyện gì? Nói cho anh biết.”

“Em phải giết Triệu Chấn Đào, em muốn hấn phải đền mạng!”

Giọng không gấp gáp, anh nói: “Để anh xử lý việc này cho, từ lâu ông ta đã phạm tội rồi.”

“Nhưng sức khỏe của anh...”

“Không sao, gọi mấy cuộc điện thoại là được rồi. Bảo vệ em và con là trách nhiệm của anh, đúng không nào?” Tử Chấn hôn lên tóc của Thuấn Nhân. “Ngoan nào, tắm rồi ngủ đi em.”

Thuấn Nhân không đứng lên: “Vì sao muốn sống một cuộc sống bình yên lại khó đến thế? Em chỉ muốn được ở cạnh anh và các con, cùng nhau nói chuyện, đi bộ, chơi trò chơi, làm việc nhà, hoặc không cần làm gì hết, cứ nằm trong lòng anh giống như bây giờ, vì sao lại không được? Em rất muốn làm việc, em muốn cô gắng kiếm tiền nuôi mình và các con, cố gắng sống tiếp, tuy sẽ rất khó, nhưng em muốn được nỗ lực,

muốc vượt qua thử thách. Trong lòng em tràn trề hy vọng, hy vọng đó có phải là tham vọng không anh? Vì sao nó cứ tắt lụi? Thạch Tử, em chỉ muốn anh luôn ở bên cạnh em, chăm sóc sức khỏe của anh cho thật tốt, anh không cần phải ra ngoài kiếm tiền, không cần phải khổ sở như vậy, ngày tháng giàu có tuy rất tốt, nhưng luôn có biết bao mối nguy hiểm rình rập, khiến mình phải hồi hộp lo âu. Nghèo một chút cũng không sao, chỉ cần cả nhà ta được hạnh phúc bên nhau. Các con chúng ta khi lớn lên sẽ không cô đơn, không đau khổ. Chúng ta sẽ giúp đỡ lẫn nhau.”

Tử Chấn lặng lẽ quay mặt vào tường, không nói một câu.

Thuần Nhân nhắc người lên, đặt nụ hôn lên mắt Tử Chấn.

Thuần Nhân áp mặt vào trán Tử Chấn, những ngón tay đan xen vào nhau, Thuần Nhân dùng sức nắm chặt lấy tay Tử Chấn. Tử Chấn chưa lành bệnh, ngủ thiếp đi trong lòng Thuần Nhân, Thuần Nhân nhẹ nhàng đặt đầu anh xuống gối, khép cửa lại đi ra ngoài.

Ở phòng khách, Phùng Dư đang xem tường thuật lại cuộc thi múa, thấy Thuần Nhân đi ra, ông cảm điều khiển tắt ti vi, ra hiệu Thuần Nhân ngồi xuống: “Thế lực của bố Tử Chấn lớn lắm, thầy thấy bọn con nên trốn đi đâu đó một thời gian rồi tính kế lâu dài. Quê con ở huyện Uyển à? Ở đó phong cảnh đẹp, khí hậu tốt, thầy có người bạn đang muốn làm bộ phim tài liệu về Huệ Châu, thầy sẽ cùng bọn con về dưới đó, sức khỏe cậu Tử Chấn còn yếu, thầy sẽ giúp con chăm sóc nó.”

“Thế thì tốt quá.” Thuần Nhân rói rít cảm ơn Phùng Dư: “Thầy luôn quan tâm chăm sóc cho Tử Chấn, thật không biết phải cảm ơn thầy thế nào mới phải.”

“Thầy luôn coi nó như con trai, con đừng khách sao thế.”

Từ Bắc Kinh có chuyến bay thẳng đến Hoàng Sơn, từ đó, ngồi xe về huyện Uyển chỉ mất nửa tiếng đồng hồ. Tử Chấn còn yếu, nên tạm thời ở khách sạn. Thuần Nhân đi gặp Châu Văn, chỉ có Tử Chấn và thầy Phùng Dư ở khách sạn. Tử Chấn đi tắm, còn thầy Phùng Dư xem kênh HBO.

Tử Chấn bước ra từ nhà tắm, lấy khăn lau đầu cho khô, thấy Phùng Dư đang nhìn mình, liền cười.

“Tử Chấn, sao con lại trở thành người đàn ông lý tưởng của biết bao cô gái? Sao bây giờ con lại khác hẳn chàng trai trước đây? Sau đó lại kết hôn, rồi sinh con, sau đó lại bị những việc vô nghĩa trên đời hủy hoại tài năng của mình?”

“Thầy à, con không thể nào múa được nữa, hơn nữa trên đời này, không có việc gì đáng để kiên trì đến cùng.”

“Cuộc hôn nhân của con thì sao?”

“Cuộc hôn nhân của con? Không phải con đang kiên trì, mà chỉ là con quen ở bên cạnh cô ấy. Đến bây giờ con vẫn say mê cô ấy, có thể tương lai sẽ không như vậy, nhưng hiện tại là như thế.”

“Phụ nữ mà nghe được câu này của con chắc sẽ rất đau lòng đấy.”

“Con sợ rằng mình sẽ thay đổi, cho nên khi còn có thể mang lại cho cô ấy tình yêu thì con sẽ cố gắng.”

“Con đã thay đổi thật rồi, con bây giờ khác so với con của hôm qua.”

“Nếu đến chết mà con vẫn không rời xa vợ mình, thì cứ xem đó như là câu chuyện không bao giờ kết thúc.”

“Tử Chấn, bệnh của con rốt cuộc là thế nào? Thầy rất lo cho con.”

Một lúc sau, Tử Chấn mới trả lời: “Con nghĩ, đây chắc chắn là một cuộc tình không có hồi kết.” Anh lấy trong túi ra mấy lọ thuốc, dốc vào lòng bàn tay mấy viên, mở nắp chai nước suối ra uống thuốc. Uống xong, anh nói tiếp: “Nếu như có một ngày con lại rơi vào trạng thái hôn mê, thầy nhớ đừng cho vợ con bán nhà chữa bệnh cho con, thói quen của cô ấy xấu quá.”

“Sao đến nỗi bán nhà?”

Tử Chấn cười, không trả lời câu hỏi đó, chỉ nói: “Bệnh của con, một khi đã nằm viện, nếu không có hai trăm nghìn sẽ không ra viện được đâu, mỗi lần lọc máu ba nghìn tệ, máy thở tính theo giờ. Vợ con bí quá sẽ bán nhà ngay.”

“Con không còn nữa, cô ấy cần nhà làm gì?”

“Sao lại không cần, nuôi lũ trẻ cũng tốn kém lắm chứ. Cô ấy không thể chỉ sống vì con.” Tử Chấn dường như thấy khó chịu trong người, tay nắm lấy ngực áo, đầu cúi xuống, không nói được nữa.

Phùng Dư vỗ vai anh ta nói: “Đừng chịu đựng như thế, đau quá thì phải đến bệnh viện chứ.”

Tử Chấn lắc đầu, lúc lâu sau mới hơi thẳng lưng, mặt đầy mồ hôi, anh đưa tay lên quạt mồ hôi rồi nói: “Cô ấy cứ theo con thế này thì tội nghiệp cho cô ấy quá. Giờ sống khổ hơn cả trước đây, con bệnh tật thế này mà cô ấy không oán trách một câu. Cộng thêm người bố tàn nhẫn kia, một vạn người cũng không thấy một người nào như ông ta, ép chúng con phải chạy trốn khắp nơi, có đáng hận không chứ? Con thật có lỗi với cô ấy.”

“Tử Chấn à, con đem cả cuộc đời mình tặng cho cô ấy, thầy thấy đó mới là tài sản mà cô ấy muốn có được nhất. Con đừng có thực tế quá như thế được không? Những lời con nói khiến thầy buồn quá, sao con lại suốt ngày để ý đến mấy việc đó nhỉ? Con phải lạc quan lên. Thầy nghĩ Thuấn Nhân là người phụ nữ rất may mắn, trong vạn người mới tìm thấy một người như cô ấy.”

“Thầy Phùng Dư...” Tử Chấn cất mấy lọ thuốc vào trong túi, thở dài: “Cô ấy cũng khổ lắm chứ. Lúc đầu lấy cô ấy về, con muốn mang lại cuộc sống tốt đẹp nhất cho cô ấy, nhưng chưa làm được thì lại để cô ấy khổ theo con, con hận bản thân mình lắm. Đàn ông phải là người giải quyết những khó khăn cho người mình yêu, làm sao có thể mang đến phiền phức cho cô ấy được.”

Mắt Phùng Dư lại hướng lên màn hình tivi. Một bầy sư tử đang chạy trên mảnh đất rộng bao la của châu Phi, bộ móng bước trên lớp đất khô cằn, bụi tung mù mịt. Trước ống kính máy quay, cơ thể đang chạy như bay của sư tử đực dũng mãnh nhưng cũng rất dịu dàng, bờm lông màu vàng bay trong gió, nhìn rất mạnh mẽ.

Ông vặn nhỏ tiếng, tiếng nhạc nền rất quen thuộc, nghe kỹ thì hóa ra là bản Vangelis Tôi sẽ tìm thấy đường trở về quê hương.

Từ Hoàng Sơn về huyện Uyển phải đi qua nhiều dãy núi, nhiều thác nước trắng xóa.

Xe đi qua một ngọn đồi thấp, cỏ mọc xanh rờn, Thuấn Nhân vui mừng nói với Tử Chấn: “Nhìn kia! Ngọn đồi mà ngày nhỏ chúng mình hay đến đó chơi kìa! Anh còn nhớ không, anh từng rửa quả dại ở con suối nhỏ đó, khi đó em còn nói lớn lên anh thích hợp làm nghệ thuật đấy!”

Tử Chấn chỉ vào hòn đá ven suối: “Ngày đó em ngồi ở đây, mặc một chiếc áo hoa màu vàng nhạt.” Anh quay đầu lại cười và hỏi Thuấn Nhân: “Khi đó anh mặc áo màu gì?”

“Sơ mi trắng.”

Nhan Nhan ngồi trên đùi bố, hỏi: “Bố mẹ quen nhau khi... nào?”

Cô bé kéo dài chữ “khi” để thể hiện sự tò mò và ngưỡng mộ.

Thuấn Nhân bế Chấn Chấn, chỉ cho Tử Chấn xem, cu cậu đang muốn ngủ, mặt gắt ngủ, miệng gào lên. Thuấn Nhân vỗ nhẹ vào má cu cậu: “Sao khó tính thế? Biết cục vàng của mẹ muốn ngủ rồi, xem xem, đã béo như con lợn con rồi lại còn...”

Chấn Chấn giơ tay muốn sà vào lòng bố tìm sự bảo vệ, Tử Chấn bế con, đỡ cậu bé ngủ.

Thuấn Nhân kéo Phùng Dư lại, chỉ cho ông xem chỗ ngày xưa mình hay chơi đùa. Phùng Dư rất có hứng thú, bấm máy ảnh liên tục.

Thuấn Nhân cầm bàn tay của Tử Chấn, nắm thật chặt.

Mở cửa ngôi nhà cũ ở huyện Uyển, di ảnh ông nội vẫn treo ngay ngắn ở gian giữa, Thuấn Nhân rút giấy ướm trong túi ra, tỉ mỉ lau từng viên của bức ảnh, thấp ba nén hương thơm, quỳ trước di ảnh của ông, Tử Chấn cũng quỳ xuống bên cạnh.

Thuấn Nhân nói: “Ông ơi, chúng cháu kết hôn rồi, đây là cháu rể của ông, cái cậu nhóc mà ngày xưa bị ông mắng ấy, chúng cháu đã có con. Ông ơi, ông vui lắm phải không?”

Cô nói trong nước mắt, nhưng rồi lại nở nụ cười hạnh phúc, quay sang Tử Chấn nói: “Anh lạy ông đi.” Tử Chấn ngoan ngoãn làm theo, Thuấn Nhân cũng lạy ông ba cái.

Tử Chấn đứng lên nói: “Nói ra thì ông tổ nhà em với ông tổ nhà anh cùng làm quan trong triều, chúng mình xem như môn đăng hộ đối rồi còn gì.”

Thuấn Nhân “ừ” một tiếng, rồi nói nhanh: “Môn rất đăng, hộ rất đối.”

Ba người họ quét dọn nhà cửa mất bốn tiếng đồng hồ, rồi cùng nhau ăn bữa cơm đạm bạc. Thuấn Nhân cho hai con ngủ xong, ngồi trên giường, mở cửa sổ ra vẫy Tử Chấn: “Nhớ ngày đó không? Nửa đêm, mặt anh bị đánh nhìn như con mèo, anh đứng ở đó, em vẫy anh lại, bôi thuốc cho anh.”

Tử Chấn nói: “Ngày mai đi mua máy giặt đi, nhiều quần áo phải giặt quá. Em nói xem nên mua máy giặt cửa dưới hay cửa trên? Anh thấy mua cửa trên tốt hơn.”

Thuấn Nhân tức quá, đá anh một cái. Tử Chấn không nói nữa, nằm xuống ngủ, Thuấn Nhân ngồi ở đó, tự nhớ lại rồi cười một mình. Một lúc sau, cũng đóng cửa lại, nằm sát bên Tử Chấn.

Tử Chấn nói: “Ông em đang ở ngoài kia kìa, đừng như thế.”

Thuấn Nhân không chịu, vòng tay qua ôm chặt lấy anh.

Tử Chấn nói nhỏ bên tai: “Các cụ đã dạy nam nữ thụ thụ bất thân mà.”

Thuấn Nhân cười, Tử Chấn vội dùng tay che miệng lại, Thuấn Nhân gạt tay anh ra rồi cắn vào môi anh.

Khi môi rời môi, Tử Chấn mới nói: “Năm đó em chuyển lên tỉnh sống, anh rất buồn. Mới đầu anh tưởng Diệp Trần Trần lừa anh. Ngày hôm sau đến trường mới biết, đúng là em đã chuyển đi rồi. Tối nào anh cũng đi đi lại lại trước cổng nhà em, nhìn lên phòng em thấy đèn không còn sáng nữa, anh cảm thấy em thật đáng ghét. Anh nghĩ, chắc em với anh không được coi là bạn thân, nên em chẳng gọi báo với anh lấy một câu. Hơn nữa, em đi rồi cũng chẳng gọi điện về cho anh, em đối với anh còn tệ hơn cả Trần Trần.”

“Anh nói nghe sao đáng thương thế, anh cũng có gặp ông em xin địa chỉ và số điện thoại của em đâu.”

“Thế sao đi Mỹ mấy năm trời cũng không gọi về hỏi thăm người ta lấy một lần, đi là đi luôn.”

“Có lúc, con người xa nhau rồi mới hiểu được ra, nếu như người đó mãi mãi không thuộc về mình thì cũng đừng cố bám lấy.” Tử Chấn cúi đầu, đặt môi lên mái tóc của Thuấn Nhân.

Thuấn Nhân ngẩng lên, lấy ngón tay nghịch tóc Tử Chấn: “Anh biết không? Bắt đầu từ ngày nhìn thấy anh, em đã rất thích anh rồi. Lấy anh, em rất vui. Sau này, việc ăn, việc mặc của anh, em sẽ lo chu tất. Chỉ có điều, mỗi lần nghĩ tới quãng thời gian đẹp nhất của đời con gái lại không ở cạnh anh, trong lòng em lại thấy tiếc nuối, em nợ anh nhiều lắm.”

Thuấn Nhân thở nhẹ một hơi, rồi chui vào lòng Tử Chấn, Tử Chấn luồn tay vào mái tóc, vuốt nhẹ những sợi tóc của Thuấn Nhân, hai người lặng im không nói.

Thuấn Nhân và Tử Chấn đang dạo trong khu mua sắm chọn máy giặt, gặp nhiều người quen, trong đó có bố của Trần Trần.

Mới nhìn ông ta đã nhận ra, liền đi tới chào hỏi: “Thuấn Nhân ra dáng người thành phố quá, lấy chồng được quá nhỉ? Chú thấy cậu này chắc giàu lắm đây.”

Tử Chấn không nói gì, chỉ cười.

Ông ta trợn mắt nhìn Tử Chấn: “Cậu không mời tôi ăn bữa cơm hả? Nếu không phải vì cậu đến nhà tôi ở, cậu làm sao mà quen được cô vợ xinh như thế này? Thuấn Nhân là cô gái đẹp nhất huyện này đây.”

“Ồ, thế thì gọi cả Diệp Vị Kỳ cùng đến, chúng ta ăn với nhau bữa cơm, địa điểm chú chọn nhé?” Tử Chấn nói. “Thôi, chúng cháu mang đồ về nhà trước đã.”

Tử Chấn gọi xe ở cổng khu mua sắm, khuân đồ lên, rồi cùng Thuấn Nhân trở về nhà.

Đi qua cửa hàng ảnh cưới của Vị Kỳ, Thuấn Nhân nói: “Mình chụp một bộ đi anh, ủng hộ cho cửa hàng anh ấy.”

“Nhưng lúc kết hôn, mình chụp rồi mà.”

“Thì chụp bộ nữa.”

“Không chụp, đắt quá. Tiền không phải là lá cây, tiết kiệm sau này còn tiêu.”

“Anh thật là, em ra ngoài kiếm tiền là được chứ gì.”

“Đừng có dọa anh.”

“Không tin thì cứ đợi đấy!”

Tử Chấn nói: “Anh nên làm gì đây? Kiếm tiền nhiều thì không được, tiền ít thì sợ khổ, đau đầu quá!”

Thuấn Nhân trả lời: “Em thấy anh cứ ở nhà chăm con lại hay. Chúng ta chi bằng không làm gì hết, làm chủ cho thuê nhà được rồi, cứ ở nhà chăm sóc con, khi nào tiền không đủ tiêu hầy hay.”

“Như thế sao được? Như thế cô em sẽ khinh thường anh. Anh muốn để lại ấn tượng tốt cho cô, cho cô thấy em lấy anh là sự lựa chọn đúng nhất, ha ha... Em đừng tưởng anh không biết gì, anh thấy cô em nghĩ gì về anh, nếu anh không núp bóng cha anh, cô ấy còn lâu mới đồng ý để em lấy anh. Cho nên anh phải thể hiện mình giỏi hơn những thằng đàn ông khác.”

Lời Tử Chấn nói khiến lòng Thuấn Nhân cảm thấy xót xa: “Thực ra thì cả nhà này đều dựa vào anh. Không thể như thế này mãi được, em phải đi kiếm tiền, con trai lấy con gái về để hưởng phúc chứ không phải để làm gánh nặng.”

Tử Chấn nhìn Thuấn Nhân chăm chăm, mãi sau mới nói được: “Đầu em đang nghĩ gì thế? Em coi anh là chồng em hay là đồng nghiệp? Em cho anh gia đình này, kiếm bao nhiêu tiền cũng không đổi lại được, em cứ chăm lo tốt việc ở nhà, mọi thứ khác để anh lo.”

Thuấn Nhân nói: “Trong nhà chỉ có bọn trẻ cần chăm sóc, còn anh với em, tốt nhất là ngày nào cũng được ở bên nhau. Em nghĩ rồi, mình mở một quán chè, đầu tư ít vốn, không cần nhân viên, dựa vào lao động chân chính mà kiếm tiền, anh thấy thế nào?”

Tử Chấn không nói gì, Thuấn Nhân lay người anh, anh mới miễn cưỡng nói: “Ý này cũng tạm được, mình mở quán chè lấy tên là “Trăm năm Huy Châu” nhé? Con người ở đây hiền lành, làm ăn cũng không khó đâu, nếu có lừa đảo thì số lượng ít, anh nghĩ chắc cũng được đây.”

Thuấn Nhân nghĩ một lát, trong lòng cũng thấy vừa ý: “Mình chỉ cần sống sung túc một chút thôi, không cần nghĩ tới kiếm nhiều tiền, cộng thêm tiền cho thuê nhà nữa, chắc cũng không phải lo chuyện ăn uống đâu nhỉ?”

“Ừ” Tử Chấn gật đầu. “Như thế cũng được.”

“Thế bây giờ có thể chụp ảnh cưới được không?” Thuấn Nhân nháy mắt.

29. Chương 30

Chương 30: NHÌN THẤY ĐƯỢC SỰ DỊU DÀNG CỦA MÀN ĐÊM

Họ mất một tuần để sắp xếp, quét dọn lại căn nhà cũ mà trước đây Thuấn Nhân và ông nội từng ở.

Tử Chấn mệt đến nỗi người đau ê ẩm. Thuấn Nhân lấy ghế dựa cho anh ngồi, còn hâm một ấm chè ngon để lên bàn cho anh. Tử Chấn nói: “Càng nhìn càng thấy em giống với mấy cô dâu ở mấy nhà quan lớn thời xưa, gọi anh một tiếng “quan nhân” thì lại càng giống.”

“Thế thì anh phải gọi em trước.”

“Nương tử, gọi như thế mới giống thời xưa.”

“Quan nhân nghỉ ngơi đi.” Nói rồi hai tay đặt vào hông phải cúi người biểu thị lễ phép.

Tử Chấn nói: “Vợ à, em nói xem cửa hàng này của chúng ta sau này có thể mở rộng quy mô giống như thương hiệu chè nổi tiếng của Anh quốc không?”

“Có gì mà không được, thị trường của mình bị bọn Anh chiếm lĩnh, may mà Trung Quốc là quê hương của chè đấy.”

“Em muốn làm ăn lớn thế sao?”

Thuấn Nhân cười: “Không muốn, mà cũng không làm được, có cuộc sống hạnh phúc khi được ở cạnh anh và các con mới là nguyện vọng lớn nhất đời em.”

Mấy ngày nay Tử Chấn đều xuống bếp nấu cơm. Người thông minh như anh, mọi việc dường như không thành vấn đề. Nhan Nhan giờ đòi ăn cơm bố nấu chứ không đòi mẹ nấu nữa.

Tử Chấn học nấu được rất nhiều món ở huyện Uyển, giờ nấu món măng khô kho thịt còn ngon hơn cả mẹ Trần Trần nấu năm đó. Anh biết Thuấn Nhân không còn thích ăn thịt như ngày trước nữa, cho nên khi kho thịt anh cho rất nhiều măng khô, thịt cho gọi là có thôi. Thuấn Nhân ăn một cách ngon lành, còn bê cả đĩa lại trước mặt mình. Nhan Nhan ngồi cạnh thấy vậy giận mẹ lắm. Tử Chấn cười, lại múc đĩa khác đưa cho Nhan Nhan: “Đây, bố đun đĩa khác cho Nhan Nhan này, mẹ một đĩa, con một đĩa.” Cả nhà ăn cơm trong tiếng nói cười rôm rả.

Phùng Dư chụp rất nhiều ảnh đẹp cho cửa hàng chè của Tử Chấn. Ống kính máy ảnh chuyên nghiệp, cộng với con mắt của người làm nghệ thuật, nên những sản phẩm chè bình thường được chụp thành những sản phẩm mang tính công nghệ cao. Đợt làm ăn đầu tiên, Thuấn Nhân gói hai mươi gam chè vào túi bóng kính, bên trên in chữ hỷ màu đỏ, để trong một chiếc hộp rất xinh xắn, sản phẩm hoàn tất nhìn rất bắt mắt.

Tử Chấn thiết kế quảng cáo bằng tiếng Anh cho cửa hàng chè của mình, rồi giới thiệu ra mạng thị trường quốc tế, mỗi ngày anh phải giao lưu trực tuyến với khách hàng ở châu u đến bốn, năm tiếng đồng hồ, đơn đặt hàng từ nước ngoài còn nhiều hơn cả trong nước.

Thuấn Nhân cứ nửa tháng lại cộng sổ thu chi. Có lần tính toán xong, cô cười mãn nguyện nói: “Giờ nhà mình có thể sống sung sướng được rồi, sinh thêm ba đứa nữa, vẫn nuôi tốt!”

“Sinh nhiều thế, chỉ còn cách bỏ quốc tịch Trung Quốc thôi, em bằng lòng đi Mỹ với anh không?”

“Em sợ bố anh.”

“Anh cũng nghĩ vậy, tạm thời đừng sinh nữa, được không? Nghe lời anh nhé!”

“Nhà mình thật kỳ lạ, nhà người ta thì chồng cầu xin vợ đẻ thêm, còn mình thì ngược lại”, Thuấn Nhân cần nhân.

Buổi chiều, Thuấn Nhân qua chợ thấy rau xanh tươi ngon, trên lá có điểm vài vết bùn đen do mới hái. Cô ngồi xuống chọn lấy một mớ, lại mua thêm nửa cân thịt lợn.

Về đến nhà, quàng tạp dề lên người, rửa sạch tay, đem rửa rau đi rửa, rồi để miếng thịt lên thớt thái, chuẩn bị làm món bánh chéo. Thái được mấy miếng, thấy cổ hơi mỏi, cô rửa tay, tháo tạp dề đi lên lầu. Tử Chấn đang đọc tin tức trên mạng, cô đứng ở cửa nói: “Đừng đọc nữa, xuống giúp em băm thịt làm nhân bánh đi anh.”

Tử Chấn vẫy cô lại, Thuấn Nhân đi tới xem. Trang tin tức thời sự có tin: “Phó giám đốc công ty Thái Tín Triệu Chấn Đào đã lợi dụng chức vụ để chiếm đoạt hàng trăm nghìn tệ, hôm nay chính thức bị khởi tố, bắt giam để phục vụ cho điều tra.”

Trang tin thời sự đăng rất nhiều ảnh, trong đó có bức Triệu Chấn Đào bị còng tay, đầu cúi xuống, theo sau là hai cảnh sát áp tải lên xe.

Thuấn Nhân thở phào nhẹ nhõm, ôm lấy cổ Tử Chấn: “Cuối cùng cũng an toàn rồi! Anh yêu, anh đúng là thần hộ mệnh của em!”

“Sau này nên nhớ, muốn báo thù người khác, trước tiên phải bảo vệ tốt cho chính bản thân mình, biết không?”

“Biết rồi.”

Thuần Nhân thấy Tử Chấn vẫn có vẻ lo lắng, dịu dàng an ủi nói: “Anh đừng lo, việc bố anh, mình từ từ nghĩ cách, sẽ tốt đẹp thôi mà!”

Thấy Tử Chấn vẫn không vui vẻ, Thuần Nhân bèn cười rồi lái anh sang một chuyện khác: “May mà trước đây anh từng ở huyện Uyển, em hỏi anh, ở đây “trẻ con” gọi là gì?”

Tử Chấn đáp: “Tiểu quỷ.”

“Thông thường, thanh mẫu IN, hoạn ING phát âm thành âm nào?”

Tử Chấn lắc đầu.

Thuần Nhân phát âm thật chậm cho anh nghe: “I-A-N-G.” Rồi bắt Tử Chấn học theo mình.

Thuần Nhân nói: “Muốn làm con rể An Huy, còn không ngoan ngoãn học cách phát âm ở đây đi, rảnh một cái là mặt mày ủ rũ rồi.”

“Ở huyện em có tới ba loại tiếng địa phương”, Tử Chấn cần nhằn. “Khó quá đi mất.”

“Dạy anh hát kịch Hoàng Mai được không?”

“Đây là tiếng An Khánh.”

Thuần Nhân lôi Tử Chấn xuống lầu, bảo anh rửa tay sạch sẽ. Tử Chấn đưa cổ ra cho Thuần Nhân quàng tạp dề vào, rồi anh bắt đầu băm băm chặt chặt miếng thịt trên thớt, nói: “Gỏi bánh chèo ăn rất ngon, thịt rau tươi ngon quá.”

“Thế thì gỏi nhiều một chút, em đi mua vỏ bánh.” Nói đoạn, cô cầm lấy ví tiền.

Tử Chấn nói: “Anh biết làm vỏ bánh đấy, không cần mua đâu.”

Thuần Nhân cười nói: “Việc gì phải khổ thế, mua cho rồi. Vỏ bánh ở đây là do họ tự làm, ngon lắm.”

Một lát sau đã nghe thấy tiếng gõ cửa cóc cóc, Tử Chấn cảm thấy khó hiểu, không biết vợ mình định giở trò gì đây, vừa đi đã về rồi.

Anh đứng trong bếp thò đầu ra nhìn, là một cô gái đáng người cao ráo, mặc quần jean, áo thun trắng, đi đôi giày màu đen, tay cầm túi xách màu cam, hai mắt đang ngó nghiêng nhìn. Thấy Tử Chấn, cô gái nở nụ cười không được tự nhiên lắm.

Trong hộp thư điện tử của Tử Chấn, có đến bốn mươi mấy bức thư của An An, trên MSN có mấy tin nhắn. Nghe nói, Thời Hân đang tức điên lên, sai An An mau chóng lôi Tử Chấn về nhà, thậm chí ông ta còn biết chỗ ở hiện tại của Tử Chấn, chỉ vì An An ngăn cản, ông ta mới không ra tay sớm.

Tử Chấn quay vào bếp, băm nốt chỗ thịt còn lại. Băm xong, đặt con dao xuống, quay ra rửa hành.

An An đứng sau lưng nói: “Anh trốn khỏi bệnh viện khiến bố tức giận lắm, bố bảo em mang máy quay đến cho bố xem, bố nói, nếu chuyện đó xảy ra thật thì anh đừng hòng gặp lại chị dâu. Em đành phải cho bố xem, bố không thấy gì trong máy quay, liền mắng em một trận tơi bời, bố còn nói, bố sẽ không dừng ở đây đâu, vì chuyện đó mà bố mất một món tiền lớn.”

Tử Chấn để hành đã rửa sạch lên thớt thái, nói: “Cảm ơn em đã giúp anh hôm đó. Em về đi, việc này để tự anh giải quyết.”

“Nếu không vì thấy anh bệnh tật đến thế này, em sẽ không buông tha cho anh đâu”, An An giận quá nói. “Anh à, sức khỏe anh yếu lắm, ở đây chẳng có bệnh viện nào ra hồn, về Bắc Kinh đi, rồi từ từ nói chuyện với bố.”

Tử Chấn bỏ hành, rau và thịt băm vào một cái tô, rồi đeo găng tay ni lông vào để nhào nhân bánh. Suốt cuộc nói chuyện anh không ngẩng lên nhìn An An: “Từ khi ông ta lấy dây trói anh lại, ông ta không còn là bố anh nữa.”

“Ông ấy nói”, An An chậm chậm kể lại. “Có thể nhượng bộ cho anh, chị dâu không cần phải đi, có điều anh bắt buộc phải lấy em.”

Cuối cùng Tử Chấn cũng ngẩng lên, nhưng không nhìn vào mặt An An, quát: “Cút.”

An An hơi co người lại, lùi về sau một bước, bị cánh cửa chặn lại, người đập vào cửa, tay vội bám lấy khung cửa, đứng yên.

Tử Chấn đi đến, túm lấy tay áo cô ta kéo ra ngoài. An An bị động, hai chân dường như bị kéo đi đến cửa gian chính suất nữa bị vấp vào thanh chắn dưới đất.

Thuần Nhân cầm túi vỏ bánh về, thấy vậy cũng ngạc nhiên, chạy đến ôm lấy Tử Chấn: “Anh làm cái gì thế? Nếu không có An An, giờ này không biết Chấn Chấn sẽ ra sao rồi!”

Tử Chấn thở dốc, bỏ tay ra, không nói lời nào, quay người đi lên lầu, chốt cửa lại.

Thuần Nhân giúp An An chỉnh lại áo: “Vào đây ngồi đi, lát nữa ăn bánh chéo nhé!”

Mắt An An ngân ngấn nước, môi run lên, ngược mắt nhìn lên lầu, đứng thẳng lưng không nhúc nhích.

Chốt cửa xong, Tử Chấn lại thấy trong người nôn nao khó chịu. Anh hận mình không đối phó được sự ranh mãnh của An An, hận mình không nghĩ ra cách trốn khỏi sự săn đuổi của ông bố. Phiền phức cứ nối tiếp, không có hồi kết. Giờ đây, anh không còn sức để phiền não, không còn sức để đau khổ, cơ thể bắt đầu giãy vò anh, cơn đau càng lúc càng mãnh liệt. Anh vội lấy chai thuốc trong ngăn kéo, lấy nước trên bàn uốn vào. Mọi thứ trước mắt trở nên mờ ảo, chớp chớp mấy cái, vẫn nhìn không rõ.

Anh cố gượng người, tay mò mò lấy điện thoại trên bàn gọi cho Phùng Dư. Phùng Dư đang ở sân sau, nhanh chóng chạy lên gõ cửa, Tử Chấn mở cửa, chỉ nói một câu: “Nhanh đưa con đi, đừng để vợ con nhìn thấy.” Phùng Dư tiến lên một bước, kịp đỡ lấy người Tử Chấn đang lịm đi.

Thuần Nhân và An An đang ở dưới bếp, cửa bếp và cửa phòng trên có góc chết cùng hường, có thể đứng dưới nhìn lên thấy được cửa phòng trên. Phùng Dư công Tử Chấn lặng lẽ xuống lầu, mở cửa sau đi ra ngõ.

Bệnh viện huyện rất gần đây, Phùng Dư công Tử Chấn đến phòng cấp cứu, bác sĩ khám xong, nói: “Tình trạng chảy máu trong, phải chuyển lên bệnh viện tỉnh, xem ra rất phức tạp.”

Phùng Dư nhờ bác sĩ coi giúp Tử Chấn, còn mình quay về nhà lấy tiền và điện thoại, mang theo luôn cả điện thoại của Tử Chấn, sau đó gọi taxi, công Tử Chấn lên xe.

Xe rời khỏi huyện Uyển, Phùng Dư gọi cho Thuần Nhân: “Hai con cãi nhau à? Tử Chấn tự nhiên đến gặp thấy nói muốn lên núi chụp mấy bức ảnh. Bọn thầy lên đường đi rồi, hai ngày nữa sẽ về.”

Thuần Nhân nói: “Bọn con đâu có cãi nhau, là em gái anh ấy đến chơi, không biết xảy ra chuyện gì. Tử Chấn ở cạnh thầy không? Con muốn nói chuyện với anh ấy.”

Phùng Dư nhìn xuống Tử Chấn đang gối đầu lên đùi mình, đường đi gập ghềnh, máu từ miệng Tử Chấn từng giọt từng giọt chảy xuống, Phùng Dư nói: “An An đến thì con cứ tiếp nó vài ngày, chờ nó đi, Tử Chấn lại quay về.”

Đường tới khó đi, phải mất năm tiếng mới đến được bệnh viện tỉnh.

Tiền đặt cọc phẫu thuật mắt năm mươi nghìn tệ, ngân hàng đóng cửa, may mà bác sĩ xem thẻ nơi làm việc của Phùng Dư nên mới đồng ý phẫu thuật trước.

Tử Chấn mê mê tỉnh tỉnh, giọng nói yếu ớt: “Thầy ơi, đừng chữa nữa, đắt quá!”

Phùng Dư giúp y tá đẩy giường bệnh nhân vào phòng mổ, nhìn tấm bảng ở cửa sáng lên dòng chữ “đang phẫu thuật”, mới lau mồ hôi trên trán, thở phào.

Nghĩ tới việc phẫu thuật xong cần nghỉ ngơi, Phùng Dư tranh thủ lúc Tử Chấn phẫu thuật xong đang còn hôn mê, đi tìm phòng trọ. Hợp Phì không rộng lắm. Trong mắt người Bắc Kinh, vị trí nhà ở ngoại ô rất lý tưởng. Một căn nhà đầy đủ điện nước, chỉ cần năm trăm tệ, hơn nữa có thể thuê từng tháng. Phùng Dư đặt cọc tiền, về đến bệnh viện đã là buổi chiều, Tử Chấn vừa mới tỉnh lại, nhìn thấy Phùng Dư vội hỏi: “Thầy Phùng, bao nhiêu tiền vậy?”

Ông ta vỗ tay Tử Chấn nói: “Không mất bao nhiêu đâu, thầy tạm ứng trước.”

“Thầy cũng không có tiền...” Mắt Tử Chấn rơm rớm. “Thầy cả đời không kết hôn, chỉ biết đến ba lê, lần này chắc chắn con tiêu hết số tiền cả đời thầy dành dụm rồi.”

“Đừng nói nhiều như đàn bà thế, ngủ đi!”

“Thầy Phùng, bệnh của con không chữa được đâu, lãng phí tiền lắm.”

“Tử Chấn à, chỉ cần con sống thêm được một ngày, thầy cũng mừng”, Phùng Dư nói.

Có người gõ cửa, là bác sĩ phẫu thuật tới qua, ông ta ra hiệu cho Phùng Dư ra ngoài nói chuyện. Tử Chấn nói: “Lại gọi ra đóng tiền chứ gì? Tôi phải xuất viện, bệnh này không chữa được đâu.”

Bác sĩ nói: “Mỗi giai đoạn chữa trị, tiền viện phí không giống nhau. Giá máy chạy thận trong nước khác xa so với đồ ngoại nhập, còn thuốc uống nữa, giá thuốc ngoại cũng khác, anh có bảo hiểm không? Hay phải tự túc?”

Tử Chấn nói: “Không cần chữa đâu, làm thủ tục xuất viện thôi.”

Bác sĩ không thèm để ý đến anh ta, quay sang nói với Phùng Dư: “Anh nghĩ thế nào?”

“Dùng loại tốt nhất”, Phùng Dư nói.

“Được, thế anh đi nộp thêm tiền đi.”

Ngày thứ tư sau cuộc phẫu thuật, Tử Chấn có chút sức lực, lại đòi xuất viện. Phùng Dư cũng không ngờ được anh bệnh đến như thế này rồi mà vẫn có sức. Anh xuống giường, muốn đi ra khỏi phòng bệnh, Phùng Dư dìu anh quay lại giường. Nghỉ một lát, anh lại đòi xuất viện, cứ mấy lần như vậy, cuối cùng Phùng Dư đành nghe theo. Ông đến phòng cấp thuốc, mua ít thuốc bổ rồi dìu Tử Chấn lên taxi về phòng trọ.

30. Chương 31

Chương 31: THẾ NÀO GỌI LÀ NƯỚC MẮT

Đến chỗ trọ, Tử Chấn cảm thấy thoải mái hơn nhiều, nhưng anh vẫn hỏi chủ nhà, còn muốn xem hợp đồng cho thuê để kiểm tra lại, tránh tình trạng Phùng Dư nói thấp giá xuống. Anh lấy cây bút, bắt đầu tính toán chi phí của mấy ngày qua, con số cộng lại khiến anh thở phào nói; “Thầy Phùng, khoảng một năm con sẽ trả lại hết cho thầy. Con viết cho thầy tờ giấy nợ nhé?”

Phòng ngủ không rộng lắm, chỉ có một chiếc giường đôi, Phùng Dư nói: “Thầy ngủ ở ngoài, không lỡ nửa đêm con rơi xuống giường.”

Tử Chấn lên giường, Phùng Dư còn dặn thêm: “Đêm con muốn đi tiểu thì nói với thầy một tiếng, thầy dìu con đi.”

Tử Chấn cười, để lộ hàm răng trắng muốt: “Thầy Phùng, nếu thầy là bố con thì tốt biết mấy.”

“Thế thì gọi thầy là bố đi.”

Tử Chấn chỉ “ừm” một tiếng, không hiểu vì sao lại không gọi.

Phùng Dư thấy người Tử Chấn hơi nóng, bèn lấy khăn ướt đắp lên trán cho anh, nói: “Có lúc thầy không thể lý giải được, con còn trẻ tuổi mà sao lại biết chăm sóc cho bọn trẻ? Hơn nữa lại làm rất tốt.”

Tử Chấn ngược mắt nhìn Phùng Dư, nói một cách thật lòng: “Con muốn trở thành người bố như trong giấc mơ.”

Người Tử Chấn nóng như lửa đốt mồ hôi vã ra như tắm, quần áo ướt sũng.

Phùng Dư lấy khăn lạnh lau mặt cho Tử Chấn, vuốt lại mái tóc. Ánh sáng leo lét từ phòng vệ sinh chiếu vào đầu giường, gương mặt Tử Chấn trong lúc hôn mê trông cô đơn đến tội nghiệp.

Mở rèm cửa ra, màn đêm mênh mông, không nhìn thấy bầu trời, đến thời gian cũng như đang bị vút vào màn đêm đó. Bố của Tử Chấn buôn bán đồ cổ, thực chất chính là buôn bán thời gian, định cho thời gian một cái giá, rồi bán. Ngoài giá trị bản thân món đồ đó, quan trọng nhất vẫn là chúng cách thời đại chúng ta sống bao lâu. Liệu điều đó có chứng minh được là trên đời này cái đắt giá nhất vẫn là thời gian?

Trước đây, Tử Chấn có ít nhất năm năm sớm tối ở bên Phùng Dư. Trong năm năm đó, Phùng Dư vẫn nhớ rõ từng giây từng phút. Ông quay lại giường, cầm điện thoại của Tử Chấn lên tìm số của Thuấn Nhân, có người gọi đến, ông nhấn phím nghe.

“Nếu như không muốn lấy trứng chọi đá thì lập tức về Bắc Kinh ngay!” Đầu máy bên kia là giọng của một người đàn ông, ngữ điệu bằng bằng, nhưng rất kiên quyết.

Phùng Dư nói “Giờ nó phải quay về rồi, bệnh nó rất nặng.” Đầu máy bên kia không nói gì.

Phùng Dư cố nuốt nước mắt, hạ giọng nói: “Tôi nghĩ nó sống không được bao lâu nữa, xin ông đối xử với nó nhân từ một chút.”

Thời Hân nói: “Sai lầm của nó đã đánh mất tiền đồ của nó, khiến nó trở thành kẻ thất bại. Đừng có đem bệnh tật của nó ra dọa tôi, một thân thể không khỏe mạnh sẽ không thể trở thành một công cụ tốt được. Tôi đã không còn hứng thú nếu giữ đứa con trai này. Giá trị duy nhất của nó lúc này là giữ lại dòng máu nhà họ Thời, trước khi trút hơi thở cuối cùng, tác dụng của nó không còn nhiều nữa.”

“Nếu thế thì tôi không thể giao nó cho ông được”, Phùng Dư nói. “Tôi nghĩ, sức khỏe của nó bây giờ không thể nhân giống cho nhà họ Thời được, cứ cho là được đi chẳng nữa, đứa bé sẽ không khỏe mạnh. Nếu thế ông lại nói nó không phải là một công cụ tốt.”

“Được thôi, cứ giữ lấy nó đi, để xem chúng mày còn bao nhiêu tiền ném vào bệnh viện, nó ở trong tay mày còn nhanh chết hơn ở trong tay tao”, Thời Hân nói.

Phùng Dư không nói nữa, cúp máy, gọi cho Thuấn Nhân. Trời còn chưa sáng, Thuấn Nhân và An An đã xuất hiện trước mặt Phùng Dư. Phùng Dư không nhìn thấy bọn trẻ, hỏi ra mới biết trước khi đi Thuấn Nhân nhờ vợ Diệp Vị Kỳ trông giúp. Tình trạng sức khỏe của Tử Chấn bắt buộc phải nhập viện, bọn họ bàn bạc với nhau về vấn đề viện phí. Phùng Dư đã tiêu hết số tiền tích cóp, Thuấn Nhân còn không tới hai trăm nghìn, cô đề nghị đưa Tử Chấn vào viện trước, không đủ sẽ đi vay cô Xuân Nam. An An không tham gia, chỉ đứng cạnh giường nhìn Tử Chấn đang hôn mê, nói: “Hai người không cần phải gom tiền đâu, để tôi đưa anh ấy về nhà, tôi đã gọi tài xế tới rồi.”

Thuấn Nhân nói: “Anh ấy không thể quay về cùng em.”

“Bệnh của anh ấy thế nào chị không biết sao? Không có cách nào trị tận gốc, chỉ ngày càng nặng thêm thôi.” An An nói với giọng nghiêm trọng mà trước nay chưa hề có: “Quãng thời gian ở Mỹ, anh ấy vẫn còn nghe lời. Từ khi lấy chị, anh ấy bắt đầu đối đầu với bố con tôi, còn cam tâm tình nguyện sống một cuộc sống hạ đẳng. Chị còn làm ra vẻ mình cao thượng lắm, chị bị cuộc sống nghèo khó giày vò thành kẻ điên rồi. Cho dù cuộc sống sau đó có sung túc hơn, nhưng anh ấy vẫn không tỉnh ngộ. Giờ chị hại anh tôi đến nỗi sắp mất mạng, huyết thống cao sang trong con người anh ấy không thể nào quen với cuộc sống cơ cực, nếu cứ sống như thế nhất định sẽ bị hủy hoại. Có lẽ anh chị yêu nhau, nhưng đã đến lúc chia tay rồi. Anh tôi chỉ vì sốt cao nên mới lú lẫn như thế, một khi tỉnh lại rồi sẽ không bao giờ gần gũi với một người có quãng đời trước đây tối tăm như chị!”

“Cô đừng có chỉ biết trách chị, điều cần làm nhất bây giờ là nghĩ cách cứu anh ấy, cô đừng đem mấy chuyện đó ra nói nữa.”

“Tôi ghét chị!” An An nghiêng rằng nói trong sự oán trách: “Chỉ cần nhìn thấy chị ở bên anh tôi là máu điên của tôi lại nổi lên. Tôi thật không hiểu nổi loại phụ nữ đã kết hôn như chị, dựa vào đàn ông để chuộc lợi, nhưng Thượng đế có mắt đấy, các người quá tàn nhẫn, ông trời biết chị đã dùng thủ đoạn gì với anh ấy.”

Thuấn Nhân nâng người Tử Chấn lên, cầm lấy thìa Phùng Dư đưa, bón nước cho Tử Chấn. Tử Chấn sốt rất ôi khô như rang, còn dính vết máu. Xe cấp cứu đến rất nhanh, bác sĩ khám sơ qua cho Tử Chấn, Thuấn Nhân vội gom mấy đồ dùng cần thiết, theo cáng khiêng bệnh nhân xuống lầu.

An An lùi lại hai bước, cô ta giận dữ đá vào ghế.

Ở bệnh viện ngoài việc chăm sóc cho Tử Chấn đang hôn mê, Phùng Dư còn phải để mắt tới Thuấn Nhân. Cô không khỏe, cũng không lo sợ, có lúc đến ngân hàng rút tiền đến chỗ thu tiền viện phí nộp tiền, thỉnh thoảng lại gọi điện.

Cô gọi cuộc điện thoại này khiến Phùng Dư phải ra mặt ngăn cản. Bởi đúng như dự đoán của Tử Chấn và Phùng Dư, cô đang tính bán hai căn nhà ở Bắc Kinh, vẫn may là không bán hết, chỉ là muốn bán một trong hai căn đó. Để dự phòng tiền viện phí nên cô không chịu bớt giá nhà, kiên quyết phải bán bằng giá thị trường. Bán nhà cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, hiện tại cô vẫn ung dung là vì số tiền trong sổ tiết kiệm vẫn còn cầm cự được.

Nhân viên văn phòng nhà đất nói: “Rốt cuộc là chị muốn cho thuê hay muốn bán? Lần trước tìm được người mua rồi thì chị lại không bán, sau đó chúng tôi đưa tiền thuê một năm cho chị, thì chưa đến một năm chị lại đòi bán, chị làm như thế là vi phạm hợp đồng, chị có biết không? Chị nộp tiền phạt trước đi, sau đó tính chuyện bán nhà.”

Thuấn Nhân nói. “Anh giúp tôi đăng một tin trên mạng trước, nửa tháng nữa tôi về tới Bắc Kinh rồi.”

Đối phương không chịu nhượng bộ, Thuấn Nhân thở dài, nhìn thấy Phùng Dư đứng trước mặt bỗng nói nhanh với người kia: “Anh giúp tôi trước đi tôi đưa chìa khoá nhà cho anh, giấy tờ nhà tôi để ở ngăn kéo đầu tiên trong tủ quần áo, bên ngoài được bọc bằng chiếc áo ngủ màu xanh.”

Phùng Dư không biểu lộ cảm xúc, nói: “Con không được bán nhà, đấy là nhà Tử Chấn mua mà.”

“Anh ấy mua tặng con mà”. Thuấn Nhân giải thích, sau đó lại sửa lại: “Theo pháp luật, tài sản thuộc diện cho, tặng là thuộc quyền sở hữu của con rồi, con có quyền quyết định.”

“Con phải bàn bạc qua với nó, chưa được sự đồng ý của nó, con không được bán. Thế giới của con, ngoài chồng ra, không có người thứ hai phải không? Con có biết bệnh nó rất nghiêm trọng không? Con có biết số tiền đó như muối bỏ bể không? Đến khi không còn một xu, con lấy gì để nuôi bọn trẻ?” Phùng Dư nhìn đồng hồ. “Thầy đi chuyển tàu tối nay, đến giờ rồi. Chuyện tiền nong để thầy nghĩ cách, Tử Chấn giao cho con chăm sóc.”

Thuấn Nhân theo ông ra ngoài, Phùng Dư nói: “Đừng tiền nữa.”

Thuấn Nhân đáp: “Không phải tiền thầy đâu ạ, con ra mua tào.”

Cổng bệnh viện có rất nhiều sạp bán hoa quả, Thuấn Nhân chọn mua táo và lê, nhét vào túi xách của Phùng Dư, để ông lên tàu ăn. Trên đường về phòng bệnh, Thuấn Nhân gọi cho Châu Văn, nói: “Tối ở nhà làm gì thế? Không có việc đến bệnh viện nói chuyện với tớ đi, bé lớn Tử Chấn nằm viện rồi, một mình tớ ở đây buồn quá!”

Châu Văn hỏi: “Bệnh gì thế, không phải bệnh truyền nhiễm chứ?”

“Đến được thì đến!”

“Không phải, nếu không phải là bệnh truyền nhiễm thì tớ đưa con gái đi cùng.”

Con gái Châu Văn không giống mẹ, càng nhìn càng thấy giống Tiêu Ngô. Thuấn Nhân gọt táo cho cô bé ăn, Châu Văn nhìn thấy Tử Chấn đang nằm trên giường, há hốc miệng kinh ngạc.

“Lạy chúa! Lần trước ở Hoàng Sơn gặp cậu, sao không thấy cậu nhắc tới anh ấy? Sao cậu lại mang anh ấy về đây được? Thắng Trần Trần - một địch thủ đáng gờm rồi sao? May mà cô ta không cho cậu một gáo axit đấy.”

“Bởi trên người tớ tỏa hương thơm đặc biệt Chấn ca ca ngửi thấy mùi hương đó liền mất hết lý trí đi theo tớ, còn Trần Trần xấu hổ quá, chạy mất rồi”, Thuần Nhân nói đùa.

“Gớm nhỉ, cậu có cái tài đó mà sao lâu nay tớ không biết nhỉ? Hi hi!” Châu Văn đáp.

Thuần Nhân nghiêm túc nói: “Cậu cho tớ số tài khoản đi, mười nghìn tệ đó, hiện giờ có thể trả lại cho cậu được rồi, nhiều năm như thế, cộng lại tiền lãi cũng không ít đâu, thôi, để tớ mời cả nhà cậu đến nhà hàng sang trọng ăn một bữa thỏa thích nhé?”

Châu Văn lấy chiếc bút trong cặp sách của con gái. Đến đầu giường viết, Thuần Nhân nói: “Sao cứ sát vào người bé lớn nhà tớ thế? Mưu đồ gì hả?”

Châu Văn gật đầu: “Phải đấy, phải lợi dụng tí chứ.”

Tiếng nói chuyện rất nhỏ, nhưng vẫn làm Tử Chấn tỉnh giấc. Nửa tỉnh nửa mơ, Tử Chấn nhìn thấy đầu giường có một cô gái, tưởng đấy là Thuần Nhân, bèn đưa tay lên sờ vào tóc cô gái. Tay vừa chạm vào, liền bị một bàn tay khác nắm lại, Thuần Nhân trách yêu: “Dám sờ trò trước mặt em sao? Thích gì nào?”

Châu Văn bắt mắt liếc Thuần Nhân một cái: “Ki bo quá đi mất!”

Tử Chấn hơi giật mình, lúc sau mới nói: “Ồ, Châu Văn à? Lâu lắm không gặp, chào em.”

Châu Văn cười tí mắt: “Chào anh, chào anh, khỏi bệnh rồi, đừng về ngay nhé, em dẫn hai người đi thăm đây đó một chuyến, ở đây có rất nhiều danh lam thắng cảnh, nào là chỗ ở của Lý Hồng, đền Bao Công...”

Thuần Nhân bôn táo cho Tử Chấn, Tử Chấn kéo người Thuần Nhân lại, nói nhỏ vào tai cô: “Em nói Châu Văn ra ngoài đi, anh muốn đi vệ sinh.”

Thuần Nhân hỏi: “Cần em giúp không?”

Tử Chấn lắc đầu.

Thuần Nhân bế con gái Châu Văn, bảo cô cùng ra ngoài nói chuyện. Châu Văn vừa đi vừa quay lại nhìn Tử Chấn cười rồi nói: “Không phiền anh nữa, hôm khác em lại đến nhé!”

Tiến Châu Văn về, Thuần Nhân quay lại quét dọn phòng bệnh, nhặt vỏ táo ở đầu giường cho vào túi ni lông. Thuần Nhân sờ vào cằm Tử Chấn, thấy tay ram ráp, cô ra ngoài vứt rác vào thùng, rửa sạch tay, rồi lấy máy cạo râu ra giúp Tử Chấn cạo râu, nói: “Anh nằm viện, chề chúng ta bán ra thị trường u châu ngừng hoạt động. Giờ hàng bán chậm lắm, Vị Kỳ tạm thời giúp mình đưa hàng, có điều không được lâu dài. Em nghỉ, hay là em ra ngoài kiếm việc làm, anh ở nhà chăm bọn trẻ được rồi, việc nhà làm được thì làm, nếu không đợi em về làm.”

“Cửa hàng chề cứ bán như thế, một tháng kiếm một, hai mươi nghìn là chuyện bình thường, em kiếm được việc gì lương cao hơn thế nào?”

“Quảng cáo”, Thuần Nhân nói “Tiền càng nhiều càng tốt.”

“Không được, làm quảng cáo thế nào, anh quá hiểu rồi. Người ta dựa vào cái gì mà đưa tiền cho em, anh không thể vì mình ốm đau mà bán cả vợ.” Tử Chấn cầm lấy máy tự mình cạo râu. “Đừng có nghĩ đến chuyện đó nữa!”

“Em hỏi bác sĩ rồi, bệnh của anh không phải không có chút hy vọng nào, chỉ cần bồi bổ đầy đủ, là có thể duy trì được sức khỏe ở mức bình thường. Hơn nữa, có những bệnh nhân bị ung thư cũng khỏi đấy thôi, bệnh của anh còn nhẹ hơn mấy người bị ung thư nhiều”, Thuần Nhân nói “Em đảm bảo sẽ không bán mình, để em thử xem sao nhé, cưng!”

Tử Chấn tắt chiếc máy cạo râu mini Thuần Nhân nói: “Anh nhìn anh xem, nhìn cả ngày, có chỗ nào là không dùng đến tiền nào? Còn không cho em đi kiếm tiền, anh thật quá đáng”

Tử Chấn vút cái máy cạo râu vào bọc Thuận Nhân: “Anh không dùng nữa là được chứ gì? Cái này còn rẻ hơn mấy thứ em dùng nhiều, bao nhiêu lần anh mua cho em quần áo hàng hiệu của Pháp.”

“Ai bảo anh mua? Em mặc đồ siêu thị được rồi,”

“Em mặc đồ siêu thị, mấy năm sau ai dám nhìn mặt em? Giống nhau không?”

“Dù sao em vẫn muốn đi tìm việc.”

“Được”, Tử Chấn nói. “Minh tính thu nhập bình quân hàng tháng, nếu tiền lương của em đi làm sau ba tháng thấp hơn con số đó thì em phải thôi việc, tiếp tục ở nhà quản lý cửa hàng.”

“Làm quảng cáo phải có quá trình tìm khách hàng, không thể một sớm một chiều khách hàng tới ngay được, ba tháng ngắn quá, nửa năm đi.”

Toà soạn ở tỉnh không nhiều, Thuận Nhân gửi hồ sơ xin việc đến từng toà soạn. Nhân viên quảng cáo năm nào cũng tuyển, điều kiện dự tuyển lại đơn giản, chỉ cần là người có sức khỏe, biết ăn nói một chút đều có thể có được cơ hội. Thuận Nhân rất tự tin, cô chuẩn bị kỹ lưỡng cho buổi phỏng vấn, nhưng không ngờ chủ nhiệm bộ phận quảng cáo lại hỏi cô: “Công ty nơi cô làm việc trước đây ở Bắc Kinh rất tốt, quảng cáo ở thủ đô chắc chắn là tốt hơn chúng tôi ở đây nhiều lần, vậy tại sao cô không ở đó làm, chạy đến chỗ chúng tôi làm gì? Hay là mắc lỗi gì ở đó? Dạng công việc như thế này, tối kỵ nhất là mắc sai lầm về mặt kinh tế, vì sao cô lại rời khỏi đó?”

Thuận Nhân nói: “Tôi lấy chồng, sinh con, nên họ cho nghỉ việc.”

Chủ nhiệm bản tin bán nghi, lại hỏi: “Con cô mấy tuổi rồi? Không cần chăm sóc à? Phải rồi, cô lấy chồng có con rồi mới bị thôi việc, chồng cô chắc cũng là người Bắc Kinh? Sao lại cùng cô đến An Huy này?”

Thuận Nhân buột miệng nói: “Tôi ly hôn rồi.”

“Thế giờ cô đi làm, ai chăm sóc bọn trẻ?”

“Người thân của tôi.”

“Tôi thấy ngoại hình, tính cách cô rất được, hơn nữa lại từng làm một công ty lớn như vậy, rất phù hợp với công việc của chúng tôi”, chủ nhiệm nói. “Tôi muốn bồi dưỡng thêm cho cô để cô trở thành một người phụ nữ nổi tiếng ở Hợp Phì. Cô đừng xem thường công việc này, nó đòi hỏi người phải có tố chất cao. Tôi coi trọng cô nên mới bồi dưỡng thêm nghiệp vụ cho cô. Cô phải cố gắng học hỏi đây, như là mời rượu, hát, massage, chơi mạng chược... rất nhiều thứ, chỉ cần cô cố gắng, tôi nghĩ cô sẽ làm được, khi đó cô sẽ tự hào về bản thân mình, hơn nữa, tất cả phụ nữ ở Hợp Phì sẽ ngưỡng mộ cô.”

Thuận Nhân nói: “Ông quá đề cao tôi rồi, tôi không giỏi như thế đâu, tôi chỉ là nhân viên làm mấy quảng cáo nhỏ thôi. Sau ba tháng mà không có thành tích gì, tôi sẽ tự khăn gói ra đi.”

“Cô quá khiêm tốn rồi! Làm ăn trên giấy tờ chỉ là nhỏ thôi, làm ăn lớn thật sự thì không nhìn thấy được đâu. Chỉ cần chăm sóc khách hàng tốt thì bao nhiêu tiền không thành vấn đề. Tôi cũng không lấy hiệu quả công việc ra để yêu cầu cô, lợi ích của chúng ta đi đôi với nhau, chỉ cần tôi có ăn thì cô cũng được ăn.”

Dựa vào tình hình hiện tại, nếu ông chủ nhiệm kia mà nói đúng, ông ta cũng được coi như là trượng nghĩa rồi. Thuận Nhân nói: “Kể ra cũng được, hai bên cùng có lợi, tôi thấy cũng không khó khăn gì, tôi cũng không đi làm ở toà soạn khác nữa, làm ở chỗ ông vậy. Tôi sẽ làm nhân viên, nếu không có hợp đồng quảng cáo mang về đây, tôi sẽ tự thôi việc.”

31. Chương 32

Chương 32: ĐI KHẮP MỌI NƠI

Nói thì dễ nhưng trên thực tế phải bắt đầu từ con số không, Thuấn Nhân không hiểu lắm về mấy xí nghiệp ở huyện, đành dựa vào những kinh nghiệm cũ mà làm việc. Số lượng xí nghiệp trong huyện không nhiều, quy mô cũng không lớn như ở Bắc Kinh.

Thuấn Nhân giới thiệu mình với một người phụ trách ở một xí nghiệp loại trung, cô dùng danh thiếp trước đây của mình, hơn nữa còn nói: “Tôi có quan hệ rất tốt với lãnh đạo bên bộ, đây là đĩa DVD được công khai xuất bản, có thể nhìn thấy tên tôi trong này.” DVD ghi lại hình ảnh Triệu Chấn Đào thông qua tòa soạn nơi Thuấn Nhân làm để quyên góp vào quỹ từ thiện năm triệu. Lịch sử huy hoàng này đã được ghi lại, đĩa này đã được công khai in ra, chắc không thể nào giả được. Ánh mắt ông ta có vẻ ngưỡng mộ, nói: “Thế cô hẹn với tôi ra đây để bàn chuyện hợp tác gì nào?”

“Là thế này, tôi muốn làm một bài phỏng vấn về xí nghiệp của ông, nhân tiện ông làm quảng cáo về sản phẩm của xí nghiệp ông trên báo của chúng tôi.”

Ngài nghĩ một lát rồi nói: “Giá quảng cáo thế nào?” Thuấn Nhân nói cao lên gấp đôi: “Một trăm nghìn.”

“Hơi đắt”, ông ta chép miệng, trả giá: “Năm mươi nghìn?” “Giá cuối, tám mươi nghìn. Đầu xuôi đuôi lọt, khởi đầu may mắn!”

Ngài tổng không phản đối, thấy Thuấn Nhân muốn về, bỗng ông ta nói: “Cô suy nghĩ xem có muốn đến chỗ tôi làm không, lương cố định ba nghìn tệ, có thưởng.”

Thuấn Nhân cười: “Ít quá. Có điều cảm ơn ông.”

Lần làm ăn này, Thuấn Nhân dứt túi tám nghìn tệ, cô thở dài, có còn hơn không. Trên đường về mua cho bọn trẻ quần áo và đồ chơi mới, lại mua móng giò, lạc, ngô về ninh canh cho Tử Chấn.

Họ thuê căn nhà có ba phòng, rất thoải mái, quan trọng là giá rẻ, một tháng chỉ mất một nghìn tệ. Về đến nhà, Tử Chấn đang bận gửi mẫu hàng cho khách ở châu u, Chấn Chấn ngồi trên đùi bố cắn móng tay, Thuấn Nhân bế cậu bé lên. “Cắn cụt hết cả móng tay rồi, lại nuốt vào bụng rồi hả, bố chẳng để ý gì cả, con đau bụng rồi lại phiền ra.”

Tử Chấn gửi email, quay đầu lại bế lấy đứa bé vào nhà vệ sinh rửa tay. Thuấn Nhân nhét tiền vào túi Tử Chấn: “Cưng ơi, em kiểm được tám nghìn này, được không?”

Tử Chấn nói: “Ghê nhỉ, lát nữa làm cái gì ngon đền đáp công lao ẹ nó nhé?”

Thuấn Nhân kiêng chân, hôn anh một cái: “Lấy thân mình đền đi.”

“Em xấu tính quá đi mất.”

“Sao anh lại có thể nói vợ anh như thế chứ?” Thuấn Nhân quát lên. “Anh không biết cứ nói thế, dần dần em sẽ biến thành người như thế sao?”

“Sao em lại có thể xấu được cơ chứ?”

Tử Chấn đặt con vào nôi: “Từ nhỏ anh thấy em đã giống một cô tiên rồi, vừa xinh đẹp, lại trẻ mãi không già, lại có nhiều phép màu, ai lấy em sẽ không phải đau buồn nữa.”

Thuấn Nhân đứng như trời trồng, Tử Chấn vẫn đang loay hoay nhặt đồ chơi của con trên sàn nhà, gom thành một đống, quỳ hai chân cúi thấp người xuống xem bên dưới sa lông còn có đồ chơi văng vào đó không. Thuấn Nhân quỳ xuống ôm anh vào lòng, ôm chặt không buông.

Đi làm được hơn hai tháng, thu nhập của Thuấn Nhân lúc được lúc không. Tình hình kinh tế ở các xí nghiệp của huyện cũng không tốt lắm, để vớt vát ít tiền quảng cáo của họ cũng không khó lắm, nhưng Thuấn Nhân không đành lòng với mức thu nhập ít ỏi đó. Cái tính hay lo những cái không đâu cũng là một trở ngại lớn đối với việc tăng hiệu quả công việc. Ngoài ra, cô và ông chủ nhiệm kia bàn bạc với nhau phải thu về sáu trăm tệ. Theo lời hứa của chủ nhiệm, Thuấn Nhân sẽ được một trăm nghìn, nhưng ông ta cứ chần chừ không đưa tiền cho Thuấn Nhân, cô nói: “Một trăm nghìn tiền phần trăm của tôi chắc không biến thành mười nghìn đâu nhỉ? Ông nói rõ xem nào.”

“Muốn tôi nói thế nào? Không chừng hợp đồng này còn bị lỗ nữa đấy, đến lúc đó ai chịu trách nhiệm?”

Không vượt ra ngoài dự đoán của Tử Chấn, Thuấn Nhân không cần làm đến nửa năm, chưa đến ba tháng đã thôi việc.

Về nhà tiếp tục kinh doanh chè. Cô nói: “Sinh tồn hay hủy diệt, vấn đề này đáng để suy nghĩ. Người nghèo luôn thiếu đạo đức, người giàu luôn thắng pháp luật. Người con gái đẹp không muốn bản thân khó kiếm việc làm hơn người con gái có dung nhan bình thường.” Nói rồi cô quay sang Tử Chấn đang ngồi bên cạnh. “Cưng à, anh khỏe hơn chưa?”

Tử Chấn không trả lời, tay để lên vai Thuấn Nhân, ánh mắt dịu dàng: “Anh thật sự muốn nhìn thấy em khi về già. Một bà vợ tóc bạc, khuôn mặt hiền từ, đang cùng với các cháu nhỏ của mình phơi quần áo ngoài ban công.”

“Chờ tới khi nào anh già rồi, sẽ được nhìn thấy bà vợ già này.”

Tử Chấn cảm thấy buồn ngủ, nằm xuống sa lông, Thuấn Nhân áp mặt vào ngực anh. Tử Chấn nói: “Anh ngủ một lát, bốn giờ nhớ gọi anh dậy nhé, anh phải đến bưu điện gửi hàng.”

Thuấn Nhân lấy chiếc chăn mỏng đắp lên người anh, mình cũng chui vào chăn, tim đập rộn ràng, giọng nói nhỏ nhẹ: “Thạch Tử, em rất hạnh phúc”

Ngoài trời mưa lâm thâm báo hiệu một mùa xuân tươi đẹp lại đến, hương hoa ngọc lan thoang thoảng đâu đây, trong giấc mơ hình ảnh một cậu bé lại xuất hiện. Cậu mặc chiếc sơ mi trắng, đang ngó nghiêng chờ cô bạn thân. Thuấn Nhân mơ hồ nghe thấy tiếng chuông đồng hồ, nhìn lên đã bốn giờ ba mươi phút. Tử Chấn tỉnh dậy, trách móc: “Sao không gọi anh?”

“Em cũng ngủ quên, để mai gửi đi.”

“Không được, anh đã hứa với người ta là hôm nay gửi rồi, đây gọi là chữ tín mà.”

Tử Chấn vội vàng đứng lên, lấy thùng hàng buộc lên xe, bưu điện năm giờ đóng cửa. Anh sợ không kịp, vội lấy chiếc áo mưa trùm lên thùng hàng rồi đạp xe đi mất. Thuấn Nhân hét lên: “Mưa to lắm đấy, anh mặc áo mưa vào!”

Tử Chấn đạp xe đi khuất. Hôm nay mưa như trút nước, gió tạt khắp bốn phía, mặt Tử Chấn toàn nước mưa, đường đi cũng không thấy rõ. Dừng xe lại, quệt nước mưa trên mặt, trong màn mưa trắng xóa, nhìn thấy cửa bưu điện vẫn còn mở, trong lòng Tử Chấn mừng lắm. Dừng xe dưới bậc thềm, Tử Chấn bước vào sảnh lớn, còn ba phút nữa, bưu điện hết giờ làm việc, bên trong không có khách nào, cô nhân viên trung tuổi đang nói chuyện điện thoại, Tử Chấn chỉ vào thùng hàng nói: “Phiền cô, tôi muốn gửi hàng.”

Từ bưu điện đi ra, thấy bên đường có bán bánh rán, biết mẹ con Thuấn Nhân rất thích ăn, anh liền mua một túi. Về đến nhà, anh nhắn tin cho khách hàng thông báo đã gửi hàng. Thuấn Nhân thấy anh ướt như chuột lột, vội vàng kéo anh vào nhà tắm rồi cởi quần áo. Tử Chấn nói: “Anh tắm một cái, cứ kệ anh, bánh rán còn nóng đấy, em ăn đi.”

“Anh mua mấy cái? Châu Văn đến chơi đấy.”

“Không sao, bọn em ăn đi, anh thế nào cũng được.”

“Lát nữa ăn cơm xong, anh đừng quên uống thuốc đấy nhé.” Thuấn Nhân đóng cửa phòng tắm lại, xuống bếp dọn mâm bát.

Châu Văn bế Chấn Chấn, thỉnh thoảng lại thơm má bé một cái, cậu bé sượng quá cười tí mắt. Châu Văn nói:

“Bọn mình kết làm thông gia đi, tớ thích cậu con rể này quá đi mất!”

Thuấn Nhân nhớ tới một chuyện, nói: “Diệp Trần Trần nói với tớ, cô ta không thể sinh con, Lý Triệt muốn ly hôn.”

“Hai người mới kết hôn mà, chờ một thời gian nữa xem sao, Lý Triệt cũng thật là...”

“Không phải thế, đi kiểm tra rồi, cô ta không thể sinh con.”

“Chắc tại nạo nhiều quá, nên giờ không có con được nữa, tự làm tự chịu, chứ biết làm sao”, Châu Văn nói. “Cậu phải sinh thêm mấy đứa nữa, cu cậu này đáng yêu quá!”

“Tớ cũng muốn thế, tớ muốn ít nhất phải có ba đứa!” Thuấn Nhân tỉnh: “Ba hai tuổi chắc không có vấn đề gì, khi nào sinh được năm đứa, tớ mới thôi.”

“Nói thật nhé, các cậu cứ nay đây mai đó thế này cũng không được đâu. thế các cậu muốn ở đây hay về Bắc Kinh?”

“Nếu nghĩ cho bọn trẻ thì muốn về Bắc Kinh, nhưng kẹt nôi hộ khẩu hơi khó. Nói đi nói lại vẫn là tiền, chỉ cần nhiều tiền thì giải quyết được mọi vấn đề, bọn tớ vẫn đang nghĩ cách. Tóm lại, được ở cạnh anh ấy, tớ chẳng sợ gì hết.”

Một người cứ nằm ở trong phòng cũng không hay lắm, hướng hồ là thân gái một mình nơi xa lạ.

An An ở khách sạn cũng lâu rồi, cô không muốn quay về Bắc Kinh, nhưng ở đây cô ta cũng không được nhìn thấy người mình thầm thương trộm nhớ. Cô nghĩ tới Lý Triệt, anh ta cũng là người biết điều, nếu đồng ý thì có lợi cho bản thân, nếu không, đến cơm ăn cũng không có, điều này anh ta hiểu hơn ai hết.

Có điều kế hoạch “vật về chủ cũ” phải về tới Bắc Kinh mới thực hiện được. Chỉ cần Tử Chấn rời khỏi huyện này, Thuấn Nhân lại đi cùng anh ta. Thời Hân đích thân dẫn mấy người đến huyện. Thuấn Nhân nhìn thấy bọn chúng, bèn vội vàng đóng cửa lại, nhưng không kịp nữa rồi, mấy gã to cao đã đẩy cửa xông vào, họ tìm thấy Tử Chấn đang ở phòng ngủ, anh đang đọc truyện cổ tích cho Nhan Nhan nghe. Nhìn thấy bọn kia, Tử Chấn để cuốn truyện xuống, đi ra khỏi phòng, anh không quên khép cánh cửa phòng ngủ lại, nói: “Chúng mày đợi tao ở dưới.”

Đám người kia lại xồng xộc đi xuống. Thuấn Nhân đóng chặt cửa lại, nói: “Em không cho anh đi theo bọn họ đâu.”

Tử Chấn véo mũi cô, cười cười nói: “Vấn đề nào cũng có cách giải quyết, chỉ cần chúng ta tìm ra cách giải quyết đó. Em dẫn bọn trẻ đến nhà cô Xuân Nam đi, ở đó an toàn. Đừng sợ, ngoan nào.”

Thuấn Nhân muốn khóc thật to, cô sợ cái cảm giác này, đó là một cảm giác tuyệt vọng. Cô có thể đối mặt với bất kỳ khó khăn nào trên đời này, nhưng cô không chịu nổi cảm giác xa anh. Anh là người thân duy nhất, là người cô yêu nhất trên đời này. Anh mang đến cho cô cảm giác an lành, bình yên, thậm chí cả dũng khí để sống.

Nếu như nước mắt có thể biến thành máu, thì máu đã chảy khô hết rồi. Thuấn Nhân nhìn vào đôi mắt anh, cảm nhận được một điều, lòng cô đau như cắt. Nhan Nhan đứng ở cửa ngõ ngác nhìn hai người lớn. Thuấn Nhân ôm mặt Tử Chấn, hôn lên đó và nói: “Chúng mình nhất định sẽ ở bên nhau.”

Tử Chấn đứng chần tằm nhìn cửa Nhan Nhan, anh hôn lên đôi môi Thuấn Nhân, cái hôn đó nồng nhiệt hơn bao giờ hết tuy ngắn ngủi nhưng lại sâu sắc.

Tử Chấn ra khỏi nhà, căn phòng trở nên lạnh lẽo. Thuấn Nhân chạy đến bên cửa sổ, chiếc xe màu đen đang đỗ dưới mưa, cửa kính xe mở hé, nhìn rất rõ Thời Hân đang mặc bộ lê màu xám bạc, Tử Chấn chui vào ghế sau, mấy tên bảo vệ cũng lần lượt lên xe, chiếc xe lặng lẽ rời đi trong mưa.

32. Chương 33

Chương 33: ĐI RỒI, LÀ CHÚNG TÔI

Thuấn Nhân có thể không làm gì, chỉ dựa vào số tiền cho thuê nhà hằng tháng cũng đủ ăn, nhưng cách sống đó không khiến cô vui vẻ. Cửa hàng chè làm ăn ngày càng khó khăn, khách hàng ở châu u không nhận được hàng đúng hẹn, lần lượt hủy đơn đặt hàng. Cô không có thời gian đi tìm nguồn hàng mới, còn nguồn hàng

cũ lại tăng giá vận chuyển từ huyện Uyển đến Hợp Phì, giá cả không còn chiếm ưu thế nữa, điều này sớm nằm trong dự đoán của cô. Một sự thật rất hiển nhiên, nếu cuộc sống không có Tử Chấn thì gặp rất nhiều khó khăn.

Tử Chấn dặn dò Thuấn Nhân chăm sóc tốt cho các con, cô đã hoàn thành một cách rất xuất sắc, đây là việc duy nhất cô có thể làm vì anh. Thuấn Nhân bàn với Xuân Nam, nhờ lính của chú đến Bắc Kinh đòi lại Tử Chấn. Xuân Nam nói: “Cháu cứ làm như quân giải phóng là tay sai của nhà ta không bằng, muốn đi cướp người ở tận Bắc Kinh, lại còn là con trai của thương nhân nước ngoài nữa chứ, cháu muốn phát động chiến tranh thế giới hay muốn lên trang nhất của báo nào? Từ ngày sinh con xong, đầu óc cháu có vấn đề rồi, cháu bị chồng mê hoặc rồi. Cháu nhìn lại mình đi, xinh đẹp thế này lại đi lấy thằng hồ ly, cô thấy đời này cháu cứ nuôi hai đứa nhỏ rồi an phận mà sống đi. Chồng cháu về thì về, không về thì bỏ nó đi, chỉ cần nó đưa tiền trợ cấp là được rồi.”

Thuấn Nhân nói: “Cháu nghĩ kỹ rồi, cháu phải đi Bắc Kinh thôi cô ạ. Bọn trẻ cô tạm thời chăm giúp cháu, tiền ăn và tiền thuê người giúp việc cháu lo. Cô à, cô cười cháu không biết giữ thể diện cũng đành chịu vậy, không có anh ấy, cháu không sống nổi.”

Mới đến Bắc Kinh, Thuấn Nhân hẹn An An ra ngoài nói chuyện. Cô ta không tới, người xuất hiện lại là Lý Triệt. Lý Triệt nói với Thuấn Nhân, Tử Chấn bị bố nhốt lại rồi, anh không đến công ty làm việc.

Tin thứ hai là Lý Triệt đã ly hôn với Trần Trần. Lý Triệt nói: “Anh phát hiện ra rằng, những chuyện mình để ý trước đây thật buồn cười, nó chẳng có nghĩa lý gì với cuộc sống hiện tại, vì sao anh lại để mất em? Trước tiên không nói tới chuyện này, nhưng em cho rằng mình còn có thể quay lại với Tử Chấn không? Anh ta giờ mất đi tự do, em lại đang thất nghiệp, còn nuôi hai đứa con, em định đối phó với ông Thời thế nào đây? Chi bằng anh với em cùng thương lượng với nhau một chuyện.”

“Em có thể đợi”, Thuấn Nhân nói. “Đợi đến ngày anh ấy được tự do, chúng em sẽ đi vào trong rừng sâu làm người rừng, không ai có thể tìm thấy được.”

Lý Triệt ngẩng nhìn đôi mắt mơ hồ của Thuấn Nhân, anh ta lắc chiếc ly trên bàn, nói: “Cuộc đời của người con gái chỉ có mười năm, từ mười tám tuổi đến hai mươi tám, sau đó tuổi thanh xuân coi như đã hết. Em sắp đến ngưỡng đó rồi, em đợi anh ta được bao lâu? Em may mắn gặp được Tử Chấn trong quãng thời gian tương đối đẹp, nếu giờ phải chia tay, đó sẽ là một kỷ niệm đẹp của em và cả của anh ta, sao em lại quyết không từ bỏ thế? Cứ như thế em sẽ rất đau khổ, em quá tàn nhẫn với chính bản thân mình, phải nhìn thấy ngày người mình yêu trở mặt mới được sao?”

“Nếu thế thì tại sao phụ nữ lại kết hôn?”

“Kết hôn là việc tìm một người mua cuộc đời mình, sau ba mươi tuổi, em không có tư cách lựa chọn nữa, chỉ cần anh ta không bỏ em thì coi như là người rất lương thiện rồi. Ngoài ra, hôn nhân có thể mang lại cho bọn trẻ một thân phận hợp pháp, một người phụ nữ đã kết hôn, ra ngoài cũng ít bị ức hiếp, tóm lại, phụ nữ kết hôn rồi hơn đứt mấy bà già cô đơn.”

“Một cuộc hôn nhân như anh nói có thể tạo nên một gia đình hạnh phúc, khiến nhân cách con người được hoàn thiện không?” Thuấn Nhân nói. “Anh thật là đáng thương, bởi sống đến giờ này rồi mà anh vẫn không được một người phụ nữ nào yêu thật lòng, từ trước tới nay anh không hiểu được tình yêu chân thật là một thứ hạnh phúc không thể thay thế được. Cứ cho là anh đã đi lại với một nghìn thiếu nữ mười tám tuổi, cũng không bằng bà vợ tám mươi tuổi nhưng thật lòng yêu anh.” Thuấn Nhân uống một ngụm nước, rồi lại nói: “Người mà yêu cầu người khác quá nhiều thường là những người có khiếm khuyết nhiều nhất, anh muốn chỉ một lần kết hôn là bù đắp được khiếm khuyết đó nhưng tiếc là anh quên không tự hoàn thiện mình.”

“Anh thấy hai đứa mình rất hợp nhau, anh đảm bảo là sau khi kết hôn, em sẽ không phải bỏ ra một đồng, anh vẫn có nghĩa vụ nuôi dưỡng hai đứa con của em. Suy nghĩ đi, em đã kết hôn hai lần rồi đấy, nếu em từ chối anh, em có thể cô đơn đi tiếp quãng đời còn lại không?”

“Nghe ra, anh có vẻ phát tài rồi nhỉ? Nhà họ Thời cho anh bao nhiêu?”

Lý Triệt giơ một ngón tay lên nói: “Giờ anh có thể nghỉ việc được rồi, anh sẽ đưa em đi chu du thiên hạ, không tốt sao? Chúng mình quen nhau từ nhỏ, tốt hơn nhiều so với những cặp giữa đường gặp nhau.”

“Đối với em mà nói, chỉ cần có cơm ăn, tiền nhiều cũng chẳng có ý nghĩa gì. Tử Chấn là người đàn ông duy nhất em yêu, anh ấy là của em, không thể thuộc về người phụ nữ khác. Chỉ cần em còn sống, anh ấy phải là chồng của em”, Thuần Nhân nói “Không những thế, nếu anh ấy chết, tro cốt của anh ấy và tro cốt của em sẽ đựng chung trong một cái hộp, chôn dưới đất, đấy là lời hứa của chúng em.”

Lý Triệt không nói gì nữa, chỉ nhìn mấy bông hoa khô trên bàn, hương nhân tạo tỏa ra từ bông hoa có mùi rất nồng, nhưng cánh hoa lại mong manh như hình dáng người con gái.

Triệu Chấn Đào vào tù. Thời Hân bị tổn thất nặng nề, bao nhiêu nổi tức giận phải tuôn ra hết. Ông ta yêu cầu Tử Chấn trong ba năm phải bù đắp lại hết những tổn thất đó. Nhưng Tử Chấn không hề có ý muốn hợp tác với ông ta, thậm chí anh còn không muốn nói chuyện với bố. Thời Hân nhốt anh trong biệt thự, quản lý một cách chặt chẽ, không mạng, không máy tính, không điện thoại, đoạn tuyệt với bên ngoài. Cả ngày Tử Chấn ngồi đọc sách trong phòng đọc, ngoài uống nước, anh không ăn một thứ gì. Thời Hân cũng chẳng thèm để ý. Bốn ngày sau, Tử Chấn bắt đầu sốt cao, đến nửa đêm, bệnh lại tái phát, khó thở, mạch đập loạn xạ.

An An nấu ít cháo, lạng lẽ bưng lên lầu, lấy thìa đút cháo cho Tử Chấn nhưng anh không chịu há miệng. An An không ngăn nổi dòng nước mắt, nói: “Anh à, ăn một chút đi, anh đang bị ốm đấy.”

Tử Chấn không phản ứng gì, cũng không nhìn cô ta. An An ôm anh vào lòng, hơi cay miệng anh ra, động tác này khiến Tử Chấn phẫn nộ, anh đẩy An An ra, bát cháo rơi xuống đất, Tử Chấn bắt đầu ho sặc sụa.

Tiếng bát rơi xuống đất làm kinh động đến Thời Hân. Sau cơn choáng váng, không đợi Thời Hân mở miệng la mắng, anh đã rơi vào trạng thái hôn mê.

Trong khi Tử Chấn cấp cứu, An An và Thời Hân to tiếng với nhau. Cô ta nhìn thấy bác sĩ phải dùng đến máy trợ tim, loại dụng cụ mà những lần cấp cứu trước đây bác sĩ chưa từng dùng tới. Bác sĩ nói bản thân anh không có ý chí muốn tự cứu mình, bệnh tình đang rất nguy hiểm. An An lo lắng đến mức không kiềm chế được cô phải đi tìm Nhan Thuần Nhân, nhưng Thời Hân lại phản đối.

“Ngoài người phụ nữ đó ra, không ai trong chúng ta có thể khiến anh ấy có ý chí muốn sống”, An An nói trong tiếng khóc. “Con không thể để anh ấy chết được, bất luận phải dùng cách gì đi nữa, chỉ cần anh ấy sống là được rồi.”

Thời Hân cũng cảm thấy hoang mang, bệnh của Tử Chấn nghiêm trọng đến mức này thật nằm ngoài sức tưởng tượng của ông ta. Khi An An chạy ra ngoài hành lang gọi điện cho Thuần Nhân, Thời Hân không ngăn cản nữa.

Thuần Nhân vừa tới nơi đã khóa chặt cửa phòng bệnh. Không ai biết được một mình cô cùng với người chồng đang trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc ấy muốn làm gì. Cô không nói chuyện với bất kỳ ai, cũng không có tâm trạng nào khác, ngày đêm túc trực bên giường bệnh. Cho tới khi Thời Hân bắt đầu nghi ngờ người phụ nữ này chính là một bệnh nhân đáng lo ngại, ông ta gọi bác sĩ, y tá đến lôi cô đi. Đến lúc đó, Thuần Nhân mới gào lên trong nỗi căm giận, cứ như thể đám người kia đang lôi cô đi đến đoạn đầu đài.

“Tôi phải ở bên cạnh anh ấy”, cô nói lớn. “Tôi phải ở bên cạnh anh ấy!”

Lúc này, Tử Chấn vẫn đang hôn mê. Bác sĩ tiến hành phẫu thuật lần hai nhưng lần này xuất hiện những hiện tượng khiến bác sĩ cũng phải bó tay, tim mạch suy yếu, dạ dày chảy máu, hệ thống hô hấp tắc nghẽn, vết thương nặng khiến tiểu cầu giảm mạnh... Bác sĩ tiêm trực tiếp vào tim Tử Chấn, rồi đi ra ngoài phòng phẫu thuật, tỏ ý người nhà có thể vào thăm được rồi.

Đây là một hành động ngược lại với quy định, Thời Hân hiểu ý bác sĩ muốn nói, lặng người đứng ở một góc. Thuần Nhân lợi dụng lúc mọi người không để ý, liền xông vào trong phòng mổ.

Da của Tử Chấn không còn hồng hào nữa, bàn tay anh lạnh như giữa tiết trời mùa đông. Thuần Nhân không tìm thấy cảm giác ấm áp ngày nào, cô nhận ra ánh mắt của anh, trong ánh mắt ấy không hề thay đổi.

Cô sợ hãi nắm chặt lấy tay Tử Chấn, lắp bắp nói: “Anh không sao chứ? Thạch Tử, anh nói đi, được không?”

Hơi thở của Tử Chấn rất yếu, anh rất muốn an ủi Thuần Nhân, muốn lau đi hai hàng nước mắt đang chảy dài trên má Thuần Nhân, anh đang cố gồng mình với chút sức lực còn sót lại, dù chỉ một chút thôi, để người phụ nữ anh yêu cảm thấy vui. Mồ hôi trên trán Tử Chấn chảy xuống, Thuần Nhân vội lau đi. Cơ đau đớn không thể diễn tả thành lời đang hành hạ, anh thở rất khó khăn, Thuần Nhân thấy mình không thể đứng đó nhìn được nữa.

“Không có túi oxy à?” Cô vừa khóc, vừa nói với cô y tá đang đứng bên cạnh: “Tôi muốn giúp anh ấy.”

Y tá vội đi lấy túi oxy tới. Thuần Nhân hôn lên thái dương Tử Chấn, thái dương ấy vẫn ấm áp. Thuần Nhân nói nhỏ vào tai anh: “Thạch Tử, anh đã hứa với em rồi mà, anh phải dẫn em đi thăm Thiên An Môn. Một mình em đến đó mấy lần rồi, khi nào anh mới dẫn em đi? Thạch Tử, anh phải sống để chờ cho em, bởi vì trên đời này, em chỉ quen có mình anh thôi.”

Mắt Tử Chấn sắp không mở được nữa, huyết quản sắp bị ngừng say, trái tim sắp ngừng say, ý thức cũng sắp ngừng say rồi. Giữa ranh giới của hôn mê và thức tỉnh, anh biết Thuần Nhân đang khóc; cũng biết mình sắp phải đi đến một nơi rất xa. Anh không nói được, cũng không có cách nào ra hiệu cho cô, chỉ có thể nghĩ trong đầu, đừng buông tay, cứ nắm chặt như thế, anh sẽ quay về từ thế giới xa xôi đó, nhất định sẽ quay về, nhất định!

Thuần Nhân nắm chặt lấy tay anh, đặt lên ngực mình, cô tin rằng Tử Chấn cảm nhận được trái tim khỏe mạnh của cô đang đập. Anh đã từng cứu cô ra khỏi ranh giới giữa sự sống và cái chết để quay về với thế giới này. Bây giờ, cô phải dùng ý trí và niềm tin của mình để cướp anh từ tay thần Chết.

Từng giây từng phút trôi đi, cô ngồi im lặng bên bàn mổ, nhìn chăm chăm vào bàn tay lạnh băng của Tử Chấn, cho đến khi cô kêu lên sung sướng: “Tay anh ấy ấm lên rồi! Thật đấy! Mạch đập trở lại rồi! Cô nhìn này, rõ ràng đập lại rồi!”

Y tá thấy được kỳ tích đó liền lao đi như một cơn gió, gọi bác sĩ tới.

33. Chương 34

Chương 34: QUÊN CŨNG KHÔNG QUÊN ĐƯỢC

An An ngồi chờ ở cửa phòng bệnh. Không khí vắng vẻ bao trùm lên hành lang bệnh viện. Nét mặt An An bình thản nhưng không giấu nổi sự buồn bã. Thuần Nhân đi đến đứng trước mặt An An, An An cũng nhìn vào khuôn mặt cô.

Hai người nhìn nhau chỉ mấy giây thôi, nhưng cũng đủ để Thuần Nhân cảm nhận được tình thân mà từ trước tới nay chưa hề có. Trong đôi mắt ấy có lòng biết ơn, cũng có cả đau khổ, nhưng nhiều hơn là sự mệt mỏi sau một giấc mộng bị tan vỡ.

“Nửa tháng trở lại đây, anh Tử Chấn như sống trong địa ngục, liên tục hôn mê, phẫu thuật, rồi lại sốt cao, nhưng anh ấy vẫn sống, vì sao anh ấy lại chịu đựng đau khổ để tiếp tục sống?” An An thở dài: “Chị dâu, em gọi chị là chị dâu nhé?”

Thuần Nhân nở nụ cười trìu mến đáp lại An An. Thời Hân từ phòng bệnh đi ra, nói với Thuần Nhân: “Chúng ta phải nói chuyện. Bố không có ý kiến về cuộc hôn nhân giữa con và Tử Chấn, nhưng là một người con dâu, con phải có nghĩa vụ giúp bố khuyên chồng nghe lời của bậc tiền bối. Tử Chấn phải quay lại công ty làm việc.”

Có rất nhiều bước ngoặt bất ngờ trong cuộc đời. Thuần Nhân đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng cô không thể ngờ được, chỉ trong một thời gian ngắn, núi được san bằng và tới đích thuận lợi như vậy. Cô nói: “Công ty kinh doanh đồ cổ, sao Tử Chấn không muốn làm việc ở đó?”

“Phải đấy, bố cũng không thể hiểu nổi. Điều đó con phải đi nói chuyện với nó. Nó quá bảo thủ, nó làm bố rất đau lòng.”

Thuần Nhân đi vào phòng bệnh, Tử Chấn dần tỉnh lại, cô ôm anh vào lòng. Tử Chấn hơi ngước lên nhìn Thuần Nhân, cô cũng cúi xuống, mũi họ chạm nhau, Thuần Nhân nói: “Em đổi chuông điện thoại của anh rồi, anh muốn nghe thử không?”

Cô với tay lấy chiếc điện thoại để đầu giường mở cho Tử Chấn nghe, là tiếng Chấn Chấn bi ba bi bô. Thuần Nhân mở đi mở lại mấy lần, mắt Tử Chấn nhoè đi, sợ Thuần Nhân nhìn thấy, anh dụi đầu vào ngực cô. Cô để cảm lên tóc Tử Chấn, nói: “Anh sắp khỏi bệnh rồi, ba mẹ con em cần có anh. Không có anh sao được? Anh phải là chỗ dựa của ba mẹ con em, sau này không cho phép anh ốm nữa, nếu ốm nữa sẽ bị đánh đòn đấy!”

Tử Chấn ngoan ngoãn gật đầu, Thuần Nhân lấy tay đỡ mặt anh lên nhìn: “Nhìn xem, đợt ốm này anh lại gầy như hồi mười ba tuổi rồi, nhìn không giống người lớn chút nào, cứ như cậu bé vậy. Em nói cho anh biết, anh phải ăn nhiều vào cho em, ăn nhiều để béo lên một chút.” Sợ ngồi lâu sẽ ảnh hưởng tới vết mổ, Thuần Nhân kéo áo anh lên, thấy miếng băng vẫn trắng tinh, cô yên tâm nở nụ cười, rồi nhẹ nhàng đỡ anh nằm xuống, nói: “Có tin tốt lành muốn báo cho anh đây, bố anh không phản đối chúng ta ở với nhau nữa, nhà ta có thể đoàn tụ rồi.”

Tin đó không khiến Tử Chấn vui mừng, anh nhắm mắt lại ngủ, nhưng vẫn nắm chặt tay Thuần Nhân.

Thuần Nhân ngồi bên cạnh Tử Chấn cho đến khi anh ngủ say, rón rén lấy áo khoác vắt lên thành giường, ra đến cửa thì gặp Phùng Dư. Hình như tinh thần ông không tốt lắm, lưng vốn thẳng nay loại hơi còng. Phùng Dư đưa cho Thuần Nhân tờ séc, nói: “Đưa cho Thời Hán, Tử Chấn chỉ chấp nhận mượn tiền của thầy chứ không muốn tiêu tiền của bố.”

Thuần Nhân nhìn tờ séc, thầm thắc mắc, hỏi: “Thầy lấy đâu ra nhiều tiền thế? Tử Chấn nói, tiền tiết kiệm của thầy lần trước đã dùng hết rồi mà.”

Phùng Dư nói: “Thầy bán nhà rồi. Thầy không như con, con là phụ nữ, lại có con nhỏ, không có nhà không được. thầy chỉ có một mình, sống ở đâu cũng như nhau cả. Chuyện này con đừng nói với Tử Chấn, cứ nói là con mượn của cô con.”

Thuần Nhân xúc động, một lúc sau mới nói: “Thầy chuyển về nhà con sống đi, nhà con có ba phòng.”

“Thầy đến đó làm kỳ đã căn mũi à? Thuần Nhân à, chịu khó chăm sóc cho Tử Chấn nhé, chỉ cần nó khoẻ mạnh, thầy vui hơn bất cứ chuyện gì trên đời này.” Phùng Dư nhìn về cách cửa phòng bệnh, nhưng không có ý đi vào đó. Ở giữa hai hàng lông mày có một nếp nhăn, cho dù không chau mày vẫn có thể nhìn thấy rõ nếp nhăn đó. Giọng thầy rất nhỏ, nặng như chì: “Sau này các con định thế nào? Quan hệ giữa hai cha con Tử Chấn về cơ bản không thể cứu vãn được, bởi họ khác hẳn nhau. Rời khỏi người cha này, phải trả giá thế nào, thầy không dám tưởng tượng, nhưng cho dù thế nào con cũng không được rời xa nó. Thuần Nhân, thầy già rồi, thầy cũng không mơ tưởng đến chuyện yêu đương nữa, nhưng may mà cuộc đời này thầy gặp được một người có cùng mộng ước như Tử Chấn, sẽ không có người thứ hai như nó đâu, điều đó khiến thầy hạnh phúc vô bờ. Thầy muốn nhìn thấy hai con yêu thương nhau, hai con giống như là bãi cỏ xanh giữa sa mạc, khiến người xung quanh luôn cảm thấy dễ chịu. Các con phải đi tiếp quãng đường đời còn lại, bất kể gặp khó khăn đến đâu, bất kể có bao nhiêu trở ngại, các con vẫn phải tiếp tục sống.”

Con người khi xa quê hương đều hiểu được đạo lý an cư mới lạc nghiệp. Ly hôn với Lý Triệt xong, Diệp Trần Trần đến phòng môi giới nhà ở để thuê nhà. Muốn tìm một căn nhà lý tưởng rất khó, nào là giá cả, vị trí địa lý, giao thông, môi trường xung quanh, thiết bị, nội thất đều phải tính toán kỹ. Nếu muốn thuê giá rẻ phải ở cùng người khác, Trần Trần lại sợ bị thiệt trong chuyện dùng điện nước nên cô ta quyết định thuê nhà có một phòng. Tìm nửa tháng trời, mới nhắm trúng một căn nhỏ xây dựng cuối những năm 90. Trong phòng cũng không cũ lắm, nhưng khi ký hợp đồng, chủ nhà lại trở mặt đòi tăng giá, nên đành thôi. Trong đầu, số bạn cô ta nghĩ tới không nhiều, quyết định cầu cứu Nhan Thuần Nhân. Thuần Nhân chắc chắn có nhà, thậm chí không chỉ có một căn. Sau khi quyết định, cô ta gọi cho Thuần Nhân, nhưng thật không ngờ, Thuần Nhân lại trả lời kiểu ồm ồm, nước đôi. Diệp Trần Trần nghĩ, Thuần Nhân lấy bất kì một trong hai căn cho thuê, mỗi tháng kiếm được ít nhất cũng phải mười nghìn, nếu cho cô ta thuê, đương nhiên sẽ không được bằng đó.

Diệp Trần Trần nói: “Hay cậu ình mượn tạm mấy tháng, điều kiện tốt như mình, chắc chắn sẽ sớm kiếm được tấm chồng, khi đó sẽ trả lại nhà cho cậu ngay thôi.”

Thuần Nhân không tỏ thái độ gì, chỉ nói phải bàn với Tử Chấn xong mới quyết định được. Diệp Trần Trần nói thế nào cũng không được, đành cúp máy.

Vấn đề nhà ở chẳng đâu vào đâu, công việc cũng không thuận lợi. Từ khi Tử Chấn rời khỏi công ty, Thời Hân giảm biên chế bộ phận marketing, Lý Triệt may mắn ở phòng kế hoạch nên không bị tổng cổ. Diệp Trần Trần như ngồi trên đồng lửa, không ít đồng nghiệp đã phải ra đi. An An có lúc đến công ty ra oai, nhìn Trần Trần bằng con mắt khinh miệt, cô ta đoán không bao lâu nữa mình cũng phải cuốn xéo khỏi đây. Một người phụ nữ bốn ba nhiều năm, kinh nghiệm đầy mình, giờ vấp phải vấn đề này, quả thực như một thách thức với sức chịu đựng của cô ta. Hơn nữa, trong mắt đàn ông, một người phụ nữ không còn khả năng làm mẹ như cô ta là một người đàn bà không hoàn mỹ, tương lai ở đâu, về đâu, thật mờ mịt. Cô ta rất ngưỡng mộ Thuần Nhân, có thể cả ngày không cần làm việc gì, chỉ cần ở bên cạnh chồng mà ai nhìn vào cũng phải đổ kị. Diệp Trần Trần không biết Thuần Nhân đang phải đối mặt với vấn đề hết sức phức tạp, Tử Chấn đang thông qua pháp luật để tước bỏ quyền làm bố của Thời Hân.

Đây không phải là hành động nhất thời của Tử Chấn, mà nó bắt nguồn từ việc năm lần bảy lượt Thời Hân đối xử không còn tình người với Tử Chấn, đứa con trai duy nhất của ông ta, khiến anh phải điều đứng, có nhà mà cũng như không. Thời Hân cũng không có phản ứng gì trước chuyện đó, bởi ông ta biết sẽ chẳng có một quốc gia nhà, pháp luật nào lại đi bảo vệ cái yêu cầu đi ngược lại với đạo đức như thế cả, chỉ cần ông ta không đồng ý, Tử Chấn đơn phương đề nghị cũng không có hiệu quả, cho dù anh có thuê luật sư để được pháp luật công nhận đi chăng nữa thì đó cũng chỉ là do anh muốn tước bỏ quyền lợi làm con, mà vẫn phải có nghĩa vụ đối với người bố.

Thời Hân nói: “Mày bắt buộc phải chu cấp cho tao, tuy pháp luật Mỹ không có quy định đấy, nhưng mày sinh ra và lớn lên ở Trung Quốc, mày phải theo truyền thống Trung Quốc.”

Ông ta yêu cầu mỗi tháng Tử Chấn phải cấp cho ông ra năm mươi nghìn tệ. mỗi năm đưa một lần. Tử Chấn bị ông ra bức đến nổi suýt nôn ra máu, nhưng không có cách nào khác.

Tử Chấn suy nghĩ một hồi, sức khỏe vẫn còn yếu, ngồi lâu vết thương lại đau, nhưng thái độ vẫn rất bình tĩnh, suy nghĩ xong, anh nói: “Được thôi, mỗi tháng năm mươi nghìn. Nhưng ông phải ký tên rồi ra phường đóng dấu, từ nay sống chết là chuyện của ông, không liên quan gì đến tôi nữa.”

“Mỗi tháng năm mươi nghìn thì có thể sống chết mặc bay sao?” Thời Hân nói. “Mày cho rằng với tình trạng sức khỏe của mày bây giờ mà đòi đi kiếm tiền à? Nếu thêm cả vợ con mày nữa, mỗi tháng mày phải kiếm khoảng một trăm nghìn mới đủ nhỉ? Mày mơ à? Lẽ nào mày muốn chui vào một công ty có quy mô như tập đoàn Thời Thị để đối phó với tao? Dựa vào mối quan hệ bố con hiện tại của tao với mày, không chừng người ta sẽ cho rằng mày là gián điệp.”

“Tôi kiếm số tiền này bằng cách nào chẳng liên quan gì đến ông.” Tử Chấn lấy tờ lấy đã in sẵn ra, lấy bút điền nội dung vào, sau đó đưa cho Thời Hân: “Ông đọc đi, chiều nay tôi với ông đi đến phòng công chứng.”

Thời Hân không đọc, chăm chăm nhìn đứa con trai: “Ngày đó không mang theo mày đi, thật là một sai lầm lớn, mày đã trở thành một con người có tư duy của tầng lớp hạ đẳng, đây là nỗi đau lớn nhất đời tao.”

Tử Chấn mím môi, nhìn lên tường, dáng vẻ như trái đất sắp đến ngày tận thế, trong tích tắc nữa thôi, mối quan hệ cha con này sẽ không còn tồn tại nữa.

Không bao lâu sau khi xuất viện, Tử Chấn bảo vợ về quê đón bọn trẻ lên. Theo ý của Thuần Nhân, cô muốn Tử Chấn nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian rồi hãy đón bọn trẻ về, giờ chúng vẫn là trẻ con, ở nhà cả ngày nô đùa âm ỉ, sẽ không tốt cho sự phục hồi của Tử Chấn. Nhưng anh rất kiên quyết, bọn trẻ quay về Bắc Kinh, anh mới yên tâm.

Khi ăn tối, không biết Chấn Chấn do nhìn thấy bố mẹ hay vì một nguyên nhân gì khác mà mặt mày rạng rỡ, liên tục gõ thìa vào bát, ngón tay cái cầm sát vào chỗ lõm của chiếc thìa nên dính đầy dầu mỡ, Tử Chấn nói: “Cầm thìa phải cầm lên trên cái như thế này này, chỗ này dùng để múc cơm, đưa mấy ngón tay lên.”

Chấn Chấn không nghe lời, tiếp tục gõ, tiếng gõ ình tai, Tử Chấn lại nhắc nhở một lần nữa, thằng bé vẫn

không nghe. Tử Chấn bỏ đĩa xuống, bế cậu bé vào phòng ngủ, đặt nó nằm sấp xuống, phát mấy cái vào mông. Chấn Chấn đang mặc bỉm Tử Chấn không đánh mạnh tay, nhưng cậu bé lại khóc ầm trời. Nhìn thấy mẹ, cậu bé ăn vạ, càng khóc to hơn, Thuấn Nhân nghiêm mặt nói: “Không được làm nũng, rõ ràng con sai rồi, không giữ vệ sinh, mau nhận lỗi với bố đi!”

Ăn cơm xong, đang rửa bát, Thuấn Nhân hỏi: “Anh đang có chuyện gì buồn à? Bố anh lại nói gì rồi?”

Tử Chấn lắc đầu, nói: “Mai anh đi có việc, có lẽ sẽ về muộn, có chuyện gì cứ gọi điện cho anh.”

“Anh đi đâu? Sức khỏe còn yếu, giữa đường ngắt ra đấy thì làm thế nào?” Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng Thuấn Nhân cũng biết không cản được anh, mắt cay cay, vội đi lau chùi tủ lạnh.

Tử Chấn nói: “Gần thôi, đừng lo cho anh.”

Ngày hôm sau, bầu trời âm u, những đám mây dày như muốn sà xuống đất, máy bay lượn vào mây. Ánh mặt trời rực rỡ lại xuất hiện, chiếu xuống vạn vật. Tử Chấn nuốt mấy viên thuốc, thấy người dễ chịu hơn. Trên máy bay, anh không ngủ được, bước ra khỏi sân bay, đã có hàng taxi Thụy Lệ chờ sẵn ở đó. Năm mươi tệ một người, đủ bốn người mới chạy, Tử Chấn đưa cho tài xế taxi hai trăm tệ, anh ta liền lái xe đưa Tử Chấn đến chỗ cần đến.

Chợ đá nổi tiếng nhất Thụy Lệ thực chất là những cái lều nối tiếp nhau, như những trại tị nạn, thô sơ nhưng lại đông đúc.

Tử Chấn đi sâu vào bên trong, lều nào cũng có người. Anh dừng lại trước một trong những cái lều đó. Một người đàn ông trung niên mặc chiếc áo thun ngồi trên ghế, sắc mặt nhợt nhạt, ánh mắt dờ dẩn, trán ướt mồ hôi. Ông ta lấy trong túi ra mười nghìn tệ đưa cho ông chủ người Myanmar có nước da ngăm đen. Đó là số tiền cuối cùng trong túi, chiếc túi vải to đã trống rỗng. Tử Chấn cúi người bước vào lều, ra hiệu cho người đàn ông trung niên kia từ từ. Ông ta nhìn Tử Chấn với ánh mắt cảnh giác. Không biết người này thế nào, nhưng nhìn mặt mày và khí chất của anh ta có vẻ giống với mấy người làm về nghệ thuật. Một trí tuệ thần bí giấu dưới đôi mắt yên tĩnh.

Tử Chấn nói: “Để tôi giúp ông xem viên đá này, ông quyết định mua chưa?”

Người đàn ông trung niên gật đầu. Tử Chấn nói: “Để tôi xem trước, chờ viên đá được bỏ ra, chúng ta hãy bàn.”

Lúc này đang là giữa trưa, ánh mặt trời như thiêu đốt. Tử Chấn cầm viên đá soi dưới ánh nắng.

Trong lịch sử Trung Quốc, viên đá nổi tiếng nhất có tên là Hoà Thị Bích. Tương truyền, hai nghìn năm trước ở nước Sở, có người tên Biện Hoà. Anh ta phát hiện ra một viên đá ngọc chưa qua mài giũa. Sau đó, anh ta đem dâng cho vua của nước Sở. Vua cho rằng anh ta lừa mình, liền hạ lệnh chặt hai chân anh ta. Biện Hoà không còn chân để đi lại, liền ôm lấy viên ngọc khóc ba ngày ba đêm trên núi Sở. Sau đó, Sở Văn Vương biết chuyện, liền sai người mang đá ngọc đến, bảo thợ kim hoàn mài ra xem bên trong là gì. Kết quả, bên trong là một viên ngọc đẹp độc nhất vô nhị. Từ đó viên ngọc được đặt tên là Hoà Thị Bích. Sau này, viên ngọc đó bị Triệu Huệ Vương chiếm hữu, Tần Chiêu Vương chấp nhận đổi mười lăm thành trì để lấy viên ngọc, qua đó có thể thấy được giá trị của nó cao tới mức nào. Viên ngọc sau đó được khắc thành ngọc tử của nhà vua, mãi cho đến triều đại Tây Tấn mới thất truyền.

Nếu Biện Hoà còn sống đến ngày nay, chắc chắn sẽ là một ông thầy kiệt xuất về đá quý. Chỉ cần nhìn bề ngoài mà có thể nói được ưu, nhược điểm của viên ngọc bên trong thì phải là một người có kiến thức uyên thâm về lĩnh vực này mới làm được. Ngọc ở dưới tầng đất sâu rất thần bí, không có mấy móc nào có thể dò ra. Đến khi lấy được nó lên, bên ngoài lại bị một lớp nham thạch bao bọc, bên trong lớp vỉ này là cái gì, không ai có thể nói rõ được. Bởi vậy, người trong nghề gọi quá trình phán đoán ngọc là “cược thạch”.

Viên đá trước mặt được bao bọc một lớp như sáp nền màu đỏ, có những đường gân màu xanh lá cây, cảnh sắc không nhiều. Tử Chấn tập trung tư tưởng, nhìn chăm chăm vào viên đá khoảng mười phút, sau đó nhẹ nhàng đặt lại trên bàn: “Đây chỉ là viên đá bình thường, không nên mua.”

Mồ hôi trên trán người đàn ông trung niên kia rơi lã chã, tay cầm mười nghìn tệ còn chân chừ chưa đưa cho ông chủ người Myanmar. Tử Chấn tháo chiếc đồng hồ hiệu Vacheron Constantin để lên bàn: “Thế này đi, nếu tôi thua, chiếc đồng hồ này thuộc về, nếu tôi thắng, ông nợ tôi mười nghìn.”

Người đàn ông trung niên chần chừ một lát rồi cũng gật đầu đồng ý. Người thợ thành thạo bỏ một góc của viên đá ra, mấy người đứng xem xung quanh hét lên: “Không có!” Nhát dao thứ hai bỏ xuống: “Không có!” Người thợ quay đầu lại hỏi bên mua đang mím môi căng thẳng: “Có bỏ viên đá ra không?” Bên mua giậm chân một cái, nói như đinh đóng cột: “Bỏ!” Người thợ bỏ một nhát dao chia viên đá làm đôi, bên trong không có gì. Mấy người xem “ồ” lên một tiếng rồi tự động bỏ đi.

Tử Chấn cầm chiếc đồng hồ đeo lại vào cổ tay, quay đầu đi. Người đàn ông trung niên kéo anh lại: “Tôi còn nợ anh mười nghìn, anh không muốn tôi trả cho anh sao?”

Tử Chấn cười: “Ông còn tiền không?”

Ông ta lấy trong người chiếc túi vải còn thấm ướt mồ hôi, bên trong là năm cục tiền được xếp ngay ngắn.

“Toàn bộ là của anh đấy, anh giúp tôi lấy lại vốn, tôi chia cho anh một nửa.”

34. Chương 35

Chương 35: KHÓ TRÁNH VÌ TÌNH BẠN

Tử Chấn đi khỏi, trời vẫn chưa tối. Chưa đi được bao xa thì gặp một ngân hàng. Tử Chấn mở cửa bước vào, đặt túi màu đen lên quầy, sau đó rút thẻ ngân hàng ra, nói với cô nhân viên: “Gửi hai triệu.”

Theo bản cam kết với Thời Hân, anh gửi vào tài khoản của ông ra sáu trăm nghìn. Lấy hoá đơn, Tử Chấn gọi chiếc taxi đến sân bay Lộ Tây. Về đến nhà, lấy chìa khoá mở cửa, nhàn nhàn đóng cửa lại, cởi giày, Thuấn Nhân bỗng ôm anh từ sau lưng.

“Gần mười giờ rồi, sao về muộn thế, anh đi có chuyện gì thế?”

Tử Chấn nói: “Đi mua vé số, trúng giải nhỏ, giải quyết tiền cấp dưỡng một năm rồi tính tiếp.”

“Anh không đi làm chuyện bậy bạ gì chứ?”

Tử Chấn nói: “Vợ à, anh không muốn nhìn thấy người kia thêm một ngày nào nữa. Đừng hỏi anh, chắc chắn sẽ không có lần sau đâu.”

Tắm xong, vợ chồng lên giường đi ngủ. Thuấn Nhân quen có Tử Chấn nằm bên cạnh, cô ngoan ngoãn như một con mèo chui vào lòng anh. Tử Chấn cầm tay vợ, đeo một thứ gì đó vào ngón tay. Dưới ánh sáng trong phòng, Thuấn Nhân thấy đó là chiếc nhẫn bạch kim đính hạt màu trắng. Lấy ngón tay sờ sờ, cô cười hỏi: “Bao nhiêu tiền thế anh?”

“Quên rồi, thấy vừa tay em thì anh mua thôi.” Tử Chấn vòng tay qua ôm lấy Thuấn Nhân.

Tử Chấn nói: “Thực ra cũng có lúc, anh thấy mình không nên hận bố, nếu không phải ông ta đã sinh ra anh thì làm sao anh gặp được em. Nói ra, có lúc thấy rất đau đầu, có điều làm con trai cũng tốt.”

“Nghe anh nói kìa, buồn cười quá đi. Anh nào giống con trai, giống búp bê hơn.” Thuấn Nhân véo cằm anh một cái, rướn người hôn lên đó: “Càng ngày em càng thấy yêu anh, ai nhìn thấy anh cũng phải yêu.”

Tử Chấn lấy gối che đầu để trách tay Thuấn Nhân. Thuấn Nhân chui vào cù anh, Tử Chấn rút gối đi co người lại bảo vệ mình, nhưng Thuấn Nhân đã cào cho rách gối, lông vũ trong chiếc gối bay lên như lá mùa thu.

Tử Chấn thông báo cho Thời Hân là sáu trăm nghìn tiền mặt đã được gửi vào tài khoản của ông ta. Thời Hân nghĩ mãi không ra, ông ta vốn không để ý đến số tiền sáu trăm nghìn đó, chỉ là ông ta muốn dùng khổ nhục kế mà thôi. Sức khoẻ của Tử Chấn không cho phép anh có được một công việc bình thường, do đó bản cam kết cũng không thể nào thực hiện được. Ông ta không thể ngờ được, tiền chu cấp năm đầu tiên lại có thể gửi đến nhanh chóng như thế. Trên người Tử Chấn không có lấy một xu, nó lấy đâu ra nhiều tiền

như thế? Bán nhà? Cũng không nhanh chóng đến vậy. Mượn? Khả năng này rất thấp. Thời Hân sai cấp dưới đi điều tra nhất cử nhất động của Tử Chấn gần đây. Câu trả lời là, hôm qua anh có bay đến Đoàn Lệ, Vân Nam.

Thời Hân đắm mạnh xuống bàn, mạnh tới nỗi nắp ấm trà rung lên, phát ra tiếng kêu leng keng. Minh hồ đồ quá! Ngày đó, Tử Chấn mấy không đến mười phút đã xác định được tượng đồng mạ vàng của Mã Lai là hàng nhái, ông ta biết ngay con trai mình có tài năng trời cho. Thằng ranh con đầy vốn là một kho vàng sống, mà mình lại ngu dốt vứt nó đi! Thông tin từ trợ lý cho biết, Tử Chấn gửi vào tài khoản hai triệu, trong đó gửi cho Thời Hân sáu trăm nghìn. Hôm nay, anh rút hết số tiền còn lại, số tiền đó đủ để trả tiền viện phí gần đây. Có điều số tiền đó Phùng Dư ứng rồi, chắc là mạng đi trả lại cho Phùng Dư đây.

Ông ta đoán không sai. Tử Chấn mang số tiền đó gửi vào một tài khoản khác, sau đó đi gặp Phùng Dư. Phùng Dư đang thuê một căn nhà cách học viện múa không xa, nhà một gian, trong nhà toàn là sách. VCD và CD, không có đồ dùng hiện đại, không trang trí xa hoa, đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn. Thậm chí ở góc nhà vẫn còn dựng một cái mắc áo từ đầu những năm 80, Phùng Dư đầy tạp chí, hoạ báo sang một góc sofa để lấy chỗ cho Tử Chấn ngồi.

Tử Chấn rút thẻ ngân hàng ra nói: “Thầy Phùng, con trả lại cho thầy, phiền thầy quá. Thầy nhanh chóng mua nhà để ở đi.”

Phùng Dư cầm thẻ lên nhìn, nói: “Thầy chỉ cho con mượn năm trăm nghìn, số tiền này nhiều gần gấp ba rồi.”

Tử Chấn nói: “Thầy cầm lấy, tiền chẳng qua cũng chỉ là một con số mà thôi, không có ý nghĩa gì. Ít thì không được, nhiều nữa cũng thế mà thôi.”

Phùng Dư đặt hai tay lên vai Tử Chấn, nói: “Con gầy đi nhiều, lần phẫu thuật vừa rồi con mất nhiều sức quá, phải bồi bổ mới được. Nhìn này, người toàn xương thôi.”

Tử Chấn cười nói: “Vốn đã thế rồi mà thầy.”

Phùng Dư ngồi cạnh anh, tay cầm thẻ, khuôn mặt buồn rười rượi, ánh mắt cô đơn, nhìn chăm chăm vào khung ảnh cậu thanh niên đang trong tư thế múa ba lê.

Tử Chấn đưa tách trà lên môi, không uống, lại đặt xuống bàn, nói: “Thầy Phùng, con không có bạn, thầy là người thân thiết duy nhất của con, con rất trân trọng điều đó.”

Đi bộ trên đường phố thủ đô, không biết từ góc nào, từ cửa hàng nào, Đặng Lệ Quân vẫn hát như chưa từng chia ly đau khổ, giọng hát trong trẻo và vô cùng ngọt ngào ấy như truyền vào trong tim, khiến người ta rung động.

Diệp Trần Trần đợi Thuấn Nhân ở đầu ngõ, một bài hát thịnh hành từ rất lâu phát ra từ căn gác nhỏ:

Mười năm trước, anh chưa quen em. Em chưa là của anh, chúng ta đều sánh đôi bên một người lạ nào đó, đi qua những góc phố dần trở nên quen thuộc. Mười năm sau, chúng ta chỉ còn là bạn bè, dù vẫn còn có thể hỏi thăm về nhau. Nhưng những điều ấm áp đó sẽ không bao giờ tìm lại được lý do để ôm nhau lần nữa, bởi sau khi đã là tình nhân, khó lòng mà quay lại làm bạn bè của nhau.

Nhìn thấy Thuấn Nhân đi đến từ xa, áo thun trắng kéo khoá trước ngực, quần thể thao màu xám, giày vải thêu hoa màu hồng, dáng vẻ của người con gái đó vẫn ngây thơ như ngày nào. Diệp Trần Trần nghĩ mình mà có thể chui được vào cơ thể ấy, chắc có lẽ cũng sẽ hạnh phúc như cô ta? Trần Trần đi tới chỗ Thuấn Nhân, gọi to một tiếng. Thuấn Nhân giật mình, nói: “Đi ngang qua đây? Hay đến có chuyện gì? Sao không báo trước một tiếng?”

Trần Trần nói: “Cậu ở nhà cả ngày, có gì mà phải thông báo.”

“Là chuyện mượn nhà phải không? Tử Chấn nói để tớ quyết định, có điều hai căn nhà đó đều ký hợp đồng cho thuê dài hạn hết rồi, nếu cậu khó quá, thì cứ ở tạm nhà tớ một thời gian rồi tính tiếp.”

Diệp Trần Trần hơi thất vọng, rốt cuộc là vì cô ta quá tự tin, hay quá ngu đến nỗi nói ra câu này, có lẽ đây là một tuyệt chiêu cao tay đây, Trần Trần nói: “Tớ đến để tạm biệt cậu, tớ muốn về quê.”

Thuần Nhân không ngờ, nhìn cô ta nói: “Sau nói đi là đi ngay thế? Lên nhà ăn bữa cơm, Tử Chấn về rồi đấy.”

Trần Trần nói: “Tớ muốn nhìn anh ấy một lần nên mới đến đây. Đi đi, hôm nay để tớ vào bếp.”

Những món đầu tiên được bưng lên là canh xương hầm mướp đắng, rau xào ngũ vị, móng giò hun khói. Tử Chấn từ bên ngoài đi vào, lấy muối mức miếng canh lên nếm, nói vọng vào bếp: “Vợ à, sao vị canh này khác thế?”

Thuần Nhân mở hé cửa bếp, cười nói: “Ngon không?”

“Em nấu món gì cũng ngon.”

Thuần Nhân lườm anh một cái, Tử Chấn chịu không nổi kéo vợ ra định hôn một cái, Thuần Nhân đẩy anh ra nói: “Trần Trần đến chơi, đừng thế mà.”

Lúc này Tử Chấn mới nhìn thấy Trần Trần đang đứng dưới bếp. Cô ta đứng rán trứng, nói: “Cứ tiếp tục đi, tớ không nhìn thấy gì đâu.”

Thuần Nhân nói: “Trần Trần muốn về quê sống.”

Tử Chấn không chút ngạc nhiên, nói: “Về quê sống càng tốt chứ sao, cho bọn tôi gửi lời hỏi thăm đến bố và anh họ cô nhé, tiện thể mang cho họ một ít đặc sản Bắc Kinh.”

Trần Trần nhận lời, nói tiếp: “Để Chấn Chấn nhận em làm mẹ nuôi được không. Nếu không lần sau hai người sinh tiếp, em nhận cũng được.”

Tử Chấn không nói gì, Thuần Nhân đáp: “Được thôi, sau này rảnh rồi tới Bắc Kinh chơi, có gì cần giúp đỡ thì cứ nói, bọn mình là người trong nhà với nhau ấy mà.”

Tử Chấn kéo Thuần Nhân lại, hỏi nhỏ: “Nhà mình còn bao nhiêu tiền trong tài khoản?”

“Khoảng bốn trăm nghìn.”

“Lấy ba trăm nghìn cho cô ta, bảo cô ta về huyện Uyển mua lấy căn nhà. Với tình trạng này mà quay về, người nhà chắc không hoan nghênh, không dễ sống đâu.”

“Vâng, thế lát nữa em sẽ chuyển cho cô ấy.”

Hai vợ chồng đang thì thào to nhỏ thì Trần Trần bê đồ ăn lên, Thuần Nhân tới giúp, Nhan Nhan cũng bê bát đĩa lại, sắp ngay ngắn trên bàn. Trần Trần bế Chấn Chấn ngồi một bên, trêu cậu bé: “Tiểu nhân sâm ơi, mau gọi mẹ nuôi đi.” Chấn Chấn không nghe theo, đòi mẹ bế, mẹ cậu bé không để ý, Chấn Chấn lại đòi bố bế, bố cậu bé cũng không để ý, Trần Trần nói: “Thấy chưa, có ai cần con đâu, chỉ có mẹ cần con thôi, còn không mau gọi một tiếng mẹ nuôi đi.” Chấn Chấn “hừm” một tiếng. Trần Trần hôn lên hai má phúng phính của Chấn Chấn nói: “Mẹ đẻ của con nên là cô mới đúng. Đúng là vô lương tâm!”

Tử Chấn nói: “Ăn cơm đi, đừng nói lung tung nữa.”

Chuông cửa kêu reng reng, Thuần Nhân ra mở cửa, lại là Thời Hân. Ông ta không đợi được mời vào nhà, đến bên bàn ăn nói: “Thịnh soạn nhỉ? Con dâu, lấy cho bố cái bát.”

Thuần Nhân mặt mày trắng bệch, theo phản xạ tự nhiên đưa tay ra ôm lấy Tử Chấn, Tử Chấn hét lên: “Ai cho ông vào đây? Đi ra!”

Thời Hân chờ Trần Trần đi khỏi mới nói: “Bố với con không thể nói chuyện được sao? Chuyện chu cấp chẳng qua cũng chỉ là đùa thôi. Con à, bây giờ con mới khôn ra chứ? Bố có chuyện muốn bàn với con.”

“Tôi không có hứng thú nói chuyện với ông.”

“Con muốn ép bố phải sai người đến bắt con đi hả? Ở nhà con nói chuyện không tốt sao?”

Tử Chấn xông tới, nắm lấy áo ông ta, đẩy một cái, Thời Hân vẫn bình tĩnh nói: “Bố muốn nói chuyện với con dâu về việc con ở Mỹ, nhớ lại những việc con làm trước đây càng kỹ càng tốt. Hôm nay không nói chuyện được thì ngày mai bố sẽ hẹn nó ra ngoài nói.”

Thuần nhân nói: “Cho dù anh ấy làm chuyện gì đi nữa, cứ cho là từng giết người đi, tôi cũng không để ý đâu.”

“Tôi giết người còn nhẹ đấy, cô đương nhiên có thể không bận tâm tới. Cô làm sao mà biết được chồng cô làm thế nào để giàu có một cách nhanh chóng, nhanh tới mức chóng mặt. Ồ, điều này hoàn toàn vượt ra khỏi sức tưởng tượng của cô, cho dù tôi có kể lại cho cô nghe, chắc gì cô đã hiểu được. Có điều, tôi vẫn sẽ thử nói một cách tỉ mỉ cho cô nghe.”

“Đấy chắc chắn là âm mưu của ông. Chồng tôi là người thế nào, tôi biết. Giờ anh ấy đã thay đổi, không còn làm những chuyện như trước đây nữa, sao ông không buông tha cho chúng tôi? Tiền của ông tiêu đến mấy đời cũng không hết, ông muốn kiếm bao nhiêu nữa thì mới vừa lòng? Sao ông không ngồi đấy mà nhìn chúng tôi an phận sống một cuộc sống bình thường, sao ông cứ bắt anh ấy đi kiếm tiền cho ông? Anh ấy đã bị ông giày vò đến nỗi chẳng ra hồn người, từ nhỏ ông không hề quan tâm tới anh ấy, ông có tư cách gì làm bố anh ấy? Ông sinh ra anh ấy để đầu tư chuộc lợi à? Cứ coi là như vậy thì anh ấy cũng trả đủ cho ông cả vốn lẫn lời rồi. Mời ông ra khỏi đây! Đừng đến quấy nhiễu cuộc sống của chúng tôi nữa.”

“Suy nghĩ của cô chỉ càng chứng tỏ cô là con đàn bà chưa từng trải. Nói chính xác hơn là tự mình là người rất từng trải nhưng thực ra lại là người cổ hủ lạc hậu. Ngăn cách giữa chúng ta không phải là Thái Bình Dương, mà là dải ngân hà. Thực chất cô không biết mình đang lãng phí một thiên tài hiếm có.”

“Ông không có tư cách nói như thế với vợ tôi! Cút!” Tử Chấn đẩy ông ta ra ngoài, đóng cửa lại.

Thuần Nhân lo sợ nhìn Tử Chấn. Tử Chấn không nhìn vợ, mà đi thẳng vào phòng ngủ, chốt cửa lại. Thuần Nhân gõ cửa: “Mở cửa cho em vào được không?”

Tử Chấn nằm trên giường, úp chiếc gối lên mặt, tim đập mạnh như muốn nhảy ra ngoài, máu trong người sôi lên. Phải rồi, cái thứ máu chết tiệt ấy, nó nên bay đi như những cánh hoa tàn, biệt vô âm tín. Có như vậy, thân thể mới là của chính mình, không có vết tích, không có tổ tông, không có chỗ ở, chỉ là một đứa mồ côi, một đứa trẻ mồ côi hạnh phúc.

35. Chương 36-37 (hết)

Chương 36: MỘT CANH BẠC

Khi đàm phán và bạo lực đều không giải quyết được vấn đề, Thời Hân chỉ còn biết sai một đám vệ sĩ ngày đêm quần chặt gia đình con trai, ngoài ra không còn cách nào khác, đó gọi là nước cờ chết.

Thời Hân nhốt cả bốn người nhà Tử Chấn trong biệt thự. Ông ta cũng ở trong đó. Hằng ngày ăn cơm cùng bàn, nhưng hai bên không quan tâm đến nhau. Cứ như thế kéo dài được vài ngày, Thuần Nhân chủ động đến gặp Thời Hân.

“Ông định cứ giam lỏng chúng tôi thế này mãi sao? Xem ra nỗi cô đơn tuổi xế chiều thật khó lòng mà nuốt được, ông có dám đánh cược với tôi không?” Thái độ của Thuần Nhân không rụt rè, sợ sệt như ngày trước, cô rất bình tĩnh, ung dung. Cô lại hỏi một câu: “Ông lấy gì để cược với tôi? Chúng ta có chung một thứ, con trai ông, cũng là chồng tôi. Ông nhốt anh ấy trong nhà cũng chẳng sinh ra xu nào, ngày còn bù ba bữa cơm, tinh thần lại mệt mỏi, ngoài việc đánh cược với tôi, ông không còn sự lựa chọn nào khác.”

“Nếu muốn nói chuyện, cũng là chuyện giữa tôi với con trai tôi, không liên quan gì đến cô.”

“Tôi nói cho ông rõ, khi lấy Tử Chấn, tôi không hề có ý định tham gia vào những chuyện chẳng đâu vào đâu của gia đình ông, bởi nó làm nhor bản cuộc sống của tôi. Ông với anh ấy nảy sinh mâu thuẫn, tôi không may phải chịu chung số phận, quả là oan ức. Tôi muốn rời bỏ anh ấy, nhưng nghĩ tới cảnh sau này anh ấy lại gặp người phụ nữ khác, tôi không thể nào chịu được, một lúc nào đó cảm thấy không nhìn được nữa, tôi sẽ giết chết anh ấy, giết chết con trai ông, người đã huỷ hoại hạnh phúc của tôi, sau đó tôi sẽ tự sát để chôn

theo người chồng tôi thương yêu nhất. Ngoài ra, tôi sẽ giết cháu đích tôn của ông và con gái tôi. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là cách giải quyết tốt nhất.”

Thời Hân nghe mà sồn tóc gáy, cách giải quyết từ miệng người đàn bà này quả thật có thể phá tan bể tắc hiện tại.

“Sức khỏe của chồng tôi đã yếu lắm rồi, cứ bị giày vò kiểu này, anh ấy sẽ chết mất. Sao tôi có thể đợi ông hại chết anh ấy? Nếu anh ấy nhất định phải chết thì cũng phải là tôi lấy đi tính mạng anh ấy, ông không có tư cách.”

“Nói cách cược của cô xem nào.”

“Tôi với ông sẽ chơi ván bài này, Tử Chấn sẽ là món hàng đem ra cược.”

“Đợi đã!” Thời Hân ngắt lời cô, nói: “Đề nghị này hay đấy, tôi chấp nhận. Có điều đổi lại như thế này nhé, tôi với cô là hai món hàng đặt cược, Tử Chấn sẽ chơi một mình. Tôi với cô không cần lắc xúc xắc cũng không cần tráo bài. Tôi có hai viên đá, đã qua lựa chọn kỹ càng, một trong hai viên đó là giả. Để Tử Chấn chọn ra một viên là thật. Nếu nó chọn đúng, cô là người thắng cuộc. Nhưng phải nói thêm là, viên còn lại, cũng phải được bỏ ra, nếu bên trong cũng là thật, coi như cô thua cuộc.”

“Làm thế nào đảm bảo được sự công bằng?”

“Tôi sẽ đưa cho cô khẩu súng có đạn, cô có thể bắn thử, hai viên đá đó cô cũng có thể kiểm tra lại, chắc chắn còn nguyên vẹn. Tôi với cô hãy bắt đầu trò chơi này. Nếu tôi thắng, khẩu súng đó sẽ thuộc về tôi.”

“Nghe được đấy, nhưng sao ông lại lấy cả tính mạng mình ra đặt cược thế? Nếu dây dưa với cảnh sát thì mọi người đều lãng phí thì giờ rồi.”

“Pháp luật sao có thể xử tội kẻ tự sát được?” Thời Hân cười nhạt, “Chỉ khi nào tôi chết đi, mới không còn ai can thiệp vào cuộc sống của cô và nó. Còn nếu cô chết, trái tim con trai tôi cũng chết theo, nó sẽ lại trở thành công cụ của tôi. Kết quả này cả tôi và cô đều mong đợi nhất.” Thời Hân ngồi xuống ghế dựa. “Hai viên đá đó để trên phòng đọc, Tử Chấn có một tuần để quyết định. Ngày mai bắt đầu tính thời gian.”

Thuần Nhân kể cho Tử Chấn nghe chuyện mình với Thời Hân đặt cược, Tử Chấn lập tức nói: “Thật không? Giờ anh đi xem hai viên đá đó, không cần tới bảy ngày đâu, anh đi ngay đây!” Xem ra tinh thần Tử Chấn đang bị kích động, anh chạy nhanh lên lầu, Thuần Nhân chạy theo sau, Thời Hân đang ngồi ở đó.

Chiếc bàn dài bằng gỗ trầm hương được đặt giữa phòng. Trên bàn, tấm lụa màu đen phủ lên hai hòn đá to. Hai hòn đá tàn ác, là vật mà Thời Hân mang tính mạng con trai ra đánh cược. Trong phòng lúc đó khá tối, Thời Hân ngồi đó nở nụ cười khả ố nhìn Tử Chấn.

“Tốt nhất con đừng xem chúng vào giờ này, hiện tại ánh sáng không tốt”, ông ta nói: “Hơn nữa khi tấm lụa kia bị kéo ra, bố bắt đầu tính giờ, sẽ được tính là ngày đầu tiên.”

Tử Chấn đưa tay ra, kéo tấm lụa xuống, hai hòn đá giống hệt nhau như đúc hiện ra trước mắt. Nói là giống nhau như đúc thực chất để chỉ cái vỏ bề ngoài khi chưa được đào.

“Hòn đá được lấy dưới sông Hậu Giang[1]”, Tử Chấn nói. Có lẽ do anh vội vã chạy lên lầu nên đã ảnh hưởng tới huyết áp, lúc này, mọi thứ đều mơ hồ. Thời Hân nói: “Đừng quá kích động, không tốt cho sức khỏe của con đâu. Con chạy chân trần lên đây, lẽ nào tính phân thắng thua ngay trong hôm nay?”

[1] Đây là một nhánh của sông Ô Lỗ ở Trung Quốc.

Tử Chấn nói: “Tôi chỉ nhìn qua thôi, ngày mai khi có ánh mặt trời mới nhìn kỹ được.”

“Thế thì sang ngày thứ hai rồi.” Thời Hân giơ hai ngón tay lên, nhìn con với ánh mắt cứng chiều. “Con thật là một viên ngọc vô giá. Càng ngày bố càng thấy ý kiến đề nghị con lấy nhiều vợ là chính xác. Chúc con sớm hạ gục được bố, như thế con sẽ sớm có được tự do. Từ cổ chí kim, việc con trai hạ gục bố hiếm có như lông phượng, sừng lân, bố rất tự hào về con.”

Lời của ông ta làm Tử Chấn thấy khó chịu, anh nhặt tấm lụa trùm lên hai hòn đá. Về đến phòng, Tử Chấn uống thuốc, rồi dần dần chìm vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai, trời không có gió. Hai hòn đá được ánh đèn chiếu vào sáng như tuyết, lớp vỏ dày đặc những sợi gân màu đỏ, giống như lớp thịt bị lột mất da, khiến người ta ghê sợ. Tử Chấn ngồi nhìn hai hòn đá rất lâu, không biết là đang quan sát hay đang mãi suy nghĩ. Anh hút thuốc liên tục, hết điếu này đến điếu khác, trong phòng dày đặc khói thuốc. Thời Hân bình tĩnh ngồi đọc báo về tài chính, không ngăn cản việc con trai đang làm ô nhiễm phòng đọc. Thuấn nhân đang chơi với hai đứa con ở dưới lầu, trong lòng cảm thấy sốt ruột, liền chạy lên xem tình hình thế nào. Thấy khói thuốc dày đặc, cô bèn mở to cửa sổ, cầm lấy điếu thuốc đang ở trên tay Tử Chấn vứt vào thùng rác.

Hai viên đá này chỉ khác nhau ở màu sắc. Dựa vào nguyên tắc của Thời Hân thì Thuấn Nhân phen này không sống nổi. Hai bên thái dương của Tử Chấn đau ê ẩm, cứ như thể có người cầm kim đâm vào, mỗi lần đâm khiến Tử Chấn như muốn ngất đi, anh nói: “Phải thêm một điều kiện nữa, lần cá cược này mới công bằng.”

“Nếu giá trị của hai hòn đá chênh lệch nhau ba lần, đây là tôi ước tính, thì cũng được coi là tôi thắng.”

“Quan sát kỹ thế mới nói ra câu này, thế có công bằng với bố không?” Ánh mắt Thời Hân cũng không rời khỏi tờ báo. “Phải tuân thủ quy tắc, đừng có lật lọng.”

“Vì sao tôi phải chấp nhận một cuộc đánh cược đáng nguyên rửa thế này? Hai hòn đá này càng nhìn càng thấy đáng ghét, đáng ghét như ông vậy, tôi không muốn nhìn thấy hai hòn đá đáng ghét này nữa, đừng có ép tôi, tôi sẽ giết người đấy.”

“Bố lao tâm khổ tứ là vì muốn con có được sự dũng cảm đó. Đến đi, bố chờ lâu lắm rồi.”

“Ông tự đi mà kết liễu đời mình.”

“Đây là hai chuyện khác nhau, đứa con trai hèn nhát kia!”

Tử Chấn xuống lầu, đi vào phòng ngủ, anh cảm thấy người lâng lâng, như muốn ngủ, nhịp thở lúc nhẹ lúc nặng. Thuấn Nhân đi đến trước mặt anh, bộ dạng rất đáng thương. Tử Chấn bế cô, vút lên giường, cởi hết quần áo. Động tác của anh rất thô bạo, không có khúc dạo đầu mà nhập cuộc ngay. Thuấn Nhân vuốt mái tóc anh, ra ý nhẹ nhàng một chút, nhưng Tử Chấn chẳng thêm để ý, ôm chặt lấy cơ thể cô vừa hôn vừa nói: “Sinh con cho anh, sinh nhiều con cho anh, anh muốn...”

“Đều tại em cả, vì em mà anh mới từng bước từng bước đi tới ngày hôm nay.” Động tác của anh rất hoang dại, không có chút thương hoa tiếc ngọc nào. Thuấn Nhân khóc, anh cũng không vì thế mà nhẹ nhàng hơn: “Vì em nên anh học nghệ thuật, vì em nên anh theo bố học kinh doanh, em dạy anh làm người tốt, giờ lại ép anh đối đầu với bố, tất cả là tại em, đáng chết cũng là em. Anh sẽ cho em chết ngay bây giờ.”

“Nếu không phải vì anh mê hoặc em, biết đâu em đã yêu Triệu Chấn Đào.” Thuấn Nhân cắn vai anh: “Em sớm mong anh chết, chỉ khi nào anh chết đi, em mới trở lại làm một người phụ nữ bình thường, không có giấc mơ, không có khát vọng, sống vui vẻ như một người bình thường, em ghét anh!”

Tử Chấn hôn lên ngực Thuấn Nhân, ngọt ngào nói: “Để anh chết đi, bây giờ chết, chết vì em.” Những con sóng lớn vỗ vào bờ, hoa thơm nở rộ, mùi hương nồng nàn. Tử Chấn nằm trên người Thuấn Nhân, mồ hôi ước đầm lưng. Thuấn Nhân hôn lên cằm anh, làn môi anh mềm mại, Thuấn Nhân hôn lên trán, lên ngực, lên tay anh, mỗi bộ phận trên người anh đều tràn trề sức sống. Người yêu ơi, anh muốn là em, em muốn là anh, chúng ta cùng đến từ một nơi, nhưng nói đó là ở đâu? Để chúng ta tay trong tay quay trở về được không? Rời khỏi nơi đây, quay về, không bao giờ trở lại nữa.

Chương 37: KHÔNG PHẢI LÀ ĐÃ HẾT NGUY HIỂM

Ngày thứ ba, bầu trời âm đạm, không có một tia nắng. Tử Chấn không đến phòng đọc, anh ngủ cả ngày. Đến ngày thứ tư, Thời Hân bắt đầu trần trọc, cả đêm không ngủ được, giấc trưa cũng không ngon, đành đến phòng đọc giải khuây, ông ta phát hiện Thuấn Nhân cũng ở đó.

“Có thể không quá ngày thứ bảy, con trai ông sẽ chết”, cô nói. “Anh ấy sắp điên rồi, tôi cũng chẳng ích kỷ tới nỗi cố gắng giữ lại mạng sống của anh ấy ỉn. Nếu cái chết làm anh ấy thoải mái hơn, thì cứ để như vậy đi, xem ra tình thế trước mắt cho thấy ông thua chắc rồi.” “Thế cô thì sao? Sau này tính thế nào?”

“Kế hoạch chẳng có nghĩa lý gì, đến lúc đó phải làm gì, giờ tôi không thể biết được. Tôi không quen một Thuần Nhân khi đó.”

“Cô không hiểu dụng ý của tôi sao? Tôi muốn nói phải thay đổi quan điểm sống, đó là cách cuối cùng, chỉ khi nó đứng ở vị trí của tôi, nó mới tỉnh ngộ. Không có thành công nào mà không phải trả giá đắt, nhưng một khi vượt qua rồi, trời lại quang, mây lại tạnh. Nếu thất bại giữa chừng, điều đó cho thấy nó không phải là một công cụ tốt, cũng chẳng nên tiếc làm gì. Cô phải hiểu được điều này, bất kể ai trong chúng ta thắng ván bài này, đều giúp nó trưởng thành. Con người muốn làm việc lớn thì đừng để tình cảm xen vào, thân đến đâu cũng không nên biến nó thành vật cản. Chỉ có người vô tình mới có thể sống nổi trong cái thế giới vô tình này. Ngoài ra, nó còn phải khiến ọi người xung quanh đều cho rằng nó là người trọng tình nghĩa, nhưng thực ra chỉ có nó mới hiểu được là nó chẳng yêu ai. Tôi sẽ kiên trì tới cùng, đó là tình yêu lớn nhất của người bố dành cho con. Tử Chấn có tố chất để thành công, nhưng cũng có khuyết điểm là bị tình cảm sai khiến. Khuyết điểm này sẽ chôn vùi tiền đồ của nó. Tôi phải giúp nó sửa lại.”

Thuần Nhân không nói chuyện với Thời Hân nữa, cô đi xuống lầu, thấy An An đang nằm sắp xuống nền phòng khách chơi xếp hình, An An thấy chị đi xuống, liền đứng lên, nở nụ cười. Thuần Nhân nói: “Chị em mình ra ngoài sưởi nắng đi.”

Trước cửa là một sân chơi rộng rãi, Thuần Nhân đặt Chấn Chấn vào xe tập đi, cậu bé hứng thú đi khắp sân. Hoa thơm đua nhau nở rộ trong vườn, An An cúi người đi giật lùi, trêu cậu cháu đáng yêu. Chấn Chấn kéo xe tập đi, cố gắng đuổi theo cô.

Thuần Nhân đứng dựa vào khung cửa nhìn hai cô cháu chơi đùa. Những tia nắng vàng của buổi trưa thi nhau chiếu xuống mái tóc An An. An An lùi đến gần bậc thềm, liền quay đầu lại nhìn, định chuyển sang đi hướng khác, nhưng xe tập đi của Chấn Chấn lại đâm vào chân An An. Thuần Nhân thấy An An ngã người ra sau, lập tức chạy lại đẩy chiếc xe tập đi vào trong sân, bế Chấn Chấn lên rồi xông xuống bậc thềm. An An ngã xuống góc bậc thang, mặt ngửa lên trời như đang hưởng thụ ánh nắng ấm áp. Gáy An An đập vào góc nhọn của đá Granite, máu bắt đầu chảy ra.

Thấy vậy, Thuần Nhân gọi Tử Chấn, anh từ phòng chạy ra, thấy vậy ngẩn ra vài giây, rồi chạy lại ôm lấy An An. An An mở hé mắt, đáng vẻ như đang buồn ngủ. Tử Chấn rút điện thoại trong túi ra gọi cấp cứu. Giọng An An yếu ớt, nhưng cũng đủ để nghe: “Đừng gọi xe cấp cứu.”

Tử Chấn đã nói cho đầu máy bên kia địa điểm và sự việc. Nói xong, anh cúi đầu nhìn An An. An An thất vọng thở dài, nói: “Bác sĩ đến rồi, anh sẽ không ôm em nữa...”, rồi nhìn Tử Chấn không chớp mắt. Tử Chấn không nhìn An An nữa, anh quay mặt đi. Thuần Nhân cúi người xuống nhìn An An, mỉm cười nói: “Anh trai sẽ ôm em mãi như thế này, cho tới khi nào em bình phục mới thôi.”

Xe cấp cứu tới, Lệ Huyền khóc lóc thảm thiết, đến nỗi không còn sức leo lên xe. Tử Chấn dìu bà ta lên, mình cũng ngồi lên xe, anh nói với Thuần Nhân: “Đừng lo, có anh ở đây, em ở nhà lo ấy đứa trẻ, có gì gọi điện nhé!” Thuần Nhân gật đầu.

Thời Hân đứng trên ban công, hai tay nắm chặt thanh lan can, nhìn chiếc xe cứu thương đang khuất dần, mặt không biểu lộ cảm xúc, rồi quay người lại, đi về phía vườn hoa sau nhà.

Có lẽ An An đã quay mặt mỗi nên chìm vào giấc ngủ dài êm ái.

Cô nằm ngủ đã hai tháng rồi.

Lệ Huyền ngày nào cũng tự tay lau người cho con gái, nói chuyện với cô. Thuần Nhân ngày nào cũng vào thăm em, còn mang cả hai đứa trẻ con đi theo. Nhan Nhan có khi hát, có khi kể chuyện cho cô nghe. Thái độ của Thời Hân xem ra vẫn rất bình tĩnh, có điều, ông ta không nhắc tới hai viên đá ở phòng đọc nữa.

Từ lúc biết nguyên nhân An An bị ngã theo lời kể của Thuần Nhân, Tử Chấn không nói câu nào. Anh thường ngồi bên giường An An nửa ngày trời, không biết đang nghĩ điều gì.

Thấy Lệ Huyền cúi người massage cho An An, Tử Chấn lấy ghế để sau lưng bà ta, ý bảo bà ta ngồi xuống. Lệ Huyền thẳng người lên nhìn Tử Chấn, đột nhiên bà ta hỏi: “Tử Chấn, đừng hận bố con nữa. Cả đời ông ta thực ra chỉ yêu có một người đàn bà, đó chính là mẹ con. Ông ta không phải một lòng một dạ với dì đâu, chỉ là ông ta không thêm đổi người mới mà thôi. Nhiều người đâu có biết được, phụ nữ xinh đẹp cũng

giống như đàn ông giàu có, có rất nhiều người theo đuổi, nhưng không có nghĩa là họ sẽ có được tình yêu mà họ mong muốn. Mẹ con cũng vậy. Bà ấy từng yêu bố con, nhưng sau lại yêu một người đàn ông khác, tiếc là người đó không chấp nhận.” Lệ Huyền chần chờ một lát, cuối cùng quyết định nói tiếp: “Người đàn ông đó chính là Phùng Dư. Trước khi dạy con môn múa cổ điển, ông ta múa ba lê, chắc con không biết điều này đâu nhỉ? Thực ra con với bố con rất giống nhau, giả dụ Thuấn Nhân phản bội con, con cũng sẽ như bố mình, còn di, di thấy mình giống Diệp Trần Trần.”

Lời Lệ Huyền nói như đang đưa ra một lý do hay đang cố giảm bớt căng thẳng giữa bố con Tử Chấn. Tử Chấn cũng không còn tâm trí nào để phản đoán nữa. Đối với anh, lý do nhiều đến mấy cũng không xoa dịu được nỗi đau chất chứa trong lòng.

Kéo dài không phải là một biện pháp tích cực, Thời Hân tạm thời không ra mặt không có nghĩa là đã hết nguy hiểm. Tử Chấn cảm thấy phải tìm ra lối thoát cho tất cả. Anh đến phòng đọc, Thời Hân đang ngồi trên chiếc ghế dựa, không đọc sách, cũng không uống trà, không biết ông ta đang nhìn cái gì, có thể là chẳng cái gì cả, chỉ hướng tầm mắt ra xa. Hai hòn đá đó vẫn được một tấm lụa trùm lên, cứ như thể hai con ma canh gác nơi địa ngục.

Tử Chấn nói: “Cuộc đời con người là một canh bạc, tiêu hao bao nhiêu sức lực, có lẽ lại không thu về được gì. Thực ra bất luận là chọn hòn đá nào thì cũng có thể mất đi thứ gì đó quan trọng. Vì sao cho tới tận hôm nay ông vẫn không nhìn rõ? Tôi có thể chọn một hòn đá, nhưng chỉ là vì ông mà chọn thôi, nếu ông có thêm yêu cầu gì, tôi sẽ không tuân thủ luật chơi đó.”

Thời Hân nói với tâm trạng chán nản: “Con lại thế nữa rồi, biện pháp tốt nhất là trừ khử bố, hoặc trừ khử con.”

Tử Chấn cười, đưa tay ra, đặt vào lòng bàn tay một trong hai hòn đá đó, nói: “Bỏ ra đi, hòn này nhất định sẽ làm ông hài lòng. Sau khi bỏ ra, tôi sẽ mang vợ con tôi rời khỏi đây, nếu ông ngăn cản, hậu quả ông tự gánh lấy.”

“Phải biết được là sẽ để lại hậu quả gì mới nói với giọng dọa nạt như vậy nhỉ? Biết đâu bố không cho đó là hậu quả thì sao?”

“Hậu quả là, chẳng còn ai sống sót.”

Thời Hân gọi điện kéo thợ đá ở công ty tới. Anh thợ bỏ nhát dao xuống, bên trong không có ngọc, mà chỉ có một thứ đồ chơi óng ánh.

Tử Chấn ngồi gần lại, ngắm đồ vật đó, nó được chạm trổ rất tinh vi, nhìn rất đẹp.

Anh ta nói: “Thứ này rất khó bán ra ngoài thị trường, bán thế nào ông cũng lỗ, giữ lại mà ngắm đi, xem xem thời gian có biến nó thành ngọc không.”

Thời Hân mặt mày không vui, hai hàng lông mày chau lại vẻ lo lắng, cuối cùng ông ta không khống chế được cảm xúc của mình, để hai tay lên bàn, hét lên: “Con cho rằng mình còn sống được bao lâu? Đời này cứ thế trôi qua, con cam tâm không? Bố sống đã từng này năm mà phải mở to mắt tiễn người con trai duy nhất, nó tàn nhẫn hơn vô số lần bố tìm đến cái chết, con không thể hiểu một chút nào? Nghe lời bố khó đến thế sao?”

“Mấy năm trước, ông đã từng nói với tôi, đời người rất ngắn ngủi so với quỹ thời gian dài vô tận. Cho dù có sống đến tám mươi tuổi thì sao nào? Từ cổ chí kim ai có thể trách được cái chết? Từ nhỏ tới lớn, kỷ niệm vui nhất của tôi là những ngày tháng ở bên cạnh Thuấn Nhân, cô ấy giúp tôi hiểu ra một điều, càng ít ham muốn thì càng hạnh phúc.” Tử Chấn đứng lên, từ từ nói: “Việc đáng tự hào nhất không phải là chinh phục được hết các mỹ nữ trong thiên hạ, mà là lấy được người phụ nữ mình yêu và sống trọn đời với người ấy.”

Thời Hân ngồi dựa lưng vào ghế nhìn con trai rời khỏi phòng, không nói câu nào.

Ra khỏi biệt thự, Tử Chấn nghe điện thoại của Thuấn nhân: “Thạch Tử, mình đi Tây Đơn dạo một vòng nhé. Phòng bệnh của An An cần thay hoa tươi rồi, Nhan Nhan cũng sắp vào năm học mới, phải mua cặp sách mới, sữa của Chấn Chấn cũng sắp hết rồi.”

Vừa qua giờ cao điểm, tàu điện ngầm không đông lắm. Thuấn Nhân bế Chấn Chấn ngồi trên ghế, Nhan Nhan đang nhìn ngó bên ngoài. Tử Chấn đứng vịn tay vào thanh vịn. Trên loa vang lên: “Trạm kế tiếp, Tây Thiên An Môn.”

Tử Chấn bỗng đến trước mặt Thuấn Nhân, cúi người xuống nói với cô: “Mình xuống trạm tới nhé?”

Thuấn Nhân nói: “Đây là Tây Thiên An Môn, không phải Tây Đơn, anh nghe nhầm rồi.”

Tử Chấn bế Chấn Chấn, rồi gọi Nhan Nhan đi theo mình.

Tử Chấn bế con đi rất nhanh, Nhan Nhan nắm vạt áo bố theo sau. Thuấn Nhân cũng vội đuổi theo.

Tử Chấn dừng bước, quay mặt về hướng Bắc, Thuấn Nhân cũng nhìn theo ánh mắt anh.

Gạch lưu ly màu vàng, hai tầng, đó chính là khu kiến trúc đồ sộ có hơn năm trăm năm lịch sử - Thiên An Môn.

Cơn gió nhẹ mang theo hơi ẩm của ánh mặt trời thổi lên mặt, từ lần đầu tiên Thuấn Nhân đặt chân đến Thiên An Môn này đã mười năm rồi.

Chấn Chấn bỗng reo lên: “Sợi dây của bố.” Ngón tay nhỏ bé chỉ vào sợi dây trên mặt đất.

Thuấn Nhân cúi người nhặt, rồi giơ lên trước mặt Tử Chấn, cười nói: “Giờ anh có thể nói ra điều ước của mình năm đó rồi chứ?”

Tử Chấn để Chấn Chấn đứng xuống đất rồi cầm lấy sợi dây, lúc sau mới nói: “Anh ước mình sẽ có một gia đình thực sự.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-duoc-yeu-nhu-the>